

LÉLEKBEN ÉS IGAZSÁGBAN

OKTATÁSOK, MEGNYILATKOZÁSOK
ÉS LÁTOMÁNYOK
ZITA MÉDIUM ÁLTAL

II. KÖTET

KIADJA:
Magyar Szellemkutatók Társasága
(Hungarian Spiritual Society)
695 Northfield Road
Bedford, Ohio 44146.
U.S.A

CLEVELAND, 2007 május

Tartalomjegyzék

(*)

VIRÁGVASÁRNAPRA.....	5
A BÖJT ÉRTELMEZÉSE	17
HALOTTAK NAPJA ÉS HALLOWEEN	29
A LÁTSZATOS ÉS VALÓDI ÉRTÉKEK	37
ISTEN ORSZÁGA TIBENNETEK VAN	47
„MINDENNEK IDEJE VAGYON...”	57
ESZMÉK URALJÁK A VILÁGOT	68
ÁLMOK JELENTÉSE	80
ÁLMOK MAGYARÁZATA	83
„NEM AZ ÉN GONDOLATAIM A TI GONDOLATAITOK...”	87
A „VILÁG FEJEDELME”	96
A MÉRTÉKTELENSÉG KÖVETKEZMÉNYE	106
A LÉNYEG, A NÉV, A KÜLDETÉS	117
A SZÍV MISZTÉRIUMA	127
EMLÉKEZÉS RÉGIEKRŐL	137
A TÉKOZLÓ FIÚK	147
ISTENÉ AZ ORSZÁG, A HATALOM ÉS A DICSŐSÉG	158
ÖNISMERET, ÖNTISZTÍTÁS	169
MINDENSZENTEK ÉS HALOTTAK NAPJA	180
ADJÁTOK MEG A CSÁSZÁRNAK... ÉS ISTENNEK...	188
MEGSZENTELŐDÉS ÉS ÁLDOZAT	198
SZABADSÁG ÉS IGAZSÁG	208
A TISZTASZÍVŰEK	221
AZ ÖRDÖG MINT FOGALOM	232

SZELLEMILEG ÉLŐK ÉS HOLTAK	244
MÁS DIMENZIÓ, MÁS VILÁG	256
A CSODÁK	266
BETLEHEM JELENTŐSÉGE	277
AZ EGYHÁZ FOGALMA.....	279

FELTÁMADT!

VIRÁGVASÁRNAPRA(*)

1982. április 4.

A megváltó Krisztus nevében köszöntelek benneteket kedves testvéreim! Jeruzsálem egy különös város. Jeruzsálemben keveredik Kelet minden idegensége, Kelet minden különcsége, minden vadsága. Száraz, mint azok a lelkek, akik nem fogadták be az Úrnak, a Krisztusnak tanításait. Félelem honolt és félelem honol ma is a város falai között. A falak is a régít, a penészeset viselik magukon, és ha az ember, aki arra jár, rátekin, olyannak látja, mint ami nem nyitott, hanem zárt; mint aminek rejtegetni valója van és semmit sem kínál az idegennek, hanem mindent, ami belül van, megtart magának. Ha arra jársz, földi vándor, és bekopogsz a nagy falakon lévő egészen kicsi és szűk ajtókon, mielőtt a zár kinyílnék, a kémlelő nyíláson gyanakvó szemmel tekintenek rád. Az utcáik szűkek és föl-le kanyarognak. Sikátor-szerűek. Ha átkerülsz az ónegyedből az újba, akkor itt már az új világ felé való kitérülést, a világra való csodálkozást látod.

Ha megnézed a lakóit, keverték azok. Ott laknak mindazok, akik a régmúltból maradtak ott. Ott élnek még azok is, akik a Megváltót nem ismerték fel, ezért szétszórattak a világ négy tája felé, de azután lassan-lassan visszazivárogtak. Ott vannak azok a lakók is, akik arról a kontinensről származnak, ahol a szellemi igazságok, Krisztus igazságai, tehát a felvilágosult, keresztényebb tanok érvényesülhettek. Ha ásni kezdesz, minden előkerül onnan. Előkerülnek olyan falak, régről ottmaradt olyan tárgyak, amelyeket ha megfogsz, nem csak az elmúlt idők lehetőségét érzed rajtuk, hanem a bennük sűrített tömör erőket is. Mindenki, aki ott lakik, magáénak szeretné tulajdonítani a várost. A valóság az, hogy egyiké sem. Hiába építették fel romjaiból újra és újra, a város leheletében benne van a végzete. Ezt a végzetet látta és erről beszélt a mi Urunk is, amikor a város falainál megállt és könny szökött a szemébe. Olvastátok, hogy azért érte utol a végzete, mert nem ismerte fel ama nagy napokban

Krisztust annak, Aki volt. Az a kis tömeg is, amely hozsannát kiáltott, amely elismeréssel adózott, amely az út szélére teregette ruháit, amely pálmaágakat tördelt és azokkal adta meg külső szerint Krisztusnak az elismerést, mint hallottátok: szellemi behatásra cselekedte azt. De a nagy többség, Izrael fiai, akik kiválasztottnak tartották magukat, néhány nappal később már feszítsd meg-et kiáltottak és keresztre juttatták az Urat. Feszítsd meg-et kiáltottak és mindenkit megfélemlítettek, beleértve Pilátust is, aki tétovázott hozzányúlni az ártatlan vérhez. Neki kiáltozták, hogy *„ha nem ítéled el őt, nem vagy a császár barátja.”* Az emberi természetnek arra a tulajdonságára hatottak, ami ragaszkodik a már megszerzett hatalomhoz, és mivel ez a ragaszkodása erősebb a szellemi intelemnél, félti ezt a hatalmat és pozíciót, ezért képes és hajlandó a tömeg nyomására az ártatlant is elítélni. De ha egyetlen emberi hang, egyetlen emberi torok nem kiáltotta volna, hogy *„hossanna Dávid fiának, ki az Úr nevében jő”*, akkor mint hallottátok az írásból, a kövek kiáltották volna. Mert el kellett hangzania ennek az elismerésnek nem csak az akkori idők emberei számára, hanem az utókor számára is. Meg kellett örökítődni annak, hogy a Messiás a Földön élt, a régiek elmúltak, és Ő új ígéretet, új elvet, új eszmét hirdet, új szövetséget kínált az embernek.

Azonban minden kiváltságos helyzetet el lehet veszíteni akkor, ha az ember lélek szerint nem mutat hajlandóságot arra, hogy a jobbat befogadja. Elveszíthető ez akkor is, ha városról, elveszíthető ez akkor is, ha emberről van szó. Így következett be Jeruzsálem pusztulása, amikor is kő kövön nem maradt. Minden újjáépítés dacára, ma sincs békesség, ma sincs biztonság és nyugalom ebben az úgynevezett szent városban. Ma is bábeli ott a zűrzavar, ma sem érti meg egyik ember a másik ember érzésvilágát, egyik sem tud összefogni a másik emberrel olyan alapon, mint ahogy Jeruzsálem falai között azt a mi Urunk, a Jézus Krisztus, a templomokban, és a tereken hirdette - legelőször 12 éves korában. Mindenki mást ért, mindenki mást hall és mindenki az önzéstől fűtve birtokolni akarja ezt a várost.

Azonban nem lesz ott békesség és a városon nem lesz az Úr áldása egészen az idők végezetéig. Sőt, gyújtópontja lesz mindazoknak a háborúságoknak és veszedelmeknek, amelyek létrejönnek egy maroknyi nép körül, amely már elveszítette kiválasztottságát és csak más nemzetek támogatásával igyekszik uralmat biztosítani magának.

De nem lesz áldás testvéreim azokon az emberlelkeken sem, akik akár a múltban, akár a jelenben megtagadják és nem ismerik el az Úr Jézus Krisztust a világ megváltójának, a felkent messiásnak. Lehetnek gazdagok, lehetnek erősek, lehetnek hatalmasok, lehetnek anyagi szálak a kezükben, amelyekkel a háttérből irányítják a világot, de a szellemit nem uralhatják, mert a szellemi síkon más elvek, más eszmék és más igazságok érvényesülnek. És mindazok az emberek, akik ugyan felvették külső szerint a kereszténységet, de a benső lényeg szerinti szellemi átalakulásuk elmarad: éppen úgy nem ismerik fel a jelenben a mi Urunkat, a Jézus Krisztust megváltónak. Ők éppen úgy járnak, mint a kiválasztott nép; nem vehetik örökségül a Krisztus által felkínált országot. Nem bírhatja örökségül, legyen az protestáns, zsidó, katolikus, vagy a szellemtanba kapaszkodó, ha a lelki átalakulása nem következik be, ha Krisztus átalakító ereje nem járja át a lelkét, ha megmarad a régi embernek, ha szó szerint ragaszkodik a betűhöz, amely őt. Ha másoktól várja a megigazolást, a segítséget, a parancsolatok betöltését, de önmaga semmit sem tesz annak érdekében, akkor éppen úgy jár, mint Jeruzsálem lakossága, aki éretlennek bizonyult az Igazság befogadására.

Ugyanis éretlen lelkeket nem lehet a mennyei csűrökbe betakarítani. Nem az számít, hogy milyen faj, milyen vallási csoport, milyen nemzet kebelében ölt az ember egyik vagy másik életében testet, hanem a benne végbemenő változás. Fajokból, vallásokból ki lehet nőni, de nem úgy, hogy az egyik a másikat lenézi, azt elítéli, azt semmibe veszi, hanem éppen ellenkezőleg: ha mindenkit felebarátjának tart, ha az ellenséget is

baráttá akarja tenni, ha lemondásra, elnézésre, türelemre hajlandó; ha mindazt, amit a lélek falára akár a múltban a nemezis, akár a jelenben az igazság, mint ismeretet felír, azt megvalósítja, azt betartja, ahhoz ragaszkodik, és amit igazságnak ismer meg, azt megvalósítja a lelkiismeret segítségével. Bár az ember úgy gondolkozik, hogy a hozzátartozója, hogy a barátja, az élettársa, tehát a körülmények nyomására engednie kell, el kell állnia attól, amit helyesnek és jónak tart. Egyesek a békességre, mások Krisztus ama mondására hivatkozva, hogy az ember ne ellenségeket szerezzen magának, ezért neki kell engednie. Hogy a jónak hogyan kell engedni, ezt is tévesen és helytelenül értelmezi az ember. A jót ott akarja visszazorítani önmagában, ott hallgat az ember, ahol a rossz erőszakosan és durván érvényesül, ahol feszítsd meg-et kiált az ártatlanra és az igazság elhangzott kijelentéseire. Ott visszavonul, ott csendben visszahúzódik, mert félti a maga egzisztenciáját, mert maga sem biztos abban, hogy amit ő megvalósítani szeretne, ahhoz van-e elegendő ereje. **A legnagyobb és a leghatalmasabb áldozatot Jézus Krisztus hozta**, Aki nem torpant meg az utolsó vacsora utáni árulás pillanataiban sem, hanem végigjárta azt a keskeny, szenvedésekkel teli utat, amely a Golgotára vezetett. Az ember azonban, amikor sokkal rövidebb útszakaszon tapasztalt nehézségek közepette sem képes az eszméhez húnek maradnia, hanem azt részint félelemből, részint érdekből, részint bizonytalanságból, részint önzésből könnyen feladja. Önmagát úgy mossa ki, hogy amit tett, azt a békesség kedvéért, elnézésből tette.

A jóval nem lenne szabad az embernek így bánnia, mondhatnám így: visszaélnie. A jót nem azért kapja és ismeri meg az ember, hogy azt véka alá rejtse. A világosságot a magasba kell emelni, mert mint hallottátok, szeretett testvéreim, aki a szövétnek magasra emelésére képtelen, annak kezéből kiragadják azt és olyanok kezébe adják, akik azt magasabban tartják, és akik hajlandóak azt az egész életükben tovább vinni, hogy mindazok akik a környezetükhöz tartoznak, a világosságban élhessenek

és a világosságot élvezhessék! **A sötétség közeledőben van hozzátok!** Nem csak a Nap ereje, a Nap fénye, és a Nap melegsége fog megfogyatkozni, hanem a szellemi igazságok fénye és lelkesítő ereje is, mert egyre kevesebb lesz azoknak a száma, akik ezt a szövétneket hajlandók magasra emelni, akik ehhez ragaszkodnak, akik ettől el nem térnek és azt el nem dobják különböző emberies elgondolásokért.

Az embernek elsősorban a barátai között és a családjában kell megtanulnia, hogy érvényesíteni merje az igazságot! Mert ha aránylag nyugodt körülmények és olyan emberek között, akikkel egy közösségben, egy igazságot tanul, vagy egy családban él, nem meri ezt megvalósítani; kérdem, hogy merné ezt megvalósítani a világban, ahol az ellentét támadása nagyobb, erőszakosabb és semmilyen eszköztől sem riad vissza, hogy az igazságot keresztre juttassa, megölje, vagy elhallgattassa?

Tehát, ha az ember az igazság ismeretén keresztül a gyakorlati élet területén is erősködni akar, akkor - mint mondom - elsősorban kezdje el annak kivitelezését, annak érvényesítését a családjában, ebben a közösségben és azok között, akiktől aránylag nem kell annyira félnie, és akik nem rosszakarói. Ha egymástól is féltek testvéreim, akkor nem nagyon lehet az igazságban fejlődőtök. Ha féltek egymás kritikájától, egyenes beszédétől, vagy attól, hogy az majd mit gondol rólatok, akkor nem érkeztek el a cselekvésen keresztül a megerősödés állapotáig. Akkor nem váltok egyéniségekké, akkor mindenkinek kedvére akartok tenni, függetlenül attól, hogy az igazság néktek mit diktál és mit ír elő; akkor hajlandók vagytok a megalkuvásra, akkor hajlandók vagytok kis dolgoknál ragaszkodni a magatok igazához azt híván, hogy az igazságnak tesztek az által szolgálatot.

De amikor magáról az igazság érvényesítéséről van szó, akkor nem meritek azt megtenni, akkor bizonytalankodtok, akkor különböző kételyek ébrednek bennetek, mint Pilátusban, hogy hát mi is az igazság. Ha Pilátus rá akart volna jönni arra, hogy mi is az igazság - mint arra az akkori Róma hívatva volt, de ha-

talma, ereje és erőszakossága tudatában eltért e rendeltetésétől -, módja és lehetősége lett volna, hogy utánajárjon, utánanézzon: de elmulasztotta azt. Ugyan testvéreim, ti is, akik már az igazságot sokkal jobban és alaposabban volt módotokban megismerni, hányszor és hányszor jártok el hasonlóan? Felteszitek magatokban a kérdést, hogy mi is az igazság, hol, kinek az oldalán is van az igazság, de tovább már nem kutattok. Ha olyan területre értek, ahol nem tudtok tárgyilagosak maradni, hanem részrehajlók lesztek, ott már nem használjátok az igazságot zsinórmértékként. Különösen, ha rólatok, a magatok becsületéről, tudásáról és eljárásairól van szó, vagy azoknak mentegetéséről, akik a szívetekhez közel állnak. Legtöbbször, bár az ember jót akar önmagának és szeretteinek, mégis rosszat készít elő úgy magának, mint nekik is. Mert nem ő akar alkalmazkodni az igazsághoz, hanem az igazságot akarja úgy formálni és alakítani, hogy az rá nézve kedvező legyen. Ezt egyszerű szóval ti úgy fejezitek ki, hogy képmutatás, de úgy is kifejezhetitek, hogy hazugság. **Ez volt testvéreim Jeruzsálemnek, a benne lakóknak és főképpen a farizeusoknak is a legnagyobb bűnük.** Ott állt az igazság előttük minden hatalmával, minden erejével és az érdeklődőnek megadta azt, ami a tisztánlátáshoz segítette volna. Ennek ellenére az igazságot, a régi írásokat, a régi elveket, a régi próféták könyveit úgy alakították, úgy forgatták, hogy az rájuk nézve kedvező, az igazságra nézve pedig lebecsmérlő, az igazság hatalmas erejét leszóló, azt hazugságnak feltüntető legyen. Mindaz, amit a farizeusok a tömeglelkeknek mondtak Krisztusról, és a tanításáról: hazugságok voltak.

Vajon az emberrel is az ellentét évszázadokon keresztül már hányszor és hányszor hazudtoltatta meg az igazságot anyagi előnyökért? Veletek is hányszor és hányszor állíttatja azt félre, amikor szórakozásért, a test kívánságaiért, vagy hanyagságból távol maradtok e helytől, ahol a lelketek épülhetne? És a mulasztást elkövető ezt rendjén valónak találja, de mily hamar ítélő bíróként lép fel, amikor azt más cselekszi, mondván, hogy én

csak a jó és az igazság érdekében figyelmeztetem őt. **Nem arra van szüksége az embernek, hogy másokért aggódjék és aggodalmaskodjék, mások életét befolyásolja, hanem elsősorban önmagával van munkája. Önmagával kell a harcot megharcolnia és megküzdenie. Az önmaga bűnei felett kell neki bűnbánatot tartani.** Nem úgy, mint a régi zsidók, akik felvándoroltak a sirató falhoz - mint azt én is láttam - és ott verve a mellüket azt hitték, hogy ezáltal megszabadultak bűneiktől. Azonban, mihelyt Jeruzsálem porát lerázták a lábukról, újra visszaestek régi bűneikbe. Újra minden úgy ment tovább, mint ahogy azt a régi írásokban, az Ótestamentumban láthatjátok: paráznák, hamisak, gonoszak, öldöklők maradtak.

Hiába tart az ember bűnbánatot az úrvacsora vétele előtt évente egyszer, kétszer vagy akár többször is, utána minden feledésbe megy. Az embernek ezt a bűnbánatot ébren kellene tartania a lelkében napról-napra. Élénken el kellene képzelnie, hogy az igazságot hogyan veri ő is arcul. Amikor az írásokat olvassa a mi Urunk, a Jézus Krisztus elítéltetéséről, arcul veréséről, a töviskoszorú fejére tételéről, a megostoroztatásáról, a kereszthaláláról, az olvasottakon keresztül szinte végigéli azokat az eseményeket, de mégsem képes azokat úgy önmagára fordítani, hogy én sem vagyok különb, én sem vagyok jobb azoknál, akik azt tették. Mert ha jobb, vagy legalábbis jobbra törekvő lennék azoknál, akkor a bűnös cselekedeteimmel, vagy beszédeimmel én sem ostromoznám meg, én sem csúfolnám meg, én sem tagadnám meg újra és újra az igazságot. Akkor én sem örülnék a rossz győzelmén, hanem siratnám, ha ma, az egész Földön nincs dicsősége Krisztus igazságának; nincs győzelme a jónak, hanem mindenütt a fondorlat, a hamisság, a képmutatás, az érdek, az önzés, a testiség uralkodik, és vesz győzelmet azokon a gyengébb lelkeken, akik még nem erősödtek meg az igazság emlőjén. Az ember hányszor és hányszor szorítja háttérbe azt a jót, amiért még vesszőfutást sem kell elszenvednie, és nem meri megvallani hitét, meggyőződését, hanem együtt hallgat vagy együtt nevetgél azokkal, akiknek eltérő az

elgondolásuk az erkölcsi törvényekről, vagy akiknek nincsenek is erkölcsi gátlásaik. Az ilyen emberek részére az ima, ez a lélekemelő beszélgetés a teremtmény és a Teremtő között átokká válik, mert mindennapi beszédeikkel, cselekedeteikkel a rossz érvényesülését, mások megbuktatását, tönkretételét mozdítják elő. Hiába mondják, hogy vallásos emberek, hiába mozgatnak meg nagy tömegeket, részükről nem fehér mágia ez, mint ahogy az imáról tudjátok, hanem feketébb a fekete mágiánál.

Testvéreim, úgy Krisztus elítéltetése idején, mint ma is, a fekete mágia virágzik. Olyan fekete és sűrű erők áramlanak alá a Földetekre, hogy ez egészen kétségbeejtő. Nem azért, mintha Isten akarata lenne ez, hanem azért, mert a Földön kegyelemből testet kapott emberek megnyitják azokat a zsilipeket és csapokat, amelyeken keresztül a legalantasabb lelki régiókba tömörült sötét erők özönölhetnek a Földetekre. Ezek megmértelyeznek nem egy, öt, vagy tizenkét embert, hanem a Földnek jóformán az egész lakosságát. Az emberek lelkében félelmet idéznek elő a jövőt illetőleg, alászállítják az emberek életkedvét és nem egyszer öngyilkosságba sodorják őket. Ezek az erők egymással tömörülve, a jó ellen veszik fel a küzdelmet. Ezek az erők az embert hitetlenné és pesszimistává teszik. Ezek az erők annyira meg vannak keverve a hazugsággal, hogy az ember a fától szinte nem látja az erdőt. Bizonyoságnak látszik, de olyan, mint a délibáb, amely egyszer csak eloszlik, mert az csak a fény vetületének játéka volt. A mennyből alászálló fényt az ellentét úgy forgatja, úgy árnyékolja, úgy takarja le, hogy az hazugságnak lássék, ami mögött nincs semmi és amikor az ember szembe kerül vele, csalódjék abban. Csalódása pedig vagy az öngyilkosságba, vagy életerejének elvesztésébe sodorja.

Sőt, azt is tagadja az ellentét, hogy a mi Urunk, a Jézus Krisztus a Földön járt, a Földön élt, elhozta a teremtő Isten akaratát, parancsolatait, törvényeit, mert a törvény az emberi lélekben már kiismerhetetlenségig összekuszálódott a rosszal, és egyáltalán képtelen volt az ember a jó és rossz közötti kü-

lönbség megtételére. Azt úgy állítja oda, mint nem létező valamit, mint a fantázia szüleményét. Az igazságot úgy teszi az ember elé, mint valami megvalósíthatatlan dolgot, amiért nem érdemes lemondani a test kedvteléseiről. Az ellentét megkeveri az embert: amikor a szomorúság ünnepeinek kellene lenni és amikor a léleknek szomorkodnia és virrasztania kellene az ő bűnei felett, úgy tesz, mintha a vígság ideje lenne és nem kellene a mi Urunk, a Jézus Krisztusunknak a bőjti idők alatt elszenvedett fájdalmaira gondolnia. Mintha nem kellene az embernek ezen szomorkodni és ezekkel az eseményekkel és gondolatokkal foglalkozni, hanem részt vehetne zajos multságokban és rendezhetne olyan víg összejevetelt, amit bizony máskor is rendezhetett volna.

Testvéreim, **az embernek meg kell érnie arra, hogy ebben a sok rosszal megkevert világban megérezze, meglássa, hogy mi az, amit tennie kell és mi az, amit nem tehet meg.** Semmiféle helytelenséget, bűnös, az igazsággal ellenkező dolgot nem támogathat az ember csak azért, hogy embertársa meg ne nehezteljen, meg ne haragudjék. Én ezt nem azért mondom néktek, hogy ezzel talán, akár az én részemről, akár mindazok részéről, akik köztetek megjelenhetnek és taníthatnak, bánatot okozzák. Én csak arra szeretném legalább a ti lelki világotokat befolyásolni, hogy ne téveszthessen meg benneteket a világban tomboló rossz, hogy a rosszra ne mondjátok ti is, hogy jó; hogy a rosszat, ha az a legkedvesebb valakitől jön is felétek, ne fogadjátok el. Ne a jót szorítsa az ember a háttérbe, és így akarjon békességet, hanem a másik próbálja arra befolyásolni, hogy az is a maga valóságában kezdje látni a dolgokat. Nem erőszakos módon, nem veszekedve, nem vitatkozva, nem elítélőleg testvéreim, hanem csak úgy, ahogy minket is és benneteket is az Igazság lelke és Krisztus igazsága tanít. Kérdezzétek meg magatoktól mindenkor, még mielőtt cselekedtek, hogy amit akár ti, akár gyermekeitek, akár a hozzátok közel állók, akár a ti cso-

portotok tagjai meg akarnak tenni, azokból milyen következmények jöhetnek létre. De ne hozzátok azt a másikat kellemetlen helyzetbe, ha az nem szükséges.

Az ember a test részére mindenkor engedményeket tesz, ahogy az írás mondja: „*a lélek kész; de a test erőtelen.*” Ezzel tulajdonképpen azt mondja, hogy az emberben a szellem az, ami kész és a szellem szeretné uralni a lélek vágyait, de a lélek vágyai elszabadulnak, és ezáltal a testet, mint eszközt felhasználjátok ahhoz, hogy minden vágyát, minden indíttatását kiélje. Az ember nem igazolhatja cselekedeteit, hogy úgy gondolta, ez a helyes, ez a jó, úgy gondolta, ebből nem lesz semmi baj, úgy gondolta, ebből nem lesz senkinek hátránya. Ti ezt ne tegyétek! Ti alaposan vizsgáljátok meg, mérjétek össze cselekedeteiteket Krisztus igazságával! Bár a felfogás, az értelmezés terén különbségek lehetnek, mégis ebben a közösségben egy igazság hirdettetik és nektek ehhez az igazsághoz kell alkalmazkodnotok.

Még akkor is testvéreim, ha nem dogmatikus ez az igazság, és nem mondja nektek, hogy ezt csak így szabad és így kell értelmeznetek és cselekednetek. Ti állítólag ebből már kinőttetek. Nektek állítólag már nincs szükségetek korlátokra és dogmákra. Ti állítólag már tudtok élni az igazsággal, szabadon mozogni és meglátni, hogy mi a jó és mi a rossz. Állítólag nem vagytok tömeglelkek, hanem az igazság ismereténél fogva meglátjátok, hogy mi az, amit tennetek kell, és mi az, amit el kellene hagynotok. Ha ez így van, akkor ne legyen az a „test erőtelen”, mégha a lélek vágya bizonyos fokig az anyagiak felé irányul is, ami a ti fokozatotokon még természetes. Ugyanis, ha egy szekérbe lovakat fogtok be, az még nem jelenti azt - mivel a ló húzza a kocsit - hogy annak a kocsinak arra kell mennie, amerre a ló akar, hanem aki a bakon ül és a gyepelőt tartja a kezében, annak kell a lovakat irányítani, hogy a kocsi jobbra, vagy balra forduljon vagy egyenesen haladjon előre. Persze, ha az ember a lelkiismeretét nem neveli,

akkor a vágyak zabolázatlan lovakként elragadják őt, és örületbe, vadságokba, mindenféle bűnökbe sodorják az embert, aminek a szellem látja kárát. Olvassátok, beszélgettek róla, mi is sokszor elhangoztatjuk közöttetek testvéreim, hogy a léleknek szellemi gazdagságra kell szert tennie. **Mi adja a szellemnek a gazdagságát?** Erők, testvéreim. Milyen erők? Tiszta erők. Miért tiszta erők? Mert a tiszta erővel meg lehet zabolázni a szennyeseket, le lehet szerelni és bizonyos mederbe lehet szorítani azokat. **A jó erők megtörik a rossz, indulatos, gonosz erők mindennemű támadását.** Ellenkező esetben pedig a rossz a rosszal kapcsolódva megerősödik, elsodorja, és áldozatává teszi azt a szellemet, aki engedett annak.

Hogy juthat az ember jó erők birtokába, mikor a bukás óta mindent elpazarolt és amint ti mondanátok, most már csak Isten ingyen kegyelméből él? Úgy, hogy az általa megkötött erőket felszabadítja, úgy, hogy a bűnből megtér és erényeket szerez. Nem szóval, nem beszéddel, nem a feketét fehérre mosva önmaga és mások előtt is, hanem a valóságban cselekszi azt meg. Lassan, türelmesen, fokozatosan, lépésről-lépésre lemondva helytelen vágyairól. Lemond mindazokról, amiket az igazság ismereténél fogva bűnösnek, helytelennek, igaztalanak ismert meg; hogy a türelmetlen ember türelmessé, az indulatos szelíd lelkűvé, az önző adakozóvá a dolgozni nem szerető rest lélek pedig munkálkodó emberré válják.

Ha megnézik önmagukat, mindegyiketek azt láthatja, hogy más és más az ő kardinális hibája, más és más tartja őt fogva. Lehet valaki úgy is indulatos, hogy nem tör ki, de belül dúl-fúl. Az, hogy egy ember hangos, vagy csendes, még nem bizonyítja, hogy helyes vagy helytelen az ő belső világa. A hangsúly azon van, hogy cselekedeteit, beszédeit milyen gondolatok, érzések, vágyak, törekvések előzik meg. Mik azok indító rugói, mit akar az elhangoztatott beszéddel elérni, valóban az igazságot akarja-e tisztábban láttatni, vagy a másikat akarja azzal megalázni vagy elhallgattatni. Az ember mondhatja ön-

magának, hogy amit szóvá tett, azt az igazság kívánta. Hivatkozhat arra is, hogy ilyen emberrel nem vállalhat közösséget. Ugyan, ugyan, milyen kényes lett. Hemzsegnek benne a bűnök, de a másik bűnös emberrel nem vállalhat közösséget? Akkor ő olyan, mint a farizeusok, akik kényesen elfordították orcájukat arról a nőről, aki az ellenség katonáival paráználkodott, vagy akit meg akartak kövezni. Krisztusra, a legtisztábbra, a menny küldöttjére is azt mondták a farizeusok, hogy bűnösökkel barátokozik, vámosok asztalánál eszik.

Azonban azok az úgynevezett bűnösök érezték, hogy mennyire szükségük van arra, hogy valaki őket felkarolja, hogy ők semmire sem érdemesek, semmire sem méltók, semmit nem várhatnak, mert mindent eljátszottak. Krisztusban ismerték fel azt, Aki kegyelmet kínál nekik, Aki szeretettel hajol le hozzájuk. Ezért volt hajlandó a legfinomabb kenőccsel megkenni és a hajával törölgetni a Megváltó lábát, a vámos pedig a legfinomabb ételét az asztalra tenni, amikor az Úr a házába jött. Azonban a vámos kevély, magát feddhetetlennek tartó ember volt, és lélekben elmarasztalta Krisztust, amiért nem utasította el a bűnös asszony érintését. Tehát nem tartotta Őt magával egyszinten lévőnek. Az Úr azonban látva gondolatát, mondja: *„bejöttem házaadba, de lábamat meg nem mostad, és orcámat meg nem csókolta”*.

Az ember is szereti megválogatni, hogy ez hozzám való, ez nem hozzám való. Pedig jobban tenné, ha azt a nagy válogatást önmagában végezné, és amit ocsúnak, amit szemétnak, amit kiszórandonak talál, azt önmagából kiszórná! Adja Isten testvéreim, hogy amíg emberek vagytok, ezek az Úr asztalához való járulások, ezek a bűnbánati időszakok meghozzák részetekre azt, amire szükségetek van, és ami majd boldoggá és megelégedetté tesz benneteket ideát. Ne higgyétek azt, hogy a boldogság hagyott el benneteket. **Ti hagytátok el a boldogságot akkor, amikor elhagytátok Isten országát** azokért a bizonytalan, ellentétes dolgokért, amelyeket szépnek festett elétek az ellen-

tét és a bennetek lévő gőg. Ti hagyátok el a boldogságot, amikor bűnbe estetek. A bűn pedig nem fizethet jóval, nem adhat boldogságot még akkor sem, ha akarna, mert nincs neki. A gonosz nem adhat jót, nem adhat boldogságot még akkor sem, ha szeretne, mert ő maga is boldogtalan. Tehát keressétek az életben azokat a pillanatok, igazságokat, szórakozásokat és együttléteket, amelyek benneteket boldoggá, békéssé, nyugodttá tehetnek. Akkor majd azt veszitek észre, hogy nincs is olyan messze tőletek a boldogság, mint ahogy ti azt gondoltátok. Így legyen!

Adjon nektek az én Atyám és az én Istenem olyan ünnepet, amely áldást és békességet hoz néktek!

Isten veletek!

A BÖJT ÉRTELMEZÉSE(*)

1988. február 21.

Köszöntelek benneteket, testvéreim a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak nevében. Böjti idők kezdete ... Hol vannak testvéreim azok az idők, amikor az emberek még komolyan betartották a böjtöt, és komolyabb fogalmaik voltak a böjtről? Krisztus szenvedéseit és kereszthalálát negyvennapos böjti időszak előzi meg. Ebben az időszakban a léleknek jobban befelé kellene fordulnia, többet kellene foglalkoznia önmagával, az önmaga bűnös természetével és komolyabb megszorításokat kellene tennie az életében. Ezzel szemben az ember elfeledkezik mindarról, amit a mi Urunk érette tett és még ezekben az időszakokban is minden testies vágya kiélésére törekszik.

A böjt nemcsak étel és ital megvonását jelenti, hanem jelenti mindazokat a megszorításokat, amelyekre szüksége van az embernek ahhoz, hogy a testi kívánságait és igényeit visszaszorítsa és megnyirbálja. Ha a világban körültekintetek, különböző vallásoknak különböző fogalmaik vannak

erről. Az egyik a böjti időszakra felajánl valamit, a másik valamiről lemond, a harmadik zajos, nyilvános multságokon nem vesz részt, de ezek csak a külsőben lejátszódó dolgok. Az embernek mélyebben bele kellene hatolnia azokba az eseményekbe, amelyek a mi Urunkkal megtörténtek, és amiket tiéretetek, emberekért és minden bukott szellemért önmagára vállalt. Már a régi időkben a vallási tantételekbe tévedések csúsztak be, amikor az emberek vagy a hitélet vezetői úgy hitték, hogy a mi Urunk minden bűnt magára vett - és ahogy az írás mondja: „felvitte érettünk a fára” - kiszenvedett és ezért az emberiség megszabadult bűneitől. Nos, az egész dolog nem ilyen egyszerű. Hol is lenne az igazság, szeretett testvéreim, ha a hatalmas és teremtő Isten bűnbakot vagy olyan valakit keresne, mint az Úr Jézus is volt - Aki önként vállalta a sorsát - hogy rárajka az emberiség és a bukott szellemekek bűnét, és annak szenvedése majd minden embert megszabadít a bűntől és kímunkálja az üdvösséget. A régi korokban, például a középkorban, Kálvin és Luther idejében szokás volt, hogy azokat a hatalmasságokat, akik császárok, királyok gyerekei voltak, sem apró gyermekkorukban, sem serdülőkorukban nem büntethették meg. Ha valami rosszat, helytelen követek el, akkor egy másik szerencsétlen, hasonló korú gyermeket hoztak elő és azt ütötték-verték, hogy ez elrettentő példát szolgáljon annak, akit az ő főúri méltósága a büntetés alól kivont. Valami ehhez hasonló elképzelése a vallásoknak és az embereknek általában, hogy az Úr, a Jézus Krisztus is a bűnök büntetését elszenvedte, és az embernek csak hinnie kell az Úr megváltó erejében és az Úr kiontott vére őt tisztára mossa és neki semmit nem kell feladnia, neki semmit nem kell megcselekednie, hogy az üdvösséget elérhesse.

Szeretett testvéreim, a mi Urunk azért vállalta az emberre levést és a kereszthalált, hogy az embereknek példát szolgáltasson arra, hogy hogyan és miként kell a Földön, a világmindenség ezen alacsonyrendű bolygóján élnie. Ho-

gyan kell a jót magához vonzania, hogyan kell önmagát megtagadnia, hogyan kell másokért a szenvedéseket elviselnie; hogyan kell szegénységben, üldöztetésben, kivettedtségben az embernek megállnia a helyét. Azért vállalta, hogy közelebb hozza az isteni jót az emberhez; érthető emberi nyelvre fordítsa, hogy mi is az igazság, és hogyan kell azt értelmezni, hogyan is kell azt betöltenie és megvalósítania az embernek az ő körülményei között. Tehát nem szűnik meg az emberiség bűne és vétke azzal, hogy Ő ezt az áldozatot meghozta érettük, hanem Krisztus példájából tanulnia kell neki. Krisztus példája nyomán az embernek az ő szintjén, a rossz ellenében a jót kell választania; a megtorlás és bosszú ellenében a szeretetet, a türelmet és a megbocsátást.

Az írás világosan mondja, hogy az embernek csak akkor bocsáttatnak meg bűnei, ha vétkeit és bűneit elhagyja; ha többé nem vétkezik. Világosan mondja, hogy a teremtő Isten az Ő kegyelmi törvényén keresztül is csak annyit bocsáthat meg az embernek, amennyit az ember is képes megbocsátani az ellene vétőnek. Világos és érthető szavak ezek, de az ember mégis valami csodában reménykedik.

Azt hiszi, hogy az öntisztítás nehéz és küzdelmes munkája nélkül, csupán Isten kegyelmére és Krisztus megváltó munkájára hivatkozva besétálhat az üdvösségbe, besétálhat a magasabb mennyei világokba.

Azt hiszi, hogy csak azt kell mondania, hogy hiszem és valom a Krisztust és ezzel már megváltotta a belépőjegyét a mennyek országába. Holott Krisztus világosan megmondja, hogy az embernek el kell hagynia a bűneit, fel kell vennie az ő keresztjét, el kell hordoznia a bűnök következményeit, el kell hordoznia a más emberek részéről ért igazságtalanságot, sérelmet, bántást, rosszakaratot. **Világosan mondja, hogy a mennyek országába semmi tisztátalan be nem mehet, de a kegyelem előlegezi az embernek azt a lehetőséget, hogy megterjen és éljen.** A kegyelem olyan körülményeket teremt, ame-

lyekben az emberre nem rak túl sokat, hanem mindig az erejéhez és a szellemi világosságához mértén helyezi rá a bűn következményeit és terheit, amiknek létrehozásában maga az ember is, mint egyén segédkezett.

A megtérés nem olyan egyszerű dolog, és a Szentírás éppen ezért foglalkozik oly sokat vele. A megváltás misztériuma szeretett testvéreim, nem olyan, mint ahogy azt a vallások az ember elé teszik, hanem olyan, mint amire benneteket a Szentlélek tanít a könyveiteken keresztül. **Jó, ha az ember ilyen bőjti időben a megváltás misztériumával többet és külön foglalkozik, annak minden részletét alaposan megnézi és megfigyeli, hogy tulajdonképpen kik is részesülhetnek Isten kegyelmében, melyek annak alapfeltételei és hogyan kell az embernek megtanulni uralkodni az ő bűnös énjén.** Mert nem elegendő, hogy külsőleg megkeresztelték őt. Nem elég, hogy szavaival kereszténynek nyilvánítja magát; nem elég, hogy időnként templomokat látogat vagy az Isten házában egy-egy imát elmormol. Az ember egész benső, lelki világának át kell alakulnia. **Krisztus megváltó munkájában fel kell fedeznie azt, hogy a jót kell megvalósítania, és a jót kell adnia akkor is, ha vele szemben a külső világból a rossz és a fájdalmas érinti őt.** Ha ilyen érzülettel és gondolkodásmóddal él, akkor önmagával szemben nem lesz kíméletes, akkor önmagát újra és újra ostromozza, akkor önmagával soha nem lesz megelégedett. Mert a legtöbb embernek az a baja, hogy meg van elégedve az életével, meg van elégedve, ahogy él, ahogy gondolkodik, ahogy érez, ahogy cselekszik, ahogy viselkedik; meg van elégedve önmagával. Nem önmagában keresi a nyomorúság, fájdalom, szenvedés, és a halál okait, hanem mindig másokban. Keresi a körülményekben, az élet mostohaságában, embertársai önzésében, a szüleiben, gyermekeiben, a társadalomban, az egy fedél alatt élőkben, de soha sem önmagában.

Márpedig minden rossz kiindulási forrása önmagában van. Azokban az időkben is, amikor a teremtés után az elsődök,

később a másod-teremtények vagy paradicsom-szellemek elbuktak, sem egy külső tényező okozta a bukásukat. Belőlük, magukból a teremtett szellemekből indult ki az erre való hajlandóság, mert érzés- és gondolatvilágukban megfogamzott a bűn. Mert nagyobbak, erősebbek akartak lenni a teremtő Istennél, maguk akartak alkotni törvényeket; maguk akarták megszabni, hogy melyik törvényt lépik át és melyiket tartják be. **Ma ugyanaz a helyzet az emberiséggel, az ember ma is Istennek képzeli magát.** Azt hiszi, hogy ő a világ közepe, azt hiszi, hogy embertársai és a világ őérette van. Azt hiszi, hogy minden ami van, őt kell, hogy szolgálja, kielégítse, felemelje, dicsőítse. Elvonja Istentől a dicsőséget, megkérdőjelezi Isten létezését, és ön magát, az önmaga ismeretét, és önmaga tudományát állítja az Isten helyére. Ma is a külső körülményekben keresi nyomorúságának, szenvedésének okát, holott mindennek oka az emberben rejlő bűn. Mihelyt az ember Krisztus tanítása és példája nyomán a bűneitől megszabadul, a kísértés megszűnik a számára. Többé nem vonzza a bűn, hanem szép és értékes számára az erény. Örömet okoz neki az, ha mindazt, amivel rendelkezik, azzal mások lelkében örömet tud kelteni.

A legtöbb ember viszont akkor érez örömet, ha őt halmozzák el minél több ajándékkal és kedveskedéssel. Ha neki van minél többje az anyagi javakból és dicséretekből, az előnyökből. Nem akar semmit sem megosztani a felebarátjával. Féltekenyen öröködik afelett, amit magáénak hisz és vél, azt hiszi, hogy ha nem ad, akkor neki több marad.

Pedig semmi felett nem rendelkezhetik egyetlen pillanattal sem tovább, mint ahogy azt az isteni gondviselés a számára megengedi. Semmi nem az övé, mindent úgy kapott kölcsön, Isten kegyelméből. Előlegezett a földi élete; előlegezettek azok a tiszta erők, amelyeket a születéssel kapott, előlegezettek azok a körülmények és lehetőségek, amelyek közé belehelyeztetett, előlegezettek azok a talentumok, amelyeket azért kapott, hogy azok kamatoztatásával újabb talentumokat, szellemi, lelki gaz-

dagságot szerezzen. Mégis, ha az ember akármilyen képességével kitűnik az emberek világában, önzésénél fogva azon van, hogy a talentumokat úgy kamatoztassa, hogy azokból elsősorban neki legyenek anyagi javai, és a képességei által olyan dolgokat tudjon megszerezni a maga részére, amelyek felett még nem rendelkezhetik.

Pedig minél inkább megosztaná embertársaival a maga jó érzéseit és mindazt, ami felett Isten kegyelméből ebben a földi életében rendelkezhet, annál több jönne vissza hozzá. **Mert „adatik annak, akinek van”**. Adatik annak, aki azt, amije van, az igazság és a szeretet törvénye szerint használja fel. Adatik annak, aki erejét, képességeit az önmaga javítására használja fel. Aki pedig mindazt, ami felett rendelkezhetik, alacsonyabb, emberi érdekekbe építi bele, bűnt követ el, mert a magasabbrendű érdekében kapott erőket, lehetőségeket, körülményeket, talentumokat nem szabad az embernek az alacsonyabbrendű emberi énjének kielégítésére felhasználnia. A farizeusoknak és írástudóknak is az volt a bűnük, hogy mindazokat az előnyöket, amelyekre szert tehettek, arra használták fel, hogy kiváltságos helyzetük miatt az emberek megsüvegeljék őket, hogy őket az emberek az első sorba ültessék, hogy nekik mindent a magukból odaadjanak. A későbbi korokban is a papság elvárta, hogy tizedeket adjanak nekik az emberek.

A ti jelenlegi korotokban is sok az olyan evangélista és igehirdető, aki a szentírásbeli ismeretét beváltja aprópénzre: amit prédikálnak, azt Krisztus igazságából veszik, de ugyanakkor ők - tisztelet a kivételnek - többnyire megtéretlenül maradnak. **A talentumokat minden ember elsősorban a maga megtérésére kapja és csak másod-harmadsorban arra, hogy a megtérésével jó példát szolgáltatasson másoknak. Ha az ember az ismereteit csak bölcselkedésre használja, de megtéretlenül marad, akkor szeretett testvéreim, az ő részére a megmentés lehetősége teljesen elveszett.** Sőt, minél többet tud egy ember, annál több váratik tőle; minél tisztábban és világó-

sabban képes akár értelmileg, akár érzelmileg felfogni az igazságot, annál többet vár el tőle az igazság törvénye. Természetesen az ember nem gondolhatja azt, hogyha az igazságot, Krisztus és a Szentlélek kijelentéseit nem tanulmányozza, akkor majd tőle nem váratik el azok betöltése. Ha a lehetőség meg volt arra, hogy az igazsággal megismerkedhessék, akkor nem védekezhetik azzal, hogy neki nem volt ideje, nem tudott róla, legfeljebb azt mondhatja, hogy nem akart tudni róla. Ebben az esetben viszont az igazság törvénye nem menti őt fel, hanem elítéli. Szükséges lenne szeretett testvéreim, hogy az ember olyan írásokat, olyan igazságokat tanulmányozzon, amikből neki is és embertársainak is haszna van. A mai korban senki nem mondhatja azt, hogy Isten igazságához nem juthatott hozzá, legfeljebb azt mondhatja, hogy előítélete, neveltetése, megrögzöttsége és szűklátókörűsége nem engedte meg, hogy a nagyobb világosságot befogadja. Ma egyetlen zsidó sem mondhatja azt, hogy a mi Urunk, a Jézus Krisztus tanainak ismeretéhez ne juthatna hozzá, ha a megkötöttségein túl tudná tenni magát, és felébredne lelkében a vágy az igazság megismerése iránt.

Az embernek, de különösen a keresztény embernek fel kell tennie a kérdést önmagának, hogy mi az Isten igazsága, mi hát tulajdonképpen az Isten akarata? Az embernek meg kell találnia a választ mindazokban, amelyek körülötte előfordulnak és megtörténnek. Nem akkor kell ezeket a dolgokat keresni, amikor már életerői elfogytak; amikor a bűn következménye már a szenvedésteljes, nehéz állapotokba sodorta bele, és nem azért, hogy majd az igazság valami úton-módon őt a szenvedések, a következmények nyomorúságából kimentse. **Át kell alakulnia, újjá kell születnie a felismert igazságon keresztül,** mert ha ez elmarad az életében, taníthatott bibliaiskolában, lehetett spiritiszta médium, lehetett nagyszerű hitszónok vagy lehetett egyszerű ember, aki csúszta-mászta a temp-

lomok kövét és azt hitte, hogy ezzel a külsőséges magatartásával a kegyelem törvényébe került, ezek az ő részére semmit nem jelentenek.

Mert Krisztust nem csak külsőleg, nem csak szóval kell elfogadni, a krisztusi tulajdonságokat nem csak kívülről, álszenteskedéssel, bigottsággal kell az embernek magára aggatnia, hanem a benső lényegtvényének kell teljesen átalakulnia. Azt mondja az írás: *„Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak”*. És valóban, szeretett testvéreim, így van ez. Mert sokan vannak a meghívottak, azért, mert a mi Urunk az Atya akaratából eljött és mindenkit hív és mindenkit felszólít az üdvösségének kimunkálására. Tehát mindenkit hív és vár a szerető Atya, és hív és vár a megváltó Krisztus is. De kevesen vannak a választottak, kevesen azért, mert a választottság már feltételekhez szabott. Olyan feltételekhez, amelyeket az embernek magának kell az önmaga lelkületében kimunkálni. Önmagát kell a Krisztus igazságán keresztül elfogadóvá tenni a magasabb rendű iránt. Ha pedig elfogadóvá válik, akkor nem mérlegeli tovább, hogy az emberi énnel mi a kedvező, a kellemes, a jóleső, hanem akkor mindenképpen a jót óhajtja, a jót vágyja még akkor is, ha az tőle lemondást, áldozatot és komoly munkát igényel.

Ezekkel a választottakkal szeretett testvéreim, az Úrnak célja van. Ilyen választottak vagytok ti is. Tehát nem meghívottak már, hanem választottak! Ki vagytok választva arra, hogy az Isten igazságán keresztül a lehető leggyorsabban és legegyszerűsebb úton elérjétek azokat a szférákat, amelyek a menny előcsarnokai. Milyen kevesen érik el ezt! Azért talán, mert az Isten személyválogató lenne? És a nagy tömegeknek azt mondaná, hogy ti nem a meghívottak vagytok, úgysem érkeztek el a mennyei vacsorára? És ti pedig választottak vagytok, és ti majd minden körülmények között bejuthattok a mennyei lakomára? Hány és hány spiritiszta, hány és hány vallásos ember elhiszi magáról, hogy övé az üdvözítő, a kiválasztott vallás, hogy mivel ő spiritiszta, neki nem kell a bűneitől

megszabadulnia, őt majd Krisztus vére csak úgy tisztára mossa, és majd besétálhat a mennyek országába. **Nektek szeretett testvéreim, mint mondtam, az a lehetőség már megadott, hogy a meghívottakból választottak lettetek**, de még a választottság, a kiválasztottság sem biztosíték arra, hogy az ember az üdvösséget ez alatt a fejlődési turnus alatt be tudja végezni. **Beavatottakká kell, hogy váljatok!** Tudjátok mit jelent beavatottakká válni? Régen, hogy az isteni igazság el ne vesszen, a beavatottak őrizték az igazságot, amelyhez sem hozzátenni, sem elvenni nem lehetett; amelyet sem az önmaguk, sem a tömegek megkönnyítése érdekében emberi igazságokkal nem lehetett megkeverni. Ezeknek a beavatottaknak tisztán kellett őrizniük az isteni igazságot és tisztán kellett tartani önmagukat is, mint edényeket, hogy ez az igazság az ő érzés- és gondolatvilágukon keresztül be ne szennyeződjék.

Az isteni gondviselés titeket is beavatott a titkos tanításokba, a legmélyebb isteni titkokba. Elétek tette a Névtelen Szellem 28 kötetét, amelyekben a legtitkosabb, a legezoterikusabb tanításokat is megtaláljátok. És mégis nem egyszer szennyes kézzel és avatatlanul nyúltok hozzá, nem egyszer a magatok emberies énje szerint kezditek magyarázgatni azt és fennakadtok abban. Nem egyszer úgy nyúltok ahhoz hozzá, hogy lelketeket nem készítették elő imádsággal, meditálással, önmagatokba szállással és még mondhatom úgyis, hogy böjttel. Mert az embernek mindahhoz, hogy szellemi erőket nagyobb mennyiségben levonni legyen képes, vagy azokat koncentrálni tudja, bizonyos böjtre, bizonyos megszorításokra van szüksége. **Az embernek, aki ilyen titkos igazságokhoz jutott, annak ezt értékelni kell.** Annak ezt a misztikumot, szeretett testvéreim, meg kell tartania, ezt a misztikumot nem szabad felfednie, mert elveszti erőinek koncentrált hatását. Nem azért kell misztikusnak lenni, hogy az mások részére valami különlegességnek nézzen ki, hanem, hogy a világi zajok, érzések, a világias gondolkodásmód abba bele ne hatolhassanak. Mert, ha az igazságba az belehatol, ak-

kor az az igazságot tönkreteszi. Megmaradhat a forma, megmaradhat a vallás, megmaradhat az egyesület, megmaradhat a közösség, de az igazság elillan onnan.

Olyan az, mint egy nagyon finom virágillat, amelyet a tégelyben lefedve kell tartani, mert ha az ember azt könnyelműen kinyitja és órákig úgy hagyja, anélkül hogy észrevenné, elillan az értékes tartalom és megmarad az üres üveg. Ezért kell védenünk nekünk is ezt a kis közösséget, ezen kell védenünk ezt az igazságot, ezért nem való ez az igazság mindenkinek.

Az ember úgy gondolja, milyen szép, csodálatos lenne, ha a vallások ezt az igazságot megismernék. Szeretett testvéreim, egészen rövid idő alatt tönkremenne ez az igazság a különböző vallások kezén, mert ez, amint mondtam, csak a beavatottaknak való. Ezzel nem azt mondom, hogy a beavatott különb, mint a többi ember, csak azt, hogy megvan a hajlama, a vágya, a titkok felé hajló természete, amely ezeknek a felfogására képe-síti.

Ha az emberben ezek a tulajdonságok nincsenek meg, hallhat a spiritizmusról, olvashat róla, mégis mindez elmegy a füle mellett, akkor sem válik beavatottá, még ha egész életében is egy spiritiszta gyülekezetbe tartozott. Mert nem volt füle a hallásra és szeme a látásra. Legfeljebb a külső köntöst látta, legfeljebb a szokásokat tartotta be, de ezzel még az igazság lényegébe nem volt képes behatolni. Aki pedig az igazság lényegébe nem képes behatolni, az kívül-álló. Azon nem tud munkát végezni az Igazság. Minden igazsággal foglalkozó csoportnak van egy szellemi magva. Ez a szellemi mag azokból az emberekből áll, akik sejtik, érzik, átveszik ezt a mélységes igazságot, erre rendkívül vigyáznak, és szentebbnek tartják az életüket, a maguk emberies kívánságánál. De ilyenek kevesen vannak, szeretett testvéreim. Minden csoportban a tömeg az a kéreg, amelyre csak ritkán és csak erősebb rezgésekkel tud hatni az isteni igazság és csak ritkán tud a lelkében valamilyen finomabb, felemelő érzést kiváltani.

De akkor is csak pillanatokra, mert az életük szürke, minden napjaiban nagyon is emberek ők. Valaki minél inkább a hétköznapok embere, az érzéseit, gondolatait minél inkább a minden napok gondja, baja, kicsinyessége köti le, annál inkább megfosztja magát attól, hogy a beavatottakhoz soroltathassék. Ezért van, és ezért volt tiltva a múltban is szeretett testvéreim, hogy az, aki egy ilyen igazságra kötelezte el magát, különböző vallásokhoz látogasson. Annak a szellemi magvához nem tartozhatik már, ha ide kötelezte el magát; ha meg a külső kéreghez tartozik, akkor meg nincs lelki haszna belőle. De kárára viszont lehet, mert mindazokat, amiket másutt kevésbé tisztán, vagy tévesen értelmeznek, azok könnyen az ő érzés és gondolatvilágára hatnak és a sok minden közül nem fogja megtalálni azt, amire neki bizonyos helyzetekben, nehézségekben szüksége lenne. Nem csak a fluidzavarokról és fluidkeveredésről van szó, hanem elhomályosodhat a lélek tisztánlátása, a különbség meglátása a jó és a rossz, a jó és a jobb, és a jobb és a legjobb között. És az sem mindegy, hogy a jót is milyen szinten, milyen fokozaton ismeri az ember és milyen fokozaton képes azt betölteni. Minél magasabb igazsághoz kapcsolódik valaki, annál magasabb rendűvé válhat.

A Föld fokozat és szellemi ismerete szempontjából nincs azon a szinten, hogy a beavatottak magasrendű igazsága a tömeglelkeknek adható lenne. Minden vallásban - mint mondtam - megvan a mag és a maghoz tartozó alacsonyabb rendű kéreg, a tömeg. Mindig a mag felé kell törekednie az embernek, mindig a lényeg megértéséhez kell közelebb jutnia. Akik igazán megértik a lényegét, azok nem lesznek önteltek, gőgösök, azok nem verik a mellüket, hogy ők mennyivel magasabbrendű igazság birtokosai és nem nézik le a más felekezetekhez, más vallásokhoz tartozókat. Azok nagyon is érzik és értékelik azt a szellemi összetartozást, amely minden vallás szellemi magjával és végső soron Krisztussal és rajta keresztül az Atyával összeköti. Csak így válhat egy akollá az egész emberiség.

Hányszor gondolja az ember, hogy a nyugati civilizáció, a nyugati kereszténység valami csodálatos dolog. Ez így is van, szeretett testvéreim, abban az értelemben, hogy a nyugati világban terjedt el Krisztus tanítása a legegyszerűbb, a legérthetőbb formában. A keletieknél a régi idők Buddha, Mohamed és mindenféle egyéb isten-fogalmain nem tud elég tisztán áttörni a magasabbrendű isteni igazság.

De valójában még sincs előnyben a nyugati ember, mert a nagy kincse birtokában is megtéretlen és pogány maradt. Mert kiélezte a felekezeti vallási különbségeket, béreseket szentelt papokká, akik elsikkasztották a csodálatos igazságot. Megmaradt a külső keret, a dogma, az érték elillant onnan. Már egyre kisebb az a szellemi mag, ami a lényeg lenne. Egyre több a megtéretlen lelkek száma, akik azt hiszik, hogy jó keresztények, mert megkeresztelkedtek, mert ha bajban vannak, elhívják a papot; mert sátoros ünnepen az Isten házában hátul megállnak és nézegetik az ott történeteket; mert pap temette el őket. És mi történt Keleten? Keleten még mindig megmaradt egy réteg, ahol a teljesen tiszta igazságokat őrzik. Ez a tisztán megőrzött igazság és a Szentlélek kijelentése marad csak meg tisztán, és ezek alkothatják majd az újjáalakult, feltisztult Föld vallását. Van, aki várja, hogy még ebben a turnusban bekövetkezhessék az, amit „*egy akol és egy pásztor*” vallásként jelöl az írás. De ez szeretett testvéreim, csak rövid ideig lesz így a vég előtt, mert a tömeglelkek mindazt divatból fogják követni. És mivel megtéretlenek maradnak és avatatlan kezekkel nyúlnak hozzá, ezért az beszennyeződik és elillan onnét az igazság, amelyet Isten kegyelme Krisztuson és a Szentlelken keresztül az emberiség megmentésére adott. **De Krisztus áldozata mégsem vált hiábavalóvá, mert Krisztus áldozata tette lehetővé a kegyelmi korszak megnyitását.** Krisztus áldozata tette lehetővé, hogy a pokol tornácában, a negyedik szféra alatt időzök, akik a magasabb szférákba be nem mehettek, fejlődésüket magasabb világokon folytathatták. És Krisztus áldozata teszi lehetővé, hogy most, az

utolsó időkben is még az igazság felszedhesse a megmenthetőket, akik majd egy magasabb világon, az újjáalakult Földön, vagy egy magasabbrendű bolygón folytathatják az ő magasabbrendű szellemi életüket.

Értékeljétek és becsüljétek szeretett testvéreim, ezt az Isten ingyen kegyelméből kapott Igazságot. Éljetek úgy, hogy átalakuljatok, megtérjétek, és víz- és tűzkeresztség szerint megkeresztelkedjétek ezzel az igazsággal az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. A megkeresztelkedés pedig keresztény hitvallás; és a keresztény hitvallás szerint az embernek keresztényekhez méltó cselekedeteket kell felmutatnia.

Ezek felett gondolkozzatok el az elkövetkező böjti napokban!
Úgy legyen! Isten veletek.

HALOTTAK NAPJA ÉS HALLOWEEN(*)

1988. október 30.

Köszöntelek benneteket, testvéreim a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében! Vetkőződik a természet, és ilyenkor élénken, vagy legalábbis élénkebben tódul az ember emlékezetébe az elmúlás. Az egyházak és akik a lélek rejtett világával foglalkoznak, nagyon bölcsen és helyesen erre az időszakra kijelöltek egy napot: Mindenszentek, majd a Halottak napját. Azért, hogy az ember legalább egy kijelölt időpontban élénkebben foglalkozzék a halál gondolatával. Azért, hogy közelebb engedje lelkéhez azt a tudatot, hogy a testnek el kell múlnia, mert porból vétetett és porrá lészen. Mert a test a bűn produktuma, és a bűn zsoldjaként a testre el kell következnie a halálnak. Mindenszentek: ebben a szóban benne foglaltatik, hogy akiknek az életük átalakult, megtisztult, megszentelődött, azok szentté váltak. Sajnos a testetöltések egész sora ellenére is mindenkor csak kevés volt és kevés ma is azoknak a száma, akik a földi élet alatt megtisztulnak, megigazulnak, átalakulnak, újjászületnek

és a halál után feltámadhatnak a boldogító, igaz életre: az üdvösségre.

Halottak napján mindenki visszagondol szeretteire, hisz kinek ne lenne a Földön halottja. Mindenkinek, kivétel nélkül van, mert a halál arat a bűn következményeként az emberek világában. Az embert az évek, évtizedek sok-sok emberrel kötik össze a vér, a test, a baráti vagy a szeretet kapcsolatán keresztül, és mindenkor észre kell vennie, hogy a hozzá közelállók is le kell vetkőzzék a testet, és a világotokból átszólíttatnak ebbe a világba. Mindenkor kell imádkoznotok az elköltözött szeretteitekért és minden meghalt emberlélekért, de ilyenkor különösképpen foglalkoznotok kell velük. És foglalkoznotok kell általában a halál gondolatával, mert aki megszületett, annak meg is kell halnia. A Föld a változások világa: szünet nélküli és örökös változásnak van itt kitéve minden. A múlandóság jegyeit viseli magán az emberi test is és láthatjátok önmagatok és mások testén is, hogy az évek múlásával hogyan öregszik, hogyan alakul át, hogyan változik a test. De változik a természet is: változnak az emberi vágyak, érzések, gondolatok. Változnak a felszínre kerülő különböző elvek és eszmék, változik a korszellem, a kor divatja, a felkapott és divatos dolgok is. Minden szünet nélküli változásnak van kitéve. Az ember nem tudja megfogni a múló pillanatot és a pillanatból egy perc múlva múlt, a jelenből múlt és a jövőből jelen lesz. Ezt a lehetőséget: az időben, a változások világában való megfürdést, az embernek arra kellene felhasználnia, hogy amikor a halál érte jön, az igazság törvénye számadás elé állítja és a minősítési törvény a különböző ráakódott erőrétegeket szétszedi és osztályozza, akkor tisztán, ragyogóan kerülhessen ki az átváltozások világában vívott csatákból. Ebben az országban, ahol ti élitek most a jelenlegi életeteket, kevésbé foglalkoznak az emberek, a társadalom, és az egyházak is a Mindenszentek és a Halottak-napjával. Ellenben úrrá lett egy pogány szokás, amit ti itt Halloween-nek neveztek. Ez tréfás, kellemes időtöltésnek látszik, valójában azonban, kedves testvéreim a gyökerei ennél sokkal mélyebbre nyúlnak.

Mint mondom, a pogányok és mindazok ünnepe volt, akik a visszaforgó erőkbe kapcsolták magukat. Mindazoké, akik nem a fehér mágikus erők körforgásába kapcsolódtak a hitükkel, az imájukkal, a bizakodásukkal, és a reménységükkel, hanem a fekete hatalomhoz fordultak.

A fekete hatalom erői sötétek és az alantas világokba tartoznak. A valóság világából szemlélve a mindennemű varázslók, kuruzslók, bűbájosok, szemfényvesztők, alacsonyrendű fakírok, fekete mágusok, boszorkányok, vámpírok, a temetők szörnyei, akik a halál birodalmát uralják, - létező árnyak, és örökös kísérei az Isten kegyelméből juttatott életnek. Mivel a maguk erejéből képtelenek élni - mert erőiket elvesztették - ezért erejüket mindenkor az Isten kegyelméből, a nap alatt megfordulható, a kegyelemből élő emberek lelkéből veszik. Ezek tulajdonképpen vámpírjai, vámszedői a földi életnek. A vér szünet nélküli áramlása a szív dobbanásával és pumpálásával jelenti a fizikai és a testi életet, és ezért a vér rendkívül értékes és fontos a testi élet fenntartásához; és akitől a vért elvonják, az meghal test szerint.

Ugyanígy az alvilág ezen ragadozói, vámpírjai elszedik az értékes erőket az emberektől, hogy azok ne legyenek képesek ezeket az erőket magasabbrendű elvekért, az önmaguk tisztulásáért, embertársaik megsegítéséért felhasználni. Én óva intek mindenkit, hogy e pogány ünnepnek a lelkében helyet adjon, mert ebben veszedelmes dolgok rejlenek! A mai világotokban - ahogy én erre már röviden az egyik tanításomban kitértem - bizony mindazok a sátánimádó szekták, mindazok, akik ezekben a visszaforgó erőkben léteznek és a sátánnak áldoznak, azok ehhez az ünnephez, ehhez a ponthoz kötődnek. Istennek az a kívánsága, hogy az ember áldozatot mutasson be, de ezt az áldozatot az embernek a magáéból kellene adnia, a maga életével kellene megpecsételnie hitét, a maga bűnös, testies énjét kellene feláldoznia azon az áldozati oltáron. Ezzel szemben

ezek a sátánimádók, a fekete mágiával foglalkozók ezt az áldozatot másoktól követelik, mások véréért, mások életét, mások erejét áldozzák fel.

Szükséges lenne, hogy az ember véglegesen elhatározza hovatartozását, és ha egyszer Krisztushoz szegődött, akkor ne forduljon mindig vissza a babonához, a bűbájosokhoz, a jövőt tudakozókhöz, a nézőkhöz, hanem maradjon erős és tiszta az ő istenhite. Nem az a bűn és Isten előtt elvettetés, ha valakik keresik a magasabbrendű szellemvilággal való kapcsolatot, hisz maga a mi Urunk, a Jézus Krisztus a Föld legmagasabb rendű fehér mágusa volt. Az ember a szellemvilággal való kapcsolatot azzal a céllal keresse és tartsa fenn, hogy mindazokat az igazságokat, titkokat és misztériumokat, amelyek ebből a világból Isten engedelmével az utolsó időkben a lelkek megmenetése érdekében bizonyoságként adattak, kizárólag a saját javulására használja fel; hogy megerősítse a hitét és az lassan tudássá alakuljon. **Mert a hit csak előlegezett bizalom, a hit még nem tudás, a hit csak egy kereső érzésszál, amellyel belefúrja magát azokba a régiókba, azokba az erőrétegekbe - tudományosan szólva, azokba a dimenziókba -, amelyekből erőt meríthet, és amelyek a későbbiek folyamán az ő hitét tudássá izmosítják.**

A bűbájosok, a babonások, a fekete mágia művelői mindentől elfordulnak, az ilyenek a lelkek világának legalacsonyabb rétegeibe nyúlnak bele. Azokba a világokba, amelyek nem a fizikai síktól felfelé elhelyezkedő szférák, hanem a fizikai síktól lefelé, a föld gyomra, a föld mélye felé elhelyezkedő területek, amelyeket az írás a kárhozát helyének jelöl meg. Itt olyan lelkek vannak, akik szintén Isten teremtményei - tehát nem önálló, külön hatalmasságok, hanem Isten mélyre bukott teremtményei - akiknek bűneik nagysága, gyakorisága, égbekiáltó szörnyűsége miatt a testetöltésük évszázadokra esetleg évezredekre megvonatik. Ezek a lelkek a testetöltést - mivel az Istennek kegyelmi ajándéka - meg nem kaphatják, és ezért az emberek vi-

lágán keresztül próbálnak hatni. Ezek azok, akik az emberi lelkeket a rosszra erősen befolyásolva, azokat olyan törvényekhez, olyan erőkhöz kötik, amelyeken keresztül az Isten ingyen kegyelméből adott tiszta erőket - szó szerint - lecsapolják. Az emberekben vakhitet, tévhitet támasztanak és erősítenek meg olyan méretekig, hogy ennek a tévhitnek és vakhitnek áldozatává válnak. Az ilyen emberlelkek aztán hisznek a rossz, a gonosz győzelmében. Tudatosan a rosszat, a gonoszat, a kegyetlent művelik. Az ilyen emberlelkek minden érzésüket, törekvésüket, vágyukat átadják a sátáni erőknél, és mivel elfordultak Istentől, ezért szeretetük gyűlöletté, indulattá, haraggá, bosszúvá, önzéssé, fajtalankodássá és mindennemű szörnyűséggé alakult át. Ebben a hitükben, ebben az állapotukban egyáltalán nem boldogok, a boldogságtól egyre messzebb esnek, és mégsem tudnak ezzel a tudatos rosszal szakítani, mert sátáni természetük sokkal erősebb, mint az isteni természetük.

Az ilyenek részére, ha majd a nagy átalakulás ideje eljön és kivettetnek a salakkal együtt tűzkarikák formájában, rendkívül hosszú időknél, örökkévalóságoknak kell lejáródnia ahhoz, hogy újra megtalálják Isten kegyelmét, Isten világosságát, és ebből a sötét, elfordult állapotukból a Fény, a Megváltó, a Kegyelem felé forduljanak. Az olyan lelkeknek, akik még nem süllyedtek le a pokolba, amiről beszéltem, hanem már mondjuk az első szférában vannak, és így testetöltéshez jutnak, a haláluk, a testből való kivetkőztetésük szörnyűséges. Az ilyenekre azt mondhatom, hogy a haláluk olyan, mintha - szó szerint - elevenen nyúznák meg őket. Az ilyenekről nem természetesen válnak le azok a természeti erőrétegek, amelyeket Isten kegyelméből kaptak, hanem erőszakosan a törvény vetkőzteti le őket, és ez a vetkőztetés, mivel annyira testiesek, nagyon fájdalmas.

Mivel ezek az emberlelkek az életükkel a sötétség hatalmát erősítették a Földön, ezért - képletesen mondom - koporsóikban nem felfelé, hanem arccal lefelé fordulva, a sötétség felé nyugszanak hosszú-hosszú időig megkötözött állapotban. Csak az Isten tudja, hogy mennyi idő múlva és milyen fájdalmak árán

tudnak majd felfelé fordulni és ezekből a sírokból, ezekből a helyzetekből kikerülni. **Az ember el sem tudja képzelni, hogy milyen hatalmas dolgot művelt a Teremtő, amikor ezeket az anyagi világokat megalkotta a bukottak részére.** Az ember el sem tudja képzelni Krisztus áldozatát, amely nélkül ebből az örökös rotációból, ebből az örökös, szünet nélküli taposómalomból, körforgásból sohasem találta volna meg a kivezető utat, sohasem vált volna lehetségessé, hogy innen feltisztulva a negyedik, ötödik, hatodik, hetedik szférába eljuthasson. Vagy ha már duálja is feltisztult és azzal egyesült, akkor véglegesen elhagyhassa a Földet, a változások világát és magasabbrendű - ezen a naprendszeren belül, de magasabb rendű égitesteken vagy félszfélagok - öltessen testet. Igen, Krisztus áldozata nyitotta meg az utat, hogy az ember a halálból ismét eljuthasson az életre, a kárhozatból az élet ragyogó feltámadására, a Földről a magasabb világokba és végül eljuthasson az Atyához. Az Atyához való jutás alatt azt értem, hogy bár az Isten országába semmi tisztátalan be nem mehet, de mégis ezt a tisztátalanságot a halállal, az újra próbálkozással, az új testetöltések sorozatával az ember lehánthatja magáról, és végül győzedelmeskedhetik minden gonoszsága, sátáni természetete felett. Nagy és hatalmas az Isten kegyelme, hogy benneteket, embe-
reket megkeresett, hogy megígérte a világ fundamentumának lerakásakor, hogy elküldi a Megváltót, hogy ez az ígélet teljesedésbe ment.

Szeretett testvéreim, gondolkodjatok el ezekben a napokban arról, hogy milyen nagy az Isten kegyelme, hogy titeket ebben az élettengerben, a lehetőségek és változások világában enged megfürödni, és veletek a magasabb szellemvilág igazságait, az Ő titkait közölte. Ha igazán akarjátok és imádkozó lélekkel fogtok hozzá ezeknek az igazságoknak a tanulmányozásához, akkor felismeritek a földi élet komoly értékét. Ne azért legyen kívánatos a földi élet, mert a test kívánságait kielégíthetitek, hanem azért, mert abban van lehetőség arra, hogy átalakuljatok, újjászülessetek, ne csak víztől, hanem a Szentlélektől is. A

Szentlélek sok-sok Szent Szellemmel dolgozik ma a ti világokban. A Szentlélek munkásai azok, akik kint járnak a tarlón és összegereblyézik az elhullott kalászokat, azokat, akiknek a hite alászállt, akik csalódtak az egyházaikban és kihullottak azok kezei közül. A Szent Szellemek járnak körül a világban, hogy sugallataikkal, intéseikkel, figyelmeztetéseikkel, álomlátásaikkal az embereket a jóra és az üdvösségre vezérlő gondolatokra vezessék. A Szent Szellemeken keresztül áramlik be Isten tiszta ereje ebbe a ti világotokba, mert testben már kevés azoknak a száma, akik a világ sóját képezik, és akik magasrendű, nehezebb áldozatok meghozatalára lennének képesek. Ezeket, akik még áldozatot tudnak hozni, a Szent Szellemek erősítik újra és újra. Miként a mi Urunkat, a Jézus Krisztusunkat is, amikor elvonult a hegyre, a Gecsemáni kertbe vagy a sivatagba imádkozni: angyalok, vagyis a Szentlélek munkásai erősítették.

Rendkívül nagy a kísértés ebben a világban, mert a tisztához, az igazhoz, a magasabb világokban a rossz nem férhet hozzá, viszont a Földön hatalma és ereje van. A Földön a hatalmánál és erejénél fogva mindenkit, még a leghatalmasabbat, a legtisztábbat, a mi Urunkat, a Jézus Krisztusunkat is több ízben megkísértette. Tehát szeretett testvéreim, ha máson keresztül nem tud hatni, akkor a félelemkeltés az a fegyver az ellentét kezében, amellyel hatást ér el azokon, akik testben vannak. A mi Urunkat is ezen a testen keresztül kísértette meg, hogy *„ha hosszan böjtölsz, ha nem eszel, ez a test meghal, és ezáltal lehetetlenné válik annak a nagy munkának az elvégzése, amelyért a Földre jöttél.”*

Az embert is a test féltésén keresztül kísérti meg, mert a test az ellentét vára. Minél több van az emberben a hiábavalóból, a rosszból, a bűnösből, a tévedésből, annál nagyobb az ellentét hatalma az ember felett, annál gyakrabban tudja kísérteni, és annál nagyobb a valószínűsége annak, hogy amikor az ember kísértésbe kerül, ebben a kísértésben el is bukik.

Azért imádkoztatok a mi Urunk imájában, hogy *„ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól”*. Attól a gonosztól, amely benne van a talajban, benne van a légkörben, mint erő. Benne van minden törekvésekben, minden lélegzetvételekben. Mert mindez, amelyben ma éltek, az ellentét világa. Tehát ellentétes gondolatokból, érzésekből, törekvésekből, elvekből, eszmékből, gőgből, hiúságból, hiabavalóságból, testiségből, bálványimádásból, önzésből, hatalomvágyból épült fel. Tehát, ha az ember mindezekről meg akar szabadulni, nincs más lehetősége, mint hogy az Úrhoz, a Jézus Krisztushoz forduljon, mert Neki *„hatalom adatott égen és földön”*. Neki hatalom adatott mindazon, ami az ellentét világa, mert példás életével, az Atya akaratának teljesítésével legyőzte az ellentétes, sátni erőket. Krisztus olyan széles nyílást vágott a sátán hálóján, amelyet az még egyszer összefoltozni nem lesz képes. Ezen a nyíláson keresztül szabadulhat ki az ember az ellentét hálójából, ha hisz a jó győzelmében. Ha hisz abban, hogy Isten az ő javát akarja, és Isten megsegíti minden körülmények között. Ha hisz abban, hogy nem a maga akaratát, hanem az Isten akaratát kell az életében megvalósítania. Akik Isten akarata szerint élnek, és akik a Megváltó erejében bizakodnak, azok akár a válásokhoz tartoznak, akár úgy munkálkodnak, mint ti, felszabadulhatnak, elhagyhatják a Földet és magasabb szférákba juthatnak, ahol megmentetnek a végítélettől és a kidobástól.

Bizakodjatok és higgyetek ebben, és ami a fő, tegyetek is meg mindent annak érdekében, hogy az életetek folyamán elérhessétek ezeket a biztos menedéket adó szférákat, ahol többé már nem kell félnetek a bizonytalanságotoktól, az erőszaktól, a fájdalomtól, a betegségektől és a haláltól, ahol boldogság vár benneteket. Adja az én Uram, Istenem, hogy ez mindannyiótok számára bekövetkezhessek, hogy ez mindannyiótok számára így legyen!

Isten veletek!

A LÁTSZATOS ÉS VALÓDI ÉRTÉKEK(*)

1996. szeptember 22.

Az én Atyám, Istenem nevében köszöntelek benneteket testvéreim! Pillanatról pillanatra, percről percre, óráról órára jönnek és mennek a szellemek. Vannak, akik e Földre születnek és vannak, akik távoznak innen. Mert elvégeztetett dolog Istennél, hogy aki megszületett, annak meg is kell halnia. Ugyancsak elvégeztetett dolog Istennél, hogy akik a szabad szellemek világát még el nem érték, azok visszajöjjenek, megszülessenek a Földön, hogy mindazokat a hiányokat, amelyek még gyötrelmes, szenvedésteljes állapotokat készítettek számukra, itt a Földön pótolhassák; azaz megszerezhessék az erényeket, elkészítsék a menyegzői ruhájukat, hogy azután bemehessenek Istennek örökébe, bemehessenek a lakodalmas házba.

Tehát, miként törvény az, hogy az embernek meg kell halnia: törvény az is, hogy a lelkeknek meg kell születniük anyagi és félanyagi világokon. Egyrészt azért, hogy mindazt, aminek hiányán vannak, itt megszerezhessék, másrészt, itt a Földön vagy egyéb anyagi vagy félanyagi világokon kell levizsgáznuk mindabból, amit a szellemi világban elméletben már megtanultak; életükkel kell igazolniuk, hogy megérték az elméleti tudás gyakorlati kivitelezésére is. Mert az alacsony lelkek birodalmában nincs meg a lehetőség arra, hogy a lélek az életével bizonyítsa, hogy erre képes. *Ezért - ebben az értelemben - a földi világ nem más, mint egy komoly munkatér.* Az emberek többsége a boldogságot és az örömet keresi itt, és azt egy földi élet alatt szeretné elérni. Csakhogy a földi életben legfeljebb a test, a testi én elégülhet ki; a szellemi, a felsőbbrendű én éhes és szomjas marad a test kívánságai, a test szórakozásai, a test időtöltései közepette. Mert mindennek van egy szellemi oldala és egy testi vetülete; minden, ami él az a szellemből él, mert Isten Maga is szellem, és akiket teremtett, szintén szellemek. *Mindazt, amit a Földön élni láttok, a szellem*

élteti; mindennek valóságos oka, valóságos gyökere, legbensőbb lényege a szellemvilágban van.

Mint mondom, a földi világ csak torz képe, csak torz vetülete a szelleminek. Így, amit az ember a Földön kívánatosnak vél, az valójában a szellemi életre nézve nehézséget, fájdalmat, csalódást és bánkódást eredményez. Az elmulasztott alkalmak és lehetőségek, - amikor valaki a Földön az isteni jó, az isteni igazság, a benső szellemi lényeg helyett a test törekvéseit, a test kívánságait valósította meg - rengeteg gyötrelmet okoznak a léleknek. Tehát ezen a munkatéren az embernek dolgoznia, fáradnia kell, meg kell valósítania azt, amiben hisz, amibe hitét, reménységét beleadta. **Az igaz ember hitből él. Végső soron, a hit vezeti el őt ahhoz a tudáshoz; amely neki megnyugvást ad, hogy többé már ne kelljen bolyongania és ne kelljen keresgélnie, mivel a tudásán, az ismeretein keresztül eljutott a dolgok legbensőbb lényegéhez, ami nem más, mint maga az isteni igazság.**

A bukott emberlélek sokféle bűnnel terhelt és sokféle szennyezett erőréteg veszi őt körül. Ebben az állapotában szükségessé válik számára az erények megszerzése. A tiszta világon nem találhatjátok külön elhatároltan az erényeket, mert a szellem ruházata: a lélek, tiszta és abban nem különíthetők el bűnök és erények. Az ilyen szellemekre a teljes tisztaság, a teljes átláthatóság, a teljes átvilágítottság, a teljes tündöklés és fény jellemző. **A bűn foltossá, tisztátalanná teszi a szellem ruháját;** megsötétíti, kilyuggatja azt, büdössé és olyan keménynyé teszi, hogy az szinte páncélként veszi körül a szellemet. Ezekben a lefokozott állapotokban és lefokozott világon, mint amilyen a Földetek is, azután szükségessé válik az erények megszerzése. Az erény nem más, mint a léleknek egy-egy kis területe, ahol a szellem már uralmat nyert a bűn, a lélekben lerakodott bűnös salak felett. Tehát az erények arról tanúskodnak, hogy a léleknek egyes kis részei, néha csak pontocskái már megvilágosodnak, már újra áthatják őket az isteni tulajdon-

ságok. **Eredetileg csakis isteni tulajdonságok konglomerátuma volt a lélek, de mint mondom a bűn következményeiként ezek a tulajdonságok beszennyeződtek, bepiszkolódtak, megkeményedtek, ezért szóhoz sem juthatnak.** Tehát minél több ponton, minél több oldalon képes a lélek felszabadulni a bűn nyomása és a szennyezettsége alól, annál könnyebb, annál nyugodtabb és annál boldogabb lesz, így minél nagyobb területet töltenek ki az erények, annál magasabb a lélek tisztultsági foka. **Ezért a Földön az ember legfőbb feladata: a különböző erények megszerzése kell legyen!** *Ehhez először is az szükségeltetik, hogy megismerje önmagát, lássa mik a gyengéi és mik az erősségei; lássa, mire van hajlama; hol, milyen megszorításokat kell a maga számára, akaraterejével megtennie. Ugyanis az akaratérő az, amivel uralmat nyerhet a gyenge, a beteg, a satnya, a bűnös lelki oldalai felett, aminek segítségével tisztíthatja lelki erőit, vagyis erényeket szerezhethet.*

Tehát meg kell ismerkednie önmagával! Azonban annál a tevékenységnél szükséges, hogy a lélek minden rétegét vizsgálja, hogy a lélek mélységeibe, az ott latens elhelyezkedő tulajdonságok világába is alámerüljön. Nemcsak egy-egy földi életben kialakult énjét kell ismernie, ahogyan őt embertársai ismerik, hanem egészen más fogalmakat kell alkotnia önmagáról; meg kell ismernie azokat a tulajdonságait is, amelyeket nem szívesen mutat meg embertársai előtt. Nemcsak a felszínen mozgó tulajdonságait kell meglátnia, hanem azt is, hogy milyen okból, miért cselekszik meg valamit, hogy annak a cselekedetnek mi az indító rugója. **Mert a külsőben szép és nemes cselekedeteknek nézhetnek ki az ember megnyilvánulásai, de ha azok benső indító rugói szennyes lelki tulajdonságokból erednek: máris elveszítik értéküket. Mert lehet valamit önzésből és érdekből megcselekedni, de lehet azt önzetlenül, az Isten dicsőségére is véghezvinni.** Az emberek még a jócselekedeteik nagy részét is a maguk elismerésére, a maguk

felemelésére cselekszik meg, hogy többnek, jobbnak, különbnek, értékesebbnek láttassanak, mint amik a valóságban, mint amiknek az igazság tükre mutatja őket. Az embernek - miután tisztába jön gyengeségeivel - összeszedett erővel, ezeket a gyenge pontjait kell erősítenie, azaz a rossz leküzdése után a lélek megtisztított területeit nemes gabonával kell bevetnie. **Tehát először meg kell művelni a lelkének talaját, hogy az alkalmas legyen a mennyei magok, vagyis az erények befo gadására, hogy azok kikeljenek, felnövekedjenek és termést hozzanak; „némely ötszörösét, más mag tízszeresét és megint más mag harmincszorosat” - ahogyan azt az írás mondja. Az erények gyakorlása az, ami ilyen bőséges termést hoz a szellemvilágban a lélek részére.** Minden, amiért az ember nehezen és fáradságosan dolgozott és küzdött a Földön, az ide, a szellemi világba takarítatik be. Tehát a földi életben még nem láthatók a megszerzett lelki eredmények. Bár az ember megnyilvánulásából bizonyos fokig következtethetünk a lélekben végbement átalakulásokra, átváltozásokra, de a teljes kép, hogy a földi életével milyen erényeket szerzett meg és milyen bűnöket vetkezett le, csak ideát válik nyilvánvalóvá. **Még a legalacsonyabb szinten élő ember is érzi, hogy gyűjtenie kell, csak azzal nincs tisztában, hogy mit gyűjtsön magának.** Így egyesek rangot, mások hírnevet, dicsőséget, anyagi javakat gyűjtenek maguknak, holott a lélekben ez a figyelmeztető hang nem ezt sugallja, és nem erre indítja őket, hanem arra, hogy gyűjts magadnak örökkévaló értékeket a hamis gazdagságon. Az embernek mindent aszerint kellene néznie és mérlegelnie, minden lépését aszerint kéne megtennie, hogy az az ő halhatatlan, örökéletű szellemének a javára, vagy pedig annak kárára van-e.

Az erények megszerzése nehéz és küzdelmes munka. Az élet nem adja könnyen azokat, ezért új és új próbák elé állítja, újra és újra vizsgáztatja az embert, hogy az az erény, amit a magáénak vél, a valóságban is az övé-e? Mindig szűkebbek lesznek azok a helyzetek, amiben az embernek vizsgáznia kell.

Először tág téren vizsgálhat, és csak egyszerű dolgokból. Ha azt a próbát kiállta, akkor fordul az élet kereke és olyan helyzetek, állapotok közé kerül, ahol a vizsga már sokkal nagyobb akaraterőt, sokkal nagyobb igazságismeretet, sokkal nagyobb kitartást és szorgalmat kíván tőle. Ebben a folyamatban először a külső rétegnek kell leválnia a lélekről. Jellemző az emberre, hogy lelki javulása kezdeti stádiumában, amikor valamit képes már megcselekedni a test kívánsága ellenére, mindjárt dőlyfös lesz; soknak, nagynak képzeli magát, mint az írás szerinti farizeus, aki felment a templomba imádkozni és azt hitte, hogy ő sokkal jobb, különb, értékesebb Isten előtt a vámosnál, és felsorolta, hogy mi mindent képes ő már megtenni a maga lelki üdvössége érdekében. Talán valami kevés jóra képes is volt, de ez elbizakodottá tette, és magát azok fölé helyezte, akik előtt a zsidók kiköptek, mivel csak közönséges vámosok voltak. Ebben az értelemben elbukott ez az ember, mert az aki bármit azért tesz, hogy mások előtt értékesebbnek, többnek lássák, máris elbukott, máris elvesztette azt, ami felett bírni vélte, *„mert adatik annak, akinek van, de akinek nincs, attól még az is elvétetik, amivel bírni vél”*. Ugyanis a farizeusnak nem volt semmije, mert ha lett volna, nem úgy beszélt volna, nem úgy cselekedett volna, és legfőképpen nem ilyen szívvel, ilyen lélekkel és ilyen fennhéjázva állt volna meg Isten előtt.

Az embernek nem lehet más az imádkozása, mint hálaadás mindazért, amit Isten neki ingyen kegyelemből ad, és kérés, hogy mindazt, amit még képtelen az Úr akarata szerint megcselekedni, annak megtételére képesítse őt. A vámos tisztában volt a maga gyengeségével, gyarlóságával, bűnös mivoltával, éppen ezért még a szemeit sem merte felemelni a menny felé, hanem magába roskadva könyörgött az ő Atyjához; Istenéhez, hogy legyen kegyelmes, és irgalmas hozzá. Egy bizonyos idő után, megszerzett erényei is próbájára válnak az embernek. Ennek ellenére mégis arra kell törekednie földi élete során, hogy minél több értékes erényt szerezzen magának. **A próbán, a tűzkeresztségen minden embernek át kell esnie,**

és abban bizonyosságot kell tennie arról, hogy értékei már nem talmi, hanem valódi értékek; hogy a testetöltései során szerzett nehéz tapasztalatok eredményeként már rendelkezik kellő szellemi bölcsességgel, helyes ön- és emberismerettel, és képes helyesen bánni szellemi értékeivel is. Mert ki bízna rátok a magatokét, - mondja az írás - ha az idegen vagyonnal, a mások vagyonával, a kegyelemből kapott vagyonnal sem vagytok képesek helyesen bánni. *Tehát a megszerzett erényekkel Isten akarata, az igazság szerint kell az embernek bánnia! Mint mindenre, az erényekben való megpróbáltatásra is meg kell érnie a léleknek.* De mit tesz az ellentét? Gyakran, még mielőtt kellőképpen megerősödne a lélek a jóban, próbára hívja ki őt. Így suttog neki: „nézd már ezekkel az erényekkel rendelkezel; nézd, te már erre is képes vagy; nézd, te erre és erre érdeme-sebb vagy, mint embertársad”. És ekkor az ember - mivel nem eléggé tárgyilagos önmagával szemben, és nem ismeri a maga értékeit: lépre megy, bedől az ellentét suttogásának, és elhiszi magáról, hogy mindazt, ami felett a földi életben rendelkezhet, érdem szerint kapta Istentől, az neki kijár. Vagy, ha nem hisz az Istenben, akkor egyszerűen azt gondolja, hogy a maga okosságának, a maga ügyességének, a maga rátermettségeknek, a maga tudásának az eredménye mindaz, ami felett rendelkezik, legyen az hatalom, pozíció, könnyű előrejutás vagy anyagi javak. Ezzel a gondolkodással az ember nem csak azt bizonyítja, hogy nem ismeri az igazságot, az Isten akaratát és önmagát, hanem azt is, hogy nincs elegendő alázatossága. Alázatosság hiányában úgy jár erényeivel vagy egyéb képességeivel, mint a nyitott kirakatba tett, minden védelem nélküli áru, vagy a lakásban szanaszét hagyott értékek, amit a tolvaj egészen biztosan ellop. Az előbb jellemzett ember sem tesz mást, mint beképzelt-ségével magára tereli az ellentét figyelmét, hogy az kifossa őt mindenéből; abból is, amivel bírni vél, tehát, ami tudatában csak mint kiszínezett kép élt, és attól is, amely már valódi, megszerzett érték és erény benne.

Az ember nem mondhatja, hogy csak ezt vagy azt az erényt kívánom megszerezni; csak ettől vagy attól a bűnőtől kívánok megszabadulni. Mert a nagy bűnök sok-sok apró bűnből tevődnek össze; így a sok-sok apró bűn, kardinális bűnné terebélyesedik a lélekben. Ezek a kardinális hibák és bűnök a kis hibákból merítik az erőt, és ha erőhöz jutnak, még inkább megerősödnek. Tehát, ha ez így van, akkor le kell hatolnia egészen a bűnök gyökeréig, mert ha az ember a gaznak csak a szárát tépi le és nem gyökerestől szakítja ki, az újra és újra kinő, újra és újra életre kel és megerősödve elnyomja az értékes növényeket, vagyis a lélek esetében, a bűn elnyomja annak értékes tulajdonságait. **Éppen ezért az alázatosság szürke köpönyege az, amivel az ellentét elől el lehet takarni ezeket a megszerzett képességeket és tulajdonságokat. Az alázatos ember nem feltűnő, nem kihívó, nem dicsekvő, nem gögös, nem hiú, nem erőszakos, nem kérkedő, nem dölyfös, nem fennhéjázó.** *Az alázatosság hét erényből épül fel, de ez a hét erény a lélekben különböző fejlődési szinteken is létezhet.* Vanak tulajdonságok, amelyek erősebbek a lélekben, míg mások gyengébbek; fontos azonban, hogy az alázatosságra törekvő ember, az alázatosság mind a hét erényével legalább egy bizonyos fokig rendelkezzen. Mert ha bármelyik is hiányzik a hét közül, akkor azon az oldalon a szürke takaró, a szürke köpeny nem véd, azon az oldalon az ellentét kirabolhatja az embert. Olyan dolog ez, mint amikor egy ember a vagyonát rácsos ablakokkal védi, de egy ablakot vagy ajtót nyitva felejt. A betörőnek egyetlen kis rés, egyetlen nyitott ablak, egyetlen elmozdított háztető cserép is elég ahhoz, hogy a házban lévő értékeket elrabolja.

Az ember részére a legnehezebb az alázatosság megszerzése. Vegyük például az engedelmességet. Az ember úgy gondolja magáról, hogy ő azt az erényt elsajátította, mert képes engedelmeskedni Isten parancsolatainak. Azonban, hogy állíthat ilyet, mikor nem képes engedelmeskedni embertársainak? A kettő nem egyeztethető össze egymással, mert az

engedelmes lélek mindenkivel szemben engedelmes. Tehát hogyan lenne képes Istennek engedelmeskedni, ha a közvetlen környezetében lévőknek nem képes engedelmeskedni. Miért nem képes? Mert benne van még a gög, hogy „én is vagyok olyan ember, mint te; én is tudok annyit, mint te” és nem képes embertársa kérése vagy akarata előtt fejet hajtani. Ezért látjátok a földi világban, hogy az emberek nagy része rabságban, kötött állapotban él. Mivel önszántukból képtelenek rá, ezért - a Törvény kényszerítő erejének hatására - kénytelenek engedelmeskedni az erősebbnek, az erőszakosabbnak, a gazdagabbnak vagy annak, akinek ők ebben a földi életükben ki vannak szolgáltatva. **Ezek a szolgálai állapotok alkalmasak az engedelmesség elsajátítására.** *Bár a lélek, a benne lévő rossz tulajdonságoktól, bűnös hajlamoktól és tendenciáktól indítva tiltakozik ellene, de mihelyt fordul a kocka és ő kerül felül, azonnal elfelejti, milyen nyomorúságos volt az élete a másoktól való függésben és a másoktól való elnyomatásban, és most ő akarja ugyanazt tenni, amit vele tettek. Tehát még mindig nem tanult meg engedelmeskedni, ezért újabb és újabb testetöltések alatt megint csak a szolgaság, megint csak a nyomorúság, megint csak a függőség marad számára.*

Éppen így van ez az alázatosság többi erényével, mint például a türelemmel is. Az ember úgy gondolja a türelemnek is határa van, hisz még a birka türelme is csak egy bizonyos pontig ér. Márpedig én azt mondom nektek: Nem! **Éppen ezért hívjuk a mi Urunkat, a Jézus Krisztust szimbolikusan Isten Bárányának, Aki megszeli az Ő nyíróinak és az Ő vérét kiontóknak keze alatt is. Ő ezzel a magatartásával mutat példát mindannyiunknak a türelmes megadásban, amellyel elviselendő a gonosz hatása.** Az erények elsajátítására azért van szükség, hogy az ember ne álljon ellene a gonosznak gonosszal. Az ember meghunyászkodó hallgatása azonban nem tévesztendő össze a türelemmel, mert az ember már számtalanszor bizonyította magatartásával, hogy mihelyt fordul a kocka, máris felszínre tör az ő türelmetlensége, mindazokkal

szemben, akik őt abban megpróbálták. A türelmetlen ember így gondolkodik: „adj Uram, de azonnal; adj Uram, de most; én ezt a helyzetet nem bírom, ezt a helyzetet nem tűröm, ezt a megáláztatást képtelen vagyok elviselni” és mihelyt alkalma van, megtorolja az érzésvilágában felgyülemlett sérelmeit azokon, akik őt türelmi próba elé állították. **De így van az irgalmassággal, a szelídséggel, a hálával és a többi erénnyel is, amelyből ez a csodálatos erény: az alázatosság kibontakozik. Isten kezében csakis az alázatosak, a tiszta szívűek használható eszközök.** Az írás azt mondja: „*A tiszta szívűek meglátják az Istent*”. Ez azt jelenti, hogy az erények már a lélek egész világát, az érzésvilágának központját: a szívet, tisztává tették és ezért megláthatja Istent. Mert Istentől a teremtményt a bűn, a tisztátalanság választja el. Tehát ezek a megszerzendő erények, a lelki tisztaságot segítik elő. Amikor a lélek feltisztul, akkor megláthatja az Istent, akkor elhagyhatja a szenvedések, a nyomorúságok hazáját, a Földet, élvezheti elért eredményeit, és örülhet megszerzett értékeinek és képességeinek. Éppen úgy, mint amikor a Földön minden hetedik alkalommal megszerzett képességei és tulajdonságai birtokában ölt testet a lélek.

A megszerzett tulajdonságok és képességek, az alázatosság hiányában az embert újra gögbe sodorják. Többet képzeld magad felől, és sok esetben eljut arra a pontra, hogy úgy érzi, nincs is szüksége Istenre, mert ő maga formálja életét, a maga akarata és elképzelése szerint valósíthat meg mindent, és még a természetet is a maga uralma alá hajthatja. *De majd, amikor a legnagyobb biztonságban érzi magát, akkor robban fel a Föld, amely bizonyítja az ember gyengeségét és gyarlóságát.* Fennhéhajzásával Istennek képzelte magát, azt hitte, hogy a Földön azt tehet, amit akar, és rá kell jönnie, hogy mennyire tévedett.

Az ember azt hiszi, hogy mindent megtehet, mert úgy érzi, hogy: „mindenek szabadok énnékem”, de nem gondolja végig az apostol bölcs mondását, mert igaz ugyan, hogy „mindenek szabadok nékem, de nem mindenek használnak”. Azt képzeled, hogy mindent szabad megtennie, hisz azért él itt,

hogy mindent megszerezzen, mindent kihasználjon, mindent a magáévá tegyen, és nem látja a mögötte rejlő veszélyeket; nem érzékeli, hogy ez csak egy ideig mehet, mert az idő elmúlik, és az idő mindig az igazság törvényének dolgozik. A kegyelem enyhíti az igazság törvényét; **a kegyelem időt, alkalmat, lehetőséget ad a megtérésre**, és türelmesen várja, hogy az ember észhez térjen, és rádöbbenjen arra, hogy ki és mi is ő a valóságban; rádöbbenjen arra, hogy amit alkot, ahogyan él, milyen irányba halad, amihez hozzányúl, azzal sokasítja mindazt, ami az igazság törvénye előtt ellene vall majd. Az életet nem az erények megszerzésére, az önuralom kifejtésére, a teremtő Isten akaratának megismerésére és annak cselekvésére használja, hanem önző célokra. **A földi élet okkal és céllal adatik**; az embertől elváratik a beérkezés; az embertől elváratik, hogy ne csak tanuljon, hanem tudjon is; az embertől elváratik, hogy ne csak tanuló legyen örökösen, hanem a tanulóból mesterré lépjen elő; az embertől elváratik, hogy mindazzal, ami kezére adatott úgy bánjon, hogy amikor számadásra hívja őt a törvény, ne legyen megbánnivalója; sem a saját, sem mások életét illetőleg. Mert hiszen az élet, még a leglefokozottabb állapotban, tehát a növény és állatvilág állapotaiban is szent. Úgy bánják az idővel is, hogy az nem egy kifogyhatatlan ajándéka Istennek, hanem elérkezik számára is a halál, a számadás; elérkezik számára is az idő, amikor a szellemvilágban találja magát, ahol csak azt arathatja, amit vetett, csak azokat veheti elő a tárházából, amiket oda begyűjtött. Aki csak lim-lomot és kacatot gyűjtött életével, az nem lesz a szellemvilág gazdag polgárává, hanem az ott koldus, szegény, nyomorult, nincstelen lesz, akinek többé nem előlegez a törvény, mert az előlegezett szeretettel, bizalommal, kegyelemmel visszaélt.

Az idő lejár és a lélek odaát azt aratja, amit életével elvetett; aki búzát vetett, búzát arat, aki konkolyt vetett, konkolyt arat. A konkolyt pedig olthatatlan tűzzel megégetik, és a lélek azokra az állapotokra kerül, ahonnan egy örökkévalóság lejártáig nincs átjárás, sőt betekintés sem a boldogabb, a magasabb

létállapotokba. Mert ezzel a kétezer egynéhány esztendővel egy örökkévalóság járul le, ami az egyén és az egész emberiség rendelkezésére állt, az erények megszerzésére, elsajátítására és a menyegzői ruha elkészítésére. Ezeket kívántam a mai napon elétek tenni, hogy ezeknek a gondolatoknak alapján nézitek át életeteket, hogy az milyen irányba halad, mik a ti szerzeményeitek, miben gazdagodtatok és miben vagytok még mindig szegény koldusai az életnek. **Mert a földi élet lehetőségei között még a koldusból is lehet királyfi, de a királyfiból is lehet koldus; az elsőből utolsó, az utolsóból első.** *Tehát testvéreim, lássátok az életet annak ami, és használjátok fel azt megmenekvésetekre!*

Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

ISTEN ORSZÁGA TIBENNETEK VAN(*)

1997. április 6.

Köszöntelek benneteket testvéreim a mi Urunk, a Jézus krisztus nevében! A mi Urunk mondja: „*Az Isten országa tibennetek van*”. Pilátusnak viszont így mondja: „*Az én országom nem e világból való*”. Ha ezen elgondolkodtok, akkor rá kell jönnötök arra, hogy a mennyek országa nem hely, hanem állapot. A mennyek országa ugyanis nem fent, nem alant, nem Keleten vagy Nyugaton van, hanem, miként az Úr mondja: „*tibennetek van*”. *Tehát, hogy az emberben mennyei állapot legyen, ez teljesen tőle függ.* Amilyenek az ő érzései, gondolatai, törekvései és vágyai, aszerint alakul a benső állapota, aszerint képes az erők világában a magasabb rendűhöz vagy az alacsonyabb rendűhöz kapcsolódni. Ha lelkében harag, ellenszenv, gyűlölet, bosszúállás, gyilkos ösztönök és szándékok munkálnak, akkor benne a gyehennának, a pokolnak tüze ég. Tehát nincs benne az Isten országa. Valaha réges-régen, amikor még nem is volt ember, Isten csodálatos és tiszta teremtményeként, valóban

magában hordozta a mennyek országát. Mindazok a képességek, tulajdonságok és lehetőségek, amelyek Isten országát, Istennek országává teszik, azok a teremtményekben voltak. Ezek az érzések, törekvések, vágyak, a tökéletesedésre való eljutás és annak folyamata, boldogságot adott minden teremtménynek és összekapcsolta őket az Atyával, Aki mindannyiunk Teremtője.

Az Atya, Akiről az Úr itt, e bűnös Földön úgy nyilatkozik: *„Én és az Atya egyek vagyunk”*. Minden bizonnyal azért mondta, mert valóban egyek voltak gondolatban, érzésben, törekvésben, cselekedetben, tisztaságban. Azért mondhatta ezt az Úr, mert az Ő akarata, az Ő vágyai, az Ő megszerzett képességei olyanok voltak, mint a teremtő Istené, tehát egy volt Vele szándékban is. Tehát ezen az alapon az emberben is benne lehet a mennyeknek országa, de benne lehet a pokloknak tüze is. A tiszta állapotokban a teremtmény szabadon kifejezésre juttatja és juttathatja, ami benne van, és ezáltal újabb boldog állapotokat és lehetőségeket teremt, ami rá visszavetülve, neki újabb boldogságot hoz. Ettől a boldogságtól nap mint nap színvallást tesz az ő Teremtőjének, az ő Istenének az ő hitéről, az Isten iránti szeretetéről, arról hogy Istent elismeri Teremtőjének és hogy szándékai, törekvései, szellemi tulajdonságai szépek és nemesek. Mivel ilyen volt a mi Urunk, a Jézus Krisztus, ezért mondhatta Magáról, hogy: *„Én és az Atya egyek vagyunk”*.

Ezekben az állapotokban a teremtménynek nincs szüksége semmiféle csoportra, semmiféle vallási felekezetre, mert benne van az Istenben. Mert az Isten világában, az Isten lelkületében él. Olyan, mint a vízcsepp a nagy tengerben, amibe belesimul és ugyanazok a vízcseppnek is a tulajdonságai, mint az egész tengeré. De nem úgy később, amikor a teremtmény már emberré lőn. Ez már megváltoztatja a képet, mert sok-sok gonosz indulat, bűnös tulajdonság telíti őt, és ezáltal száműzi magából vagy megsemmisíti magában azokat a tulajdonságokat, amelyek isteni származására utalnak, amelyek őt az Atyával egygyé

tették, amely tulajdonságokkal ő és az Atya egyé lehetnek. Választófal emelkedik, és a sok-sok bűn, téves elgondolás, helytelen magatartás, csúnya beszéd, gonosz indulatok, amelyek a szívben tombolnak, elválasztják őt Atyjától, Teremtőjétől. Olyannyira, hogy itt a Földön az anyagi testben már egyáltalán nem érzékeli ezt a kapcsolatot és sok esetben hinni sem képes, hogy Isten van, Isten az ő teremtője, Isten létezik és egy mindenképp felett álló teremtő hatalom, a teremtésnek, az életnek és a szeretetnek forrása. Tehát szükségessé válik, hogy a külső világból mankókat vegyen fel, hogy amikor a magasban és az önmaga lelkében nem találja többé Istenét, Teremtőjét, akkor alkosson magának valami más képet, valami más fogalmat; ezért elkezd bálványokat imádni, bálványokhoz fordul kéréseivel és félelmében a bálványokat akarja áldozatával kiengesztelni. Félt az ember, mert magára hagyottnak és egyedül érzi magát. Nem érzi többé azt, amiről a mi Urunk, a Jézus Krisztus tanúbizonyságot tett, hogy ő és az Atya egy. Nem érzi azt, hogy amit az Atya akar általa és vele, annak mindenképp jónak kell lennie, és az úgy rá nézve, mint másokra nézve csak jót és boldogítót hozhat, még ha pillanatnyilag a test világában a test áldozatul esik is. Ebben a félelmében, mindazokat, akiről úgy gondolja, hogy erősebbek és nagyobbak nála, kiengesztelni óhajtja. Így eltéved és még homályosabb fogalmai lesznek, - ha egyáltalán lesznek, - az egy igaz Istenről.

Szükségessé válik tehát, hogy rajta kívül más, Isten létezését jobban felfogó emberlelkek tegyenek tanúbizonyságot előtte az egy igaz Istenről. Szükségessé válik hogy Ábrahámon, Izsákon, Jákobon és a többi prófétán keresztül halljon a teremtő Istenről és vágyakozni kezdjen újra utána, és vágyakozni kezdjen azon világ után, amelyben a teremtő Isten él, amely világban békeség, boldogság nyugalom és élet honol. Ezt próbálják azok az emberlelkek közelebb hozni hozzá, akiknek megmaradt a kapcsolatuk az egy igaz Istennel. Ezek köré tömörülnek a keresők, és bár a cél nem az, hogy bizonyos vallásfelekezetek kialakuljanak, de lassan-lassan mégis kialakulnak azok, mert akik az

Isten emberei voltak, azok élete is véges a testi világban és vissza kell térniük az örökkévalóságba, és így a hátrahagyottakat már nem az Isten emberei vezetik tovább, hanem a test emberei. Ez történt testvéreim a kiválasztott nép, a zsidók életében is; lassan-lassan elveszett az elv, az eszme, a teremtő Isten igazságának és akaratának közlése és ismerete a kiválasztott néppel, és maradtak csupán a rituálék, az áldozati állatok, és maradtak azok a papok, akik testiesek voltak és külön kasztot formáltak és magukat tartották alkalmasnak arra, hogy Isten és ember közé álljanak és csak rajtuk keresztül lehessen az embernek megközelíteni a teremtő Istent. E miatt nem lett, nem vált és nem válhatott képessé az ember arra, amiről a mi Urunk beszélt, hogy: „*Én és az Atya egyek vagyunk*” és hogy: „*Isten országa tibennetek van*”.

Tehát a külső vallások egyre erőteljesebbek és egyre hatalmasabbak lettek. A földi hatalmat gyakorolták és ezzel a földi hatalommal az emberek életét kordában tartották, és előírták, hogy hogyan és mit higgyenek. Az emberek ezért egyre jobban eltávolodtak az egy igaz Istentől. Így és ezért vált szükségessé, hogy valaki a legtisztábbak, a legtökéletesebbek közül eljőjjön e bűnös Földre és megtisztítsa a bukottak anyagi vagy félanyagi világait, azoknak erőit, hogy mindazok, akik nem ismerik vagy nem helyesen ismerik az egy igaz Istent, és az Ő törvényeit, parancsolatait és akaratát, azt az Ő személyes példájával bemutassa az embernek. *Krisztus az emberhez szól, és amikor szól, mindenkor az Ő Atyjáról, Istenéről beszél.* Ezért mondhatja azt, hogy: „**Aki engem lát, az az Atyát látja**”; mert minden megnyilvánulása, minden mozdulata, minden hanghordozása, minden érzéskisugárzása az Atya akaratára. *Az Atya akaratát teljesíti Ő.* Nem azért jött, hogy a régieket eltörölje, hanem hogy a törvényt betöltse, hogy a régit kiegészítse azzal, amit az ember sok-sok évezreden keresztül nem volt képes felfogni, nem volt képes megérteni, nem volt képes a különbséget megtenni, hogy azt most Ő bemutassa és tanúbizonyságot tegyen az Istenről, az Atyáról és arról a világról, amelyből Ő való. **Mert Ő nem e**

világból való, hanem az Atya világából, az Isten országából. Tehát erről a világról és ennek a világnak a törvényeiről kellett tanúbizonyságot tennie az Ő életével. A feltámadása is ezt bizonyította, hogy ez a magasabb rendű, szellemi világ hatalmasabb a test világánál és uralma van a test világa felett és a test halála után, az anyag pusztulása után is, még az anyag feltámasztására is képes a szellem. Az Úr megmutatta, hogy a szellemvilág létező, és ezt a világot az Ő csodáin keresztül meglátatta, valamint hogy mire képes az Úr, hogy Ő ura a földi világnak is. Tehát nem vallást alapított, hanem bemutatta Istennek országát és megmutatta, hogy az embernek hogyan kell átalakítania érzés- és gondolatvilágát, az ő legbensejét, az ő érzés- és gondolatvilágának benső indító rugóit, hogy így benne is Isten országa lehessen. Akikben Isten országa van, azok mindegy, hogy melyik planétán élnek, hogy melyik planétának messiásai: bennük, azokon a helyeken is, akkor is, amikor ott tartózkodnak, ez a mennyei állapot, az Isten országa van. Isten országának minden csodálatos hullámát érzékelik, abban élnek, a szerint gondolkoznak, az alakítja az ő egész érzés- és gondolatvilágukat; **és nem térnek el egy jöttányit sem az Isten akaratától.**

Amikor az Úr árván hagyta az Ő tanítványait, szükséges volt, hogy megígérje és elküldje a Szentlelket és önmagáról kijelentse, hogy: *„Én veletek maradok e világ végezetéig.”* Elküldte a Szentlelket, az Igazságnak lelkét, aki nemcsak hogy minden igazságra vezet el benneteket, hanem még erőt, tüzet, lelkesedést is ad, és így az Istennek országa bennetek lesz. **Akiben pedig Isten országa van, az már nem fél többé, mert Isten országában ismeretlen a félelem.** Így vértetteztek fel az apostolok, a tanítványok, az első keresztények; nem féltek többé mindattól a gonoszagtól; amelyet kieszelt és számukra tartogatott az ellentét; nem féltek a kínzásoktól, a gyötredelmes haláltól, amelyen keresztül kellett menniük.

Olvashatjátok az *„Apostolok cselekedetei”*-ben, hogy az első keresztény gyülekezetek ott alakultak, ahol az apostolok jártak,

ahol ők beszéltek, prédikáltak, és csodákat tettek; de nem azzal a céllal, hogy vallást alapítsanak. A mi Urunk, a Jézus Krisztus sem alapított vallást, hanem tanítványai közül a legerősebbnek, a hit apostolának mondotta, *vezesse az Ő egyházát - nem vallását -, amelyen a pokol kapui sem vesznek erőt. Az Ő szellemi egyházának vezetését bízta rá, amely egyetemes, amely nem Rómában, nem Jeruzsálemben, hanem bennetek lesz. Ezt akarták elérni az apostolok, ezért fáradoztak a tanítványok késői utódjai is, hogy az emberben az Isten országa megvalósuljon. Hisz az emberi élet véges, egyszer el kell mennie innen, visszahívatik, sok esetben idő előtt. Más esetben az ellentét tesz arról, hogy az Isten akaratának hordozóit eltörölje a Föld színéről, mert tévesen azt hiszi, hogyha ezeket megöli, akkor visszaáll a régi „rend”, amelyben a test embere az úr, amelyben jól érzi magát az a testi ember, aki még nem csömörlött meg a bűntől, hanem izgalmat kelt benne a bűn újra és újra való elkövetése, kiélése. Csak arról feledkezik meg ez az ember, hogy mindez végül is gyötrelmes állapotokat, a pokol tüzét kelti a lélekben, és rabbá teszi őt. Az Úr mondja: „Az igazság szabaddá tesz benneteket”, ha nem köt a forma, ha nem kötnek a bűnök, a szenvedélyek. Amíg az ember nem szabad, addig a bevett szokásokkal, a külsőségek gyakorlásával akarja elérni azt, amit a bensejében képtelen volt megvalósítani, s ez még inkább rabbá teszi őt. Így lettek a formások rabjai a mózesi törvények ismerői, az írástudók és farizeusok, **akik a törvények szellemi lényegét** már nem tudták megértetni és azt az emberekkel közölni. Ezért ostromozta szünet nélkül a mi Urunk, a Jézus Krisztus őket és az általuk képviselt külső formásokat. És így lettek később ismét a formások rabjává az emberiség lelki vezetői is, miután az első keresztények a vérpadon, az arénákban és különböző gyötrelmes halál után elhagyták a Földet és abban a világban ébredtek fel, amely világ a Krisztus világa, az Isten országa. És itt maradt a tömeg és várta, hogy sorsa jobbra forduljon, és megint nem volt, aki vezesse őket, mert „vak vezette*

a világtalant.” Az első keresztény gyülekezetek helyett, - amelyek a Szentlélek vezetése alatt álltak - ismét anyagias vallások keletkeztek emberi előírásokkal és ezeknek a vallásoknak a vezetői próbálták vezetni, amire képtelenek voltak. Mivel nem vettek Szentlelket, nem munkálkodott közöttük a Szentlélek, így emberi értelmükkel próbálták megmagyarázni a szellemit, ami lehetetlenség. Ez történt azokban a zsinagógákban, amelyek Krisztus után, a zsidók között megerősödni látszottak, és ez történt, abban az új keresztény vallásban, amelyet a vakok és világtalanok vezettek, akik a Szentlélek hiányában csak azt és úgy adhatták, amire képesek voltak. Az a közösség, amely nem vesz Szentlelket: elsalakosodik, elanyagiasodik. Így törölték el az egyházi zsinatokon azokat a tantételeket, amit a testi ember nem értett. *Ezek a zsinatok előírták, hogy mit és hogyan higgyenek és miként lehet a teremtő Istent megismerni, kiengesztelni, hogy és miként kell a mi Urunk, a Jézus Krisztus igazságát magyarázni.* A szellem szabadsága elveszett, mert a lélek táplálék nélkül maradt. Így jöttek új és új századok, hogy a vallás végül is elérkezzen ahhoz a ponthoz, amikor ez az állapot tűrhetetlenné vált és azt szellemileg meg kellett reformálni.

Rövid néhány évszázad, s az új vallást megint annyira átformálták, hogy a reformációból nem lett más, mint egy vallásból több vallás. Egymás között vitatkoztak, háborúkat, harcokat viseltek, hogy ugyan kinek, mennyiben van igaza és hol az igazság és arra törekedtek, hogy szám szerint sokan legyenek, mintha legalább is a mennyiség és nem a minőség hozná létre Isten országát. *Azután megint új korszakok jöttek és azt hitte az ember, hogy a felvilágosodással mindent elért. **Összekeverte a felvilágosodást a megvilágosodással.*** Márpedig a kettő között mérhetetlenül nagy különbség van; a felvilágosodás az anyagba, az istentagadásba, a materializmusba taszította az embert, míg a megvilágosodás, az Isten országának kiépülését segíti elő az emberi lelkekben.

Ma testvéreim, elérkeztetek ahhoz a ponthoz, - hiszen az idők végén vagytok - amikor ezek a vallások, amelyek nem azonosak a Krisztus szellemi egyházával már nem segítik az embert ahhoz, hogy lelkében kialakuljon az Isten országa, hogy eljuthasson az Úr országába, amelyről az Úr mondotta, hogy az az ország nem e világból való. Ezek a vallások mindent ígérnek, mindent mondanak, csak azt nem, amit adniuk kellene: *Krisztus egyenes, ki nem forgatott, lélek szerint értelmezett igazságát.* Ezek az egyházak, addig amíg a benső mag megvolt, értéket képviseltek, de csak azok részére, akik Krisztus igazságának mélységeibe beleláttak és a szerint éltek. Ezek tartoztak az egyházak kévéibe - a többiek kihullottak. Akkor is kihullottak, ha azokat a vallásokat külső szerint ott nem hagyják, vagy csak a külsőség kedvéért, megszokásból jártak el oda anélkül, hogy lelkükben az Isten országa megépült volna. Azután voltak, akik az egyházzal teljesen szakítottak és a hitetlenség tarlójára kerültek. **Ilyenek vagytok többnyire ti is szeretett testvéreim.** Az újkori szellemi kijelentés ezt célozta, hogy akik nem jutottak be a mennyei csűrökbe a benső szellemi igazság betöltése révén, akik az egyházak peremére szorultak, vagy hitüket elveszítve, vallásukkal szakítottak: azoknak új világosságot nyújtson, új látóhatárt mutasson, hogy a bizonyágtételeken keresztül a hitüket visszanyerhessék, megundorodjanak a bűntől, elforduljanak az anyag kínálta lehetőségektől és bűnös hajlamaik kiélésétől; hogy a szellemiekre törekedjenek, és az önmaguk átalakítására, a bűnből való szabadulásra és megtérésre koncentráljanak.

Ezért tűzte ez a mozgalom zászlójára, hogy „**Megtérés a jelszó!**”. És íme most az utolsó időben, a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk ittjárt és az első pünkösöd után 2000 esztendővel az ember újra vehet Szentlelket, ismerkedhetik az Isten országába való bejutás kritériumaival. Bár az embernek tetszetős mindaz, ami nem egészen ismert, ami ezoterikus, ami misztikus, megint nem a Szent Szellemelek tanításához gyűlik össze, hogy ott az első keresztényekhez hasonlóan hallgassa, mi az Isten akarata

és célja vele, hogy miként valósítható meg lelkében az Isten országa. Tanultságával, értelmével, - sok esetben túlfejlesztett értelmével - újabb vallásokat, szektákat hoz létre. Ezekhez az elkülönülő különböző csoportosulásokhoz tartozók, már nem hiszik azt, amit a külsőben nagynak látszó egyházak a számukra előírnak és tanítanak. Ezekben az úgynevezett szektákban már az értékek is szétfröccsentek és még kevesebb található bennük a mi Urunk, a Jézus Krisztus igazságából, igéiből, az Isten akaratából így érkezünk el korotok legszomorúbb tényezőjéhez, amikor ezekben a szektákban az Isten és emberek közé *egy olyan ember kerül*, aki tévesen értelmezve az igazságot: százakat, ezreket visz romlásba; nem egy esetben a csoport tagjait testi életük eldobálására biztatja és szellemi romlásba dönti. Az emberi lelkek, akik nem ismerik az igazságot, akik nem váltak szabaddá Krisztus igazsága által, akik nem tudják a jó és a rossz között a különbséget megtenni, azok akármilyen műveltek és értelmesek, akármilyen iskolázottságuk van is, érzelmi világuk elmaradott. Keresik, és kutatják ők is lelkük részére a táplálékot, csak mivel nem Krisztus igazságára éhesek és szomjasak, ezért nem találják meg azt, amire szükségük van; és mivel szemük nincs a látásra, fülük nincs a hallásra nem hallhatják, mit mond a Lélek. **A legfontosabb minden korban, hogy az ember értse: mit mond a Lélek.** Az első keresztények - előttük a tanítványok és az apostolok - átvették és értették, hogy mit mond a Lélek, és ahhoz igazították életüket, annak jegyében éltek.

Az utókor minden tudása, minden ismerete ellenére sem érti, hogy mit mond a Lélek, mit mond az Úr. Ez a korszak a tudomány korszaka, amely jót tett az emberiséggel annyiban, hogy a természettörvény világából feltárt törvények alapján, az embert könnyebbséghez juttatta. Kevesebb és könnyebb így a munkája, valamint betegségeket is képes gyógyítani. Könnyebbé tette gépeivel és felfedezéseivel a Földön lévők életét, de a földi tudomány semmit nem adott a léleknek; nem nyitotta meg az ember lelki szemeit a látásra és füleit a hallásra. *A testi*

embernek a természetében rejlik, hogy ne kelljen gondolkodnia, hanem más gondolkodjék helyette; ne kelljen dolgoznia, hanem más dolgozzon és viselje a terheket helyette, ő meg a készből, az előnyökből, a jogokból részesüljön. Ne neki kelljen felelősséget vállalni a tetteiért, hanem az államvezetőknek, a lelkészeknek, a papoknak. Tehát ne őt tegyék felelőssé, hanem mást. Nem szeret határozni, de többnyire nincs is meg az érzéke a választáshoz.

Hol vannak testvéreim a mai vallások, a mai szekták mindatól, amit a mi Urunk, a Jézus Krisztus tanított arról: hogyan is kell megvalósítania az embernek önmagában az Isten országát és annak igazságát? **Csakis azok üdvözölhetnek, akik Isten igazságát életükkel vallják, azt önmagukban megvalósítják, aszerint élnek és cselekszenek.** Az ilyenek felvétetnek Krisztus láthatatlan egyházába, a többiek pedig, - függetlenül attól, hogy külső forma szerint milyen vallásúnak, vagy akár spiritisztának is vallották magukat - elvesznek. Hozzátok azért jövünk, hogy megmentünk és felemeljünk benneteket abba az országba, amelyről a mi Urunk, a Jézus Krisztus azt mondotta Pilátusnak: *„Az én országom nem e világból való”*. Azért ti ne ebben a világban akarjátok boldogulni, ne itt akarjátok az elismerést, a dicsőséget, a hatalmat, az anyagi javakat megszerezni, hanem azokat az értékeket gyűjtsétek, amelyekkel önmagatokban a mi Atyánknak, Istenünknek országát építhetitek.

Így legyen! Így legyen! Ámen.

Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

„MINDENNEK IDEJE VAGYON...” (*)

1997. április 27.

Köszöntelek benneteket testvéreim az Úr, a Jézus Krisztus nevében! *Várni tudni nagy dolog!* Hallhattátok már tőlünk és olvashattátok az írásokban is. Várni tudni, addig amíg a körülmények, a lehetőségek, az idő alkalmas arra, hogy mindazt, amit Isten akar, véghez lehessen vinni. Az embernek erre kell türelemmel várnia, nem előbb lépni, mint mikor az szükséges, nem eléje menni a dolgoknak, nem leszakítani az éretlen gyümölcsöt, nem beleavatkozni a dolgokba, amikor a helyzet arra még éretlen, és ezáltal zavart kelteni, vagy a beavatkozással inkább hátráltatni, mint előmozdítani a nemes, a szép, az Istentől való dolgok megvalósulását. Nem egyszer a már kialakulóban lévő dolgok megtorpannak ettől a beavatkozástól, s mindaz, ami az idők méhéből a felszínre került, aminek feltétlenül meg kellene történnie, nem történik meg, aminek viszont nem lenne szabad megtörténnie, megtörténik. Ez a Földön úgy az egyén, mint a családok és a nemzetek életében mindennapos dolog, mert egy csomó hozzá nem értő, lelkiekre nem figyelő, a Szentlélek által csak kevésbé vagy egyáltalán nem befolyásolható ember ragadja magához a hatalmat, az irányítást, és nem egyszer erőszakosan vitelezi ki a saját akaratát és emberi elgondolásait. Ennek eredményeként létrejött következmények nem lehetnek kedvezőek, hiszen azok elkapkodott, elnagyolt elgondolásokból álltak elő, amikkel nem számolt az ember. *Már pedig a következmények törvénye működik, és mindig az jön létre, amit az ember elgondolt.* Azután hiába hiszi már az ember, hogy amit véghez vitt, az a családja vagy mondjuk a nemzete számára előnyt hoz, ha figyelmen kívül hagy fontos szellemi szempontokat. A következmények mutatják meg, mekkora kár származott azok számára, akiknek jót akart, az ő erőszakosan kivitelezett elgondolásaiból.

Várni tudni nagy dolog! Tudni kell azt is, hogy mikor és hogyan kell lépni, hogy azzal a fejlődést segítsük elő. *Tudni kell, hogy a körülmények, az alkalom, és a helyzet mikor alkalmas arra, hogy ez a lépés megtehető legyen. Ehhez kell a Szentlélek megvilágosító ereje.* Korszakokra nagyon jellemző a szünet nélküli meggondolatlan kapkodás. Az ember mindent gyorsan és azonnal akar; nincs ideje várni, mert attól fél, hogy akkor valamit elmulaszt, valami jó nem fog vele megtörténni, valamit kihasználatlanul hagy, valamiről lemarad. Gyorsan, pergően beszél; nincs ideje, hogy mást türelmesen végighallgasson, s abból leszűrje, hogy mi a használható és mi a használhatatlan, vagy hogy arra milyen választ kell a Szentlélek befolyása alatt adnia. Oda sem figyel, hogy a másoknak mi a mondanivalója és mi fog a későbbiekben kibontakozni annak beszédjéből; sőt miközben a másikat hallgatja, azon jár az esze, hogy ő mit mond majd annak. Mert gondolataival akarja teleszórni, telehinteni a világot, legalábbis hallgatósága lelkivilágát. Nem jó megoldás! **Aki tanulni akar, aki a fejlődés útján előre szeretne jutni, annak oda kell figyelnie a másik ember gondolatmenetére.** Meg kellene figyelnie a másik ember életében lejátszódó eseményeket és tragédiákat is, - nem azért, hogy megszólja és elítélje őt, hanem azért, hogy tanuljon abból, nehogy ő is hasonló sorsra jusson, és meg kellene figyelnie másoknak, a fejlődés szempontjából felfelé mutató mozdulatait is. *Tehát szükséges lenne, hogy amikor felebarátjával áll szemben, képes legyen hallgatni és odafigyelni, hogy mindenből tanuljon, és ezáltal szellemileg bölcsebbé váljon.*

Tudniillik elmúlik az az alkalom, amikor valami a Szentlélek befolyása alatt elhangzik, és az újra csak egészen ritka esetben ismétlődik meg. Ha az ember akkor nem figyelt oda, elmulasztja azt az alkalmat. Ez áll fenn abban az esetben is, amikor kitárjuk a legbensőbb köröket - az úgynevezett zártkör - részére a szellemvilág kapuit. Akik közületek, az ott végbemenő jelenségekben felfedezték a lehetőséget arra, hogy még több ismeretet szívhassanak magukba, és meg is tették az ahhoz szükséges

lépéseket, amely nem csupán abból áll, hogy felvételüket kérték oda, hanem azokon az üléseken éberren, szívvel-lélekkel vesznek részt. Számukra egy olyan ajtó nyílik ki, amelyen át bepillantást nyerhetnek a halál utáni életbe és az ott élők állapotából, tapasztalataiból, életük summázásából tanulhatnak. Ugyanazon idő alatt, akik ezzel a lehetőséggel nem élnek, azok mindentől elesnek. *Ezzel nem azt akarom mondani, hogy akik szervesebben hozzákapcsolódtak a Szentléleknek ehhez a munkájához is, azok közül mindenki képes volt ezt a többletet felfogni, lélek szerint asszimilálni és magába beépíteni, akik pedig csak a nyilvános üléseken vesznek részt, azok nem lettek volna képesek a tanulságokat a manifesztációkból maguknak leszűrni vagy kivenni.* Mert **minden területen vannak törekvők és kevésbé törekvők**; így mindkét ülésen megvan az alkalom és a lehetőség a tanulásra. Ha valaki csak a külső szerint tartozik egy csoporthoz, egy vallási felekezethez és nem képes az ott elhangzottakkal lélekben azonosulni - annak ez a külső hovatartozása nem hoz eredményt és nem jelent semmit. De ha a törekvés, a jószándék megvan az illetőben, akkor - a benső maghoz közelebb férkőzve - olyan tanulságokat is leszűrhet, amelyet az, aki ehhez nem csatlakozik nem szűrhet le, mert nem is vesz tudomást róla.

Aki naponta érzi a Szentírással, a Bibliával való foglalkozás szükségességét és komolyan, összeszedett, imádságos lélekkel teszi azt, annak számára a Szentlélek megnyitja a háromszögnek ezt a felfelé irányuló csúcsán behatólagosságot, és az szellemi értelemben sokkal többre megy azoknál, akik ugyan foglalkoznak a Szentírással, de nem rendszeresen, nem szakítva időt arra mindennap és úgy olvassák, hogy csak a szavak külső köntösét látják, de a benső lényegét nem képesek kihámozni. **Mert sok függ attól, hogy az ember milyen szándékkal olvassa az írásokat.** Vannak, akik mindent úgy olvasnak, hogy azt miként illeszthetnék másokra, hogy az Úr azt kikre is mondhatta. Magát kivonja minden alól, mondván hogy azok

nem neki szólnak, hanem csak a vámosoknak, csak a paráz-
náknak, de semmiképpen nem neki. Amikor a Szent Íratokkal
foglalkoztok, nyitottnak kell lennetek a szellemi világ felé; ki kell
üríteni magatokat, amire kevésbé vagy csak időnként vagytok
képesek. Tudniillik a Szentlélek által íródott könyvek, valamint
a Biblia nem egy fordulatos, izgalmas olvasmány, amelyen mint
egy regényen át lehet szaladni, hanem azok tartalmának, mon-
datainak, verseinek lélek szerinti megértésére időt kell szen-
telni. *Tehát nem az számít, hogy egy nap mennyit olvastok el,
hanem amit elolvastok, annak benső mondanivalójából mennyit
tudtok kivenni; milyen tanulságot szűrtök le az olvasottakból,
hogy azután az életben, alkalomadtán cselekedjétek azt, amire
a Szentlélek és a mi Urunk, a Jézus Krisztus igazsága megta-
nított benneteket.*

Az ember gondolatvilága rendkívül csapongó és a megkez-
dett szál gombolyításánál újra és újra leteszi azt a szálát és eltér
azoktól a gondolatoktól és érzésektől, amelyeknek szálát képes
volt egy rövid időre megfogni és kezében tartani. Meditálás vagy
imádkozás alkalmával ugyanez történik vele. Meditáció alatt
számtalanszor elalszik, elszunnyad és azt hiszi, hogy meditált,
pedig csak aludt. Ezért ezeket a gondolatokat és érzéseket,
amelyeket a meditálás ideje alatt elraktározhatott volna, elej-
tette a kezéből. Ezek a pillanatnyi, negyedórás, húszperces, fél-
órás elalvások elvesztek számára, mert ez alatt az idő alatt sem
az anyagi világban történetekre nem képes odafigyelni, sem a
szellemi síkról nem képes érzéseket és gondolatokat átvenni.
Ott vannak az írásokban és a szellemvilág tanításaiban is azok
a magvacskák, amiket be lehetne hullatni a ti lelketek talajába,
de ti nem veszitek át, nem engeditek, hogy ezek a magvacskák
oda behulljanak. Ha pedig bele nem hullnak, nem is kelhetnek
ki, nem is erősödhetnek meg ott. Az ember így átmulatja vagy
átszundikálja - ki hogyan - az ő életét anélkül, hogy azt öntuda-
tosan élné. Hasonlatosan a szenvedő szellemekhez, akiknek
tudomásuk van ugyan az egész életükről, el is mondják, hogy

és mint élték azt le, de beszédjükből érződik, hogy nem öntudatra ébredt szellemek. Sőt, nem egyszer bár beszélnek, még sincsenek tisztában az állapotukkal. Azt sem tudják, hogy meghaltak és milyen nagy változáson ment át életük, hanem megszokásból végzik azt, amivel haláluk előtt foglalkoztak és futtatják azokat a gondolatokat, amelyeket megszoktak emberkorukban. Számtalanszor mondjátok is ezeknek, hogy *testvérem ébredj öntudatra!* - tehát ébredj fel a valóságra.

A legtöbb ember nem a valóságban él; nincs tisztában a valósággal, még a saját életében sem. Vannak elképzelései, vannak teóriái, vannak látszatigazságai; úgy hiszi, hogy él, de valójában nem, mert szellemi szempontból nincs öntudatnál. Nem is tudja, hogy mit miért tesz. Nap mint nap ismétli ugyanazt a gondolatot; nap mint nap szajkózza ugyanazt a beszédet; nap mint nap cselekszi, amit megszokott; automatikusan ide-oda megy, végzi mindennapi teendőit, de szíve, lelke, érzései, gondolatai másutt járnak. *Valami félig alvajáró, holdkóros állapotban él és nem tudja, hogy mit, miért cselekszik.* Nem boncolja szét, hogy mi miért is történik vele; nem gondol arra, ha ez így nem jó, akkor azt holnap másként kellene tennem, hanem inkább unatkozik, tétlenkedik, nem tesz semmit. **Isten azonban nem tétlenségre hívta el teremtményeit!** Ez a fajta magatartás nem alkalmas arra, hogy a teremtő Isten őt munkába szólítsa és feladattal bízza meg, mert ez egy ellustult, tunya állapot, amiben nem egyszer alkohollal és egyéb szerekekkel keríti magát az ember. Tehát igazán sohasem józan, sohasem tudja józanul mérlegelni az egész életét, hogy mit is lehet abból kihozni. Mintegy taposómalomban őröl és cselekszi nap, mint nap ugyanazt, és eszébe sem jut, hogy holnap változtasson ezen és rendezze másként a kezére bízottakat. Értse meg, hogy életének nemcsak az a célja, hogy előteremtse a földi jóléthez szükséges anyagiakat, hanem megszerzett javaival valami nemeset, valami értékeset kellene cselekednie; érzés- és gondolatvilágából, idejéből, anyagi javaiból juttatni kellene azoknak, akik nálánál szegényebbek. Tehát oda kell figyelnie az élete történéseire, és

akkor azok hatására megfordul, kimozdul ebből a tespedt álló-víz-állapotból és megindul a sebesen folyó életbe. Akkor pillanatról-pillanatra, napról-napra meglátja és megérti azt, amit mint teendőket hoz eléje az élet, hogy hol, kikkel szemben van tartozása, kinek van szüksége segítségre. *De az ember úgy mérlegeli, hogy csakis ott tesz valamit, ahol tartozása van; hogy ő nagylelkű legyen, és ott is adjon magából valamit, ahol nincs tartozása, azt már nem!* A legtöbb ember úgy gondolja, hogy neki elsősorban a közvetlen környezetével, vérrokonaival van munkája és feladata. Nemegyszer azokkal, akikhez így viszonyul, nem jut egyáltalán semmire, mert nem képesek átvenni tőle a szellemi értékeket, amelyeket ő, a Szentlélek befolyására adhatna nekik. Az anyagi értékeket elfogadják tőle, és örülnek annak, de mindazt, amit kapnak, a maguk élvezetére használják. Arra nem is gondolnak, hogy esetleg az illető jópéldájából tanuljanak és abból a tanulságot a maguk lelki javulására használják fel. Mihelyt az illető erőit, munkakedvét, áldozatvállalását csak kicsit is megvonja tőlük, mert neki is szüksége van ezekre az erőkre, haragosan megtámadják és megmarják érte.

De tulajdonképpen ő volt az, aki kiszolgáltatta magát és hozzászoktatta ehhez úgy földi, mint túlvilági környezetét is. *Így a lelki környezete sem igen változik és cserélődik, mert ezek megülik az erőforrást, amelyet számukra ez az egyén képez, akinek jóindulatából, segítőkészségéből élnek, és egy olyan vastag réteget képeznek lelke körül, hogy a Szentlélek felvilágosító ereje és hatása később már csak kisebb mértékben képes eljutni ahhoz az egyénhez.* Amikor pedig a Szentlélek ereje már nem képes őt reménységgel újra és újra feltölteni: megfásul, belefárad abba a tudatba, hogy mindig csak ő ad és ad anélkül, hogy környezete értékelné vagy személyét tiszteletben tartaná. **Sokkal értékesebb az embernek a szellemi testvériség kialakítása olyanokkal, akikkel önzetlenül tevékenykedhet a jónak érdekében, magáért a jóért; ezzel a jó megvalósulását, a jó megerősödését, a Szentlélek munkájának kiterjedését segíti elő.** Ez viszont számtalan esetben egyéni érdekeken megbukik, mert

még a jóratörekvő és jószándékú emberekben is bizonyos féltékenység, irigység él, - mondjuk valamilyen értékesebb munkánál - az élenálló vezető iránt. Ekkor már nem szívesen támogatja ezt a munkát, pedig nem a vezetőnek adja, amit ad, hanem az eszmét, a közös ügyet, a fejlődést szolgálná azzal. **Nem egyszer** az ilyen emberek, a lélek ilyen kis kinövésai, bűnei, tévedései vagy egyszerűen fogyatékoságai révén, már nem tolják többé a fejlődés szekerét, hanem felülnek rá és az együttesel vitetik magukat. **Nem egyszer**, ezek az emberek kritikussá válnak, akik maguk ugyan nemigen járulnak hozzá a szellemi munka előbbrejutásához, de nagyon szigorúak *azokkal szemben, akik ott munkálkodnak, akik ott a terhet hordozzák. Sok esetben az ilyen emberek azzal védekeznek, hogy az én kis időm, az én kis anyagi javam, az én odamenetelem ügyem oszt vagy szoroz, úgysem esik nagy súllyal a latba* és még azt is elvonják onnan, amit eddig beleadtak.

Pedig ahhoz, hogy a Földön az isteni jó megvalósulhasson, szükség van mindenki erejére, mert ezek az erők összeadódnak. A jó esetében, a kegyelmes Isten meg is sokszorozza azt saját erőiből, és ezáltal csodálatos dolgok bontakozhatnak ki. De testvéreim, még az olyan gyülekezetet, mint A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE volt, sem külsőleg támadta meg az ellentét! Mivel a kívülről jövő támadást többnyire azonnal felismeri az ember, ezért ott is belülről kezdte el támadását az ellentét. Nézzétek meg, hogy néhány emberen keresztül, akik a rombolás szellemének utat engedtek magukban, mekkora rombolást vitt véghez ott az ellentét; lássátok meg miként váltak ezek az emberek árulóivá ennek a szent és nagy eszmének. **Nézzétek meg a mi Urunk, a Jézus Krisztus tizenkét tanítványát;** tizenegy hűséges és úgy érzi, hogy mindenre képes az Úrért. Bár időnkint voltak még vetélkedések, versengések közöttük, de hűségükkel, szeretetükkel mégis az Úr Jézus Krisztus mellett álltak abban a három és fél földi esztendőben, amikor mint magvető az emberi lelkekbe szórta a mennyei magot, az Igét. **Egyetlen egy: Júdás**, akit ha akkor, amikor az Úrral járt

szellemi szemekkel nézhettetek volna, nagyon hűséges érzéseket tapasztalhatnátok nála; mégis, emberi szempontból csak hibának minősülő tulajdonsága, **az anyagiasság révén vált az Úr árulójává**. Szerette volna az anyagot a maga részére megtartani, annak ellenére, hogy jól tudta, amit az Úr mondott: **„Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni a mennyek országába”**. *Még az Úr mellett sincs annyi ereje, hogy természete ellenére tegyen, mint ahogy ti sem tudtok a természetetek ellenébe tenni.* És ez a kicsinynek tűnő hiba, milyen óriási rombolást, micsoda szörnyűséget és katasztrófát hoz a mi Urunk, a Jézus Krisztus művére, hova juttatja Isten Szent Fiát; és a későbbiek folyamán hova juttatja a zsidóknak eme elgondolása és anyagiassága Krisztus elvét, Krisztus eszméjét, miután már Ő innen eltávozott.

Az első keresztény gyülekezetekben is egy-egy áruló - aki elárulta a hatóságoknál, hogy hol rejtőzködnek, hol jönnek össze, hol imádkoznak - juttatta a többit az arénák porondjaira; csak egy áruló kellett és az egész gyülekezet odaveszett. Az emberben csak egy bűnös gondolatnak kell felébredni, mint ahogyan ez a *bűnös gondolat felébredt Heródes feleségében Keresztelő Jánossal szemben*, aki kimondta az igazat. Nem bántani, nem lejáratni, nem önmagával akarta őt összehasonlítani, hanem lehetőséget akart neki adni, hogy ebből a bűnös viszonyból megtérjen és éljen. Nézzétek meg mi történt Keresztelő Jánossal is; életével, fejével fizetett érte. Egy-egy keresztény gyülekezeten belül, ahol a többség mellett, akik várni tudtak az isteni gondviselésre és a Szentlélek megérintésére, mindenkor voltak olyanok is, akik erre képtelenek voltak, akik akarokok, erőszakosak, sértődékenyek voltak, akik ha úgy érezték, hogy őket mellőzés éri, haragból, sértődékenységből árulóivá lettek annak a közösségnek. Ilyen esetben a többség hiába építi ki a védelmi falat egy eszme számára, egyetlen ember megakadályozhatja annak virágzását, legalábbis egy időre.

Az ellentét mindenütt ott van, és lélekben egyetlen ember sem mentes a kísértéstől, és csak egyetlen egyet kell elejtenie,

máris pusztulását okozza egy elvnek, egy eszmének, egy gyülekezetnek, vagy valami szépnek ígérkezőnek. Például, az emberek nemes elhatározásból elindítanak egy emberbarát tevékenységet; nézzétek meg tíz vagy húsz év múlva mi lesz belőle? Tönkre teszik azt azok, akiken keresztül az ellentét oda behatolt. *A másik baj az, hogy akik nem adták át magukat ennek az ellentétes gondolatnak, azokban félelmet kelt az ellentét és nem lesz erkölcsi bátorságuk a jó megvédésére;* nem merik szavukat emelni az igazság mellett és hagyják, hogy az ellentét a szellemi és anyagi javakat elvonja az értékesebb, az önzetlenebb munkától, vagy a segítségre szorulóknak elöl. Sajnos, a társadalmakban, a gyülekezetekben a nagyhangúaké, a törtetőké, az erőszakosaké az előny, és a többiek, - ezektől megfélemlítve - elállnak egy nemes elv, eszme vagy törekvés védelmétől. Nemegyszer ezek a túlerőben levők - arra hivatkozva, hogy most van itt az ideje valaminek -, rábeszélnek a gyengébb akaratúakat annak megtételére, és csak később derül ki, hogy az nem volt alkalmas idő a cselekvésre. A mások befolyására, az alkalmatlan pillanatokban elindított cselekedeteknek sem anyagi, sem szellemi szempontból nem lesz jó eredménye. **Ti tudjátok azt is, hogy mindennek ideje vagyon; így ideje van a magvetésnek, a tavasznak, amely szárba szökkeni az elvetett magot, a nyárnak, amikor aratni lehet, az ősznek, amikor betakarítják a termést, a télnek, amikor az ember abból él, amit tavasszal elvetett, nyáron learatott, kicsépezt és ősszel a magtárakba hordott. Nem lehet megfordítani a természet rendjét; nem lehet olyankor termést várni, amikor nincs itt a termés ideje; nem lehet zimankós télen elvetni a magot, mert még a vetőmag is elvész. Az embernek nem okossá, hanem bölccsé kell válnia.** Az úgynevezett „okos ember” kiismeri magát a Föld viszonyai között; csúri-csavarja a dolgokat, hogy személy szerint ő járjon jól, ő emelkedjen ki, ő vigye valamire, még ha a többinek abból kára is lesz. *A valóság azonban az, hogy az embernek be kellene illeszkednie abba a közösségbe, ahol él, és fel kellene tudni áldozni önmagát a többségért. Ezzel nem veszíti el az ő*

egyéniségét, sőt ezáltal válik azzá! Önfeláldozásával olyat adott embertársainak, ami azoknak nincs. Ha ez az áldozat ott őt, tíz vagy húsz embert kelt szellemi öntudatra: máris érdemes volt! Ezzel az áldozattal hasznára volt a szeretet, s az igazság törvényének, hasznára volt a fejlődésnek. Legtöbbször, amikor az ember - úgymond - a közösség érdekében végez munkát, nem a közösség érdekei lebegnek szemei előtt, hanem az, hogy az a munka olyan legyen, ami által ő kielégülhet; tiszteljék, elismerőek legyenek vele szemben; azt és úgy tehesse, amit ő akar, és nem azt, amire ott igazán szükség van. Pedig *ritkán esik össze, hogy az ember szereti a munkáját és feladatát.* Tudniillik többnyire azt kedveli az ember, amiben már kiképzést nyert előző életek során, amihez ért, ami könnyedén megy neki, amit nem kell már megtanulnia, amiért nem kell már fáradságot kifejtenie. De miért kellene ugyanazon munkát gyakorolnia, amiben egyszer már jelesre vagy legalábbis jóra vizsgázott? **Az életben új ismereteket, új képességeket kell szereznie, valami másban kell kiképzést nyernie, hogy sokoldalúvá váljon, mert csak ezzel a sokoldalúságával képezi ki a lelkének minden oldalát, amely azután tisztán, torzítás nélkül tükrözi vissza az Isten igazságának fényét és ragyogását.**

Az ember a vallásoknál is mindig az igazság kényelmesebb oldalát választja. Azt mondja, az Úr mindannyiunkért meghalt, felvitte a bűneinket a keresztfára, tehát semmi munkám, semmi feladatom nincs, csak el kell ismernem, hogy az Úr ezt megtette. Holott az Úr világosan mondja, hogy azokba a mennyei hajlékokba semmi tisztátalan be nem mehet. *Az ember elképezi, hogy nem szükséges az önnemesítésén, az öntisztításán fáradoznia;* elegendő csupán hangoztatni, hogy az Úr meghalt érettünk, el kell mennünk a templomba, fel kell venni a keresztséget, külső szerint eleget kell tennie a különböző vallási előírásoknak és majd a halál után: az ő haragos természetével, a szomszédja iránti gyűlöletével, mindennemű anyagiassal, gonosz szándékával, irigységével, csak úgy beszélhet a

mennyeknek országába. *Hallottátok! Oda semmi tisztátalan be nem mehet!*

Van kegyelem, de Isten nem azokkal gyakorol kegyelmet, akik magukat katolikusoknak, protestánsoknak, vagy Isten kiválasztott népének tartják, hanem kegyelmet gyakorol azokkal, akikben látja a nemes szándékot és törekvést, hogy az ő törvényeit, az ő Szent Fia által elhozott parancsolatot, hogy: **„Szeresd Istent mindenek felett, felebarátodat, ellenségedet pedig, mint tenmagad”** - megtartják. Amikor az Úr ezt látja az emberben, mindegy, hogy az illető zsidó, keresztény vagy keleti vallásokhoz tartozó: kegyelmet és bűnbocsánatot ad neki. Ha nem ilyen a lelkülete, külső szerint teljesen mindegy, hogy milyen nemzethez, milyen felekezethez, milyen valláshoz tartozik, milyen világrészen éli az életét: *a tiszták világába be nem mehet*. Még akkor sem, ha azt mondja Uram, Uram! Mert az ilyeneknek mondja az Úr: **„Nem ismerlek benneteket”**. Nem ismeri azokat, akik nem töltötték be a szeretet parancsolatát, akik nem Istennek tetsző életet éltek. **Olvassátok hát az írásokat és halljátok, mit mond a Lélek! Tartásatok meg a parancsolatokat! Bontsátok ki, amit a Szentlélek mond, szereljétek le a bennetek még tomboló és ágaskodó emberi természetet és akkor megmenekültök!** Akkor akármi jöhet a világba: minden odaveszhet, ti megmenekültök, mert ti az Istenéi vagytok, rátok Istennek van gondja, és Ő külön-külön mindannyiótokat felemel az Ő kegyelmével arra a szintre, ahol a megmentettek élik az ő boldog, békés, Istenhez közeli életüket.

Ezeket kívántam a mai napon a figyelmetekbe ajánlani.
Isten legyen mindannyiőtokkal. Isten veletek!

ESZMÉK URALJÁK A VILÁGOT(*)

1997. október 5.

Köszöntelek benneteket testvéreim a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében! **Isten a kezdet és a vég!** Isten öröktől fogva van és örökké létszen. Isten az élet és minden további életnek forrása; szünet nélküli és kiapadhatatlan forrása. Istenben örökösen új és új érzések és gondolatok keletkeznek. Ezek különböző színekben játszanak és különböző erőkként érvényesülnek. Amikor ezeket önmagából kibocsátja, akkor teremtési korszakok jönnek létre teremtményekkel. **Él és van a mi Atyánk Istenünk!** Teremtményei Hozzá hasonlóan érző és gondolkodó lények, akikben szintén, szünet nélkül árad, keletkezik az érzés és a gondolat. *Kezdetben a teremtmény érzése és gondolata megegyezett az ő teremtőjének, Atyjának, Istenének gondolataival és érzéseivel.* Később azonban a teremtmények közül egyesek szabadakarataknál fogva, Isten akarától eltérő érzéseket és gondolatokat bocsátottak ki magukból és azok minden irányban szétterjedtek. A baj nem a gondolatok és érzések érvényesülési tendenciájával volt, hanem azok minőségével. Nem azt mondom, hogy azoknak azonosaknak kellett volna lenniük Istenével, de törvényesnek: az igazság és a szeretet törvényének megfelelőeknek kellett volna lenniük. A gondolatoknak az isteni igazsággal, az érzéseknek pedig az isteni szeretettel kellett volna hasonulniuk.

Mihelyt a teremtmény ezeket az érzéseket és gondolatokat ellenkezőjükkre változtatta, azaz gondolataiba a hamisság, a hazugság, a nem létező dolgok kerültek, érzésvilágába pedig elhajlás a helyes önszeretettől, Isten és a többi teremtmény szeretetétől, akkor óriási differenciálódások, óriási szakadékok jöttek létre a Teremtő és a teremtmény között.

Ezért van az testvéreim, hogy itt e Földön a sűrű anyagi világban, a mélységekbe aláhullott teremtmények világában a teremtmények érzése és gondolata már egyáltalán nem hasonlít

a Teremtő érzéseire és gondolataira. Azért mondja az írás, **mások az én érzéseim, mások az én gondolataim, más az én akaratom az emberénél.**

Az ember így azután sokféle utat, módot, elvet, eszmét, ideát, elgondolást formál és hoz létre önmagából. Elképzeli és úgy gondolja, úgy érzi, hogy így vagy amúgy lenne jobb neki. Kizárja ebből a gondolkodásból azt, hogy másoknak mi lenne jó, mi lenne üdvös, és főként *kizárja érzés- és gondolatvilágából az ő Teremtőjét, Istenét, Atyját.* Csak azt nézi, hogy ő hogyan boldogulhatna, neki hogyan kedvezhetne az élet, a sors, a szerencse, és hogy ő hogyan kerülhetné ki a szenvedéseket, a csatlódásokat, s mindazt, ami a bűn következményeként az anyagi világokban mindenki sorsa lett, és mindenki életébe beleíródott. Ezek az elvek, elgondolások, érzések hozták létre az asztrális és mentális síkot, mert mint mondom, a teremtmény a Teremtőhöz hasonlóan érzéseivel, gondolataival, vágyaival szünet nélkül teremt, újat hoz létre, mert ezek a gondolatok és érzések életprincípiumokkal telítettek. A gondolatok a mentális, az érzések az asztrális síkot alkotják. Ezeken a síkokon él minden vágy, minden elképzelés, minden elv, minden eszme, minden idea, minden elgondolás Istenről, teremtésről, teremtményről, építkezésről, haladásról, fejlődésről vagy stagnálásról, pihenésről vagy munkálkodásról. Később ezek - a hasonlóság törvényénél fogva - összetapadtak és a szférák világát hozták létre.

Amikor a test megöregszik, elhasználódik, elkopik, és sejtjei hét évenként már nem újulnak meg úgy, mint azelőtt, egyre közelebb kerül a halálhoz, s **végül is bekövetkezik számára a halál.** A gondolatok, az érzések, az elvek, az eszmék, a felfogások azonban tovább élnek. Bár magukon viselik kibocsátóik bélyegét, de az anyagtól mentesebbek, mint maga az anyagi test, és ezáltal az elhalásuk is lassúbb; így tehát az ember, - miután a test tönkrement - szembe találja magát gondolatbeli, érzésbeli alkotásaival, megnyilvánulásaival, és megint csak a hasonlóság törvényénél fogva azokra a helyekre, azokra az ál-

lapotokba kerül, ahol alkotásai lerakódtak. **Az alkotásait viszont az igazság törvényének egy ága, a minősítési törvény szétszedi, és csak odasorolhatja, ahová azok fajsúlyuknál fogva tartoznak.** Ott azután a hasonló a hasonlóval olyan mértékekig összetapad, hogy azt már tulajdonképpen a későbbiek folyamán szét sem lehet válogatni, és azok együttesen, hatalmas erővel uralják azt a síkot, azt a szférát. Így azután **a test halála után mindenki abba a szférába kerül, ahol érzései, gondolatai, törekvései, vágyai elhelyezkednek.** *Ezen a fokozaton a szellemet az ő elgondolkodásai, nézetei, gondolatai és érzései uralják.* Elveszti a hatalmát felettük és nemegyszer félelmetes formákban jelennek meg előtte, és csak ekkor regisztrálja a teremtmény, hogy mit is hozott létre, mit is alkotott, ha alkotásainak szörnyeivel kell együtt élnie és viaskodnia. Nem mondhatja, hogy maradjanak el tőle, nem hozzá tartoznak azok, mert ő alkotta őket, belőle származnak, az ő szülőttei azok. Nem mondhatja azt sem, hogy nem akarom ezt a boldogtalanságot, ezt a félelmes, nehéz, szomorú helyzetet, hanem nyugalmat, örömet, békességet, boldogságot akarok, mert hiszen nem azt alkotott, így nem kaphatja azt. *Sem érzéseivel, sem gondolataival, sem vágyaival, nem Isten akarata, nem Isten törvényei szerint valót alkotott, hanem az önmaga torz képét vetítette ki az asztrális és mentális síkra és a szférák világába, ahol ezekkel készített helyet önmagának.*

Amikor a lélek az eszmék, az elvek, a szférák, a valóság világaiból visszatér újra a Földre, sok-sok akadállyal találja szembe magát. Mert a Földön megvan mindaz, amit az ember, az idők méhében, réges-régen, időtlen időkkel ezelőtt létrehozott, és **azok az erők a láthatatlan világból ide, és innen oda hatnak elvek és eszmék formájában, amelyek azután kormányozzák a világot. Vannak elvek, eszmék, amelyek nagyon megerősödtek; társadalmi nézeteket, elgondolásokat, berendezkedéseket, korszellemet alkotnak a Földön. Ezekbe születik bele az ember.** Amely környezetbe a gondviselés, a születés angyalai őt behelyezik, ott már ezek a kialakult

elvek, nézetek és elgondolások várják, amikkel a lélek könnyen hasonulni képes, mert úgy hiszi, hogy azokban otthon érzi magát. De, mivel az ott uralkodó elvek és eszmék telítve vannak tévedéssel és helytelenséggel, - aminek létrejöttéhez ő is hozzájárult - ha tudatosan nem küzd ellenük és le nem küzdi azokat: *magva lesz az elkövetkezendő boldogtalanságának és békétlenségének*. Belekerül abba a vallásba, amely ott, abban a családban, azon körülmények között uralkodó tényező. Ha jó néki, felveszi és követi a külsőségeket anélkül, hogy a benső értékeket vagy értéktelenségeket alaposan megvizsgálná. Ha nem tetszik néki, mindenképpen szabadulni igyekszik onnan, de nem mindenkor rendelkezik azzal a világossággal, amellyel a megfelelő választathatná a más elgondolások, elvek, eszmék vagy éppen vallások közül és így újabb tévútra kerül.

Az ember nem szeret a vadonban, az őserdőben utat vágni, nem szeret azokon a helyeken barangolni, ahol az őserdő sűrűsége miatt csak ritkán téved be a napsugár és a tájékozódás nehéz. Annál inkább szereti a már kiszélesített, utakat, ahol - úgy gondolja - könnyűszerrel juthat előbbre; ahol nem kell fáradtsággal utat vágni magának. Inkább *kedveli azt az utat, amelyen már sokan jártak előtte, amelyet már kiszélesítettek, kitápodtak.* **Apáról fiúra szállnak az elgondolások és azt hiszi, ha apjának és ükapjának jó volt, neki is jó kell legyen.** Egy idő után ez az elv, ez az elgondolás kerékkötője lesz nemcsak az egyén, hanem a többség haladásának is. Szükséges tehát, hogy ezeken a helyeken olyan szellemek öltsenek testet, akik valaha egyéni utakat követtek és saját elgondolásaik, érzéseik, elveik már közelebb voltak az istenihez, és ezáltal küldöttekké válnak. Egyéni úton próbálják megközelíteni a helyesebbet, a több igazságot tartalmazót. Ilyenek voltak Isten emberei, ilyenek voltak a fejlődést szolgáló felfedezők, akik valami újat hoztak az emberiség számára. Nem irigylésre méltó az ilyenek élete, mert szemben találják magukat a közfelfogással, a korszellemmel, a hazugság építményeivel, labirintusaival, amelyek az ember

képzelet- és érzésvilágában igen nagyra nőttek, és ezek megnehezítik a fejlődést szolgálók munkáját, az új elfogadtatását. Ugyanis az új igazság szele ledöntené a hazugság régi épületeit. *Az az ember, aki görcsösen ragaszkodik a kitaposott úthoz, a szerinte beválthoz, a neki megfelelőhöz; az ellenáll az újnak, elpusztítja az új utat mutatót, vagy ha el nem is pusztítja, de az általa hozott újat elutasítja, őt pedig vesszőfutásnak teszi ki, kiközösíti vagy örülnék minősíti, csak hogy el ne kelljen fogadnia azt, ami az ő fejlődését is elősegíthetné.*

Minél nagyobbat, minél magasztosabbat, minél csodálatosabbat hoznak az ilyenek, annál szörnyűbb sors vár rájuk, annál félelmetesebb árnyakkal kell megvívniuk, nem a saját lelkükben, hanem azon csoportok lelkében, akik a környezetüket alkotják.

A tömeglelket nehéz a jó irányába terelni, a tömeglélekkel nehéz elfogadtatni új gondolatot, mert a tömeglélek lusta a gondolkodásra, lusta a ténykedésre, lusta az önmaga megismerésére, lelkivilágának felfedezésére. A tömeglélek csak a külsőre, a látszatra kíváncsi: hogy élnek mások, az ismert, a mindenki által ismert gazdag emberek, hogyan lehetne ő is olyan gazdag, olyan híres vagy hogyan élvezhetné mindazt, amit ezek az emberek élveznek. A bensővel, az önmaga megismerésével, a saját gondolatainak, érzéseinek, vágyvilágának megismerésével nem törődik. A lelki szemei teljesen elhomályosulnak, hályog fedí azokat és csakis a külső világ hatásaira rendezkedik be, hogy a világtól vegye el azt, ami a test emberének kívánatos. Közben olyan érzéseket, olyan indulatokat, olyan gondolatokat bocsájt ki magából, amelyek egy idő után visszaforgó erőkké alakulnak át számára. A benső ember pedig, mint a szárazra vetett hal, szomjúhozza a világosságot, éhezi az igazságot, a valóságot, és mégsem képes hozzájutni, mert a külső, a testi ember megerősödött, elhatalmasodott rajta. Tehát mindig új és új egyéniségeknek kell jönniük, új és új elvekkkel, amik az Istenéből valók; új és új utakat kell vágniuk a sűrűben, a rengeteg-

ben, az elvek és eszmék világában. Az elvek és eszmék világában rendszerint azok a népszerűek és a tömegek által könnyen elfogadhatók, felkapottak, amelyek a testi embernek ígérnek könnyebbséget, a testi ember jövőjét ígérik szebbé tenni. **A testi ember, a tömeglélek a külsejével is meg akarja mutatni hovatarozását;** tehát úgy kezd öltözködni, viselkedni, köszönési módot, jelszót választani, hogy azzal mindenképpen kifejezésre juttassa, hogy ő azzal egyetért, hogy azzal azonosul, hogy az a számára elfogadható. **Ezt az emberleket nem lehet a keskeny útra terelni,** nem lehet a szoros kapun átküldeni, mert nem hajlandó a gazdagság iránti vágyáról, a könnyű, léha életmód utáni vágyról lemondani; nem hajlandó sem az önmaga, sem a mások jövőjéért áldozatot hozni; nem hajlandó a jót érvényesíteni a megszokottal, a bevett rossz szokásaival szemben. **Nem fejlődik, nem mozdul: stagnál.** *Isten új és új küldöttjei jöhetnek, új és új utakat vághatnak az elvek és eszmék világában, a tömeglélek mozdulatlan marad.*

Azonban fel lehet a tömeglélek érzés- és gondolatvilágát vilányozni, korbácsolni mindenféle ígéretekkel, melyek hazugságon alapulnak, amikor az ígérgető elhitei a tömeggel, hogy mit fog nekik nyújtani. Meg sem nézik, mi annak az ára, mit kell nekik, gyermekeiknek, unokáiknak fizetni majd érte. Mit fizetnek ezért más népek, nemzetek szabadságvesztés, háború, vér, szenvedés, éhség formájában; meg sem kérdezik, hogy az, aki mindezeket a hazugságokat és ígéreteket elhangoztatja, az élre való-e? Rá szavaznak, őt követik, őt látják a jövő emberének. **Az Isten küldöttjeit** pedig, akik a jövő záloga lehetnének az ő életükben is, akik velük, az ő környezetükben, az ő érdekükben, az ő szellemi fejlődésük, az ő megvilágosodásuk érdekében élnek és dolgoznak, azokat **eltapodják, elhallgattatják, megsemmisítik, szóhoz jutni nem engedik, fórumot számukra nem biztosítanak,** - és mint mondtam - minél nagyobb térre szól az ilyenek küldetése, annál nagyobb erővel préselik ki azokból még az életet is. **Lássátok az Isten prófétáit, lássátok a mi Urunk, a Jézus Krisztus hazugság lévén való keresztre**

juttatását, és lássátok mindazokat a mártírokat akiket a középkorban elégettek, akiket inkább feláldoztak, minthogy az önmaguk gondolkodásmódján változtattak volna, és a rosszat az örökkévaló jóért képesek lettek volna elhagyni. Az utolsó időkre, az utolsó óra előestéjére ezeknek az utaknak, módoknak, elveknek, elgondolásoknak rendszere a sok próbálkozás eredményeként már kialakult. Ezért van ez a rengeteg vallás, amelyeknek elgondolásai, elvei és eszméi oly sok mindenben különböznek egymástól, és amelyekben már alig-alig található a krisztusi igazság, de annál nagyobb mértékben található az emberi tévedés és tévelygés. És az ember még mindig nem eszmél. Pedig a mi Urunk, a Jézus Krisztus kétezer évvel ezelőtt és azóta is feltűnő módon hívja és várja az emberi lelkeket, mondván: *„Jöjjetek hozzám Atyámnak áldottai, kik megfáradtatok, kik szomorú szívűek vagytok”*, kiknek elég volt a barangolásból; elég volt az idegenben való veszteglésből; elég volt a tévelygésből, és a következményekből; elég volt a szenvedésekből; elég volt az örökös próbálkozásokból.

Ezeknek a sokat szenvedett, sokat próbált, sok féle ajtót nyitogató emberi lelkeknek, akik ma a Földet lakják, rá kell döbenniük arra, hogy nincs más út és nincs más lehetőség, csak a mi Urunk, a Jézus Krisztus elve és eszméje, a szeretet törvényének betöltése az, ami a lelkeket megmentheti és a fejlődés útján gyors ütemben elősegítheti. Az elvek és eszmék elkopnak, szétmállanak, és az új elvek és új eszmék ugyanolyan boldogtalanságot teremnek akkor, ha azok az anyagból, az anyagelvűségből, az istentagadásból, a testi ember kényelemszeretéből fakadnak. **A XX. század**, amely mint ördögi pokolgép robbantotta fel mindazt, ami régebben, - ha piciny mértékben is - még szent volt, amihez még nem mert az ember hozzányúlni, hanem félelemmel és bizonyos kíváncsisággal nézegette. **A XX. században** a hazugság mezét kellett volna levetnie az embernek; ezzel szemben a saját ruháitól szabadult meg és mezítelenül árulta magát, hogy a nagy kéjenc és a nagy parázna mindazt megkaphassa ami ferde, perverz elképzeléseiben csak

lehetséges. **A XX. század** ellentétől fűtött embere a Föld kincsét, javát mind kirabolja, a természettörvény működésébe beavatkozik, és ott olyan zavarokat kelt, amelynek hullámai eltemetik majd az egész emberiséget. **A természet erői visszaforgó erőkké válnak az ember bűneinek következtében, és ezek a visszaforgó erők majd a tenger háborgásában, szélviharokban nyilvánulnak meg és olyan borzalmakat zúdítanak az emberiségre, amelyeket itt-ott máris láthatók, de még inkább láthatóak lesznek a jövőben, az idők jeleiként.**

Az ember azonban mégsem borzad meg a maga lelkének utálatosságától, mégsem undorodik és csömörlik meg a maga bűneitől, hanem továbbra is szomjasan issza ki az élvezetek serlegét, egészen az utolsó cseppig. Továbbra is azokat az élvezeteket keresi, ahol megfürödhet a pocsolyában és szennyben. De a pocsolyából és szennyből semmi szép, semmi boldogító, semmi örökké tartó, örökkévaló nem fakad, csak az az örökké tartónak tűnő szenvedés és nyomorúság, amely elkövetkezik az ítélet óráján. **Mert az ítélet közel vagy!** Nem azért, mintha Isten örömét lelné abban, hogy pallost tartson az ember feje fölött, vagy elengedtesse azt a hálót, amelyet ma még a kegyelem munkásai tartanak. Ezt a hálót nem engedik el, hanem a háló szakadozni kezd majd és ezért kihullanak belőle mindazok, akik ezt a hálót megterhelték bűnnel, fertővel és Isten ellen való lázadással. **Mert mindenkinek szabadok az embernek addig a határig, amíg a kegyelem napja süt, amíg a kegyelem számára fentáll.** De miként az ember meg nem állíthatja, hogy a Nap nyugovóra térjen és a nappali munkálkodás idejét átadja a sötétségnek, ezenképpen nem lehet megakadályozni azt sem, hogy a kegyelmi idő el ne teljék, amely a megtérésre, az átalakulásra, az átváltozásra, az elvek, az eszmék, a gondolatok, az érzések és a vágyak feltisztítására adattak. Miként a nappalra éj következik, ugyanígy a kegyelmi időre a természet-törvény ideje. Mert nem lehet a Nap fent huszonnégy órát, és nem lehet a sötétben, az éjben munkálkodni; nem lehet magot vetni akkor, amikor nincs a magvetés ideje, és nem lehet aratni

abból, amit sohasem vetettek; a konkolyt vetők nem arathatnak tiszta búzát, és a konkolyt nem lehet az égi csűrökbe betakarítani. A nagy Magvető elment innen; a nagy Magvető elszórta az isteni igazság magvait, és mindenét, még önmagát is odaadta az aratás sikeréért. Az égi magvak közül némelyek az útféltre estek, mások köves útra, megint mások bozót közé, de egyesek a jó földbe hullottak, ahol teremnek hatvanszorosát vagy százszorosát. Idő és lehetőség volt a talaj feldolgozására, felpuhítására, a bozót kiirtására; volt lehetőség az utak elkülönítésére az elvek, az eszmék világában. *Az ember az, aki keveri azokat újra; az ember az, aki újra letér a keskeny útról az élet széles országútjára; az ember az, aki a hazugság elvét újra összekeveri az igazságéval és tiszta búzaként árulja azt; az ember az, aki azt hiszi, hogy aki nem dolgozik az is ehet; elhiszi, hogy jövője lehet akkor is, ha a jelenben a jövőért nem dolgozik.* Óriási tévedés ez, amely az ellentétes érzésekből és gondolkodásból fakad, jön létre és vetül ki a világra!

Hallgassatok tehát a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk szavára, Aki azt mondja magáról, hogy Ő az út, az igazság és az élet, aki Benne hisz az, ha meghal is élni fog. Ő az Isten küldöttje, az Ő országa nem e világból való; és azt is mondja, hogy Benne örök élet van és ezt az örökéletemet kínálja fel a haladónak, a halál völgyében járónak, a betegnek, a nyomorultnak, a szenvedőnek. Új elv, új eszme, új ige, új szövetség ez.

Valaha régen őseitek vérszerződést kötöttek azért, hogy jobban, rosszban, háborúságban, békében egyek legyenek, és ha valamelyiket baj éri, akik a vérszövetséghez tartoznak, kisegítsék őt. **Új vérszövetséget kötött veletek is az én Atyám, Istenem, a mi Urunkon, a Jézus Krisztuson keresztül,** hogy a bajban, a szenvedésben, a nyomorúságban, a halál völgyében kisegítsen benneteket, hogy a nagy küzdelmet önmagatokkal képesek legyetek megharcolni. Ő a ti szövetségeseitek a bűn, az önmagatok makacs, kemény, istentagadó, hazug természete elleni küzdelmetekben.

Az ember öregségére megszereti az életet, és fél arra gondolni, hogy egyszer itt kell hagynia családját, azokat a körülményeket, amelyeket megszokott, és át kell lépnie a halál kapuján, az idegenbe, az ismeretlenbe, és félve, remegve gondol arra, hogy mi várja őt odaát. Megszereti az életet, és ez az élet mégis könnyörtelenül véget ér; annak is, aki szereti, annak is, aki megfásult benne, annak is, aki élne még és annak is, aki már úgy gondolja, hogy jobb lenne, ha érte jönne a megváltó halál. **Mert az élet az elvek, az eszmék e megcsontosodott, megkeményedett, anyaggá lett világában ideiglenes.** De az eszmék, az igazság, a valóság világában örök az élet minden teremtmény számára, sőt örök lehet az ő öröme és boldogsága is az én Atyám Istenem szeretetében, ha erre az életre földi életével jól felkészült. **Készüljetek fel hát testvéreim földi életetekkel az örökkévalóra és az örökké tartóra!** Vessétek ki lelketekből azokat a téves elgondolásokat, azokat az emberi megszokásokat, bűnös hajlamokat, ferde elképzeléseket, helytelen elveket és eszméket, amelyek benneteket végtelenül hosszú ideig itt tartottak e földi világban, amely igazából egészen a kárhozat világainak határait súrolja, hogy innen le ne zuhanjatok a kárhozat világaiba, hanem **felemelkedhesetek Krisztuson keresztül az én Atyám, Istenem örökébe, amelyet fenntart minden teremtménye számára.** Mert minden teremtménynek meg kell térnie; egyszer minden teremtménynek elege kell legyen azokból az elvekből, eszmékből, elgondolásokból, amelyek az ember ellentétes természetéből fakadtak, és vissza kell térnie az ő Atyjához, Istenéhez.

Különbözőek a módok, különbözőek az elvek és az utak. Két pont között a legrövidebb út az egyenes. És az ember mégis-mégis a labirintusokat, a ferde utakat, a különböző útvesztőket kedveli, mert azt hiszi, hogy azok által megkerülheti a törvényt, elhiszi, hogy azok által rövidebb lesz az ő szenvedése; elhiszi, hogy megtérés nélkül kikerülheti a nehézségeket, ha elég ügyes, ha elég hamis és hazug ahhoz, hogy a törvényt kijátsz-

sza. Így gondolkodik, mert törvénynek csak azt a vaskos, emberi törvényt ismeri el, amit a Föld szolgáltat. Azt hiszi, hogy ha a Föld igazságszolgáltatása nem vette őt észre, ha az kibúvót biztosított számára, akkor a mennyei igazságszolgáltatást is elkerülheti. Azt hiszi, hogy akármilyenek lehetnek az érzései, vágyai, gondolatai, mert azt úgysem látja senki; fontos csak az, hogy kívülről barátnak mutassa magát, holott szándékai hamisak, ellenségesek. Igen, itt az a fontos, hogy a külsőben azt mutassa, ami a bensőben nincs, de ezzel még a külső nem lesz egyszerű a bensővel, ezzel még ő nem lesz sem becsületes, sem igazságot szerető, sem erényes, sem jóindulatú, sem szeretetteljes ember. Ez csak a hazugság, a képmutatás máza aszerint, hogy a földi világban éppen mi a menő, mi az, amit az emberek hallani szeretnek, melyik az a viselkedési mód, amivel nem barátokat, nem társakat, hanem csak cimborákat szerezhet magának. Krisztus barátja, Krisztus megváltója és mestere az embernek. Az ember barátai pedig azok, akik nem akarnak neki rosszat, ugyanazt akarják a másiktól, mint amit maguknak akarnak; ellenség pedig az, aki hamis úton-módon megközelíti az embert, hogy őt kihasználhassa, kifoszthassa, becsaphassa, tévigazságot csempésszen a gyanútlan és az igazságot még nem kellően ismerő, az igazságban kellő jártassággal még nem rendelkező ember lelkébe. Az ilyen ember nem Krisztusnak, hanem a maga ügyének, a maga elvének, eszméjének kívánja megnyerni a másikat, hogy a tábor egyre nőjön, és elmondhassa: szám szerint ennyien vagyunk, akik egy elvbe, egy eszmébe tömörülünk; vagy szám szerint ilyen nagy világvallást képezünk, mert azt adjuk neked, amire szükséged van. És mit kap a szegény ember? Külsőségeket, ceremóniákat, üres szövegeket, mert ilyen emberlelkek által, - még ha papi süveg van is a fejükön - nem szól a Lélek, nem szól az Isten Szentlelke, nem hangzik az igazság.

Nem a különböző vallásokat ostromozom én, hanem a téveszméket, a tévigazságokat és a külsőségeket, amelyeknek labirin-

tusában az ember elveszik és ezért nem talál haza. Embertestvérem, nem az az elv, nem az az eszme, nem az a vallás a bűnös, hanem te önmagad, aki egyenszerűnek érzed magad azzal, amiben nincs krisztusi elv, nincs igazság, és te azt erősíted és támogatód azáltal, hogy mellé állsz, hogy érte lelkesedsz, érte hangoskodszt, és annak az elvnek és eszmének szerzel új harcosokat, új híveket. **Lelkesedj inkább az én Atyáért, Istenemért! Lelkesedj Krisztus eszméjéért, elvéért! Lelkesedj a Szentlélek munkájáért és kijelentéséért!** Add át lelkedet Krisztusnak, add át lelkedet a Szentléleknek, hogy a Szentlélek ereje áthathassa érzés-, gondolat- és vágyvilágodat, és ezáltal az asztrális és mentális világban, a szférák világában a magasrendűt építsd, hogy a te lelked és a magasrendű világok között angyalok járhassanak fel és le, és végül Isten elé vihessék a te megmentett lelkedet, amelyet már az igazság és szeretet lelkülete hat át. Szakíts a múlttal, a tévedéssel, a téveszmeikkel, amelyek a testi emberek elgondolásai, hogy végre te is elmondhasd Krisztussal: „*Az én világom nem e világból való*”. Nem e világból, amelyben test szerint még élsz; nem ez a világ adja elgondolásaidat, elveidet, eszméidet, vallásodat, hanem a te vallásod a szeretet, elved és eszméd a Krisztusé, elved az isteni jó. Mert ekkor, ha test szerint itt élsz is, lelked világa, gondolatvilágod már nem a Földdel kapcsolódik; nem kötik le azt a vagyonszerzés, a bosszúállás, az önzés, a harag, hanem lelkedet az isteni jó járja át, hisz lelkületed már nem e világból való. Ezt a lelkületet pedig már el lehet innen szállítani azokba a csodálatos világokba, ahol mindent áthathat és átvilágít a nap melege, a nap ereje; magad is fénylesz, mert magad is fénné lettél, magad is Isten csodálatos lelkületével, a szeretet és igazság lelkületével telítődöttél. **Ezért jövünk, ezért jövök gyakran közétek,** hogy ez a krisztusi elv alakuljon ki bennetek, és teremjetekek harmincszorosát, hatvanszorosát, hogy az igazság a tiétekek legyen, és ti magatok legyetek az igazság; hogy a tiétekek legyen a szeretet, és ezt a szeretetet továbbadjátok és az terjedhessen a rossz ellenében lélekről-lélekre, mert csakis a

szeretet boldogíthat és tehet boldoggá úgy egyéneket, mint családokat, népeket, nemzeteket vagy tehetné boldoggá az egész Föld lakóit.

Ha szeretet nincs bennem, mit sem érek. Törekedjete háta a szeretetre! Törekedjete háta a hét fő erény elsajátítására, mert ez a hazavezető út, mert ez a kulcs a ti egyéni boldogulások eléréséhez és jövődöbeli boldogságotokhoz!

Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

ÁLMOK JELENTÉSE(*)

1998. november 15.

(Egyik körtestvérünknek visszatérő álmái voltak. Valahová készült, amit szépnek és fontos, ünnepléses alkalomnak érzett. A szép ruháját - más alkalommal az egyenruháját - akarta felvenni, de valami mindég megakadályozta ebben. Ébredése után úgy érezte, hogy az álmok jelentenek valamit, de nem tudta az értelmüket megfejteni. Kérdésére szellemi oktatóink így válaszoltak:)

Köszöntelek benneteket testvéreim az Úr Jézus Krisztus nevében! Eszter testvérünk egészen röviden utalt a szimbólumok világára, amelyek álmái, látományai, képek révén kitérültek előtte és megértette a szimbólumok mögött lévő világ mondani-valóját és létezését. Én most ehhez, az idő hiánya miatt, csak egészen röviden tudok hozzászólni. A szimbólumokra, a szellemi fogalmak közelebbhozásához és bizonyos fokig való megértéséhez a szellemi embernek feltétlenül szüksége van. Mert a szellemi ember a szellemvilágból táplálkozik, a szellemvilágba készíti magát, tehát tudnia és ismernie kell a szellemvilág törvényeit, és az onnan áthozott képek és szimbólumok segítségével kell megértenie, hogy álmái, látományai, megérzései, előérzetei ezeknek a képeknek a révén mit is kívánnak mondani a számára. A szimbólumokat és jelentéseiket a régiek is nagyon

jól ismerték. Sőt, szimbólumokból épülnek fel az Úr példabeszédei is; nem véletlenül pont azt a képet, azt a fogalmat, vagy a tárgyvilágnak azt a jelenségét említi az Úr; nem véletlenül beszél szőlőről, szőlőtőről, szőlőmunkásról; nem véletlenül beszél magáról, mint vőlegényről és az ő szellemi egyházáról, mint menyasszonyról. Ezeknek mind szellemi értelmük van. Csak-hogy ezeket a szellemi képeket mindenki másként értelmezi annak ellenére, hogy mindennek van egy pontos jelentése. Pontos jelentése van a horogkeresztnek, a keresztnek, a csillagnak, a nyolc ágú csillagnak, a hatágú Dávidcsillagnak, az ötágú csillagnak, és az arany vagy vörös csillagnak, mert a színeknek is van jelentésük.

Mindenkinek magának kellene tudnia az álmait megfejteni, bár más az álomlátó és más az álomfejtő. De mégis igyekeznie kell az embernek az álmait megfejtenie. Úgy mint a régiek is tették, és ha arra nem voltak képesek, akkor papjaikat-csillagászaikat kérték, vagy parancsolták, hogy azt megfejtsék a számukra. Mert tudták, hogy bizonyos álmok nagy horderejűek, vagy figyelmeztető jelek az egyén életében, vagy azon életén keresztül fontosak egy társadalom vagy egy egész népréteg fennmaradása érdekében. Azt gondolom, már meg kellett tanulnotok, hogy azoknak az álmoknak, amelyek szaggatott vagy értelmetlen képek sorozata, semminemű jelentősége nincs. De van álom, ami jelentőséggel bír, és az ilyen a valóságot mutatja, az ilyen álom nem hazudik. Emlékeztek József álmára, amikor kévéket kötöttek a mezőn; és emlékeztek sok más ember álmára, amit egyesek meg tudtak fejteni, mások nem? Néha az álmok előre jelezték egy-egy nagy birodalom szétesését. Álomban az élet vízként: tengerként, folyóként, álló tóként jelentkezik az ember előtt; és minden esetben és mindenkinél mást-mást jelenthet. És ha madarat láttok, az többnyire a közeli halált, a lélek kiválását és arra a másik világra való elszállását jelenti. Ha mezítelenek vagytok, mást jelent, mintha ruhátok van; és ha ruhátok van, a ruhátok milyensége is mást és mást jelent. És mást jelent, ha fel vagytok öltözve, vagy felkészültök az öltözködésre,

de érzitek és tudjátok, hogy ahova mennetek kell, abban a ruhában, amiben vagytok, meg nem jelenhettek; vagy érzitek és tudjátok, hogy van ruhátok, de valami miatt nem tudjátok időben felölteni, pedig szükséges lenne.

Nézzétek meg alaposan, ha ilyen álmodtok van, hogy mi az, ami hátráltat benneteket ennek a ruhának a felvételében. És nézzétek meg, hogy hová készültök; és milyen ruha van rajtatok: egyenruha vagy daróc; csipkés, selymes vagy bársony ruha; pecsétetes vagy tiszta; egyszerű vonalú vagy túl dekorált. Sok mindent jelenthet az is, ha van ruha rajtatok, de képtelenek vagytok azt levetni, ami rajtatok van és felölteni azt, ami a szándékotokban van. Gondolkodjatok rajta, nemcsak akkor, amikor álmodjátok, hanem éber állapotban is. Ha valami újra és újra visszatér, feltétlenül figyelmeztető jellege van, de erre most nem fogok kitérni. Figyeljétek álmaikat, és akkor sok mindentől megmenthetitek magatokat, amely kellemetlen, amely megszégyenítő, amely elveszi időtöket az értékesebbtől. Akkor jobb lesz a rangsorolásotok, hogy mi a fontos és mi a kevésbé fontos; észre fogjátok venni, hogy mi az, amitől tartanotok, némely esetben félnetek kell, és mi az, ami az oroszán bátorságát, a sas éles látását vagy a madár gyors repülését mutathatja meg számotokra.

Tanuljatok mindenből! Ha magatok valamire rá nem jöttök, majd segíteni fogok.

Isten veletek!

LÁTOMÁS

Valakit látok itt, aki olyan, mint ahogyan ábrázolni szokták a régi csillagászokat... furcsa fekete palást van rajta... a paláston csillagok, hold és nap van... olyan furcsa kalap van a fején... és a kezében érdekes régies könyvek... és egy kristály pohár és abban folyadék van... Érdekes jelenség, idősebb valaki ... idős, de valahogy mégsem fog rajta az idő... és azt mondja magáról, hogy alkimista, aranycsináló...

ÁLMOK MAGYARÁZATA(*)

1998. november 19.

Köszöntelek benneteket az Úr Jézus nevében! Azt gondolom, hogy a ruha a földi életben teljesen lényegtelen valami. Nem kell túl sokat foglalkozni vele. Különösen lényegtelen, hogy valaki az utolsó divat szerint öltözködik, vagy sem. A lényeg az, ha meleg van, a ruha szellős legyen, ha hideg van, betakarja, hogy ne fázzék. A bűnbeeséskor Ádám és Éva többé nem belülről látták önmagukat, tehát nem a benső értékeiket és a benső, lelki világukat, hanem kívülről, ezért szégyellni kezdték meztelenségüket és fügefalevelével takargatták be magukat egymás előtt. A mezítelenség érzése nagyon rossz érzés, mert szégyenérzetet ébreszt abban, aki semmiféle ruhát nem talál, ami mögé bűneit, rossz tulajdonságait természetét, tévedését elrejthetné. Ideát gyakran előfordul, hogy amikor az igazság törvénye - különösen a megtéretlen lelkeket - kíméletlenül levetkőzteti, azaz mindennemű takarótól megfoszt és meg kell látniuk undokságaikat, akkor szégyellik magukat. Ebben a világban meg lehet látni a lelkitesten a lélek undokságait, torz kinövéseit és eltorzulásait. Meglátható a lelkitest egyik tagjának a megnövekedése, vagy összezsugorodása, vagy meghajlása, vagy felpúposodása. Mindenféle torzulás látható: a vízfejűségtől a púpos hátig, a hosszú végtagokig, a kelevényes testig, ezért a lélek fűhöz-fához kapkod, hogy a régi takaróival újra elfedje magát. Mások teljesen felöltözve vannak, magasra gombolt inggel, sokféle kisebb-nagyobb mellénnyel, hosszú ruhával, hosszú kabáttal; tehát lehetőleg, hogy a legkevesebb lássék ki belőlük. Az igazság törvényének időre van szüksége, hogy ezt róluk lefejtse, mert hússukká és vérükké lett, azaz lelki testükké vált, és akármilyen kellemetlennek, büdösnek vagy szégyellnivalónak érzik is, képtelenek attól megszabadulni, azt levetkőzni.

Vannak emberek, akiket az egyenruha vonz. Ennek több oka is lehet: a tömeglelkek közül sokat azért vonz, mert eltűnhet

benne, tehát nem lehet őt megismerni, vagy netalán ujjal mutogatni rá. Hasonlóvá teszi a többihez, és az bizonyos fokú mérészséget is ad neki, mivel így nem egykönnyen ismerhető fel. Tehát kívülről azonosul a többivel. A nőket, a női lelkeket vonzza az egyenruha, mert valami férfias erőt és határozottságot sejtenek mögötte, és azt, hogy az egyenruhások majd helyettük állják az élet viharát és döntenek helyettük. Ez lelki gyengeségre utal. Azután vannak, akik nagyon szeretik öltözküdben a cicomát, mert úgy hiszik, hogy ezáltal ők szebbnek, jobbnak látszanak, mint amik; amivel a természettörvény adósuk maradt, vagy amit a természettörvény elvett tőlük, azt akarják a külsővel pótolni. Számukra a külső mérhetetlenül nagy jelentőséggel bír; annyira, hogy a bensőről teljesen megfeledkeznek. Mindent a külsőre építenek, vagy úgy gondolják, hogy ezzel a külsővel elfogadhatóvá teszik magukat egy társaság vagy netalán az egész társadalom előtt. Vagy azért - de lehet más ok is - mert kisebbségi érzésük van, és azt gondolják, hogy úgy amilyenek magukat látják, nem szalonképesek. Azután előfordul az is, hogy az ember megelégedi a külsőben való képmutatást és befelé fordul, befelé kezd csinósítani, befelé kezd építkezni. Sokan sokat adnak arra, hogy mások mit gondolnak róluk; sokat adnak arra, hogy hol, mikor, kiknek a társaságában, mennyit időznek.

Vannak, akik olyan igazságból táplálkoznak, ami némi lelki eredményt vagy lelki megnyugvást ad a számukra; és vannak - talán közöttetek is - akik szívesen eljönnek ide, az itt hallottakból, látottakból, az itt felolvasottakból, az itteni kijelentésekből táplálkoznak és értéket is látnak benne, de a világ előtt valami okból kifolyólag szeretnék ezt eltakarni. Valakit megfigyeltem évekkal ezelőtt, amikor hatvan évről egy verset írt; a versben mindent, amin az életében keresztül ment, nagyon helyesen belefoglalt, de ezt az egyet kifelejtette. Azaz, dehogy felejtette ki, de mivel olyan embereknek is el kívánta olvasni, akik ezt a „koldusruhás igazságot” nem kívánják megtekinteni, bölcsebb do-

lognak látta, ha arról nem tesz említést. Ennek ellenére megtörténhet, hogy szellemi építkezése mégis szép, és szellemi ruhát is készít magának.

A szellemi ruhát fel lehet venni csak ünnepnapokon, és fel lehet venni és viselni lehet minden napon. De minden egyes embernek fel kell öltenie ideát a szellemi ruháját, amikor az igazság törvénye mezítelenre vetkőztette, vagy amikor az igazság törvényének hatása alatt ő maga kezd vetkőzni, akármilyen nehezebbre esik is, vagy ha esetleg didereg és fázik is. És ha itt levetkőzött, akkor keresnie kell az elkészített - hát így mondom - menyegzői ruhát. Aki végig kitartott, azé elkészült, az felöltheti. Öltse is fel, mert szükséges is, hogy felöltse. Azután fontos az is, hogy amíg valaki a Földön él, a sorrendet össze ne tévessze; meg kell határozni, hol, hogyan és miből táplálkozik. Fontos, hogy meg tudja határozni, kik előtt meri felölteni és kik előtt mer megjeleni ebben a ruhában, mert az Úr mondja: *„ha valaki szégyell engem megvallani az emberek előtt, én sem vallom meg őt az én Atyám előtt!”* Mert mint mindenhez, ehhez is bizonyos fokú erkölcsi erőre, illetve erkölcsi bátorságra van szükség. De az is igaz, hogy az ember a *„gyöngyeit ne dobálja a sertések elé, mert könnyen megmarhatják érte”*; és az is igaz, hogy minden munkához olyan lelki ruhát és olyan fizikai ruhát kell felöltöteni, ami praktikus és célszerű annak a munkának az elvégzéséhez. **És az is igaz, hogy akinek már gyönggyel kivarrott lelki, szellemi ruhája van, ne dicsekedjék vele addig, amíg a Földön van, hanem takarja be azt az alázatosság szürke köpönyegével.** Majd ideát jön el az idő, amikor a nagy ünnepi lakomán szellemi pompájában megmutatkozhatnak. **Az alázatosság szürke köpönyege alatt az ellentét nem veszi észre úgy az értékeket.** Az emberek sokszor más köpönyeggel tévesztik ezt össze, és az ilyen emberek, mivel van köpönyegük, a képmutatásból, hazugságból szőtt köpönyeget gyakran cserélik vagy kiforgatják. Tehát, ahogyan a szólás-mondásokat mondja, köpönyegforgatók. Az alázatosság köpönyegét nem lehet kifor-

gatni és abban senki sem válik köpönyegforgatóvá. Az aláztosság szürke köpönyegével rendelkezők a köpönyeg alatt a szép lelki ruhájukat védik, hogy az ellentét el ne lophassa, vagy be ne szennyezhesse azt. A szürke szín nem feltűnő és nem hivalkodó, tehát nyugodtan megvarrhatjátok, elkészíthetitek azt az értékes, szellemi ruhátokat, nyugodtan fel is ölthetitek. Sőt, jobb is, ha időben felöltitek szellemi ruhátokat, nehogy hivatlanul érjen a hazahívó szó és még nem vagytok képesek azt magatokra venni, mert más ruhák vannak rajtatok vagy nagyon is meztelenek vagytok.

Nem szükséges azzal dicsekednetek, hogy értékeiteket hol, mikor, hogyan szereztétek. De az sem szükséges, hogy amikor életeteket akár önmagatok, akár mások előtt számba veszitek, akkor féljetelek attól, hogy az előttetek vagy mások előtt a maga valóságában megmutatkozzék. Az a fontos, hogy minden a maga helyére kerüljön. *Ha valamilyen lelki értékeiteket a vallásoknál vagy az élet poros országútján szereztétek, valljátok meg. De ha lelki értékeiteket egy más igazságnál szereztétek, akkor ne úgy tegyetek, mintha azt a vallásoknál szereztétek volna.* Tehát az a fontos, hogy önmagatokhoz mindenkor őszinték legyetek, és ugyanakkor azzal az őszinteséggel mutassátok meg akár a jó oldalakat, akár a gyengeségeiteket, ha kívánjátok, a külvilágnak is. De arra ne törekedjetelek soha, hogy álarcban, más ruhában jelenjetelek meg csak azért, hogy bizonyos emberek, az a társaság befogadjon vagy értékeljen benneteket. Hát csak ennyit kívántam elétekel tenni a mai napra.

Körvezető: Köszönjük, hogy mindezt elmondtad számunkra. Ugyanis erről már többször beszélgettünk, hogy mit is jelent megvallani azt, hogy mivel foglalkozunk, mit tartunk értéknek életünkben. Azt hiszem, az Általad elmondottakkal közelebb jutottunk ennek megértéséhez.

Médium: Csak bölcsen és okosan, mert én nem vagyok híve sem az egyiknek, sem a másiknak; híve vagyok a meggondolt cselekvésnek, az arany középútnak. De ti önmagatok, a maga-

tok természetességében, a magatok - hogy így mondjam - szellemi értékeiben mutatkozzatok meg és ne akarjatok hasonlókká válni az értéktelenebbekhez csak azért, hogy akkor ők majd titeket jobban befogadnak maguk közé.

Isten veletek!

„NEM AZ ÉN GONDOLATAIM A TI GONDOLATAITOK...”

(*)

1998. december 13.

Szeretettel köszöntelek benneteket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében! Messze van a Föld az égtől. Mások a teremtő Isten gondolatai, mint az ember gondolatai. Messze esett a hatodnapok világának vezető bolygója, a Nap azoktól a fényes világoktól, ahol minden tiszta és ragyogó, minden mentes a bűntől, a hazugságtól, az igazságtalanságtól. Hogyan is érthetné meg tehát az ember égi származását, s hogy mi, miért történik vele? Gondolataival, következtetéseivel sem a jövőbe, sem a múltba nem képes behatolni. Bármennyire is akarja megismerni a múltat, minduntalan falakba ütközik, amelyen képtelen áthaladni és bármennyire szeretné látni, hogy mi van az ő vagy az emberiség számára elrejtve a jövőben, képtelen annak megglátására, pedig ezek az emberhez közel álló dolgok. Méginkább így van ez, amikor szellemi dolgok eredetét kutatja vagy azok mélyére szeretne behatolni. Értelme véges és a végessel a végtelent fel nem foghatja. Élete változó, rövid, véges és a halálba torkollik bele; hogyan érthetné meg akkor az örökkévalóságot és az örökéletet? Az ember gondolkozása egy rövid életre, a fentálló társadalmi rendre, emberi szokásokra korlátozódik: hogyan érthetné meg tehát emberies elképzeléseivel Isten végtelen és csodálatos igazságát. **Az igazság éppen úgy öröktől fogva van, miként a mi Atyánk, a mi Istenünk örökké volt, van és lesz.** Az ember a Földön változásoknak van kitéve. Ezek a változások gátolják őt abban, hogy az igazság tisztábban kibontakozhasson előtte; mindent egyetlen életre épít, mindent

egyetlen élet történéseivel akar megmagyarázni. A természet-törvény működését is csak részben és nem teljes egészében ismeri, és ezekkel a részletigazságokkal próbálkozik a teljes igazsághoz eljutni. Feltételezésekbe bocsátkozik, hogy talán így vagy úgy van; talán hogyha a laboratóriumokban ezt így vagy úgy vegyíti, ha valamire időt szán, akkor munkáját siker koronázza; és egyre jobban eltéved a természettörvény útvesztőiben; egyre inkább olyan dolgokat kreál, amely szellemi szempontból nem előnyére, hanem szellemi fejlődésének hátrányára lesz. Amikor azt hiszi, hogy a célnál van és megtalálta, kikutatta az élet mélységes titkát, akkor jő el számára a vég. Nemcsak lombikjai robbannak fel, hanem felrobban egész benső lelki-világa, és felrobban az a világ is, amelyben Isten kegyelméből újra és újra testet ölthetett, újra és újra próbálkozhatott, hogy megtanulhassa az igazság törvényének ABC-jét. Ítéleteket hoz, pontosnak látszó megállapításokat tesz; dolgokra kijelenti, hogy az a természettörvény értelmében nem lehetséges, más dolgokat elzár, ezért Isten bőségszarujából áldásai nem hullhatnak sem egyének, sem az emberiség életére.

Az ember akármilyen gögös és dölyfös, akármilyen beképzelt és hiú arra, amit az elmúlt évezredekben alkotott: por és hamu, amelyet elfújnak az északi és déli szelek. **Por és hamu mindaz, ami nem Isten igazságára, nem a magasabb rendűre épített.** Az embernek meg kellene néznie, hová építi az ő várát: homokra vagy kősziklára, az örökélet biztonságára, az Isten igazságára vagy téveszmékre, tévállításokra, tévelképzésekre amelyek őt Istentől egyre messzebb és távolabb sodorják. Belekontárkodna nem csak a természettörvény dolgaiba, hanem Isten dolgaiba is, holott Ő megmondta: mások az Ő gondolatai, mint az ember gondolatai. Tehát nem ismerheti az ember teljes valóságában sem a teremtő Istent, sem a teremtő Isten csodálatos, világokat alkotó és fenntartó törvényeit. Mint mondom a Föld természettörvényeit is csak hézagosan ismeri, a Föld felett lévőket, a magasabb világok törvényeit pedig egyáltalán nem. **Pedig Istennek országa az igazság és a szeretet**

törvényeire épül. Isten egész csodálatos világa pontos törvények szerint működik, és előre látható azok előtt, akik ismerik ezeket a törvényeket, hogy minek mi lesz a következménye és mi mikor érik be; pontosan tudják, milyen törvény alapján serdül a földre hullott mag nagy, hatalmas fává. Az ember, akit Isten szeretettel magához emel és még bukottságában is részesévé teszi a teremtésnek azáltal, hogy fizikai testet adhat mindazoknak, akiknek az anyagi világokon meg kell jelenniük, tudja-e minden tudománya birtokában, hogy milyen törvények alapján, hogyan képződik a test? Tudja-e pontosan az okát annak, ha valami nem megfelelően megy? Tudja-e, hogy miért születnek a Földre fogyatékos gyermekek? Nem testvéreim! Az ember mindezt nem tudhatja és nem is tudja, és mégis azt gondolja, hogy többet tud még a teremtő Istennél is; elhiszi, hogy mindent tud a csodálatos világokról, a csillagos égről, a maga életéről és mindarról, ami őt Isten kegyelméből körülveszi és környezetét alkotja.

Semmit nem tud az ember! Örökös bizonytalanságban él, mert mihelyt valami egész biztosnak és szilárdnak látszik, azt egy újabb felfedezés, egy magasabb rendű igazság, egy másik törvény megismerése megdönti. Mihelyt azt hiszi célnál van, látnia kell, hogy a betegségek, amelyekről azt hitte legyőzött, azok ebben a modern és tudományos korban is visszatérnek és szedik áldozataikat; mi több, a visszatérő régiék mellett új, eddig ismeretlen betegségek keletkeznek, amelyeket nem képes gyógyítani. A szimptomákat meg lehet szüntetni, ami ideiglenesen enyhületet hozhat a beteg számára, de öt év múlva, nyolc év múlva kiderül, hogy mindaz, amivel azt a betegséget kezelték, annak olyan hátrányai is voltak, amikről nem tudtak és amik által újabb nyavalyák, szenvedések és gyötrelmek szabadulnak a világra. Tehát ha az ember szabadulni kíván a betegségtől, akkor legokosabb, ha Isten küldöttjéhez, a mi Urunk, a Jézus Krisztushoz, az élet fejedelméhez tér, akinek hatalma van élet és halál felett. Hogyan képzeleli hát az ember, hogy ő, aki ismerte a

természettörvény működését, ne tudta volna a saját testét kiképezni ahhoz, hogy az szelleme számára tökéletes eszköz legyen az igazság kifejezésére? A mi Megváltónk magasabb világokból olyan erőket volt képes levonni, sűríteni, összpontosítani és ennek a világnak átadni, amelyekkel betegeit, nyomorultjait meggyógyította, és halottait feltámasztotta. Végezetül pedig a feltámadott Krisztus itt hagyta a Föld körüli szférákban félanyagi testének felosztott parányait, hogy ezzel is segítségére legyen a szerencsétlen, sötétben botorkáló, semmit sem tudó emberiségnek. Sok dolog van égen és Földön, amit az ember nem tudhat, mert ha az ember a földi dolgokat sem ismeri, hogyan ismerhetné az égieteket. Az ég lezáródott előtte abban a pillanatban, amikor a magasabb világokból kizárattott, és félanyagi, majd anyagi világokon öltött testet. Emlékezete is elhomályosodott, mi több sokaknak, nemcsak elhomályosodott, de teljesen elveszett; semmiféle visszaemlékezésük nincs a régiekről, az aranykorról.

Mert, ahogy a földi világban az emberiség megkülönböztet kő-, réz-, bronz-, és vaskorszakot, a szellemiek terén megkülönbözteti a művészet és a tudományok korszakát, azonmód volt a teremtményeknek a szellemi síkon aranykora is. Ez az aranykor minden tudásával, minden ismeretével, minden szépségével, Istenhez való közelségével elveszett az anyagi világon élők részére. Ezért szükséges, hogy időnként olyanok is szülessenek a Földre, akiknek még némi emlékeik vannak ezekről a csodálatos világokról és az ottani törvényekről, hogy az itt élők, ezeknek a törvényeknek a megismerésével, a későbbiek folyamán pedig betöltésével lassan, lépésről-lépésre visszajuthassanak azokba az elhagyott csodálatos világokba. Ez a cél, amit lépésről-lépésre lehet és kell megközelíteni. Mivel ez a nagy, ez a hatalmas cél ködbe vész az ember előtt, ezért egy-egy földi testetöltés alatt közelebbi, kisebb célok helyeztetnek az ember elé, hogy annak a célnak az elérésén fáradozzon és munkálkodjon; hogy a nagy cél elérése érdekében egy-egy részletfeladatot elvégezzen; hogy minden egyes földi élettel

iparkodjon az Úr szőlőjébe elszegődni munkásnak. Más hasonlattal élve, ha a teremtő Isten a szőlőtő és rajta az Úr a szőlővessző, akkor az ember legyen végre azon a megérett, a beérett zamatos termés. Tehát mivel mindez ködbe vész az ember előtt, ezért a magasabbról jöttek újra és újra az ember figyelmébe hozták, hogy Isten van, Isten létezik, Ő az egyetlen igaz Isten, mindannyiunk teremtő Atyja, Aki mindannyiunkat szeret és hazavár. Az Ő szeretetét különböző korokban, különbözőképpen közölték az emberekkel azok, akik erre hívatottak voltak. Volt idő, amikor a kegyelmet nem ismerő, szemet-szemért törvényen keresztül, az Atya szigorú arcát mutatták be az embernek. Miután a következményektől való félelem, az embert istenfélelemre ébresztette, akkor az ég legnagyobb áldása, az ég legnagyobbja és leghatalmasabbja, a mi Urunk, a Jézus Krisztus is eljöhett, hogy bizonyosságot tegyen a bocsánatot, a kegyelmet kínáló, a gyermekeit féltőn szerető Istenről is.

Ezt megelőzően azonban Istennek kellett bizonyosságot tennie Róla, hogy az emberek higgyenek az Ő küldöttjében. Évszázadokon át a próféták, az Isten emberei hirdették Krisztusnak, a Szabadítónak eljövetelét, akit Isten elküld az emberiség és minden bukott megmentésére. Azután bizonyosságot tett Róla Mária előtt Gábrriel angyal, akit szintén Isten küldött, hogy hírül hozza: itt az idő, általa kell megszületnie a világ Megváltójának. Azután angyalai által bizonyosságot tesz a Megváltóról Józsefnek is álmában, majd a pásztoroknak, akik hittek nekik és elmentek, hogy tiszteletüket és hódolatukat fejezzék ki az istállóban, a baromok közt nyugvó kisdéd Megváltónak. Azután bizonyosságot tesz nek Krisztusról a keleti bölcsek is, mert látták csillagát napkeleten feljönni és az a csillag vezette őket oda, ahol a Megváltó megszületett. Azután Isten újra bizonyosságot tesz Róla, amikor Keresztelő János a Jordánban megkeresztelte Őt; „*ez az én szerelmetes Fiam, Őt hallgassátok*” - szólt az égi hang.

Azután tanúbizonyosságot tesz önmagáról, isteni küldetéséről a mi Urunk a Jézus Krisztus is, amikor azt mondja: én és az Atya egyek vagyunk; amikor azt mondja, hogy Ő az

út, az igazság és az élet; Ő a hazavezető út, Ő az igazság, amit az ember az aranykorszakból elfelejtett és Ő az élet, Aki által örökéletet kaphat minden bukott lény. Mondja azt is, hogy az Ő országa nem e világból való. Ha pedig nem ebből a világból való, ugyan hogyan ismerhetné azt az ember? Még a tudományokkal és a legmélyebb igazságokkal foglalkozó ember is csak részleteket képes rögzíteni értelmével mindabból, amivel foglalkozik. Szükséges, hogy a szaktudomány könyveiből újra és újra visszalapozzák azt, amire nem emlékeznek. Azonban a legnagyobb tudós és még az igazság ismerőinek értelme is egyik pillanatról a másikra úgy elhomályosulhat, hogy semmire sem emlékeznek abból, amivel egész életükben foglalkoztak. Tehát, ha ez így van az emberrel, akkor hogyan érthetné meg Annak igazságát, Akinek országa nem e világból való. Aki azt mondja magáról, hogy Ő az út, az igazság és az élet. Az élet, amelyért mindenki reszket, amikor közeledik feléje a halál; alkudozni kezd, hogy még csak egy napot, csak még néhány órát, hogy valakinek érkezését megvárhassa, hogy dolgait elrendezhesse; hogy még egyszer megláthassa a felkelő Napot és elbúcsúzhasson szeretteitől, és ennyit sem tud magának kikönyörögni, amikor ott van érte a halál. Az Úr pedig Maga az élet fejedelme, Aki feltámaszthatja az emberi lélekben az érzéseket, az igazságismeretet, sőt az emlékeket is, és amikor ez megtörténik, az ember képes szakítani mindazzal, amely őt a bűnhöz, a kárhozathoz, a sötétséghez, az idegen világokhoz köti. Ráismer Krisztusban az ég, a teremtő Isten küldöttjére, és emlékek ébrednek benne azokról a világokról, ahol valaha ő is boldogan élhetett, és visszavágyódik oda. Megcsömörlik ettől a világtól, elege lesz a fájdalomkból, a szenvedésből, a csalódásokból, a félelemből, a nyomorúságból, a halálból, és elvágycik oda, ahol békeesség, nyugalom és szeretet honol.

Ez a világ létező világ. Ez volt, van és lesz mindenkoron, csak az ember rekesztette onnan ki magát bűneivel. *A bűn a teremtény és a teremtő Isten közé ékelődött; vastag, áthatolhatatlan falat alkot, és ezt a falat az ember már le nem döntheti, le nem*

bonthatja a maga erejéből; az csakis a Krisztus ereje által lehetséges, mert Ő egyenlíti ki a törvényt. Ő áldozatul adta Magát az igazság törvényének, aminek az a tulajdonsága, hogy mindenkitől behajtja a törvény iránti tartozását. Az Úr a Maga szeretetéből, a Maga erejéből, a Maga türelméből ad és ezzel feltartóztatja a törvény azonnali érvényesülését, tehát mintegy időt és alkalmat ad a bűnösnek a megtérésre. Testvéreim, jó nektek itt lenni? Valamikor réges-régen, amikor Krisztus az Ő három szeretett tanítványával felment a hegyre és ott elváltozott, azt javasolták Néki a tanítványok, hogy építsenek sátrat és maradjanak ott, mert: „*Uram jó nekünk itt lenni*”. Remélem, hogy nektek is jó itt, a hegy lábánál megállni és Isten ígéivel, Isten erejével, Isten szeretetével feltöltődni! Ezeket a lehetőségeket Krisztus hozta el és kínálja fel nektek minden alkalommal, csak nem mindig észlelitek, mert el vagytok foglalva a testi ember kívánságaival, a testi ember világának építésével. De, amikor ünnep közeledtén fáradtan leültök, önmagatokba néztek, és elgondolkodtok a megtett úton, éreznetek kell, hogy jó nektek itt, az Úrral lennetek úgy, mint hajdanán az Ő tanítványai is érezték. Itt megnyugvást, itt békességet nyertek, mert elcsendesednek érzésvilágotokban a nemtetszések, a haragos, az indulatos, az erőszakos, a követelőző érzések.

Ezeket a pillanatokot és érzéseket kellene állandósítanotok önmagatokban, hogy ne hozzon ki sodrotokból mindaz, amit mások mint rosszat, gonoszt megvalósítanak a világban. Hisz azzal, hogy az ember felizgatja magát, nem képes változtatni a történeteken, de azzal, hogy a maga jójával békességet és nyugalmat teremt, ha az ember Krisztus békességével szemléli a történeteket és nyugalomával lefogja az ütésre lendülő kezet, azzal igen. Felháborítja az embert az igazságtalanság, dehát ti igazak voltatok, vagy igazak vagytok-e mindenkoron? Nem magatok felé hajlik-e a kezetek és nem magatoknak tartjátok meg a többet, még azt is, ami nem nektek járna? Esetleg az elismerést, netán a sikert, néhány fillért, kellemes időt vagy egy olyan

nyugalmi állapotot, amelyben nem vagytok hajlandóak sem másokért, sem az önmagatok lelki üdvéért valamit tenni; nem vagytok hajlandóak elővenni a Szentírást, vagy alaposabban szemügyre venni a Szentlélek kijelentéseit; nem vagytok hajlandóak eljönni e helyre, itt nem vagytok hajlandóak még egy csekély munka elvégzésére sem, hanem hagyjátok, hogy mindig az a kettő vagy három szolgáljon, meg sem kérdezvén tőlük, nem fáradtak-e bele a szolgálatba; vagy, amikor itt elfoglaljátok helyeteket és kényelemből hagyjátok, hogy az álom megraboljon benneteket a magasabb rendűtől. Nem mondom, hogy megtérten emberek vagytok, csak azt mondhatom, a megtérés útján még nem jutottatok el odáig, hogy a beérkezések biztosítva lenne. Azonban a lehetőség fentáll mindannyiótok számára; az isteni hatalom még tartogat annyi időt számotokra, hogy ezt elérhessétek, még ha mindjárt csak néhány hónapotok vagy évek van is hátra. Mert a kellékek: az előző életekben szerzett tapasztalatok számotokra megvannak, csak egy kis felserkenés, nagyobb lendület kellene mindannyiótok részéről, hogy a végső célt elérjétek. Nem kívánja az Úr tőletek azt, hogy olyan égő szövétnekek legyetek, mint az első keresztények, az apostolok vagy a tanítványok voltak; de kívánja tőletek azt, hogy tisztában legyetek azzal, mi a fontos, és mi a kevésbé fontos; mi a szükséges a részetekre és mi az, ami nélkül meglehettek. Mert számtalan dolgot a törvény úgylis elvesz az embertől, hisz láthatjátok az élet árnyékos oldalán időzőknél: a szegénységben, a nyomorban, az elhagyatottságban és a betegségben élőknél. Nektek az igazság és igen, a kegyelem törvénye mindent megad, ami szükséges ahhoz, hogy ezt a várva várt eredményt önmagatokból kihozzátok. Bizony már sok szép értéket felcseréltetek talmi dologért, s majd csak ideát veszitek észre, hogy az értékes idő, a csodálatos igazság, az Isten megszentelő kegyelme helyett olyan dolgokat választottatok, amelyeket ideát értéktelennek minősít a törvény.

Ma úgy érzi az ember, hogy neki mindennek szabadok. Ez annak a következménye, hogy az ember lerombolta az erkölcsi

korlátokat. Tíz, húsz, harminc évvel ezelőtt még az emberek tudtak valami szebbért lelkesedni; célt láttak abban, hogy leromboljanak egy igazságtalan társadalmi rendet; hogy helyreállítsák az emberi jogokat. A mai emberben, a ma felnövekvő generációban mindez nincs. Nagy a káosz, és ebben a káoszban mindenhez hozzá lehet nyúlni, mindent meg lehet tenni, semmi nem botránkoztatja meg az embereket, semmiért nem ítélik el a bűnöst, vagy ha elítélik, könnyen felmentik. Nincsen értékrendje, nincsen megfelelő ismerete az élet törvényéről, nincs tisztában azzal, hogy az élet milyen nagy érték, hogy az nem a mammon, az anyagi javak szünet nélküli hajszolására és gyűjtésére adatott. Földeteken azt tekintik sikeresnek, aki anyagi téren ért el eredményeket, azért oly nagy itt a törtetés, a küzdelem az anyagiakért. Akik pedig ebben a küzdelemben, ebben a törtetésben, ebben a futásban kimerülnek és lemaradnak, azok sanda és irigy szemmel nézik azokat, akiknek van és terveket eszelnek ki, nem arra, hogy a világ jobb legyen és megváltozzon, hanem arra, hogy hogyan vehetnék el tőlük mindezt és ülhethnének bele abba, amit ma még más élvez.

A szeretet ünnepe közeledik és alig-alig látunk az emberi lelkében szeretetet, megértést, együttérzést a szenvedőkkel, a gyötrődőkkel. Ha fel is jön a lélek mélyéről valami kis együttérzés, az ott megreked, de hogy tegyen is valamit a szenvedők, a nélkülözők megsegítésére, az már nemigen történik meg. Többnyire elfordítja fejét vagy átkapcsolja a távolbalátót is, amikor a képernyőn számára kellemetlen események tárulnak szemei elé.

A mi Urunk, a Jézus Krisztus a legnagyobb áldozatot hozta! Életét adta az emberiségért, életét adta barátaiért, életét adta ellenségeiért. Az ember nem akarja nap mint nap ezt a csodálatos mennyei modellt szemlélni és követni, hanem inkább apró, percemberkéket állít maga és mások elé hőökként és példaképekként; azokért lelkesedik, azok után rohan, utolsó filléreit azokra költi, hogy az általuk produkált előadásokra bejuthasson. **Az ember, ha meg nem tér, elvész! Az ember, ha rá nem**

talál Krisztus útjára a nagy átalakuláskor kidobatik! Krisztus útja a hazavezető út! *Krisztus békessége és szeretete adhatja csakis azt a nagyon óhajtott boldogságot, amelyért az emberek téves módon, oly sok mindenre képesek, mert azt hiszik, majd az boldogítja őket.*

Én azt mondom néktek, ha boldogok akartok lenni, keressétek az Urat, mert Ő megtalálható! Térjetez Hozzá, és akkor megnyugvásotok, békességetek, örömetek és boldogságotok lesz; ha nem itt a Földön, az örökkévalóban minden bizonnyal.

Ennek a boldogságnak elérésében segítsen meg benneteket az én Atyám, az én Istenem!

Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

A „VILÁG FEJEDELME” (*)

1999. február 28.

A mi Urunk, Jézus Krisztus nevében jöttem közétek és az Ő nevében köszöntelek benneteket sok-sok szeretettel. **Bőjti idők, bőjti napok ezek**, amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk szenvedéseinek és kereszthalálának a szokottnál élesebben kell szemetek előtt kirajzolódnia. **A böjttel az erők világában sok mindent el lehet érni.** A test erőit meg lehet gyengíteni vele, és azokat át lehet utalni a magasabb világokba azáltal, hogy az ember testies vágyait nem elégíti ki. **Ez nem a test tönkretételét,** hanem önmegtartóztatást jelent; vagyis, nem hagyjuk testies vágyainkat túlságosan elhatalmasodni vágyvilágunkban, hanem megvonjuk azoktól az erőt, hogy a testi ember lassan, fokozatosan szellemi emberré alakulhasson át. Sűrű és vastag erőhalmaz van mindazokon, akiket a földi világban testöltésre kényszerít a természettörvény. Ezeket az erőket tudata, akaratereje és jószándéka igénybevételével mindenképpen meg kell az embernek zaboláznia. Ehhez a munkához tu-

datosan kell hozzáfognia és erről a kijelölt útról nem szabad le-
térnie! Mert minél inkább kielégíti az ember a test kívánságait,
erőszakos követeléseit, annál inkább elgyöngül benne az isteni
gyermek; annál inkább elgyöngülnek képességei, amelyekkel a
jót megvalósíthatná; erőrétegeit annál inkább a bűn veszi át és
a bűn uralja. Nem kell az embernek félnie és rettegnie attól,
hogy testies kívánságai megfélékezése következtében a test idő
előtt elpusztul! Sőt, **minél szellemibb törekvésű egy ember,
annál nagyobb a lehetősége annak, hogy a szellemi erőivel,
még a beteges testet is fenntarthatja mindaddig, amíg a
Földön munkája van.**

*Ebben a világban az ellentét az úr; ez a világ a világ fejedel-
méé.* Sokszor és gyakran használjátok ti is ezt a kifejezést, hogy
„**a világ fejedelme**”, de nem tudom, mennyire vagytok tisztá-
ban a jelentésével? **A világ fejedelme kifejezés alatt az em-
beri közfelfogást kell érteni, aminek az ember hódol és min-
den körülmény között meg akar felelni.** A közfelfogással jel-
szavak kerülnek az előtérbe és olyan gondolatok tudatosulnak
az emberben, amelyekkel a testi ember jólétét szeretné biztosí-
tani, ha kell még bizonyos fokú erőszak árán is. Azt tartja fon-
tosnak, hogy amíg a Földön időzik, addig jól élhessen és könnyű
életmódot folytathasson. Sőt ezt kívánja nem csak önma-
gának, de gyermekei és az egész családja számára is. Mesz-
szebb menve, amikor az emberek egymásnak valamilyen alka-
lomból jót kívánnak, többnyire a testi jólétre gondolnak. Ez pe-
dig a világ fejedelmének elképzelése, aki ezen keresztül képes
az emberi lelkek felett uralmat nyerni; **akik dicsőségért, el-
sőbbiségért, érvényesülésért átadják az ember erőit a világ
fejedelmének, amelyeket szellemi emberré történő átalaku-
lása érdekébe kapott.** Ami jó a test emberének, az nem kedvez
a szellemi ember kibontakozásának és megerősödésének. A
test kívánságai, túlzott követeléseit, nagy kísértést jelentenek az
ember számára. El sem tudja képzelni, hogy milyen kísértésnek
teszi ki magát akkor, amikor enged ezeknek a testies hajlamok-

nak és követeléseknek. Márpedig többé-kevésbé mindenki enged ezeknek, mert **ugyancsak a világ fejedelmének egyik cselfogása, hogy az emberben félelmet kelt** a testi épségét illetőleg, amikor ő testies kívánságainak megtagadására gondol.

Nézzétek meg, a pusztában való negyven napos böjt után, az asztrális világból a félelemmel kísértette a világ fejedelme még az Úr Jézus Krisztust is. Ha a test kívánságát meg nem adja, ha nem vesz eledelt magához, akkor elpusztul és tönkremegy a test s akkor nem lesz képes megfelelni annak a megbízatásnak, amelyet az Atyától kapott, amelynek céljából e világba jött. **Mindenképpen éreztetni akarta a kísértés folyamán a világ fejedelme az Úrral, hogy e világban ő az úr.** Ezt az Úr Maga is nagyon jól tudta, hisz hangoztatta is, hogy az Ő országa nem e világból való. **Ki a fejedelem?** Az, aki népek és nemzetek felett uralkodik! Igen testvéreim, a világ fejedelme is népek, nemzetek, emberi lelkek, emberi sorsok felett uralkodik. Nem azért, mert Isten és a mi Urunk, a Jézus Krisztus átadta volna az egész emberiséget e világ fejedelmének, hanem azért, mert az emberek a közfelfogásnak engedve, kegyelemből kapott életüket, erejüket, idejüket és mindennemű lehetőségeiket átszolgáltatják e világ fejedelmének. **A közfelfogással tartja a világ fejedelme gúzsban az emberi lelkeket.** Tedd ezt és tedd azt, mint ahogyan az Úr Jézus Krisztusnak mondotta, és az egész világot neked adom.

Hányan dolgozták már fel az irodalomban ezt a témát; az elmentét mindent ígér, sőt mi több, a rövid földi élet tartamára többé-kevésbé meg is adja az embernek azt, amit kíván, de a halál pillanatában, szorosan ott áll mellette a csontkezű rém, hogy a kialakult bért behajtsa, és az ember halhatatlan lelkét magával vigye. Mert az Úr mondása szerint: *„mit számít az embernek, ha az egész világot megnyeri is, ha lelkének kárát vallja?”* Mennyi időre szorítkozik a testi ember lehetősége? Az írás szerint az emberi élet 70 legfeljebb 80 esztendő; tehát ha annak teljes időtartamára meg is adja az embernek mindazt,

amivel bírni kíván: a hírnevet, a dicsőséget, a hatalmat, az egészséget, a gazdagságot, a földi örömeket, akkor is az a 70-80 esztendő mindenképpen elmúlik, annak egyetlen percét visszahozni nem lehet, egyetlen percét az ember a maga részére meg nem tarthatja; az idő könyörtelenül tovaszáguld, és a halál pillanatában, a csontkezű rém mindent visszavesz az embertől, amivel a testi ember a földi élete alatt bírni vélt. Lekomasztja, leveszi róla a testet és az enyészetnek szolgáltatja át; egyetlen gyárat, egyetlen kedves tárgyat, sem pénzt magával nem vihet. Itt marad minden és nevére, alkotásaira, amire oly hiú és büszke volt, az utókor még emlékezni sem fog. Bizony mondom néktek, hiába akart a történelemben úgy bevonulni, mint aki valami nagyot alkotott az emberiség számára, később az igazság törvénye fehéren feketén mindent kimutat róla az emberek világában.

A lélek a halál után különben sem e világban él, hanem embertársai emlékezetében; azokéban, akikkel egy családi közösségben, egy csoportban élt, akik munkatársai, akik barátai vagy ellenségei voltak. Az a fontos, hogy azok érzés- és gondolatvilágában milyen emlékek ébrednek, amikor reá és az együtt eltöltött időkre gondolnak. **A Földről eltávozott lélekre fájdalmas túszerűsként hat minden elmarasztaló ráemlékezés, bírálat a Földön maradottak részéről, de jóleső érzésekkel tölti el a szeretetteljes visszaemlékezés.** Ezek a feléje sugárzó szeretetteljes érzések adják meg ideát a lélek örömét, illetve azt a tudatot, hogy mégsem volt hiábavaló az élete. *A világ fejedelme ezt nem képes nyújtani!* **A közfelfogás az, hogy éljen az ember a mának;** szakítsa le a mának minden virágát, mert ki tudja, holnap mire ébred; ki tudja mi lesz holnap; ne azzal törődjön, hogy mások hogyan élnek, hogy másoknak van-e betéví falatjuk vagy nincs; törődjön csak önmagával, mert ugyan ki más törődik vele. Az ember hit hiányában nem képes sorsát és életét Isten kezébe helyezni és Istenre bízni. Úgy gondolja, Istennek más gondja is van, minthogy az ő életét figyelje, mert ha figyelné, akkor bizonyára nem engedné meg,

hogy vele az a sok rossz megtörténjen; vele, aki kiváltságosnak és különbnek érzi magát a többi embernél. *Ezért tehát neki kell a kezébe vennie és irányítania a sorsát; neki kell kimunkálnia azt, hogy emberi körülményei kedvezőek legyenek. Persze, mivel mindenki erre törekszik, ezért az emberi érdekek szünet nélkül megütköznek;* mert ami jó az egyiknek, az nem jó a másoknak; mert ami az egyik embernek győzelmet, az a másoknak legyőzöttséget jelent; ami az egyik embernek szabadság, az a másoknak rabság; amennyivel többet markol a közösből, a Föld nyújtotta életlehetőségekből az egyik, annyival kevesebb marad a másoknak. Ugyanis lehet a körülményeket önző módon úgy irányítani, hogy a másoknak szánt javakat valaki önmaga felé irányítja. Egyszóval az ember erőszakkal, tolvaj módra elveheti, ellophatja a másiktól azt, ami nem neki jár.

A világ fejedelme mindent másképpen mutat, mint ahogyan az a valóságban van; ezért nem képes az ember magát annak és olyannak látni, mint ami és aki; másnak mutatja a lehetőségeket, amelyek körülveszik őt és másnak mutatja az embereket is. Azokat, akik igazán jó szándékkal vannak vele szemben, ellenségnek mutatja, és úgy irányítja a dolgokat, hogy valami kis félreértés során elhidegüljenek egymástól; mindazokat pedig, akik a kárára vannak, odavonzza az egyén köré. **Ha az ember bölcs és jó emberismerő lenne, akkor a világ fejedelmének ezen mesterkedésein átlátna és nem esne azok áldozatául.** Nézzétek meg azokat az embereket, akiket a sors nagy gazdagsággal ajándékozott meg; mint kivilágított, minden jóval, minden kellemes szórakozással, mindennemű étellel, itallal megrakott hajót látják és vonzódnak hozzájuk az üres, a szeretetre nem képes emberek. Közben a gazdagságban, a jólétben élő egyszer csak azt veszi észre, hogy nincs akiben megbízhatna. Nem egyszer a szeretet utáni éhsége indítja őt arra, hogy valakihez lehajoljon, azt magához emelje és gazdagságába részesítse. Egy rövid idő után csalódnia kell, mert olyan valakit kedvelt, és szeretett meg, aki nem érdemelte meg mindent, mert visszaélt ezzel a jósággal.

Az ember nem ad kellő tiszteletet azoknak sem, akik valaha valami nagyot tettek az emberiség érdekében, akik szellemi erőikkel utat vágtak a rengetegben vagy egy ideig, egy bizonyos környezetben visszaszorították a világ fejedelmének erejét, hogy az itt élők képesek legyenek lélekben, szellemben, igazságban növekedni. Oh, nem ezeket tiszteli az ember! **Tisztelet és nagyra tartja azokat, akik fényben, pompában, sikerekben fürödhetnek meg, akiknek - nem azt mondom, hogy minden esetben, de a legtöbb esetben - ezt az ellentét fejedelme adja, mint óriási kísértést és próbát. Az ellentét fejedelme, akiről mondtam, mindent ígér, mindent megkívántat az emberrel, mindenféle csel fogást alkalmaz csak azért, hogy az ember halhatatlan lelkét megnyerje. Mert életerejét az emberekől veszi el; csak így képes élni és uralmát fenntartani, az igazságot nem ismerő, a bölcsességre szert tenni nem tudó, szerencsétlen emberek felett. **Ezért vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! Mert a kísértésben szünet nélkül imádkozni kell!** Mi több, az embernek legyen az élete imádság, azaz Isten dicsérete! Hogyan dicsérheti imájával az ember az eget Urát? Úgy, hogy a felebaráti szeretetben jeleskedik, mert Isten Maga a szeretet, és azt várja minden teremtményétől, hogy szeressék egymást. Ezt tanította a mi Urunk, a Jézus Krisztus is, hogy **szeressétek egymást, miként én szeretlek benneteket! Ne legyen közöttetek első és utolsó, ne legyenek közöttetek versengések! Aki első akar lenni, az legyen a többi szolgája, amivel azok előbbrejutását, szellemi énjük kibontakozását segíti elő. Ha valaki kér tőled valamit, ne tagadd meg tőle; ha kéri a felső ruhát, add oda az alsót is; ha kéri, hogy egy mérföldre kísérd el, kísérd el kettőre.****

Tehát ez az a mentalitás, amivel e világ fejedelmét le lehet győzni, mert e világ fejedelme önző, szereti a dicsőséget, a gazdagságot és a hírnevet. A világ fejedelme még a mi Urunkat, a Jézus Krisztust is megkísértette és el akarta ejteni; mennyivel inkább nap mint nap, óráról-óra, percről-percre, szünet nélkül

kísérti és ostromolja az embert érzés- és gondolatvilágán keresztül, és van amin keresztül megkísértse, **mert az ember gyenge és gyarló természete bűnre hajló és minden kívánságában bűnös.** A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk az egész bukkott világ megfertőzött erőit magára vette. Ő negyven napon át étlen-szomjan böjtölt, és csak ennyi böjtölés után volt képes az ellentét megkísérteni őt. Az ember, ha két napig nem eszik, már ideges, robbanékony, és nyugtalan. Az ember képtelen felfogni, mit jelent negyven napig étlen-szomjan lenni; az ember nem negyven nap alatt, maximum egy-két hét alatt meghalna étel és ital nélkül. Az emberek jönnek-mennek, születnek, meghalnak; néha ezrek, százezrek, milliók pusztulnak el, de az emberek többsége alig vesz róla tudomást és nyugodtan alszik. **Azonban amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztus e Földre tette lábát, megrendült a föld; megrendült az egész természeti világ,** amely a feltámadásra, a felszabadulásra, a tisztább életre sóvárgott; megérezte, valami nagy, valami hatalmas, valami csodálatos életerő árad szét e világra! Ugyanígy, **amikor az Úr, Jézus Krisztus a kereszten kilehelte lelkét, újra megrendült a föld, mert eltávozott az, Aki e világnak békességet, életet hozott, Aki legyőzte a halált, legyőzte e világ fejedelmét.**

Az embernek semminemű élettevékenysége nem jelent olyan értéket, amire azt lehetne mondani, hogy ebből mások gyarapodhatnak. Mert ha néha kitárulkozik is a szíve, ha néha tesz is valami nemeset, holnap, holnapután, néhány év múlva megharagszik valamiért, és akkor azt is visszavenné, amit valaha odaadott embertársának. A mai időkben még az anyák szeretete is tele van önzéssel, elvárással, és ha az elvárásra nincs ott a megfelelő felelet, akkor csalódik gyermekében, mert az képességeiből nem azt mutatja meg, amit tőle a szülő elvárt. Ha pedig az a gyermek akár fizikailag, akár szellemileg fogyatékos, már nem kell a szülőknek, hanem legszívesebben intézetbe helyezi, mert nem lehet dicsekedni vele. Nem érzi saját gyermekét élete folytatásának; lehetetlennek tartja, hogy az ő életének ilyen hitvány folytatása lenne. Nincs Isten, - mondja -

ha pont ő kapott egy ilyen gyermeket. A másik szülő, aki gyermekében örömét lelheti, mert az a világ fejedelmének követelményei szerint képes érvényesülni: okos, ügyes, tehetséges diplomás, egészséges, csinos, akkor életének folytatását látja benne. Pedig **mindazt, ami szép, ami jó, ami boldogító az ember életében, az Isten adja**; mindazt, ami rossz, ami szomorú, ami fájdalmas, ami csalódást okozó, az ember a maga gonoszságával, tévedéseivel, a maga rossz természetével önti bele a világba. *A közfelfogás pedig mindezt bekeni egy mázzal és állítja, hogy ez az a norma, aminek meg kell felelni; így kell élni, így kell viselkedni, így kell öltözködni, így kell megnyilvánulni, így kell érvényesülni, ennek vagy annak az elvnek, eszmének kell megfelelni, de csak addig, amíg abból neki személy szerint haszna van. Mert ha az az elv, az az eszme, aminek lelkes hívőjévé szegődött, nem adja meg neki azt, amit attól várt, csalódott lesz és más eszmék után kezd kutatni.*

A világ fejedelme gyakran pásztor ruhát vesz magára, hogy megtévessze a juhokat és az a bárány, amelyiknek rossz a szaglása, bizony hallgat is az ilyen pásztorra. Ha kell beleöltözködik az igazság levetett formájába, amely egy nép, egy faj, egy nemzet szellemi fejlődésére adatott. Gyakran előfordul, hogy akikre az igazság rábízott, visszaélve hatalmukkal rosszul bánnak azzal, aminek következtében eltávozik onnan az igazság, s visszamarad annak külső kerete. **Ezért vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!** Mert a kísértés óriásivá dagadt és növekedett e földi világban; a jelen korban minden irányból, minden fórumról: a szószékekből, a tanári katedrákról, a távolbalátó készülékekből, az újságok lapjairól nem az igaz szó jut el az emberhez. Sajnos az emberek egyre nagyobb csoportja nem látja a fától az erdőt, s nem látja meg, hogy a világ fejedelme, az ellentét eszközei húzódnak meg a fent említett fórumok mögött. *Aki pedig a közfelfogás hatására nagyot lát ezekben, mert nem képes megtenni a különbséget, az válogatás nélkül mindent elfogad tőlük.*

Mi titeket arra tanítunk, ne az átlagember téves gondolkodása szerint gondolkodjatok, és főképp ne azokhoz mérjétek a magatok igényeit, hanem szellemi szempontból, az igazság szempontjából legyetek sokkal igényesebbek; igényeljétek inkább a tisztát, az Istentől valót, a Krisztus által hozott magasabb rendűt. A szellemi ember csodálatos tulajdonságait kívánjátok megvalósítani és az ilyenek társaságában éreztétek jól magatokat. Ha ez az ember beállítottsága, akkor nem esik áldozatul annak, amit az e világ fejedelme a külsőségekben mutat, akkor képes lesz a kísértésben megállni a helyét. Nézzétek meg az Urat csendes szóval hogyan utasította el az ellentét minden kísértését: *„Távozz tőlem sátán!”* - mondotta, mert mit adhat az ellentét az embernek? Ha az egész világot nektek adja is, de ha a lelketek kárt szenved, nem mehettek be az Isten birodalmába, nem juthattok be a megmentettek világába. Ha képességem és lehetőségem lenne rá, szeretném megmutatni nektek, hogy milyen annak a szerencsétlen léleknek az állapota, aki anyagba merevedett, aki a fényt, a Napot, a mozgási lehetőséget, a szabadságot, a békességet, a nyugalmat nélkülözni kénytelen; akit lelkének fúriái gyötörnek mindazért, amit tett, amivel hozzájárult a világ fejedelme hatalmának és birodalmának felépítéséhez és megerősítéséhez. Nem lenne szabad az embernek sem gondolatban, sem érzésben, sem cselekedetekben, sem anyagi javaival, sem képességeivel a világ fejedelmét szolgálnia! Ha azt teszi, a világ ugyan kedvezően vélekedhet róla és ölébe önthet sok mindent, de mindezt elviszi tőle a halál, mert a földi élet elmúltával nem úr többé, hanem úr az én Atyám, Istenem; úr a Jézus Krisztus, úr az igazság törvénye. Az igazság törvénye pedig nem ismer kegyelmet, nem ismer jószándékot, nem pótol ki semmit; az igazság törvénye azt adja, amiért az ember megdolgozott: **amit vetett, azt aratja, így tehát a jónak jó, a rossznak rossz lesz a következménye.** Az, hogy kivel szemben könyörületes Isten, kinek mit és mennyit bocsát meg, mivel pótolja ki a még hiányzót, az egyedül és kizárólag az Istennél van, Aki a szíveket és a veséket vizsgálja,

Aki számontartja az ember pillanatait, perceit, napjait, gondolatait, érzéseit, vágyait és törekvéseit; Aki megjutalmazza százszorosán és ezerszeresen azt, amit az ember a jó érdekében tett, amikor a jó érdekében helytállt. De ha átengedi az egyént a poroslónak, az őt **tömlőcbe veti és ki nem jön onnan, amíg meg nem fizet az utolsó fillérig.**

Titeket felszedett az utolsó idők gereblyevonása; titeket öszszegyűjtöttünk, mint elszórt kalászkot a hitetlenség mezejéről; Isten parancsára utánatok nyúltunk és öszszegyűjtöttünk benneteket ebben az iskolában. Ti felíratatok testvéreim az Élet könyvébe; a ti nevetek mellé Krisztus csodálatos, megszentelt vére cseppent; ti mind megmenekülhettek, ha ezt az igazságot, amelyet néktek adunk, arra használjátok fel, amire kaptátok! **Azonban nem arra kaptátok, hogy az csak elvont ismeret és tudás maradjon számotokra;** nem is arra, hogy azzal egyik a másikat legyőzze; hogy azzal netán törvényt üljetek mások felett vagy elmarasztaló véleményt hangoztassatok el azok iránt, akik mindezzel nem rendelkeznek. **Hanem azért kaptátok, hogy ezen ismereteitek segítségével megtérjete, és ezáltal bűnbocsánatban részesülhessetek és örökéletetek legyen.** Bűnbocsánatban részesülni pedig csak úgy lehet, ha az ember elhagyja bűneit, ha szakít velük. Akkor elmehet békességgel és emlékezet többé nem léssen róla; akkor nincs követelnivalója vele szemben a törvénynek, **akkor nem viheti el halhatatlan lelkét a halál pillanatában e világ fejedelme, mert ő az én Atyám Istené és a mi Urunk, a Jézus Krisztusé,** Aki mindazok mellett kiáll a törvény előtt, akik az Ő akaratát és szeretettörvényét betöltik. Akik arra hivatkoznak, milyen nagyot és hatalmasat cselekedtek az Ő nevében, de az Ő parancsolatát meg nem tartották, hanem szolgálták a világ fejedelmét, azoknak azt mondja: *„Nem ismerlek benneteket”.* Lehet-e a nagy napon, az ítélet napján szomorúbb dolog valakire nézve, mint amikor a természetű törvény tombolása közben, reszketve megáll a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk ítélőszéke előtt és Ő azt mondja: *„Távozz tőlem, nem ismerlek, nem tudom ki vagy!”* És az ember hiába

próbálkozik újra: **Uram, Uram nem a Te nevedben tettem ezt, azt, amaszt? Nem a Te igédet hirdettem?** És az Úr hangja hangzik: „*Nem ismerlek benneteket*”. **De megismeri mindazokat, akik az övéi.**

A természettörvény szerint már látható nemcsak a mi részünkre, *hanem ha van szemetek a látásra, nektek is látnotok kell, hogyan különülnek el a juhok a kosoktól*; hogyan választódnak el az üdvösségre menők a külső sötétségre igyekvőktől; azokra, akiket az Úr a Magáénak vall, és azokra, akiket e világ fejedelme tart a magáénak. Ezek az utóbbiak valóban az ellentété, mert az ő gonoszságát, Istentagadását, anyagimádását és mindennemű gonoszságát hajtják végre; az ő uszítására nemzet nemzet ellen, nép nép ellen, gyermek a szülő ellen és szülő a gyermek ellen támad és tönkre teszik Isten ajándékát, a Földet.

Igazság lenne testvéreim, hogy a nagy szétválasztódás be ne következzen, hogy a Földön, ebben a nevelő iskolában a törekvők, a szorgalmasak, a jó tanulók mindig együtt legyenek azokkal, akik semmiből nem tanulnak, akik senkiért és semmiért nem képesek áldozathozatalra? Nem! *Az igazság az, hogy van egy érési idő, de az érési idő után a tiszta búza el kell, hogy váljék az ocsútól.* **Szeretném, kívánnám, óhajtanám, kérném tőletek, hogy titeket a mennyei csűrökbe, mint tiszta búzát takaríthassunk be!**

Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

A MÉRTÉKTELENSÉG KÖVETKEZMÉNYE(*)

1999. október 10.

Az én Atyám, Istenem nevében szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim! Az elmúlt alkalommal beszéltem néktek a mértéktartásról. Igyekeztem bemutatni néktek, hogy mennyire fontos és szükségszerű volt ez még azokban az időkben is, ami-

kor a bukás még meg sem történt. Mert a törvény maga a mérték; a törvény az, ami pontosan és a lehető leghelyesebben előírja a fejlődés menetét, hogy mit, mennyit, hogyan, mikor; a törvény, ami az arany középúton tartja a teremtményt, hogy arról sem jobbra, sem balra le ne térjen. Két pont között a legrövidebb út az egyenes; mindenképpen az a legcélszerűbb út, amely megközelíti azt a célt, amiért a teremtmény a létbe hívatott. Minden egyes kitérés ferde utakra visz, amelyen könnyen eltéved a lélek és nehezen lesz képes újra visszatérni, és visszajutni az egyenes útra. Sőt ezeknél a kitérőknél megfélemedezik az eredeti célról, az eredeti feladatról, mert minden más kerül a látókörébe, amikkel kapcsolatban érzések és vágyak ébrednek a lelkében, és azok azután még messzebb viszik az eredeti céltől. A mai napon szeretném megvilágítani néktek, hogy a mértéktartástól függ az is, hogy az ember hogyan él. A Földön a legnyilvánvalóbb problémát az emberek életében a szegénység és gazdagság adja. Sok-sok nyomorúság, háború, öldöklés, harag, bosszúállás, szenvedés, betegség a következménye a mértéktartás nem ismerésének és be nem tartásának. Végeredményben ennek révén jönnek létre a szegénység és gazdagság állapotai is. Az Úr több helyen és több ízben beszél erről, mert Maga is tudta és látta, hogy milyen sok nehézségnek és rossznak gyökere ez a földi életben. A *Példabeszédekben* olvashatók: „szegénységet vagy gazdagságot ne adj nékem; táplálj engem hozzám illendő eledellel.” Valamint az Úr azt is mondja a gazdag ifjúnak: „add el és oszd el mindenedet, vedd fel a keresztedet és úgy kövess engem.” Azután az Úr beszél arról is, hogy *a tevének könnyebb átjutni a tű fokán, mint a gazdagnak bemenni a mennyek országába.*

Az ember, ennek ellenére vágyakozik a gazdagság után, ami mértéktelenséget jelent, mert nem annyit vesz el a közösből, nem annyi után vágyik, nem annyit tesz magáévá, nem annyit tart meg magának, amennyi mérték szerint szükséges lenne munkája elvégzéséhez, feladata betöltéséhez, hanem sokkal de sokkal többet. Ezért mondja az Úr, hogy *„szegények mindig*

lesznek veletek”, mert a Földön mindig azok vannak többségben, akik vágyódnak a gazdagság után és elveszik azt, ami törvény szerint nem nekik jár, a törvény nem is nekik adta, mert nem is dolgoztak meg érte; így azután a szegények a másik oldalon csak sokasodnak. Ha csupán egy ember vesz el a közösből néhány milliót, már az sem egyetlen ember szegénységét vonja maga után, hanem sokakét. Sok ember meg tudna élni abból a gazdagságból, amit egy-egy ember a maga számára felgyűjt. Sajnos többnyire, akik felgyűjtik az anyagi javakat azok az ellentét szolgálatában állnak; ezek a javak nem kerülnek vissza azokhoz, akiktől azt elvették, és nem is olyan ügy érdekében használják fel azokat az értékeket, azt a gazdagságot, aminek az érdekében azt feltétlenül fel kéne használniuk. Az Úr semmit sem vett el vagy fogadott el e világtól, mert e világ, az ellentét világa. Amit az ember itt elvesz; azt tulajdonképpen az ellentét adja néki, hogy ezért leborulva imádja őt. Tehát éppen ezért az emberi léleknek, - mint mondtam - elsősorban a mértéktartást kell megtanulnia. A mértéktartáshoz vezető út az embernél a lemondani tudás elsajátítása, ami pedig végső soron az áldozathoz vezet. Krisztus Urunk hozta a legnagyobb áldozatot, amikor lemondva mennyei dicsőségéről elhozta az Atya üzenetét a bűnös emberiség számára. Magára vette a bukottak által tisztátalanná tett erőket, amiket élete 30 esztendeje alatt feltisztított és ezáltal az ellentétől elhódított. Csak azután lépett a nyilvánosság elé, hogy megsokasított, feltisztított erőivel megajándékozta az arra rászorulókat. Hasonlóan az őt kenyér és hal megsaporításához, amellyel 5000 embert elégített meg, minekutána még mindig maradt belőle, mert annyira felsokasította a Belőle áradó életerővel.

Amikor fizikai ételt adott a sokaságnak és az őt követőknek, akkor egyúttal szellemi táplálékot és életerőt is nyertek mindazok, akik fogyasztottak abból. Hasonló folyamat megy végbe, amikor valaki az úrvacsora jegyeivel Krisztus erőparányait képes magához vonzani. Az Úr Jézus Krisztus olyan mennyiségű

tiszta, szellemi erők hordozója volt, hogy ha csak ruhája szegélyét érintette valaki, az azonnal meggyógyult. Ha kezeit csak valaki felé irányította, képes volt azt betegségétől, szenvedésétől megszabadítani.

A mi Urunk, Jézus Krisztus egész egyénisége a tiszta, a megszentelt életerők, a világosság forrása volt. Ezért mondja: *„én vagyok a világ világossága”*, és *„én vagyok a feltámadás és az élet”*. Mindezt az Ő tökéletes mértéktartásával cselekedte; Ő mindenkor tudta, hogy kinek mennyit adjon és nem többet. Pontosan tudta mindenkor kinek, mit és mennyit kell mondania; mikor kell szólnia, mikor kell hallgatnia; mikor kell a tömegből eltávoznia, mikor kell a tömegben maradnia, - minden szorongattatás ellenére is - mert éhesek és szomjasak azok a lelkek, akik hallgatják, és nyitva az ő szívüknek, lelküknek ajtaja, hogy amit mond azt most, azokban a pillanatokban befogadják; pontosan tudta, mikor kell elzárni mindent a tömegtől, hogy a tömeglélek ki ne rabolhassa. Azt is tudta, mikor van itt az idő a pihenésre, vagy az imádságra. Számára az imádság azonos volt a pihenéssel; nem úgy, mint a földi ember, akinek 8-10 órás alvásra van szüksége és ennek ellenére is, nem egyszer fáradtan, leverten ébred. Alig dolgozik néhány órát és ismét fáradtnak, erőtelennek érzi magát, mert az ember számára az alvás nem azonos azzal, amit az a mi Urunk, a Jézus Krisztus számára jelentett. Mert a helyesen elmondott ima révén egészen rövid idő alatt olyan mennyiségű tiszta életerőt lehet a magasabb forrásokból levonni, amellyel az ember akár napokig is képes lenne alvás nélkül meglenni. Dehát ilyen-e az ember imája? Az ember imájában sem képes koncentrálni, hanem hagyja, hogy érzései és gondolatai elkalandozzanak. Kívánságaival, - mivel azokat nem képes kordában tartani - szinte az eget ostromolja; erőszakos módon követeli, hogy a teremtő Isten adja meg neki azt, amit kíván. A fontos dolgokat pedig - mivel azokat nem tartja fontosnak - nem kéri. Mindenért pedig, amit megkapott Teremtőjétől, elfelejt hálát adni. **Pedig az ember kegye-**

lemből él! Az embernek semmije nincs, a pusztta létét is a teremő Istentől kapta; a földi életet is, mint lehetőséget kapta, hogy újra próbálkozzék. Ennek ellenére az ember mégsem tudja, hogy miért is kellene hálát adnia a teremő Istennek. Amikor valamire vagy valakire gonosz kívánsággal néz, legyen az más ember becsülete, egy nő tisztasága vagy mások anyagi és szellemi javai, olyat akar elvenni, amihez nincs semmi joga, ami a másiknak okkal és céllal adatott. Ma nincs az emberekben erkölcsi gátlás, ami a megkívánt dologtól őket képes lenne megtartóztatni. Mindenképpen abba az irányba tör, ahol megszerezheti, azt amire vágyik. Ha valaki társadalmi beállítottságánál fogva jelentéktelen szerepet tölt be, aránylag kisebb pusztítást visz véghez a mértéktelenségével, azonban akkor is árt magának vele. Az ember egy pillanatra se képzelje azt, hogy győzött, amikor valahol előnyhöz jutott, ha valahonnan elvette azt, ami nem őt illette meg, amivel esetleg megalapozta a későbbi gazdagságát. Ne higgye, hogy azt az igazság törvénye nem tartja számon; ne higgye, hogy azt tisztára lehet mosni az igazság törvénye előtt, mint ahogyan tisztára mosnak valakit a földi törvények előtt!

Tehát azzal, hogy az ember megkívánja és elveszi azt, ami a másé, árt elsősorban önmagának, de nehézségeket zúdít azokra is, akiktől azt elvette. Amikor a társadalomban vagy a vallásoknál vezető szerepet betöltő egyének, a jónak megvalósítására kínákozó lehetőségeket emberi énjük kényelmessé tételére használják fel, a károk óriási méreteket ölhetnek. Népek, nemzetek esetében az ilyen egyének eljárásai következményeként jönnek létre a forradalmak és a háborúk, amelyekben bővelkedett a ti **XX. századotok** is. Ebben az esetben a mértékletességet nem ismerő egyén észreveszi a tömeglelkekben az övéhez hasonló szomjas vágyat a másé iránt, és azt nyergeli meg. Más népek országrészeinek megszerzését tűzi ki célul, mert úgy érzi, hogy ott zöldebb a fű, úgy érzi, hogy hatalmasabb, erősebb lehet azáltal, ha anyagi javaikat vagy területeiket

megszerzi. És a tömeglelkeket könnyű befolyásolni egy ilyen cél elérésére.

El tud-e képzelni az ember hatalmat a Földön anyagi javak nélkül? **Nem!** Az anyagi javak jelentik a kulcsot, az eszközt ahhoz, hogy hatalomhoz jusson, hogy szolgáltsa magát másokkal; ellentétben a mértéket tartani tudó magasabb világok lakóival, akiknek a hatalmát szellemi tulajdonságaik adják. **A mi Urunk, a Jézus Krisztus** csodálatos szellemi tulajdonságainál fogva szellemileg nagy és hatalmas volt; **ezért mondhatta azt, hogy minden hatalom adatott nékem égen és Földön.**

Képzeljétek el, hogy az ember mennyire szeretne ilyen hatalommal rendelkezni, és képzeljétek el, hogy mivé tenné a Földön az életet az ilyen hatalom birtokában. Hogyan döntené embertársait nyomorba és olyan körülmények közé, amelyekben megvonna tőlük minden szabadságot. A legtöbb ember, akinek anyagi javak gyűlnek fel a kezén, gőgössé és beképzeltté válik; nem tisztel senkit, különbnek, jobbnak, értékesebbnek, hasznavehetőbbnek tartja magát és úgy gondolja, hogy mindenképpen szabadok őnéki. Így hiszi, mert minden ajtó nyitva áll számára a lehetőségekben, és mivel mértéktartása nincs, amit csak lát elvesz, még mielőtt mások azt észrevennék. Vagy mások gyengébb értelmi képességét, nehezebb, lassúbb felfogását észrevéve siet a kínálkozó lehetőségek kihasználására, aminek következtében az a másik elesik azoktól. **De sem a lehetőségek, sem az anyagi javak nem azért adatnak, hogy azokat az egyik ember a másiktól elvegye, - mert hiszen világosan mondta már a régieknek is a törvény, hogy ne lopj, ne kívánd a másét, se házát se feleségét.** Ennek ellenére mégis kívánja és mégis a magáévá akarja tenni és mindent elkövet, hogy azt meg is szerezzék. Amikor pedig megszerezte, hatalmi vágya is növekedni kezd. Ekkor viszont kezdi észrevenni, akiktől féltetnie kell hatalmát, anyagi javait, és a megoldást abban látja, hogy - a **XX. század** kifejezésével élve - likvidáltatja őket. Így áll elő az a helyzet, amelyben gyilkosok gyilkolják a gyilkosokat, ami rendben lenne a természet törvénye szerint is, de

ahol ezek a dolgok megtörténnek, ott ezrek, százezrek, nem egyszer milliók és tízmilliók esnek áldozatul ennek ártatlanul. Bár óriási értékek vannak még mindig kibányászatlanul a Föld gyomrában, óriási értékek vannak az emberi társadalomban, ennek ellenére, az Úr mondása szerint: *„szegények mégis mindig lesznek veletek”* és *„könnyebb a tevének átmenni a tű fökán, mint a gazdagnak Isten országába jutni”*. Láthatjátok a Szentírásból, hogy **a gazdag ifjú**, aki kora ifjúságától kezdve megtartotta a parancsolatokat, szomorúan megy el az Úrtól, mert **képtelen megtenni azt, hogy feladjon valamit is abból, amivel rendelkezik. Pedig minden Istené**, és Isten nem akarja a nagy gazdagságot, sem a nagy nyomorúságot; nem akarja, hogy az egyik ember éhen haljon, míg mások dőzsölnek; nem akarja, hogy egyiknek szabadsága legyen egészen a szabadosságig, a másoknak pedig a legegyszerűbb társadalmi jogai se legyenek meg, hanem azt akarja, hogy az arany középúton haladva, a szükségleteihez mértén mindenki mindent megkaphasson az élettől. Azért mondom, hogy a szükségleteihez mértén, mert mindenkinek mindenből más és más mennyiségre van szüksége. **De mennyi a szükséges?** Mindenesetre nem annyi, mint amit a téves, a bűnnel fertőzött értelem vagy a szőrös szívű érzélem elgondol a maga részére.

Szükséges annyi, amit az ember helyesen és mértékkel fel tud használni úgy a maga, mint mások szellemi haladására. Tehát amennyivel munkálkodni tud, amilyen területet képes befogni, amilyen nagyságú területen a jót, az Istentől való nemeset képes elültetni, aminek hű őrzőjévé válik, olyan mértékben hoz háromszoros, ötszörös, nyolcszoros termést a maga és a mások számára. Ez nem fog bekövetkezni azok számára, akik csak **a maguk igényét, vágyát tartják szem előtt**, akik mindazzal, amijük van nem bánnak helyesen és mértéktartóan. Az ilyen beállítottságú ember ujjai között elfolyik mindaz, amivel rendelkezhetik. A Földön az ellentét azoknak az ölébe dobja az anyagi javakat, akik őt szolgálják, és eszük ágába sem jut, hogy ők azokkal az értékekkel a köz javát és az emberiség haladását

szolgálják. Itt nem csak a szellemi haladásra gondolok, hanem arra is, hogy a földi élet megkönnyebbítéséhez bölcsességre is szükség van, mert a bölcs ember ismeri a mértéket és ért a javak helyes és mértékteljes felhasználásához.

Bizonyos fokig okos, művelt, tanult emberekre is szükség lenne, akik a törvényt - akár a természettörvényt, akár a társadalom törvényeit, akár az isteni törvényeket - helyesen megismernék és alkalmazzák. Ezzel **szemben, az úgynevezett okos, intelligens, tanult ember** minden tudományával önmagát akarja boldogítani, hogy neki szerepe, neve, rangja, anyagi javai, elismerése legyen a társadalomtól. Mindegyik azt nézi, hogy ő maga mi felett rendelkezik, de hogy a köz szempontjából milyen iskolákra, milyen kórházakra, milyen egyéb intézményekre lenne szükség, amivel az egész társadalmat emelni tudná, azzal nem törődik. Mihelyt valaki a gazdagság közelébe kerül, ugyan mit tesz vele? Amíg az alkalom és lehetőség fennáll számára, igyekszik onnan a maga részére mindent elvenni. Amikor azután ezekből nagy problémák adódnak a társadalmakban, bűnbakokat keresnek. Elfogják a kicsiny, jelentéktelen bűnözőket és meghagyják mindazokat pozícióikban, akik országokat, országrészeket rabolnak ki. Törvényeket, felszínen mozgó intézkedéseket hoznak, de nem nyúlnak a problémák gyökeréhez, hogy az okot megtalálják, mert az egyének, esetleg csoportok érdekeibe ütközne. Félnék nehogy elessenek azoktól az anyagi előnyöktől, amikhez különben sem becsületes munkájuk vagy szorgalmuk révén, hanem mások verejtékes munkája, mások tudatlansága, mások szerencsétlensége, nem egyszer mások életének elvesztése árán jutottak. Mert mi más a háború, ha nem ez: emberek ezreinek, tízezreinek, millióinak a legyilkolása azért, hogy egyes tőkés csoportok még nagyobb haszonhoz jussanak? Törvényeket hoznak arra nézve, hogy emberek életében ne essen kár, ugyanakkor megengedik, hogy a legmodernebb fegyverek mindenki kezébe, még a gyermekeibe is eljussanak. Holott az Úr világosan mondja: *„aki fegyvert fog; fegyver által vész el!”*

Testvéreim, az **elkövetkezendő időkben ez szó szerint be fog teljesedni**; éppen ezért tömegesen hálnak majd meg erőszakos halállal az emberek, és nem lesz képes a törvény megvédeni a szelídebb, a finomabb lelkületű embereket, ezektől a gyilkos ösztönű emberektől. **Valaha, a katonaságnak az volt a feladata, hogy lovagiasan megvédje az ártatlanokat, a tehetetleneket, a gyengéket**, amiről ma már szó sincs, hisz mindkét háborútokban ártatlan emberek estek áldozatul. **A mai kor katonái kellő bátorsággal sem bírnak**, mert ahhoz, hogy valaki az ellenfelével közelharcban életre-halálra menő tusát folytasson, bátorság kell. Ahhoz azonban, hogy a magasból, védtelen városokra bombákat dobáljanak, bizony mondom néktek, semmiféle bátorság nem szükségeltetik. Nagyon is jellemtelen és gyáva eljárás az; hasonló ahhoz, amikor valakit nem szemben, hanem a háta mögül támadnak meg. Tehát a rend felbomlása a társadalomban egyre nagyobb és nagyobb veszedelmeket hoz. Ezt betetőzi az, hogy akik nyomorognak, akik éheznek, akiknek még a betévő falatjuk sem lesz meg, majd falkákban fognak az utcákon kóborolni, és az utcák rémei lesznek. Ebbe az irányba haladt a ti Földetek akkor is, amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztus e Földre tette a lábát, és ebbe az irányba halad a Földetek ma is. Kétezer esztendővel ezelőtt, mikor ezek a nagy gonoszságok megtörténtek, a mi Urunk, a Jézus Krisztus megszületett. Egy második megváltásra a mai emberiség azonban nem számíthat. **Amikor az Úr ismét eljő, az már az ítéletnek napja lesz.** Tehát addig, azaz egészen a végsőig, a gonosz győzedelmeskedhet. Nem azért, mintha a teremtő Isten mindebben gyönyörködne, hanem azért, mert az ember ezt hozza magára; azért mert egyre silányabb az erkölcsi érzéke, mert erkölcsileg egyre gyávábbak az emberek. A jóindulatú emberek pedig nem mernek megszólalni, nem merik kimutatni, ha nem értenek egyet azzal, ami nem megengedhető. Ugyanakkor a rossz képviselői teljes vehemenciával küzdenek minden jóval szemben; annak küldöttei még külön-külön is felszólalnak bíró-

ságokon, a sajtóban, a távolbalátók műsorain és elmarasztalóan nyilatkoznak azokról, akik imádkozni mernek, akik Krisztus nevét az ajkukra veszik.

Tehát történik majd, ahogy Krisztus mondja: „*Gyűlölni fognak benneteket énérettem és az én nevemért.*” Miért? Mert az ember nem Krisztushoz, hanem az ellentétéhez tért; nem Krisztusnak zászlaja alatt, hanem az ellentéttel menetel, és eladja lelkét múlandó dolgokért, amelyeknek ideát semmi értéke nem létszen. Eladja a lelkét ezekért a haszontalan dolgokért, mert nem hajlandó uralkodni vágyain. Igényeit nem igyekszik megnyirbálni és mederben tartani, nem marad az arany középúton és nem mértéktartó. Amit megkíván, azt azonnal akarja, mert azt hiszi, hogyha megszerzi, azok nyújtanak majd neki boldogságot. Ezért mondom néktek, hogy a legfontosabb lenne, hogy mértéket tudjatok tartani. El kell kezdenetek ezt egészen kicsinyben; evésben, ivásban, pihenésben, munkában, alvásban, lemondani tudásban. A legtöbb ember úgy gondolja, hogy minden, ami a Földön található, azért van, hogy őt boldogítsa, hogy ő azzal élhessen, hogy ő azt élvezhesse. Tévedés ez testvéreim.

Minden, **ami van**, annak úgy az anyagi, mint a szellemi jövőt kellene szolgálnia; minden, **ami van**, azért van, hogy a fejlődés menetét elősegítse; minden, **ami felett** az ember rendelkezhetik azért van, hogy megmutassa tud-e helyesen élni vele. Ha még nem tud, akkor gyűjtsön tapasztalatokat és tanulja meg, hogy hogyan és miként. **Természetesen a tapasztalat gyűjtéshez gondolkodásra, odafigyelésre, koncentrációra van szükség.** Szükséges annak megfontolása, hogy mit, miért, hogyan, meddig és mindaz, amit véghez akar vinni, közelebb viszi-e őt az igazi célhoz? Szellemi szempontból jó-e ez neki? Milyen következményei lesznek eljárásainak és ezek a következmények kikre, milyen hatással lesznek majd? Az ember azonban nem szeret gondolkodni, hanem egyszerűen azt mondja: akik uralkodnak, akik parancsolnak, akik a pénzt tartják kezükben,

akik a vezető állásokban vannak, azoknak kell ezt tudni. És különben is ő túl kicsiny ahhoz, hogy a világot megváltsa, és egy fecske úgysem csinál tavaszt. Pedig mondom néktek, a világ a veszedelmébe rohan! Ti ne akarjatok a világgal a veszedelmébe rohanni; nektek más legyen az irányotok, a gondolkodásotok, a viselkedésetek, más legyen az, amit önmagatok számára kötelezőnek tartotok!

Az idő érték! Az időt legalább olyan jól és helyesen kell tudnia az embernek beosztani és felhasználni, mint az anyagi és egyéb értékeit, mert senki vissza nem hozhatja azt, ami elmúlt; senki egyetlen órával a maga életét itt a Földön meg nem hosszabbíthatja. **Az időben vannak a lehetőségek, az alkalmak, a munka, a feladat elvégzésére, a tanulásra, az igazság megismerésére.** Mindennek ebben az időben, egy-egy emberi életben kell lezajlania. *Hány és hány ember felett elszáguldanak az évek, évtizedek és nem jut világossághoz.* Azonban ne hogy azt higgyétek, hogy aki a Földön nem jut világossághoz, az majd ideát világosságban él, és tisztába fog jönni az állapotával! **Ne higgyétek, hogy egy nemzethez, egy társadalmi osztályhoz vagy egy vallási felekezethez való tartozás majd fel-emeli az embert ideát!** Az időt helyesen kell beosztani! Azt az időt, ami most adatik számotokra, hogy megtanuljatok gondolkodni, elmélkedni, dolgozni, jól kell kihasználnotok! Bizony nem vehetitek úgy, hogy már régóta idejárok, tehát néha-néha elmaradhatok; még fiatal vagyok, szükségem van arra, hogy más-hova is elmenjek. Menjen az ember, csak arra vigyázzon, hogy amit megenged magának, amit megcselekszik, abból lelkének nehogy kára legyen; menjen akkor, amikor az idő nem ide szólítja; menjen akkor, amikor helyes időbeosztással egy olyan lehetőséget képes a maga részére teremteni, amelyben a lelkére nézve kedvező dolgokkal is élhet. Ezek a kedvező dolgok mindig olyanok legyenek, amelyek őt lélekben feltöltik; amelyek lelkeről a mindennapok szürke hangulatát, a terhes érzéseket lemossák. Mi értelme van testvéreim az olyan társaságnak, az

olyan beszédnek, ami a földi dolgok körül forog, amiből szellemileg senki nem épül? Mennyivel lesz boldogabb, tisztább az ember érzésvilága azáltal?

Legyen gondotok a környezetetekben lévő szerencsétlenebbekre is; ne mindig csak magatokra és családotokra gondoljatok; legyen gondotok mindenkor arra, hogy anyagiakban is kit, hogyan segíthettek; legyen időtök vigaszt vinni, legyen időtök a ti szellemi értékeiteket is átadni azoknak, akik azt igénylik! Mert amit másnak adtok - legyen az szellemi vagy anyagi érték - az duplán fog visszatérni hozzátok. **A szeretet is ilyen érték, amelyből minél többet adtok, annál több lesz néktek.** Ami pedig a mindennapi kenyéren felül adatott, azt bölcsen, helyesen használjátok fel! Ne úgy, hogy önmagatok is elszegényedjétek, ne is úgy, hogy mások kárára gazdagodjatok meg. Bölcsen, mert bölcsen kell az életet élni! **Bölcsen csak az az ember éli az életét, aki megmarad a krisztusi arany középúton, aki megtartja a krisztusi parancsolatokat, aki hajlandó a maga előnyéről lemondani, hajlandó az Ő keresztyét felvenni és úgy követni a mi Urunkat, a Jézus Krisztust.**

Ebben segítsen meg benneteket az én Atyám, az én Istenem! Isten veletek!

A LÉNYEG, A NÉV, A KÜLDETÉS(*)

2000. január 23.

Köszöntelek benneteket a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében! **A fontos az, hogy minden a lényegyet fejezze ki. A fontos az, hogy minden szó, amely elhangzik a mögötte rejlő lényegyet bontsa ki.** A hazugság szellemének pontosan az a szándéka, hogy a lényegyet, az igazságot elkendőzze, megmássa és ezáltal a hamisságnak, a rossznak, az Istentől elvetettnek biztosítson teret és lehetőséget, így azután a hazugság óriási rombolásokat visz végbe, elsősorban az emberi lelkekben,

másodsorban az egész bukott világmindenségben. **Pedig a jó-nak, az isteni igazságnak kellene lélekről-lélekre terjednie** és ezáltal a lélekben megnövekednie. Ehelyett az ellentét ereje érvényesül, terjed és az ellentét hódít egyre nagyobb területeken, ami azután nehéz és áldozatos munkába kerül, hogy újra megtisztulhasson, megigazulhasson, tehát azzá válhasson, ami eredetileg volt. Igen a szavaknak és a névnek is a legbensőbb lényezetet kell kifejezésre juttatnia.

Azok az igazán nagy írók, és költők, akik a benső lényezetet pontosan, mi több a hangulatnak megfelelően fejezik ki. Tehát nemcsak értelmileg határozzák meg a szó mögött lévő lényezetet, hanem érzéseket keltenek azáltal, hogy a szavakat az érzésekkel harmóniában hozzák. Így van ez a költészetben, de így van ez, ami az ember lelkéhez még közelebb eső, a muzsika, a zene világában is. Igazán csodálatos, lélekemelő zenét csakis azok tudnak komponálni, akik magas szférák, magas világok üzenetét, azaz muzsikáját hozzák el a szegény emberiségnek. **Ha a zenéből hiányzik a harmónia, zavaró és nyugtalanító érzéseket kelt a lélekben.** Azonkívül a zenének megfelelő üteműnek kell lennie, mert amennyiben az hiányzik, akkor máris egészen más érzéseket kelt és más hatásokat vált ki a hallgatóság lelkéből. *Ennek ellenére disszonáns muzsika is lehet bizonyos lelki érzések kifejezésére alkalmas; mi több, rég letűnt világok vagy rég letűnt korszakok hangulatát hozhatja a felszínre a lélekből.*

Természetesen bizonyos fokig ezeknek a disszonáns hangoknak is harmóniában kell lenniük egymással, mert különben teljesen élvezhetetlen zaj áll elő, ami semmiképpen nem felel meg a lényeknek és nem kelt örömet az érzésvilágában. A menny világában csodálatos harmónia van; a menny világában csodálatos a zene, a muzsika, amit a tisztán maradt, vagy feltisztult szellemek bocsátanak ki magukból. A gondolatoknak is harmóniában kell lenniük egymással, és mint mondtam ki kell fejezniük az isteni lényezetet. Mert hiszen minden teremtmény Is-

tenből kipattant szikra, aki Isten csodálatos harmóniáját, szeretetét, bölcsességét, intelligenciáját hordozza magában. Ahány teremtménye van Istennek, annyi gondolat, annyi érzés. **A teremtés pillanatában mindenkinek egy név adatott**, amely a lényegét, tehát a belehelyezett érzést és gondolatot a legtökéletesebben fejezte ki. A világmindenségben már a teremtése pillanatában minden teremtmény elé a benne lévő egyéni gondolatnak és érzésnek megfelelően munka, cél és feladat volt szabva. Tudták, hogy mit és miként kell elvégezniük, hogy még tökéletesebb boldogsághoz, örömhöz jussanak és végeláthatatlan új világok benépesítésében részt kaphassanak és részt vállalhassanak. **Amikor azonban egyesek, ettől az Istentől eléljük szabott feladatkörtől eltértek**, - először, csak érzésben és gondolatban - **akkor a nevük már meghomályosodott**, mert a benső isteni lényegben elválkozás történt. Ez az elválkozás újra és újra megisméltődött a bukás folyamán, és a végén már ezeken az alacsony világokon - mint a Földetek is - rá sem lehet ismerni az eredeti teremtményre, aki valaha volt, mert nem fejezte többé ki az isteni lényegét.

Természetesen már maga a bukott teremtmény sem tudta, mi volt az eredeti feladata, munkája; milyen érzést, vágyat gondolatot kellett volna tökélyre vinni önmagában, mit kellett volna a legtökéletesebb ragyogásban, tisztaságban és fényben, a világmindenség minden pontjára kivetíteni. Mint a gyémánt, amikor a napfény rávetül millió felé vetíti csodálatos fényét, ragyogását, ezenképpen a tiszta szellem is, amikor Isten fénye rávetült, csodálatos csillogással szórta szét magából azt az érzést és gondolatot, amit Isten helyezett bele, és ezáltal a teremtett világmindenségben méginkább megnövekedett, még hathatósabbá vált a fény, a tisztaság, a csodálatos ragyogás.

Azokban a teremtményekben, akik a bukással elfordultak az isteni fénytől, homály, bizonytalanság, sötét foltok, sűrűsödések, merevedések keletkeztek, így a lehetőség a szabad, a gyors mozgásra lehetetlenné vált számukra. Ennek következté-

ben minden megváltozott azokban a világokban is, ahova a bukottakat Isten gondoskodó törvénye összegyűjtötte; de megváltozott minden bukott teremtményben külön-külön is. Ekkor eredeti nevüket elveszítették, mert hisz többé már az nem fejezte ki a jelenleg bennük lévő lényeket. Később azonban szükségessé vált, hogy újra nevük legyen, de a törvény szerint ez csak olyan név lehetett, amely az akkori a bűn következményeként átváltozott tulajdonságaik lényegét fejezte ki. **Ez a névtelenség azonban nem azonos azzal a névtelenséggel, amelybe a Szentlélek munkásai burkolódnak a bukottak világában;** azok, akik a homályból már kibontakoztak, szellemben megerősödtek, és újra ragyogó gondolatok és érzések hordozóivá váltak. A lényegtörvényük, a megtérésük által újra kibontakozóban van, tehát újra van nevük. Mivel a Megváltó révén kerülnek a bukottak a kegyelem törvényvilágába, ahol újra lehetőség nyílik számunkra a fejlődésre és tisztulásra, ezért **a mi Urunk, a Jézus Krisztus az, Aki meglátta az újra kibontakozó egyéniséget, és ennek megfelelően új nevet adott neki.** Így adhatott neveket az tanítványainak, aszerint, hogy az isteni lényegből, azon idő alatt, amíg Vele éltek és jártak, melyek voltak azok a tulajdonságok, amelyek leginkább domináltak bennük. **Ezért mondhatta az Úr Simonnak: Te Péter vagy, azaz kőszikla.**

Péter hite volt az a kőszikla, amire építhette a mi Urunk, a Jézus Krisztus láthatatlan egyházát, amely Krisztus véráldozata óta szünet nélkül erősödik ebben a világban és a ti földi világokban is. Az elmúlt 2000 esztendő alatt egyre többen kapcsolódtak az átalakulás, átváltozás, a megtérés révén ehhez a láthatatlan egyházhoz, és ezeknek mondhatja az Úr, hogy **„neveden szólítalak, mert te az enyém vagy”**. *Azért mondja, hogy az enyém vagy, mert megváltotta őket a szemet-szemért, fogat-fogért törvénykörből. Tehát ezáltal az övéi lettek és ezek a bűnből megtért, felszabadult lelkek általa nyernek új életet, így adja majd nekik azt az új nevet, amely még nem az eredeti, az Isten-től kapott név ugyan, hanem kapják aszerint, hogy milyen isteni*

tulajdonságokban erősödtek meg, miként Péter a hitben, János pedig a szeretetben vált erőssé. Júdás árulóvá vált, de nem azért kapta a Júdás nevet, hogy a név hozza rá az árulást, hanem a mi Urunk, a Jézus Krisztus előtt nyilvánvaló volt, hogy elárulja őt, tehát ez a név illeti meg. Ma e név hallatára mindenki árulásra gondol; anyagiakért, pénzért elárulni az igaz vért; elárulni a hazát, elvet, eszmét.

Tehát fontos, hogy a név pontosan fejezze ki a teremtményekbe zárt lényeket. A lényeg testvéreim, amiért a létbe hívott bennünket a teremtő Isten, megváltoztathatatlan, de a bukás folyamán ezt a lényeket körülveszi a gonosz, a rossz, a bűn páncélja, amely fojtogatja ugyan a lényeket, de a lényeg örökre meg nem halhat, hanem ha a teremtmény levetkőzi bűneit, ha megtér, ha a bűn páncélját lefejt magáról, akkor újra ott ragyog tisztán az isteni lényeg, és ekkor már rá lehet ismerni arra, akinek őt eredetileg Isten teremtette, és akkor a Teremtő újra eredeti nevéen szólíthatja őt. Ez a hívás nagyon halkán hangzik abban a csodálatos környezetben és világban, ahol a teremtményt végtelen, kibeszélhetetlen boldogság és öröm járja át annak a megérezésére, hogy újra otthon van, újra ott van, ahol lennie kell. Ez a boldogság és örömezzet olyan méretű, amelyet a földi ember el sem bírna, mert a szív és egyáltalán az ember érzésvilága nincs ilyen nagy skálájú érzelmekre berendezve. Ha ilyen hatásnak lenne kitéve, az a fizikai test halálához vezetne. Tehát fontos, hogy az ember arra törekedjen hogy ez a lényeg benne kibontakozhasson. **Igen a Földön nevet kell adni mindennek és mindenkinek.** Az embereknél rendszerint a keresztségben adják a megszületett csecsemőnek a nevet, de ez a név teljesen a szülőktől függ és a szülők nagyon ritkán rendelkeznek azazal a képességgel, hogy a náluk megszületett kicsiny gyermekben szunnyadó érzéseknek, vágyaknak, törekvéseknek megfelelő nevet adjanak.

Általában a szülő, ha ragaszkodik a történelemhez, a régmúlt időkben használt nevet ad az újszülöttnak anélkül, hogy esetleg azokhoz az időkhöz, ahhoz a korhoz vagy nemzethez éppen

köze lett volna az újszülöttnek. Még mások, - és ez gyakorivá vált az idők folyamán - a Bibliából választottak neveket; megint mások valami különleges nevet akartak, mintha a név által is el akarnák határolni magukat az átlagtól, a szerintük jelentéktelentől. Gondoljatok például királyi családokra vagy az arisztokratakra, milyen különleges neveket adtak utódaiknak. De ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy az esetleg királyi, arisztokrata vagy nemes családokban születettek megfeleltek volna a lényegnek; tehát hogy lelki, szellemi szempontból is nemesek lettek volna. Más esetekben, a legelnyomottabb, a legnehezebb, a legszomorúbb, a leggyötrelmesebb körülményekben élők között is elhelyeztettek gyémántok, akik ott, abban a társadalmi osztályban, jelentéktelen nevek alatt, környezetük szellemi fejlődését segítették elő. Amikor valakit emberek fölé helyezett sorsa, sokszor lelki szempontból csak látszat szerint áll felettük; azonban ha fejletlen a lélek, sokat rombolhat rossz példájával. A tömeg ugyanis úgy veszi, ha valami egy vezetőnek szabad, akkor neki is szabad, akkor ő miért ne tehetné meg azt. Tehát ilyen értelemben sokkal hatásosabban tudnak dolgozni az alázatosság szürke köpenyében, névtelenül elvegyülve a tömegben azok, akiknek már van szellemi nevük, akiknek Istentől kirendelt küldetésük és feladatuk van. Elvegyülve az emberek között, az ő egyszerűségükkel, jelentéktelenségükkel, megelégedettségükkel, jószándékukkal, de már meglévő ismereteikkel, annak a társadalmi rétegnek a felemelésére vannak, ahol élnek; míg azok, akik királyi trónon ülnek, államelnöki székeket foglalnak el, nagy hadvezérek és hatalmi harcok miatt indulnak csatába, nagyobb veszélyt jelentenek a világra. Aki elől áll és aki elől megy, annak mindenkor jó példát kell mutatnia; annak lámpással kell rendelkeznie, hogy embertársai lássák az utat és el ne tévedjenek.

Isten égő csipkebokorból szólt Mózeshez, és világító oszlopként járt Izráel gyermekei előtt, amikor Mózes kihozta őket a rabság földjéről Egyiptomból. Tehát világítani kell, mert csakis ezután a világító fény után tudnak azok igazodni, akik követni akarják az útmutatót. A mi Urunk a Jézus Krisztus tökéletesen

fejezte ki a lényegét, amikor azt mondta: „**Én vagyok a világ világossága...**” Azok számára, akik még a sötétség a szenvedés és a halál birodalmában élnek szükséges, hogy azok után igazodjanak, akik a Krisztustól vagy a még eredeti formában, az Istentől kapott névvel bírnak.

A Földön, akik a bennük lévő világosság által képesek voltak másoknak világítani: az Isten emberei, a próféták, az Úr Jézus Krisztus, azok mindenkor vesszőfutásnak voltak kitéve, megölték őket, mert az emberek jobban szerették a sötétséget. De az Úr mondása szerint, aki vak, annak sötét lesz egész teste; aki vak, nem lát semmit az nem képes a világtalanok vezetésére, mert mindketten a gödörbe esnek. Tehát még a legalacsonyabb fokozatú bolygókon is szükséges, hogy a küldetésben lévőkől szétsugározzék a világosság az ott élők részére. **Isten küldöttei részére pedig szükséges, hogy tudják az ő legbensőbb nevüket és megértsék, amikor Isten nevükön szólítja őket** és meghatározza, hogy kinek, hol, milyen munkát kell mások fejlődése érdekében elvégeznie. **Az emberek ezt nem ismerve, számtalan esetben a munkára alkalmasakat félreállítják** vagy amint említettem megölik, és a tömeg nem egyszer maga fölé emel olyan embereket, akiknek még nincs nevük, akik egész természetüknél fogva jelentéktelen valakik, akik a Földön azáltal válnak jelentőssé, hogy pontosan kifejezik azt a lényegét, amit a tömeg kíván, ami a tömegnek kedves, amit a tömeg szeretne megvalósítva látni. Így hozza felszínre a történelem a különböző vezetőket; ezek között vannak értékes elemek, akiknek életébe belenyúl az isteni Gondviselés és semmiképpen nem engedi idő előtt elveszni őket, mert azt a munkát, azon a helyen, abban az időben, azon emberek között el kell végezniük. Azután vannak esetek, amikor az isteni Gondviselés hagyja, hogy a tömeg akarata megtörténjen, és azok kerüljenek az élre, akikben a tömeglelkekhez hasonló durva, gonosz érzések, területszerzési vágy, gyűlölködés él, és azoktól indítatva cselekszenek.

Ők azután választanak maguknak nevet. Ha megnézitek csak ezt az utolsó évszázadot is, amiben éltetek, - tehát nem történelemkönyvekből ismeritek, hanem ti magatok végig éltetek azokat az eseményeket - azt kell látnotok, hogy egyik vezető sem azon a néven futott vagy lett naggyá, amit szüleitől kapott. **Az ellentét képviselői fedőnév mögé, a jó látszata mögé rejtőznek** érdekből, elvért, nehogy azok veszélynek legyenek kitéve. Így gondoskodik a rossz arról, hogy mindenhova, még a legmélyebb rétegekbe is beássa magát, és az ember lelkében elvágja a gyökereket, hogy ebben a gyökértelenségben a gonosz szele elvihesse őt. Nincs már az ilyen léleknek gyökere, nincs neve, mert a benne lévő lényeg bezáratott a sok-sok bűn, tévelygés, és gonoszság által. De mégis - ha előbb nem, utóbb - a lélekből felszínre kell jönnie annak, ami benne van. **Szükséges, hogy mindenre fény derüljön**, szükséges, hogy egyszer minden igazságra eljusson az ember, ami csakis a Szentlélek által történhet meg.

Hányan élnek kettős életet, hányan mutatnak két arculatot; politikusaitok, emberek az üzlet-, és a pénzvilágban. Mi több, egyre több az olyan ember is a világban, akik bár Krisztus igazságát prédikálják, Krisztus nevére hivatkoznak, de egészen mást cselekszenek az éj sötét leple alatt. **Ez a kettős természet mindenkiben megvan**, - csak van, aki e két természetet egymással jobban szinkronba képes hozni, bölcsebben kezeli; a rosszból bizonyos mennyiséget enged a felszínre, ezt a rosszat a felszínen megnézi, megvizsgálja és ezt a megismert rossz természetét elkezdi lassan beoltani a benne lévő jóval, lassan átalakítja a feketét szürkévé, és ezt a szürkét az idők, a tapasztalatok, a tetőtöltések révén fehérre mossa. A legtöbb ember erre az átalakulásra nem képes, illetve nem hajlandó megszorításokat tenni a maga rossz természetén, tehát lelkének sötét oldalán, hanem kifelé mutatja a szépet, a jót, és amikor úgy gondolja, hogy senki sem látja, akkor kiéli rossz természetét. Ezáltal a jobb természete gyengül, mert képmutató életet él, a rossz viszont erősödik lelkében, mert újra és újra kiéli

azt. A bűn éppen olyan kábítószer a léleknek, mint amivel a kábítószer rabságában szenvedők élnek. A bűnből is mindig nagyobb és nagyobb adagra van szüksége a léleknek; de a hatás mindig rövidebb és rövidebb időre korlátozódik, tehát egyre rövidebb és rövidebb idő után válik szükségessé számára a bűn elkövetése, mert a vágy egyre erőteljesebben támad fel benne. Először képek alakjában, amiktől nem tud szabadulni, mert nem képes másra gondolni; a gondolatok megrohanják és felkorbácsolják lelkében az érzéseket, aminek következtében kéjes vágyak ébrednek a lelkében a bűn elkövetésére, és elérkezik a pont, hogy egy pillanatnál sem bírja tovább és már a látszattal sem törődve elköveti a bűnt. A ti korotokban, mivel az erkölcsi törvényeket a két világháború lerombolta és az embert a sok vér és gonoszság látása közömbössé tette a más ember nyomora és szenvedése iránt, a mai kor embere - mivel ezek a korlátok nem állnak fent - legtöbb esetben már a látszattal sem törődik. Vannak természetesen, a bűn kiélésének szószólói, akik a névtelenségből előjőve, hírnévre tesznek szert a társadalomban és ezeknek az elgondolásoknak az apostolai lesznek. Ezek azt állítják, hogy a lélekben jelentkező bűnös vágyak természetesek, ezért az egészség megőrzése szempontjából szükséges azok kielégítése. Az embernek azonban nem szabadna megengednie ezt, mert ez süllyeszti őt a kárhozatba. Az embernek, mivel értelmes lény és Istentől kapott intelligenciával és szabadakarral rendelkezik, megszorításokat kellene tennie a maga részére, még mielőtt az ellentét teljesen a lejtőre taszítaná őt. Mert a lejtőn nincs megállás, a lejtőn nem tud visszafordulni a maga erejéből semmiképpen sem. Aki a mi Urunk, a Jézus Krisztus erejét nem igényli, aki az Istenben nem hisz, Hozzá nem imádkozik, erőt Tőle nem kér, az a kárhozatban találja magát.

Ezért van az, hogy **az ég angyalai megjelölhetik már most az emberek homlokát**, amiből látható, hogy ki a megmenthető és ki nem. Ezért mondom, hogy aki a bűn lejtőjére jutott, aki

nem hisz, aki a jónak ellensége és aki ilyen formán a névtelenségben teljesen elsüllyedt, akinek az egyénisége romokban hever, az lelkileg tönkretett, tönkrement valaki, az hasonló a kábítószert rabságában élőkhöz. Van annak egyénisége? Lehet arra számítani a társadalomban, a munkahelyen, a gyermekeknek, családnak? Nem testvéreim! A bűn így teszi tönkre a lelket, s így nincs már egyénisége; karaktere, ami a nevét alkotta romokban hever. De él az én Atyám, Istenem és él a ti Atyátok, Istenetek, Aki mindenről tud arról is, amiről a szerencsétlen bűnbe alámerült léleknek már fogalma sincs. Mivel szerető, megbocsájtó és kegyelmes Atyánk Ő, azért mindenkinek utána nyúl, mindenkinek lehetőséget ad arra, hogy az eredeti egyénisége kibontakozhasson azáltal, hogy bűneitől lassan megszabadul és a halálból átmegy az életbe.

Titeket a teremtő Isten már kiemelt a sötétségből; titeket, még ha nem is az eredeti neveteken, de már hívott és szólított; tirátok már feladatot és munkát bízott. A legtöbb ember azért dolgozik, azt szereti, hogy hírneve legyen, hogy dicsőség övezzé körül, hogy felfigyeljenek rá az emberek. Nem testvéreim, a névtelenség állapotából nem így juthat ki az ember, hogy hírnevet szerez magának, hanem azon az úton és módon, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztus mutatott meg és akkor eljön az idő, amikor nevéen szólítja őt az Úr, és eljön az idő, amikor feltámad Krisztusban, és örökélete léssen, és visszakapja örökre az Istentől kapott nevét.

A növényt és az állatvilágot életető életprincípiumtól kezdve, minden fölfelé törekszik, hogy egy-egy élethullámozás után egy magasabb rend életformájába juthasson, hogy végül elérhesse Isten trónusát és visszakaphassa eredeti nevét. Csak a gonosz ember, aki jól érzi magát itt a Földön, gondolja azt, hogy szükségtelen a felfelé haladás, mert azt hiszi, hogy a bűn által a Földön valósítható meg a boldogság.

Tévedés, óriási tévedés, melynek súlyos ára van!
Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

A SZÍV MISZTÉRIUMA(*)

2000. október 15.

Köszöntelek benneteket sok szeretettel testvéreim a mi Urunk, Jézus Krisztus nevében! Így mondom és így mondjuk: sok szeretettel a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében. Hiszen Ő a szeretet Messiása, az ég és a mi Atyánk, Istenünk küldöttje, hogy megismertesse a szegény földi vándorral azt, amit a legjobban hiányol, ami a legjobban hiányzik neki: a szeretetet. **Mindezt a célt szolgálja, hogy az ember megtanulja szeretni az ő Atyját, Istenét mindenek felett, felebarátját pedig, mint önmagát. Valaha nem kellett ezt tanulnia, a természete hordozta ezt, és ő benne élt a szeretet kibeszélhetetlenül csodálatos óceánjában.** Egyszerűen érezte és ez az érzés őt végtelenül boldoggá tette. Nem kellett keresnie és vágyakoznia a boldogság után, mert egyszerűen és magától értetődően boldog volt attól a szeretettől, amit a mi Atyánk, Istenünk sugárzott rá, amely érzésből a mi Atyánk, Istenünk őt megteremtette. Egyszerűen boldog volt attól, ahogyan érezte magát, hogy szerethet és hogy őt is minden teremtmény és főként a mi Atyánk, Istenünk viszont szereti. Amerre nézett, amerre fordult, amerre lépett, ami életében megcsillant, minden-minden a szeretetet tükrözte vissza, és ez új és új kibeszélhetetlenül nagy boldogságot jelentett a teremtmények számára. **A földi ember részére ez az idő réges-rég elmúlt;** már réges-rég elfelejtette azt is, hogy neki van egy szerető Atyja, Aki gondoskodik róla, Aki őt a boldogságra teremtette és a létbe szólította, elfeledkezett és kimosódott emlékezetéből teljesen az az idő, amikor minden olyan egyszerű, minden olyan csodálatos és békességes volt, mert egyszerűen csak szeretett. **Komplikálttá tette életét az, hogy a szeretet helyét elfoglalta a gyűlölet, a békesség helyét a harag és az indulat, a szeretetből fakadó, mindent megosztani kívánó érzés helyett az önzés, az Isten iránt érzett hódolat, szeretet, tiszteletadás helyett a maga dicsőítése, a**

maga felemelése lett a domináló érzés lelkében, amely azután új és új nyomorúságokat, szomorúságokat, keserveket hozott a bukott teremtmény életébe. Az Úr mondja: „**Szív teljéből szól a száj.**” Vajon miért említi pont a szívet? Azért testvéreim, mert a szív az érzések, legelsősorban a szeretet központja. Ha a szívben szeretet és békesség honol, akkor a teremtmény minden megnyilvánulásával, örömet és boldogságot idéz elő a másik teremtmény lelkében.

Mindennek van egy központja, mindennek van egy magva, amelyből kiindul, amelyből növekedésnek indul, ahonnan erőket sugároz szét, hogy azok néha messze, nagy távolságra tolvavigyék azt, ami a központból kiindult és ott boldogságot vagy boldogtalanságot teremtsenek. **Az egész teremtett világmindenségnek szíve és központja a mi Atyánk, Istenünk.** Milyen szomorúvá vált és válik azon teremtmények élete, akik Isten nélkül, azaz szív nélkül akarnak élni. **Lehet-e egyáltalán szív nélkül élni? Nem lehet!** Mert mint mondom az a mindent éltető központ, amelyből az élet kiindul. A világmindenség szívéből, Istenből oly nagy szeretet árad, amely az életet indította meg, az életet hozta létre. Mert Isten az Ő szereteténél fogva mindazt a boldogságot, örömet, harmóniát, békességet, - amit a földi ember már nem is ismer - meg akarta osztani az Ő teremtményeivel. A teremtményeknek is volt egy központi érzése, egy központi gondolata, volt egy központja, amiből minden finom érzés kiindult. Valaha minden teremtménynek volt csodálatosan érző, örömet, szeretetet, boldogságot hordozó és kisugárzó szíve. Ebben a szívben nagy-nagy változások zajlottak le azoknál, akik buktak; megbetegedett a szív, megbetegedett a központ, amely a teremtmény életét, örömét és boldogságát adta és másoknak is ugyanazt az örömet és boldogságot adta tovább. Amikor valaki megbetegszik, akkor két lehetősége áll fenn: vagy meggyógyul és egészséges lesz, vagy meghal. **Akik Isten közelében, Istenben maradtak,** akiknek szíve együtt dobogott a mi Atyánk Istenünk szívével; akiknek gondolata, érzése, vágya, akarata, törekvése egy maradt a teremtő Atyáéval,

azoknak a szíve egyre nőtt, egyre nagyobbá vált, egyre több szebb, jobb, csodálatosabb dolgok befogadására vált képessé és ugyanakkor egyre több és csodálatosabb dolgok kisugárzására vált képessé, érzéseik színessé váltak; szívük, mint egy csodálatosan hangzó hárfa, a legcsodálatosabb mennyei érzéseket keltette, és boldoggá tett mindenkit a nagy és csodálatos világmindenségben.

Akiknek szíve megbetegedett és ennek következtében szívük ritmikus dobogásában zavarok keletkeztek, **de még időben észrevették, azoknál ez a kis hiba gyógyítható volt** és ismét olyan tisztává, gyermekivé, őszintévé vált szívük, mint azoké volt, akik mindig ezzel az egészséges érzésvilággal, azaz szívvel rendelkeztek. **A ti szívetek testvéreim beteggé vált,** mi több, többen hagyták, hogy „szélvész varázsló” kitépje szívüket; sokan hagyták, hogy elveszzen szívük az általuk létrehozott káoszban; sokan voltak, akik mások szívét tépték ki és érzéseikkel, cselekedeteikkel, megnyilvánulásaikkal, szögesbakancsokkal tapostak mások szívére. De a szív, amely érez, a szív, amely szeretetet hordoz, amely a szeretet központja, a szív, amely szükséges az élethez, az élet további kibontakozásához, lüktetéséhez, az élet tovább viteléhez, nem maradhat a sárban, nem maradhat a porban, nem maradhat a szögesbakancsok alatt, hanem valakinek újra fel kellett emelnie, meg kellett tisztítania, be kellett balzsamoznia, meg kellett gyógyítania azt, hogy ne csak betegséget, fájdalmat, gyötrelmet, szenvedést érezzen az a szegény megtapodott szív, hanem újra örömet és boldogságot. **Tehát Isten úgy szerette e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte.** Elküldte a ti és a mi megmentésünkre, a ti és a mi szívünk megtalálására, a ti és a mi szívünk átalakítására, hogy újra ne csak a szomorúságot, a fájdalmat, a bánatot, a csalódást érezzük, hanem az isteni örömet és az isteni boldogságot, az Istennek kibeszélhetetlen nagy-nagy szeretetét. **Milyen sokféle szív van!** Még egy emberben is mennyi féle változatát mutatja a szív, aszerint hogy abban milyen érzések kekednek felül, milyen érzések hatják át. Amíg a teremtmény az

Istentől elvettetést meg nem ismerte, addig csak csodálatos hangulatok, csodálatos érzések, törekvések, vágyak járták át a teremtmény szívét; az ember szívét azonban sok gonosz érzés emésztí és rágja mint féreg. Egy és ugyanazon embernek, egy és ugyanazon életben is néha szerető szíve van, néha kegyes, néha csordultig telve van a szíve jó indulattal és segítő készséggel, néha mindent odaadna, ami felett úgy érzi, hogy e pillanatban rendelkezik. Ha hálával csordult a szív, pillanatokra boldog, megelégedett és örömmel teli, hogy azután a másik pillanatban felébredjenek a szív fúriái, amiket a bukással hagyott a teremtmény az ő szívébe beköltözni, és akkor haragos a szív és indulatos, mi több kegyetlen; akkor nem érez együtt a másikkal. Máskor követelőzve és ezerszer ostromolja az egeket, hogy Uram, Uram miért így és miért én; megint máskor pedig megtagadja az Istent, mert nem tartja igazságosnak. Istent okolja minden bajáért, minden szenvedéséért, minden nyomorúságáért és azt akarná, hogy őt a pillanat töredéke alatt kimentse abból az állapotból, amit ő, a teremtmény önszántából elrontott természetével készített magának. **Igen, a szív teljéből szól a száj,** amikor az ember haragos és indulatos, amikor tele van kevélységgel, amikor önző; ha megbántják gőgjében, akkor szíve kegyetlen lesz, üt-vág maga körül, nem sajnál senkit; bosszút esküszik embertársa ellen és törrel szúrja át annak szívét. Nem egyszer azokat is bántja, akik hozzá jók, őszinték és igazak voltak, akik az ő megmentésén és megmenekülésén fáradoztak.

Az Úr édesanyjának szívét hét tör járta át, Szent Fia szenvedései láttán. Ő fizikai értelemben adta Szent Fiát e világnak, hogy e világnak világossága, e világnak boldogsága legyen, hogy legyen valaki, aki az emberi szíveket megkeresi, megtalálja, aki az emberi szíveknek ajtaján kopogtat és bebocsátást kér, hogy a szívet megtisztíthassa és meggyógyíthassa a bűntől, az önzéstől, az irigységtől és a bukott teremtményt felemelhesse egykori tiszta fokozatára. Sok a kegyetlen ember a mai világban, akiknek szíve nem dobban együtt a teremtett világ-

mindenséggel. Pedig egyé kéne lenniük mindazzal, ami fölül-ről a mi Atyánk, Istenünk szívéből, szeretetéből árad az egész világra, a bukott világokra is, köztük erre a szomorú Földre és az itt élő szomorú vándorok szívére is. **Ha ezt ők megéreznék, akkor újra képesek lennének emlékezni,** hogy is volt, mint is volt valaha, amikor nem fájt még az ember szíve, amikor még olyan érzések hordozója volt, ami neki örömet és boldogságot jelentett, **amikor ez a szív még szeretni tudott.**

Sok változáson ment keresztül az ember érzésvilága, tehát a szív világa, amely egy csodálatos világ. **A szív misztériumát éreznie és ismernie kellene az embernek;** a szerető szíveket meg kéne becsülni, **mert kevés igaz, hűséges és pláne szerető szívű ember van a Földön,** aki szereti a természetet, a Földet benépesítő állatvilágot, aki szereti az illatos tavaszt és szereti a búcsúzkodó ősz, aki a természetben megtalálja a mi Atyánkat, Istenünket.

Képzeljétek csak el testvéreim, mennyire szomorú, kietlen azoknak élete, akik tagadják Isten létezését és nem hisznek az örök szeretetben. Mi adhat egy ilyen léleknek maradandó örömet és boldogságot? Semmi testvéreim! Mert a szeretet az az egyedüli szent érzés, ami ha az ember szívét hevíti: boldoggá teszi, örömmel látja el; a szeretet adja az embernek és minden teremtménynek az üdvösséget, mert szeretet nélkül nincs üdvösség! **Mi az üdvösség?** Az üdvösség testvéreim, egy olyan csodálatos állapot, amit nem tudok néktek emberi szavakkal ecsetelni. **Egy olyan teljes összhang, a léleknek olyan kibontakozása, amikor nincs hiányérzete, amikor úgy érzi, hogy minden teljesen tökéletes körülötte, és végtelen távlatok nyílnak meg előtte.** Ebben az állapotban semmi és senki nem gátolja őt boldogságának fokozásában, mert semmi oda nem való nem zavarja meg azt, semmiféle öröm nem vegyül az örömébe, semmi nincs hozzákapcsolva ehhez a nagy-nagy öröm és boldogság érzethez, ami lehúzhatná, vagy azzal a veszéllyel fenyegetné őt, hogy azt elvesztheti. Amikor az ember egy-egy pillanatra vagy a pillanatnak töredékére boldogságot

érez, akkor mennyire szeretné, ha az idő megállna, ha az a pillanatot megmaradna, ha ezt a pillanatot megtarthatná, hogy az ne suhanjon tova, hogy azt ne vigye el tőle az idő, hogy akivel most boldog, azzal maradhasson mindig, vagy ami ezt a boldogító körülményt biztosítja számára, abban ne legyen változás, ne színtelenedjen el, ne szürküljön meg; az élet szürke fluidjai, az élet pora ne vonja azt be, az árnyak ne nőjenek meg, a Nap ne hanyatlódjon le, hanem minden így maradjon. Az üdvösség állapotába érkezett lelkek még ezeket a legtökéletesebb pillanatokot sem akarják megtartani maguknak, mert tudják, hogy a távlatban még nagyobb öröm, még nagyobb boldogság vár rájuk és a boldogságuknak nincs soha vége, azt mindenkor megtarthatják maguknak.

Mert Isten ezért teremtette az Ő teremtményeit, hogy Benne, Vele és Átala ilyen kibeszélhetetlenül nagy boldogság éltesse és járja át őket. A földi ember egy kis boldogságtól is megrészegeedik, sőt a nagyobb örömben és boldogságban még a szíve megállhat. Nem úgy a szellemi szív, amely csodálatos boldogságok, színek, harmónia befogadására képes és sokszínűvé teszi az ő életét és az ő örömét. **Az ember nagy tévedésében azt hiszi, hogy Isten nélkül is boldog lehet,** hogy neki nincs szüksége semmire és senkire a boldogsághoz, csak arra, hogy az ő vágyai, az ő álmai beteljesüljenek és megvalósuljanak. Testvéreim, még azt sem hiszi el a legtöbb ember, hogy ebben az emberi formában nem egész, nem teljes szellem, hogy igenis van neki egy hiányzó része és csak ezzel a hiányzó duális résszel lehet igazán tökéletes igazán egész, olyan valaki, akinek nem lesznek többé hiányai. De, mint sok mást, ezt sem képes elhinni. Azt hiszi, hogy ő teljes egész és képes megállni az életben, megbirkózni az élettel, mert neki erős szíve van. Mert azt gondolja, hogy az az erős szív, amely kemény; kemény minden szépnek, jónak, igazságnak és szeretetnek a befogadására; azt gondolja, ha szívét megkeményíti, akkor nem érheti csalódás, akkor nem veszíthet el semmit, akkor nem használják ki és nem csaphatják be őt az emberek.

Ezzel a gondolkodással pedig elzárja magát minden öröm és boldogság forrásától, mert a szívet nem megkeményíteni kell, hanem kinyitni és kitárni, mint ahogy a nap felé fordulva kitárja és kinyitja kelyhét a virág, mert az ad neki színt, ragyogást, illatot, az ad neki életet. Nézzetek meg egy színes falevelet, nézzetek meg egy többkarátos gyémántot; a sötétben egyik sem ragyog. Magában nem érték egyik sem, hanem a Nap rájuk vetett sugara és fénye az, ami kihozza belőlük a szikrát, a ragyogást.

Az ember nem érti azt, hogy ha az isteni szeretet és embertársai szeretete rávetődik és ő nem csak kapni akar, hanem ő is kitárulkozik és szórja magából a szépet és jót az embertársai felé, akkor annál több jön vissza hozzá. Minél inkább együtt csendül a szeretetben az embertársaival, annál több lesz az ő szeretete; minél nemesebb érzéseket bocsájt ki a környezetére, annál nemesebb érzelmekkel telítődik meg ő is, — és így válhat nemes emberré.

Nem úgy, ahogyan ezt az emberek gondolják, hogy a nemeséget címként, rangként odaadományozhatják valakinek, és ezáltal nemes emberré válik. Nem! Mert a nemességnek valaha, még emberi értelemben is az volt az eredete: nemes embernek tekintették azt, aki a szív érzéseitől indítatva nemesen tudott viselkedni, cselekedni, aki nem önmagának akart megtartani mindent, hanem megosztotta javait a nincstelenekkel, akik melléje szegődtek hideg téli éjszakákon, harcok idején, szerettük elvesztése idején, magvetés és aratás idején, akik békében és harcban mellette voltak és szolgálták őt. Azután szív szerint nemesekké váltak azok, akik részére a szolgálat nem kényszer volt, akik nem összeszorított fogakkal szolgáltak és engedelmeskedtek, hanem tették ezt Isten és embertársaik iránt érzett szeretetből. Továbbá lélek és szív szerint nemesekké váltak mindazok, akik szeretettől indítatva alázatos lélekkel embertársaik felé fordultak, akik szeretetből másokért áldozatot hoztak.

Ezek lettek Isten csodálatos világában igazán nagyok, igazán nemesek, igazán hatalmas urak, hasonlatosan a mi

Urunk, a Jézus Krisztushoz. Képzeljétek milyen hatalmas úr Ő, akinek a szél, a tenger, a természeti elemek, a halál engedelmessé válnak, mert benne az élet van, az élet pedig a szeretetből lett és a szeretetből táplálkozik. **Igen, Neki minden hatalom adatott égen és Földön.** A Földet még csak ismeritek, hisz ez a ti hazátok, itt éltek évszázadok, évezredek, évmilliók óta; a Földanya dédelgetett, dajkált, hordozott, nevelt benneteket, jó volt hozzá, hogy szellemileg vigyétek valamire. Gondoskodott rólatok, igazgatta lépteiteket, karjának erős ölelésével felfogott benneteket, amikor elestetek volna, ha éhesek voltatok megadta a termést, ha szomjasak voltatok forrásvizet adott, ha fáztatok a nap sugarával felmelegített benneteket, ha kellemes illatra vágytatok kellemes illatot adott néktek a rét; ha muzsikára volt szomjas a lelketek, trillázott néktek a madár. Ezt adta néktek, szeretetben szegény embereknek a szeretet Atyja, mindnyájunknak Istene. Nézzétek meg mivé tettétek a természetet, mit adtatok vissza e csodálatosan elrendezett természetnek? Ha majd nem adja meg néktek többé a Föld se kenyereket, se a tiszta forrásvizet, ha nem ölel át, ha nem karol át benneteket többé, legfeljebb a halálban, akkor ne kiáltsatok és ne panaszkodjatok! Tiétek volt a Föld; szeretett, ápolt benneteket, de ti megtapodtatok és csúnyán kihasználtatok. Isten jó volt hozzátok, ennyi mindent adott néktek; az Ő kegyelméből megismerhettétek szellemi törvényeit és a tudományon keresztül kitárulkoztak előttetek a természet titkai is. De vajon mit tudtok testvéreim az égiekről? Az Úr azt mondta az Ő tanítványainak: *„Ha a földiekről beszélek és nem hiszitek, hogyan fogjátok elhinni, ha majd mennyeiekről szólok?”*. Az ég és az égiek; más világ, és az égiek benne azok a hatalmas, erős, csodálatos színes szívű teremtmények, akik Istenben élnek.

Bennetek is élhet, bennetek is lakozást vehet, az Úron keresztül a ti lelketekbe is bekerülhet a szép, de ki kell nyitnotok lelketek ajtaját! Az írás mondja: **„Nézd, az ajtóban állok és zörgetek. Aki meghallja szavamat és kinyitja az ajtót, ahhoz bemegyek és vele étkezem, ő meg velem.”** Igen, Ő kopogtat

a ti lelketek és szívetek ajtaján is, és halk szóval bebocsátást kér. Építsétek fel hát ti is szívetekben Istennek templomát. Ebben a templomban azután az örökmécsesnek kell égnie; ebben a templomban fel kell állítani az áldozati oltárt, amin el kell hamvasztani mindent, ami benneteket beteggé tett és ami beteggé tette e földi világot. Beteges az ember elgondolása Istenről, hatalomról, dicsőségről, szépségről, jóságról; egész mások az elgondolásai, mint az a valóságban van. **Mit adhat, mit jelenthet az embernek az, ami nem valóság? A világon semmit!** Amit az ember elképzelt, de nem létező, arra nem lehet építkezni, arra nem lehet számítani, azt nem lehet semmire felhasználni, ezért tehát a valóságot, az igazságot kell meglátnotok önmagatokban, még ha az fájó is. Az igazsággal kell megkínálni másokat, még akkor is, ha azoknak most az még nem kedves. Egyszer majdcsak megkedvelik! **Az igazságot szeretni kell, mert az igazság az, ami szabaddá tesz benneteket.** Hányszor mondja az ember, nem érzem magam szabadnak, vagy hogy olyan a szívem, mintha egy nagy kő feküdne rajta, nem tudok szabadulni ezen érzések alól. Igen, a fájdalmas érzések nagy sziklákként és kövekként ránehezedenek az emberi szívre; igen, az önzés, az irigység, a haszonlesés, az ellenséges érzület, a gyűlölködés az, ami a szívre ezt a nagy nyomást teszi, és ami alatt nem érzi magát szabadnak az ember.

Pedig szabadnak teremtett és mindenek szabadok voltak önéki. És ezt a nagy-nagy szabadságot, ezt a nagy-nagy fényt, amiben élt, nem kísérte az árnyék. Minden csodálatos ragyogás volt, a nap soha nem nyugodott le, a sötétséget nem ismerték, mert **a mi Atyánk Istenünk országában sohasem megy le a nap.** A mi Atyánk Istenünk országában mindenkit fény vesz körül, mint a mi Urunkat vagy az Ő édesanyját, akire azt mondjuk, hogy Napbaöltözött; és a napnál fényesebb az Úr Jézus Krisztus, Akinek fényét, ragyogását az ember el nem képzelheti. Nagyobb az Ő ragyogása és fénye, mint a ti napotoké, amely e naprendszerben világít. Mert tiszta, mert átlátszó, mert átengedi magán a mi Atyánk, Istenünk szeretetét, életrengését

és akaratát. Ma még jelentéktelen piciny, tehetetlen porszemek vagytok, de naggyá, hatalmassá, erősekké, boldogokká válhatok, ha hagyjátok szívetekben kirajzolódni Krisztus képét; ha hagyjátok, hogy a krisztusi szeretet melege, életet adó vére átjárja szíveteket; ha hagyjátok, hogy kezébe vegye szíveteket, és megmelengesse azt; ha hagyjátok, hogy feltámasszon benneteket az örök életre. Mert most életetek még nem örök; kis, apró szakaszokra van beosztva a születéstől a halálig, a bölcsőtől, a koporsóig, és ezek a kis életszakaszok sok szenvedéssel, csalódással, betegséggel, félelemmel, nyomorúsággal megrakottak. Szükséges, hogy az ember szünet nélkül hallgasson a szívére, szükséges, hogy a szívében a mi Urunk, a Jézus Krisztus éljen; akkor soha el nem téved, akkor soha nem zúdítt magára törmeléket, amely eltemeti őt; akkor nem esik a mélységbe, a szakadékba vagy ha már beleesett, akkor az Úr kimentti őt onnan.

Testvéreim! Szeressétek Istent mindenek felett, felebarátokat pedig, mint önmagatokat! Ne tegyetek és ne kívánjatok másnak olyat, amit magatoknak nem kívánnátok! Ti lesztek a győztesek, ti lesztek az út végén a boldogok, mert olyan csodálatos világokba juttok el, amilyenről még álmodni sem mertetek. Mert teszem fel azt, hogy az ember gonosz dolgokat cselekszik. Vajon milyen eredményt szül ez számára? Talán pillanatnyilag kielégül haragja, bosszúvágya, indulata, önzése, erőszakossága, türelmetlensége. Pillanatokra, de mi az az örökkévalósághoz képest? Ha felébred a lelkiismerete, holnap, holnapután, esetleg hosszú éveig vagy egész életén át kínozza az önvád, hogy miért tette azt meg. Amit pedig megtett, az visszafordíthatatlan; abból olyan károk származtak és keletkeztek a másik ember életében, ami felett ő nem rendelkezhet, nem hozhatja vissza a tegnapi napot, hogy másképp csinálja; nem hallgathatja el a törvényt, amely arcába kiáltja, hogy „rosszul cselekedtél”, nem változtathat meg semmit. Testvéreim, az ember gyilkoló fegyverhez nyúl, pedig még a maga életét sem tudja megváltoztatni; nem tudja az önmaga életet sem

meghosszabbítani; nem tudja magasságát egy singnyivel sem megnövelni; nem tud életet adni és mégis elveszi azt. Az életért, az életben pedig sokat tehetne, és még sem teszi azt meg. Még magasabb fokú szellemek is, ha bármilyen okból kifolyólag gyilkolnak, lesüllyednek a gyilkosok szférájába; lesüllyednek azokba a gyötrelmes, pokoli állapotokba, amelyekből egyszer már nagy nehezen kiküzdötték magukat. Éppen ezért, az ember tanuljon meg uralkodni bűnös természetén; legyen késlelkedő a haragra, de annál gyorsabb a mások boldogságának előmozdítására. Ami neked boldogság embertestvérem, az a másiknak is az; ami neked boldogtalanság, azzal a más boldogságát is tönkretetheted.

Tehát igyekezz boldog lenni, de nem minden áron, nem a másik szenvedése, meggyötrése, megkárosítása árán, hanem ha neked van, oszd meg; az elesettet emeld fel, mert ezt teszi az isteni szeretet is; a legelvetemedettebbet is felemeli magához: a mi Atyánk Istenünkhöz! **Közelebb Hozzád Uram, mind közelebb! A Te szereteteden az életnek e nagy áldásán keresztül, közelebb Hozzád Uram, mind közelebb!**

Isten áldása, békessége, Isten csodálatos szeretete nyugodjon meg a ti lelketeken ma és mindörökké! Ezt kívánom néktek én, az egyszerű, jelentéktelen Szürke szellem.

Isten legyen mindannyiőtokkal! Isten veletek!
Áldás, békesség, szeretet!

EMLÉKEZÉS RÉGIEKRŐL(*)

2000. november 5.

Köszöntelek benneteket testvéreim a mi Urunk, Jézus Krisztus nevében! Emlékezzünk régiekről; gyűjtsuk meg az emlékezés gyertyáit és azoknak imbolygó fényénél keressük azokat, akik valaha a Földön éltek, de már elmentek innen, akik itt éltek és életükkel nyomokat hagytak e világban. Bizony testvéreim, **nem mindegy, hogy távozásával az ember milyen nyomokat**

és milyen emlékeket hagy maga után. Visszahagy a Földnek és visszahagy azokban az emberi lelkekben, akikkel egy időre összehozta sorsa, összevezérelte az isteni akarat, hogy az életben egymásnak tanulságára, öröme, boldogságára, netán megpróbáltatására legyenek, hogy ami még ki nem alakult mint szép és jó, az kialakulhasson és létrejöhessen. Ha pedig már súlyos, fájdalmas dolgok alakultak ki a múltban, akkor azok feltisztuljanak, elsimuljanak; a szomorúság örömmé változhasson, a rosszakaratú ellenségből jóakaratú, segítőkész barát lehessen.

Minden ember sorsában az alakul ki, az foglaltatik benne, amit előző életével vagy életeivel létrehozott és kialakított magának, meg az is, ahogy az előzőkben mások életébe belefolyt, azokra hatást gyakorolt és őket akár a jó, akár a rossz irányba befolyásolta. **Mindenért felelős az ember;** minden itt hagyott nyomért, minden kimondott szóért, minden hangrezgésért, mindenért, amivel hozzájárult ahhoz, hogy az ittmaradottnak békésebb, örömteljesebb, őszintébb és igazabb életük legyen, de azért is, ha olyan hatásokat hagytak hátra, amelyekkel nem csak a maguk életét, de az ittmaradottakét is megnehezítették és súlyosabbá tették. Senki nem mehet ki e világból; ha valaki egyszer e világra született, annak mindazzal találkoznia kell és mindabban részesülnie kell, ami a Földön található. Az igazakra, a jóra törekvőkre is ránehezednek az élet súlyos gondjai, amelyek az elődök tévedései, bűnei következtében jöttek létre, de méginkább nehézséget hoz az emberi életekben az, ami a jelenben történik, amiről úgy gondolja az ember, hogy úgylis elsodorja, elviszi azt az idők szele. Mindaz azonban, **ami történik nem múlik el anélkül, hogy az valamilyen hatást ne tett volna mások érzés- és gondolatvilágára,** valamiben másokat fel ne lelkesített volna, vagy el ne vette volna kedvüket attól, amiben ők hittek, bíztak, amiben reménykedtek. **Akik a jóban munkálkodnak** és az Isten akaratát valósítják meg a Földön, **azok a világ sói;** a világ sói pedig megízésvetik a földi életet,

komoly hatást tesznek a jelen korra, sőt a jövőre is; kimozdítják emberek csoportjait a tömeglelkek törekvésének irányából. Vannak erősebb emberlelkek, akik az elkövetkező generációra is hatást gyakorolnak, és ez a hatás áldást hint mindazokra, akik nyomdokaikba lépnek, akik utánuk jönnek. **Nem mindegy tehát, hogy az ember hogyan éli napjait;** nem mindegy, hogy mit vet el, mert amit elvet az kel ki számára, azt kapja vissza az élettől. Jó példára, igaz hősökre van szükség, olyan hősökre, akik bátrak, amikor egy nemesebb, egy szentebb eszme azt megkívánja, de nem vakmerők, amivel más emberek életét vagy jövőjét is kockáztatnák. Olyan hősökre van szükség, akik képesek áldozatot hozni; mert addig, amíg az ember csak azért él, hogy önös céljait megvalósítsa, amíg úgy gondolkodik, hogy csak egyszer él, és neki az élet által kínált minden lehetőséget ki kell használnia, minden nyíló virágot le kell szakítania a maga részére, addig ez az ember lelki fejletlenségére vall. Az ilyen ember még nem nőtt fel annak tudatára, hogy az élet nagy érték, az élet Isten szent ajándéka, és minden élőlény élete nagy érték, amit becsülni, védeni, szeretni kell, és ha a sors úgy hozza, akkor a mások életéért az önmagunk életét is oda kell tudni adni áldozatul.

Az áldozat idegen fogalom az önző, a szeretetben fejletlen ember előtt, mert ha pillanatnyilag valamiről le is mond - az áldozat a lemondással kezdődik - csak azért mond le, hogy egy rövid időn belül ennek eredményeképp minél több érték, főképp anyagi érték, elismerés, dicsőség vagy hírnév hulljon az ölébe. Hol van ez testvéreim, azoknak az áldozatától, akik képesek megfeledkezni önmagukról, akik nem a maguk földi jövőjét építgetik, hanem a mások részére akarják a jövőt igazságosabbá, szabadabbá tenni. Tehát építik a szellemi jövőt, úgy a maguk mint mások részére azzal, hogy ténykedésükkel, szellemi alkotásaikkal a magasabb rendűt hozzák közelebb e világhoz, hogy a szebb, a jobb, a nemesebb a Földön élők lelkébe behullhasson és hozhasson ott sokszoros termést. Az elvek és eszmék

különböző minőségűek; az elvek és eszmék különböző érzéseket és célokat hordoznak magukban. **Nem mindegy tehát, hogy az ember milyen elvet és eszmét tesz magáévá,** miben szorgoskodik, miben munkálkodik, nem mindegy, hogy melyik elv vagy eszme zászlaját tűzi maga elé, melyik elvet vagy eszmét szeretné diadalra juttatni, hogy annak minél többen váljanak követőivé. Azokról nem is beszélek, akik semminemű eszméért vagy elvért nem képesek lelkesedni, akik semmiről nem képesek lemondani, hanem mindig ahhoz az elvhez csapódnak, amelyik éppen többet ígér nekik, aminél megsütögethetik a maguk pecsenyéjét, amelyen keresztül kényelmesebb anyagi körülmények közé kerülhetnek. Ezeknek még nincs értékmérőjük, még nem tudják, hogy mit cselekszenek, még nem tudnak jó és rossz között különbséget tenni.

A jónak is vannak fokozatai: jó, jobb és legjobb, de ha csak a legalacsonyabb szinten is a jóhoz csatlakozik az ember, tehát ahhoz, ami ellene mond a testi ember ezerfajta kívánságának és követelésének, máris kikerült az átlagból és új világok, új lehetőségek nyílnak meg előtte. **A földi ember azt hiszi, hogyha a jót követi vagy a jóért áldozatot hoz, akkor az érvényesülés ajtói becsukódnak és bezárulnak előtte és ő mindenből kimarad,** mindenből kifosztják, keresztül taposnak rajta és mindenét elveszíti. **Éppen ellenkezőleg, aki elveszíti az ő életét, - megnyeri azt.** Aki pedig abban bízik, hogy az ő rossz természetével, öldöklő, gonosz indulataival uralkodhat mások élete felett, az egyszer csak azt veszi észre, hogy az élet kifutott alóla, az életlehetőségei egyre inkább szűkülnek és olyan szoros korlátok között találja magát, hogy szinte mozdulni sem tud. **Amit itt a Földön láttok, az nem a teljes élet;** a fizikai sík egy keskeny sáv, és amiket itt, mint életmegnyilvánulásokat szemlélhettek, azok nem mutatják az életet a teljes valóságában, a teljes nagyszerűségében, diadalában, szépségében, örömeiben, boldogságában, harmóniájában, ragyogásában. Itt csak elszegényedett, koldus életeket láttok, mert hisz azok vagytok mind-

nyáján itt a változások világában. Testvéreim, **akik ide születnek, azok koldusai az életnek**; mindent elvesztettek, semmiük nem maradt abból a fényből, pompából, csodálatos, hatalmas birodalmakból, amely valaha az övék és valaha a tietek volt. Itt nincs semmi csak szellemi és értelmi sötétség; itt nincs semmi csak halál. Az ember bármennyire hiszi, hogy él, van, létezik, és ezt az életet megtarthatja magának; arra kell rájönnie, hogy minden nappal, minden pillanattal, minden perccel veszít az életerejéből; mindig jobban és jobban csalódnia kell, mert amiben hitt, reménykedett, azt az élet nem váltotta be a számára. **Minden nappal éreznie kell, hogy közelebb jut** - óh nem az élet forrásához, a mi Atyánk, Istenünkhöz, hanem - **a halálhoz**. Akármennyire fél, idegenkedik, kétségbeesik a gondolatától, hogy meg kell halnia, mégsem kerülheti el. Meg kell halnia, át kell adnia magát az enyészet szétbontó, ízekre szedő hatalmának, tudomásul kell vennie, hogy porból vétetett és porrá leszzen.

Az ember sokat gondol, sokat képzel magáról, sok megvalósításra váró terve van, hogy hogyan és miként használhatna fel mindent, ami a kezére adatik, hogy itt a Földön jól élhessen és legalább pillanatokra ne kelljen a halálra gondolnia. Beleveti magát a tanulásba, a munkába, a földi életbe és nem akar foglalkozni a halál gondolatával; nem akar foglalkozni azal sem, hogy miért is került ide a Földre; hogyan lehet az, hogy az egyiknek mindene megvan, a másinak meg semmije sincs? Honnan van ez a mérhetetlen nagy igazságtalanság? Azt gondolja, hogy ő majd igazságosan megoldja a Földön élők problémáit, és minél inkább törekszik erre, annál több és égbekiáltóbb igazságtalanságok történnek az igazság nevében. **Minél inkább hangoztatja az egyenlőséget és a testvériséget, annál messzebb esik a testvéri érzülettől, annál inkább ellenségeket szerez magának, míg idelent időzik, nem pedig igaz barátokat, pláne nem igaz testvéreket. Minél inkább meg akarja oldani a szegénység problémáját, annál jobban nő az egyik oldalon a mérhetetlen nagy gazdagság, a másik**

oldalon pedig a szegénység, a nyomor. Mert a testi ember észjárása szerint akar jótékonykodni, aszerint akarja a világban lévő bajokat orvosolni, holott ahhoz, hogy azokat orvosolni tudja, az igazság helyes ismeretére kellene eljutnia. **Csakis úgy tudna segíteni másokon, ha képes lenne lemondani az önzéséről,** ha képes lenne lemondani mindarról, ami felett rendelkezik; minél többet adna embertársainak, minél többet adna a világnak, annál gazdagabbá válna ő is. Hitével minél inkább megvilágítaná az életet, annál többen lennének képesek tájékozódni e világban; annál többen megtalálnák a helyes irányt, a hazavezető utat, megtalálnák a Krisztus békéjét és annál inkább törekednének arra, hogy lelkükben Krisztus arculata ábrázolódjon ki.

Mindenért számadásra hívatik az ember az ő földi élete után! Ezer és ezer lélek tanúskodik a túlvilágon mellette vagy ellene. *S hogy kik élnek tovább a mások lelkében? Azok, akik szép emlékeket hagytak maguk után mások érzés- és gondolatvilágában.* Az ilyenek, ha meghaltak is, tovább élnek, veletek maradnak, fényessé teszik napjaitokat az emlékezés által. Valahányszor visszagondoltok az együtt eltöltött évekre, az örömet okoz a lelketeknek. Ez az emlékezés a Földön élők részéről ideát is világosságot gyújt a lélekben, mert a meleg érzések és gondolatok megkeresik és megtalálják az itt élőket, és örömmel, boldogsággal ajándékozzák meg. Így a szeretet, az elköltözöttek és a visszamaradottak között nemhogy elmúlna, hanem egyre inkább nő, egyre gyarapodik és boldogsággal látja el a Földön és a túlvilágon élőket egyaránt. Igaz, lehet félelmetes, fájdalmas, szenvedést keltő érzéseket és emlékeket is visszahagyni, és mondom néktek, ezek is megtalálják ideát azokat, akik ezeknek a gonosz érzéseknek elindítói voltak. Nem csak az igazság törvénye és a nemezisz szenvedtetési és gyöttri őket ideát, hanem minden egyes pillanatban új és új gyötrelmet okoz nekik az, amikor a földiek haraggal, indulattal, gyűlölettel gondolnak rájuk mindazért, amit velük vagy az ő hozzátartozóikkal

tettek. **Sem az érzések, sem a gondolatok nem semmisíthetők meg!** Ami egyszer elhagyta valakinek az érzés- és gondolatvilágát: az van, az létező dolog, és a világmindenségben megtalálja azt, aki felé irányul, és - mint tudjátok - a hasonló a hasonlóval összetapad az érzések, a gondolatok szférájában, és ez a nagy erőtömeg időnkint, mint viharok végigsöpörnek Földeteken. Ki tudná megmondani, miért van hét szűk és hét bőséges esztendő? Mitől van az, hogy az ég csatornáit nem lehet befogni és mitől van az, hogy bizonyos gyötrelmes állapotokat nem lehet megszüntetni? Azoktól az érzésektől és gondolatoktól, amelyeket az emberek egymás felé kibocsátanak, mert ezek hatóképes erők, amik tovább rezegnek a Föld légkörében. A Földön mindig azoknak az erőknek a hatása érvényesül, ami éppen akkor a leghatalmasabb. Amikor pedig a lavina elindult azt megállítani nem lehet; amíg a felszabadult erők ki nem tombolják magukat, addig szenvedés és nyomorúság kíséri az abban a korban élő emberek életét.

Nagy bátorság kell testvéreim ahhoz, hogy valaki ezekkel a tomboló erőkkel szembe merjen szállni. Ha **valaki Istenbe és az Ő Szent Fiába fogózkodik, az képes helytállni** a gonosz pusztító viharában is; ha igazán szent gondolatok és érzések hevítik, még ha az életét letörik is, de valójában az élet diadalmasodik általa. Aki egy szentebb eszmében ténykedik, nemcsak itt hagy nyomot a kortársai életében, akik azt vele megharcolták, végigküzdötték, hanem ennek a küzdelemnek a szellemvilágban is nagy hatása van. És ez mindennel, jóval, rosszal így van a Földön. Forradalmak és forradalmak között óriásiak a különbségek. Az egyikben az alantas ösztönök tombolják ki magukat, a másik azért történik, hogy az alja nép erőszakkal elvegye azok javait, akiknek van, hogy mindazzal önmagát elégtse meg, a harmadik egy szentebb, egy magasabbrendű eszme, például a szabadság eszméjéért történik, amely elengedhetetlen és nélkülözhetetlen a szellemi fejlődéshez. Amikor embereket a földi igazságszolgáltatás börtönbe zár bűneikért, elveszi a szabadságukat, ezzel elveszi a lehetőséget tőlük, hogy mindezt

tovább cselekedjék. A testi emberre nézve ez akármennyire szenvedésteljes is, az elkövetkezendő időkre ez mégis a jót szolgálja számukra, mert megakadályozza őket a gonoszságok további elkövetésében és gondolkodásra készíti őket, hogy mi juttatta őket idáig, mit kellett volna és mit nem lett volna szabad megcselekedniük. Egyáltalán **az embernek minden baja, nehézsége abból származik, hogy nem tud uralkodni magán.** A benne lévő tisztátalan, rossz tulajdonságok forrongásba jönnek és mindig nagyobb területet követelnek maguknak, és egyszer elérik azt a pontot, amikor ki kell törniük az emberből. Az önmagát vizsgáló embert ez meghökkenti és mindent elkövet, hogy még jobban megismerve magát, elerőtlenítse ezeket a fenevadakat, amik még lelkében élnek. Tulajdonképp a lélek forrongása azt a célt szolgálja, hogy a rossz ne rekedjen meg a lélek alján, hanem felszínre kerülve az ember tudomására jusson.

Akik nem hajlandóak uralkodni önmagukon, hanem egyre szélesebb teret igyekeznek biztosítani a bennük lévő rossz tulajdonságok megvalósításának, kiélésének, azoknak férge ki nem alszik; azok a kisebb gonoszságok után még nagyobb gonoszságokat visznek véghez. Ilyenkor elszabadul a pokol és nem lehet többé azt megfelelő keretek közé szorítani.

Szabadságra van viszont szükségük mindazoknak, akiknek a lelkében az igaz jó utáni vágy és törekvés, szent eszmék élnek, hogy ebben a szabadságban általuk minél több ember élete megízéssék, minél több emberlélekhez eljusson, és minél több emberlelket átformalhasson az isteni. **Igen, az ember tovább él az ő gyermekei, a szerettei, a hátrahagyottak lelkében. Szükséges, hogy a földi ember időnkint megálljon és emlékezzen;** szükséges, hogy néhanapján az ember megemlékezzen az elődökről; szükséges, hogy az ember ünnepet üljön és megemlékezést tartson, ami alatt lélek szerinti ünneplést értek. Lélek szerint való ünneplés az, amikor arra a napra vagy arra a néhány órára egész lelkét, szívét, érzés- és gondo-

latvilágát átadja azoknak a történéseknek, amiket felidéz emlékezetében, és hagyja, hogy azok elvégezzék hatásukat érzés- és gondolatvilágán. Mert tulajdonképpen mit ünnepel az ember? Egy elvnek vagy egy eszmének a győzelmét, emberi életek áldozatát, Krisztus nagyságát, az Ő születését, halálát, a Szentlélek kitöltését, a hetedik napot, az Úr napját; ünnepel az ember házassági évfordulót, ünnepli azokat, akik életüket, vérüket adták a szabadságért. Nemes történéseket pedig csak nemes érzésekkel és gondolatokkal lehet ünnepelni. *Amikor ünnepel az ember, - mint mondtam - időzőn annál a gondolatnál, amit ünnepel.* Nyilvános megemlékezések alkalmával ne zavarja meg az ünneplést azzal, hogy a jelenlevő méltóságokat köszönti és méltatja, hanem dicsőítse azt az eszmét, azt az elvet vagy azok életét, akiknek a megemlékezés szól. Az ünneplés nem egy egyén felmagasztalásáért történik, hanem azért, hogy az az elv, az az eszme megdicsőülhessen, amiért az az egyén az áldozatot hozta. Tehát foglaljátok imáitokba azok nevét, akik a ti életekbe valami pozitívumot adtak, nektek helyes irányt mutattak, értetek fáradoztak.

Ezért szükségeltetik testvéreim az is, amit még a tízparancsolat is magába foglal, hogy tiszteld a te szülőidet, mert a szülő adta a lehetőséget és alkalmat, hogy mint ember e Földre születhessen, és itt a szellemvilágban vállalt feladatnak és az öntisztítás munkájának megfeleljen. Természetesen az is egy bizonyos szellemi szintet igényel, hogy a szülő az ő hivatásának magaslatán álljon. Szülőnek lenni nem annyit jelent, mint biológiailag éretté válni utódok nemzésére és utódok szülésére. Sem nem annyiból áll csupán, hogy az ember tudományos ismeretekre tanítja a gyermeket, hanem erkölcsi értékeket kell a kezébe adni; meg kell gyermekeivel ismertetni az Istent, az Ő igazság és szeretet törvényét, hogy Istennek tetsző életet tudjon élni.

Amikor az ember mások érdekében akar munkálkodni, sokkal többre van szükség a külsőségeknél, mert ha az ember csak a látszat szerint akar megfelelni annak a munkának,

akkor a külső mögött lévő szellemi értékek nem kerülnek felszínre, nem bontakoznak ki. **Szükséges, hogy szent hevület hassa át lelkét** akkor is, ha gyermeket nemz, akkor is ha gyermeket nevel vagy tanít; ez a szent hevület éltesse, ha mindennapi munkáját végzi, ha példát mutat, ha a szegényeknek siet a segítségére, ha betegeket ápol, ha az ifjúsággal való foglalkozást tűzi ki élete céljául, és akkor is, ha egy eszme érdekében küzd. Minden körülmény között ennek a szent hevületnek kell áthatnia, hogy ezáltal szebbé legyen a jövő, jobb legyen az új generáció, hogy a sötétség oszladozni kezdjen a világban; hogy úgy az emlékezés alkalmával meggyújtott gyertyák imbolygó fénye, mint a hit és a tudás világossága vagy az ember szellemi megvilágosultsága, mind-mind eloszlassa a tévelygés ködét, amelyben az ember túlértékeli azt, ami a bűnből táplálkozik, és nem ad elismerést annak, ami igaz, őszinte jóakaratból jött létre, és mások megsegítésének érdekében történt.

Minél inkább mások megsegítésének érdekében történik valami, annál hosszabb ideig él, nemcsak itt a szellemi világban, hanem a Földön, az emberek lelkében is. A zsarnokság eltakarhatja, a zsarnokság tilthatja az ünneplést, a szent eszmékért áldozathozókról való megemlékezést, megteheti 30, 40, 50, 70 évig, de **amit az ember az igaz krisztusi eszme, a szent célok, az emberiség, egy nép vagy egy nemzet felemelése érdekében tett, az mégiscsak átégeti a hazugság takaróját, az az emberek lelkében tovább él, tovább izzik, tovább forr, és egy napon letisztulva, mint finom nedűvel lehet megkínálni az új korszak, az új világ embereit.**

Amikor ezt az új világot említem, nem a közeljövőre gondolok, hanem arra az eljövendő új világra, aminek vallása a szeretet lesz, ahol már nem fegyverrel kell valamit kiharcolni, ahol már nem kívántatik az embertől oly nagy áldozat, mert az elődök már meghozták azt. Ezt az új világot magukénak mondhatják majd mindazok, akik érzéseikkel, szent törekvéseikkel az isteni akarathoz hozzásimulva állták a nap hevét. Azonban kizártnak az új világ boldogságából mindazok, akik ellene voltak

azoknak, akik a nap hevét állták, akik a lobogót hordozták, akik lelkükben tiszta, szent elhatározással érezték, hogy helyesen, igazán és jól cselekedtek. Mert ezeket felmenti és megjutalmazza az igazság törvénye, amazokat alászállítja.

Ti tartoztatok az előzőkhöz, akik tudják hol a helyük, tudják mit, miért tesznek, tudják hogy érzésben, gondolatban hova társuljanak, mert ismerik Krisztus tanítását, miszerint, „mindazt amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük.” Úgy legyen!

Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

A TÉKOZLÓ FIÚK(*)

2000. november 19.

Az én Atyámnak, Istenemnek nevében sok szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim! Ha körülnéztek **e világban**, mindenütt azt kell látnotok, hogy **a bűn teljes erővel, teljes vehemenciával tombol**; az emberek, mintha csak vesztüket éreznék úgy táncolnak a vékony jég hátán, és nem gondolnak arra, hogy a jég beszakadhat alattuk és ők a hideg, jeges, mély vízben lelhetik halálukat. Pedig már a régieknek megmondatott, hogy az embernek a Földön meg kell ismernie a mi Atyánk, Istenünk akaratát, amely a törvényeiben van lefektetve, és fel kell használnia a teremtő Isten szeretetéből folyó lehetőségeket a menekülésre. **Az ember Isten szeretetével is szünet nélkül visszaél.** Isten szeretetből adja a kegyelmet, a kegyelem viszont nem más, mint hogy előlegezi Isten mindazt, amit az ember eljátszott, tehát újra lehetőségeket ad a megfordulásra, az Ő akaratának megismerésére, és hosszú tűrésével még meg is hosszabbítja ezeket a lehetőségeket, hogy az ember ezzel élve újra kimunkálhassa a maga boldogságát. Azonban ezeket a kegyelemből kapott lehetőségeket az ember újra és újra eljátssza. **Minden új testetöltés új szerep, az igazsággal való megis-**

merkedésre adatik, és azt a célt kell szolgálnia, hogy az ember megtérjen és ezáltal újra élhessen. Az embert viszont rendkívül izgatja a halál és méginkább a bűn gondolata. Számára a bűn valami izgalmasan tiltott dolgot jelent, valami olyasmit, amiről azt gondolja hogy azért van attól eltiltva, hogy ne lehessen boldog. Abban a tévhitben ringatja magát, hogy a bűn édes, mert az örömet és boldogságot nyújthat számára; pedig a bűn halált nemz, de az embernek mint mondom, a halálról is valami hátborzongató, különlegesen izgalmas elgondolásai vannak. Persze csak addig, míg hatalmával a halált ő osztogathatja másoknak. Mihelyt azonban ő kerül közel a halálhoz, mint a fába szorult féreg, úgy remeg és mindent ígér, csakhogy új lehetőséget kaphasson, életének meghosszabbítására, a továbbélésére.

Hányszor próbálkozott már a földi ember, hányszor kapott új és új lehetőségeket, és ezekkel minduntalan és mindenkor visszaélt, eljátszotta és újra eljátssza az újabb és újabb lehetőségeket. Mivel a kegyelem ereje ezekben az új lehetőségekben van, így is mondhatnám, hogy - visszaél Isten kegyelmével és visszaél az Isten könyörülő, irgalmas szeretetével. **Minden, amit a Földön láttok,** ami a Földön összejön, ami mint megáradt folyó szenvedéssel árasztja el az emberi életet, az ember egész világát, az ennek **az úgynevezett édes bűnnek gyalázatos, szomorú és kikerülhetetlen következménye.** A következmények beéréséhez azonban idő kell, és amíg ez az idő folyamatban van, tehát amíg a következmények nem érik utol a bűnöst, addig lubickol, mint mély vízben a halak, és közben nem veszi észre, hogy a víz lassan kifogy alóla, víz nélkül marad és elpusztul, azaz kifogynak alóla a lehetőségek által szabott időterminusok és szemben találja magát az ekkor már elodázhatatlan következményekkel. De, **amíg a következmények be nem érnek,** addig ahelyett, hogy megfordulna és az időt és alkalmat bölcsen a maga megtérésére és az Isten törvényeinek betöltésére, a kegyelem nyújtotta lehetőségekre hasz-

nálná fel, inkább **újabb és újabb bűnöket követ el**. Összehasonlítja magát azokkal, akiket már a bűneik következménye utolért, és azt a konklúziót vonja le, hogy ő bizonyára jobb ember lehet, mert az szenved, amannak nincs ez, az, amaz, annak komoly hiányai vannak, neki pedig jól, könnyen, gördülékenyen megy az élete. Sokszor azonban néhány nap, néhány év, néhány óra választja csak el attól, hogy a következmények beérjenek és az égő ház rászakadjon. Az ember azonban még ekkor sem látja a veszélyt, még mindig **abban a tévhitben ringatja magát, hogy neki mindenek szabadok, mert ő ügyes, ki tudja játszani a törvényt**, ő egérutat nyerhet, őt nem fogják utolérni a gyötredelmes következmények. **Amikor pedig mégis utoléri**k, haragos és indulatos lesz, és semmiképpen nem magát, hanem **Istent okolja minden szenvedéséért**, mert ostobán így okoskodik: ha Isten van és Isten jóságos, akkor hogy tűrheti, hogy ő ilyen szomorú és nyomorúságos helyzetekbe kerüljön, és vele ilyen dolgok történjenek meg. **Tehát úgy gondolja, nincs Isten**, vagy ha van, akkor semmiképpen sem a szeretet Istene; mégcsak nem is az igazságé, **mert íme amannak igazságtalanul ad, tőle meg mindent elvesz**. Annak jól megy sorsa, neki meg tűrni, szenvedni és gyötrődnie kell.

Pedig a legbensejében megérezhetné, hogy valaha ő is rendelkezett azokkal a lehetőségekkel és alkalmakkal, de azokkal ő visszaélt és a javakat elpazarolta. Kikérte az atyai jussát, tehát a kegyelmet, abból jól élt, azt meggondolatlanul elpazarolta és egy napon, azt kellett észrevennie, hogy semmije sincs. **Ha makacsul ragaszkodik ahhoz, hogy neki van igaza, elpusztul; ha jobb belátásra jut, hasonlatosan a példabeszédbeli tékozló fiúhoz úgy kezd gondolkozni, hogy ha most nincs is, de ha visszatér az ő Atyjához, Istenéhez, akkor még neki is lehet valamije; ha nem is kerülhet abba a helyzetbe vissza, amiben valaha élhetett és sütkérezhetett, de még mindig egy jobb helyzet alakulhat ki a részére**, ha az ő Atyjától, Istenétől bocsánatot kér. Persze nem felületesen, nem felében-har-

madában, amikor azt mondja, hát igen vétkeztem Atyám ellened és az égiek ellen, de most már megbántam mindazt, amit tettem, bocsáss meg tehát és add vissza a jussomat. Ez nem elég! Valóban **át kell éreznie, hogy mi mindent tett tönkre cselekedetével, mi mindent zúdított önmagára, és mennyi fájdalmat, szomorúságot okozott ezzel az ő Atyjának, Istenének is**; hogy milyen zűrzavart teremtett ezáltal a harmonikus, az egységes, a szeretetben fejlődő világmindenségben. Elpazarolta azt, ami eredetileg nem is az övé volt, hanem az ő Atyjától, Istenétől kapta. Tudniillik elpazarolta az életet, elpazarolta a lehetőségeket, az alkalmakat, a szellemi javakat, az isteni érzéseket, amelyek valaha őt is áthatották. Sötétséget teremtett a világosság helyett, haragot és indulatot a békesség helyett, önzést az önzetlenség helyett, türelmetlenséget a türelem helyett, és Isten törvényei helyett a maga bűnös vágyait valósította meg. **Azonban bármilyen hosszútűró is a mi Atyánk Istenünk, kellett hogy határt szabjon a rossznak**, hogy a teremtmény az ő megátalkodottságában, a bűnhöz való ragaszkodásával meddig mehet el; mert nem lehet a végtelenségig elmenni ezekkel a dolgokkal; mert akkor önmagára és másokra nézve is olyan következményeket teremt, amely nemhogy általa, de az áldozatot hozók által sem lehet egyszerre felbontható és feldolgozható.

Tehát a szeretetnek új és új áldozatokat kell hozni azért és azokért, akik eltékozták mindenüket. A szeretetnek kell a magáéból adni újra és újra azoknak, akiknek erre szükségük van, akiknek nincs semmijük, akiknek valami induló tőkére van szükségük, hogy újra kezdhessenek. **Ez az induló tőke mindannyitok részére a kegyelem**, szeretett testvéreim. A kegyelmet pedig csak akkor tudja magához vonzani az ember, ha a következmények, a nyomorúságok, az éhezés, a szenvedés, a betegségek, a halál annyira megtörik, hogy minden büszkesége, minden nagyotakarása, minden hatalmi vágya, minden beképzeltsége, minden tobzódása a feslett életben kimerül és elgyengül. Így elég alázatos lesz és belátja, hogy a legmélyebb

pontra jutott el, amelynél mélyebbre már nem süllyedhet. Tehát ha ebből a mélységből ki akar jutni, akkor valakinek a segítsége kell ahhoz, hogy őt felemelje, hogy neki újra adjon a magáéból, amivel most már újra kezdhet, másként gazdálkodhat, mint ahogy eddigi értékeivel gazdálkodott. **Kezdetben a teremtmények tiszták voltak, de nem bölcsek.** A bölcsességhez bizonyos tapasztalat kell; tapasztalat úgy a jóban, mint a rosszban. Akiket Isten megteremtett, azok csak a jót, a csodálatosat, a hatalmas, nagy gazdagságot ismerték, amit nekik adott az ő Teremtőjük, és semmiben hiányuk nem volt. Nem hitték, hogyha nem Isten akarata szerint járnak el és használják ezeket az ingyen kapott javakat és csodálatos értékeket, akkor azok el is fogyhatnak, ki is merülhetnek, annak súlyos következményei lesznek. Nem véletlenül, hanem nagyon is **nagy előrelátással tette a mi Atyánk Istenünk a törvényt, az Ő tiszta teremtményei elé és megmondattott, hogy ne egyenek a jó és a gonosz tudás fájának gyümölcséből.** De mint mondom, akinek tapasztalata nincs, azt mindig izgatja, - mint azt az embereknél is láthatjátok - mi az, ami tiltva van, miért van az tiltva, miért nem lehet ahhoz hozzányúlni, és úgy okoskodnak, minden bizonnyal valami olyan, ami mögött még nagyobb öröm, még nagyobb hatalom, még nagyobb boldogság, még nagyobb gazdagság várja őket és feltételezik, hogy a szerető Atya ebből ki akarná zárni őket.

A kígyó pedig suttog: *„ha esztek a tiltott fának a gyümölcséből, olyanok lesztek, mint az Isten!”* Nem Istennek teremtménye, aki Istentől mindig függőviszonyban lesz, hanem olyan, akinek nincs szüksége Istenre, mert ő maga lesz az Isten. Ez a téves gondolat juttatta a bukottakat a kárhozát világaiba, hogy azt hitték nincs szükségük Istenre, nem kell az Isten akaratából folyó törvényeket követniük, nem kell azokat betölteniük, hanem tehetnek, amit akarnak. De lehet-e fejlődniük, lehet-e tanulniuk, lehet-e előbbrejutniuk a fejlődésben úgy, hogy a teremtmények tehessék azt, amit csak akarnak? Nem lehet, mert mint mondot-

tam, mivel nem bölcs és nem tökéletes, ebben a mindent akarásban olyat is elképzél, ami az ő romlására lesz. Persze ő ezt akkor még nem tudja, csak a vágyat, az izgalmat érzi a tiltott, az ismeretlen iránt. **Az ismeretlen vonzza az emberi lelkeket is;** hogy amit nem ismer, azt felfedezze, de a felfedező útra nagyon óvatosan lehetne csak elindulni, mert nem tudhatja az ember, hogy mi van a zárt ajtó mögött, nem tudhatja, hogyha egy-egy zárat sikerül feltörnie vagy egy-egy ajtót, netán kaput kinyitnia, hogy akkor az ismeretlenből mik áramolhatnak feléje. Amit Isten ad az embernek, tehát **ami Isten akaratában benne van, hogy az ember azt megismerhesse, és a megismerése révén könnyítsen a maga állapotán és helyzetén, azokat a kapukat és ajtókat a teremtő Isten tárja ki az ember előtt.** Isten olyan lelkeket, szellemeket küld ide ezekbe az alacsony világokba, mint amilyen a Föld is, akik tudást, ismeretet, felfedezéseket hoznak, hogy azzal megajándékozzák és könnyebbé tegyék az emberek életét itt lent, a nyomorúságok világában, amely a bűn következményeként jött létre és vált ily hiányossá és nyomorúságossá. Itt, ahol a bukott teremtmények tették úrrá a „nincs”-et, a „van”-nal szemben.

A másik lehetőség arra, ha az ember szeretne valamit megismerni, hogy kopogjon és zörgessen. Mert aki keres talál; aki zörget, annak megnyitják, annak adatik. De az ember nem kér, hanem, mint a sötétben rablásra induló tolvaj, tolvaj kulccsal és minden furfanggal próbálja feltörni a bezárt ajtókat, mellyel aztán az ismeretlen homályból a földi világba ömleszt olyan dolgokat, amelyek tiltottak, és amit Isten szándékosan zárt el az Ő gyermekei védelmére, mert még nem elég érettek, nem elég tapasztaltak, nincs elég világosságuk ahhoz, hogy az innen kiáramló ismeretlent helyesen használják fel. Mégis megteszi az ember, és ezáltal úgy a maga életére, mint e földi világra újabb szenvedéseket, gyötrelmeket ömleszt. Amikor később aztán rájön arra, hogy olyan zsilipet nyitott meg, amely elárasztja az ő termő területét is, akkor már sze-

retné ellenkező irányba terelni a rázúduló vizet, vagyis a következményeket, de már nem lehetséges, **mert ha a számtörvény betelt, a következmények rázúdulnak úgy az egyénre, mint a csoportra vagy az egész emberiségre. Ilyenkor nem lehet mást tenni, mint kivárni a következmények elmúlását;** de ezt kivárni csakis úgy lehet, ha az emberben ezen helyzetben világosság gyűl, ha Isten felé fordul és Istenre bízva magát, és nem ő akarja mindenképpen a sorsát, nehéz helyzetét megoldani. Akik ezekben a helyzetekben, tehát a következmények rázúduló állapotaiban sem képesek Isten felé fordulni, hanem macacson megmaradnak bűneikben, azaz tudatosan megmaradnak a rosszban, azoknak élete elvész. Elvész néhány tízezer vagy százezer évre; csak a teremtő Atya tudná megmondani, milyen hosszú-hosszú időkre. Mert mint mondom, minden rossznak határt kell szabni, semmit sem lehet határtalanul, a végtelenségig cselekedni. **A bukott teremtmény azonban még ezekben a nyomorúságos állapotokban is dölyfös;** minél nyomorúságosabb az állapota, annál inkább visszautasítja az isteni segítséget, és ezáltal teszi tönkre önmagát és a maga környezetét is, mivel **a következmény az okkal, a teremtmény a környezettel összefügg.** Emberi sorsok is egymáshoz kapcsolódnak, és **amikor egy tartóoszlopot valaki meglazít vagy az utolsó cseppet tölti a pohárba, a következmények rázúdulnak az ott élőkre, azaz a környezetre is.**

A következmények azon fajta működésének, ahogy a keleti karma magyarázza azt, semmi értelme nincs. Ugyanis lehetlenség időben, állapotban, térben, lehetőségekben az embernek pont azt visszakapni az élettől pontosan úgy, és pontosan annyiszor, ahányszor és ahogy azt ő másokkal megcselekedte. Azután, a bűnnel terhelt ember élete folyamán egyetlen óra, egyetlen perc, egyetlen pillanat alatt is a bűnök sokaságát követi el, ha nem is mindig tettben, de gondolatban és érzésben. Viszont egyetlen bűnnek a feldolgozásához, egyetlen bűnös tulajdonság átalakításához, úgyszintén, hogy azokat, akik ellen vétkezett, és a törvényt is a maga bukottságában képes legyen

kiengesztelni, kibeszélhetetlenül hosszú időre van szükség. Tehát a törvénynek komoly hatóereje van és **a következmények törvénye, vagyis a karma törvénye valóban működik, de nem úgy, ahogyan azt az ember elképzeli**, hanem úgy, hogy a beérett következmények - ha nem is ugyanabban a formában - addig sajtolják, addig gyötrik őt, míg jobb belátásra jut és megér. Erre a pillanatra, a belátás pillanatára vár a szerető, a teremtő Isten; erre a pillanatra várt a tékozló fiúnál is. Addig nem tudott mit kezdeni vele, amíg a tékozló fiú jól érezte magát a bűnben, amíg volt mit eltékoznia; addig nem gondolt az ő szerető atyjára, addig nem gondolt arra, hogy bünt követett el, hogy vétkezett az ő atya ellen azzal, hogy atyai jussát mind eltékozolta. Tehát **a mennyei Atyának várnia kell**, hogy tékozló gyermekei eljussanak odáig, amikor már semmijük sincs, amikor korgó gyomrukát már a sertések eleségével sem tölthetik meg, **és akkor újra eszmélni kezdjenek isteni származásukra. Nézzétek meg ezt a mai kort; a mai kor embere sem eszmél.** Talán nem tagadja meg ő is isteni származását, amikor olyan elméleteket állít fel az ő származásáról, amely az állathoz köti őt, amelynek sem szabadakarata, sem értelme nincs? Talán a mai ember nem tagadja meg az ő Atyját? Talán gondol arra, hogy a teremtő Atya miért hívta őt e létbe, mit kíván tőle? Gondol arra, hogy a tékozlás után majd szűk esztendők jönnek rá? Vajon tud-e olvasni a mai ember az idők jeleiből vagy táncol továbbra is a vékony jégen és azt hiszi, hogy övé a világ hogy most megy jól, mert azt tesz, amit akar; csalhat lophat, hazudhat? **Elhiszi, hogy mindent tehet, csak az a fontos, hogy az anyag, amit összeharácsolt el ne fogyjon**, mert ha az elfogy, akkor honnan szerez újabb induló tőkét? Az ember összeharácsol mindent a maga számára, és így egy kis területen kevesek kezén óriási értékek halmozódnak fel, a másik oldalon pedig ugyanannyival nő a szegénység, a nincstelenség. Ahol a nincstelenség nő, ott többnyire nem Istentől várják a segítséget, mivel nem hisznek Istenben és nem képesek Istenre bízni az ő

életüket, hanem felébred bennük az irigység, a gyűlölet, az erőszakos vágy: elvenni mindent onnan, ahol van. **Dolgozni egyik sem akar azon, hogy a jövő szebbé alakulhasson,** hogy ne az adósság szaporodjon, hanem a szebb, a jobb.

Az emberek a történelem folyamán mindennel próbálkoztak, hogy a törvényt kijátsszák, pedig a törvény mindenképpen bölcsességhez akarta juttatni, fel akarta ébreszteni őket, de - legalább is azok, akik még ma is a Földön időznek - képtelenek voltak idáig eljutni. Mert éberség helyett kábán alusznak, józanság helyett részegeskednek, mindennel, - nem csak kábítószerrel és alkohollal, hanem - mindennemű bódító elvvel, amely az ellentétes világokból lövell az emberek világába, megcélözva a homályos emberi értelmet és a kihűlt emberi szíveket. Az ember balgán az utolsó kártyáját is kijátssza, és azt a lehetőséget is odaadja az ellentétnek, ami felett most, ma rendelkezik. A mai napot, ami az övé, odaadja a holnap zavaros ideáiért, zavaros elképzeléseiért, hogy tudniillik majd neki Istenen kívül is lesz lehetősége a boldogságra. Nem kell Istent elismernie, nem kell Neki hálásnak lennie, nem kell Isten törvényét betöltenie, neki csak a maga eszére kell hallgatnia, és akkor holnap minden jó lesz. De hát a holnap a mára épül. Ha ma nem él helyesen, akkor a holnap hiányai, a szakadékok, a nincstelenség még nagyobbá válik, és miként ha ma a falban vagy a fundamentumban látható kis repedést nem javítják ki, az holnapra vagy tavaszra még nagyobb lesz, és veszélyeztetheti a ház épségét, sőt össze is dülhet a ház, és maga alá temetheti mindazokat, akik abban biztonságban érezték magukat. Igen! **Az erkölcsi fundamentumok is alaposan megrepedtek. Az ember** nem akarja hallani, hogy ne tedd ezt, és ne tedd azt; **nem akarja látni a tilalomfákat** és nem akarja látni a jelzést sem, hogy állj meg! Az ember mindent akar, és hogy ezt elérje rohan, mert azt hiszi, hogy ott majd valami érték várja, holott szakadék vár rá. Azt hiszi, ha nem ad mások véleményére csak a magáéra, az a legokosabb, az a legbölcsebb dolog, holott sok esetben nem is látja és nem is ismeri az összefüggéseket és

azok láncolatait. Azt hiszi, ha ma neki jól megy, vagy ahol él ott jól mennek a dolgok, akkor az úgy is maradhat. Globalizálná a világot, amit azért tesz, hogy a mi Atyánk Istenünk akarata ellenére, az ő elvével, az ő eszméjével, az ő termékeivel, az ő istentelenségével, az ő hatalmával árássa el a világot. **Mert nem azt akarja az Úr, amit az ember akar, mert magasabbak az Ő gondolatai az ember gondolatainál**, az ember terveinél, és éppen ezért, az ember bármennyire is tervez, Isten végez. Végez felette is. Eljő az idő a földi világra is, és ez az idő már közel van, amikor nincs tovább, amikor nemcsak az egyének, a fajok, a nemzetek életében következnek el a terhes, a vésztiósló következményeket hordozó idők, hanem eljő az egész emberiség életére is. Akkor pedig csak azokat veszik fel, akik - aláhúzom - végig kitartanak. Mert eljuthat-e az ember az egyik városból a másikba, eljuthat-e a Földről a lakodalmas házba, ha az utat csak negyedében, harmadában vagy felében tette meg és ott megrekedt, leül mert elfárad, túl nehéznek és hosszúnak találja a hátralévő távolságot és nem megy tovább?

Testvéreim végig ki kell tartani, minden próba és minden, számotokra előállt helyzetben. **Az embernek ne legyenek illúziói a bűnről és a halálról se**, mint ahogy a mai kornak vannak; az ember a mai korban örömet leli a gyilkolásban, édesnek találja a bűnt és újra és újra elköveti azt. **Ne legyenek illúziói!** Mert **a bűn a halálba torkoll**, és akármilyen izgalmasnak találja a halál képét, amelyet szeret megfesteni és azt közszemlére tenni, amibe szeret beöltözködni, amit szeret osztogatni, **de ha a törvény az ő életét követelné, akkor fellebbez**, akkor embereket fogad fel, hogy kimentsék őt, **akkor megrémül, fél a haláltól, mert nem tudja, mi van a mögött az ajtó mögött**. Én megmondom néktek, hogy mi van a defaultmögött az ajtó mögött: sírás és fogak csikorgatása, azok **akik halált vetettek, most halált aratnak**; akik konkolyt vetettek, a halál utáni állapotban konkolyt aratnak, és ki nem szabadulnak onnan, amíg a törvény szerint meg nem fizetnek az utolsó fillérig, mert **ekkor**

már nincs kegyelem! Volt kegyelem a részükre is, de a kegyelmi időt, a kegyelmi lehetőségeket, amik a Földön adtak nekik eljátszották, csúnyán visszaéltek vele; **megcsúfolták Isten szeretettörvényét, amivel lehajolt hozzájuk is,** amivel egyengette útjaikat, indító tőkét adott nekik, felkészítette őket, hogy vigyázz, nehogy a síkos útra térj. Igen, mert amikor az ember keresi a hírnevet, a dicsőséget, ez az út nagyon síkos és csak kevesen és nehezen érik el a csúcst. A legtöbben visszazuhannak, és akik elérik, mivel magasra tornászták fel magukat, nagyot eshetnek. **Istené minden dicsőség, nem a sárban élő emberé,** aki ingyen kegyelemből él, mert mindenét eljátszotta, mindent, ami a kezére adatott tönkretett, mindent a rosszra használt fel. Egy utolsó lehetőség még, hogy a szellemek világából az Isten által elküldött Szentlélek e világba kiált, mint Keresztelő János a pusztaságban, hogy most, **most térjete meg,** mert holnap már késő lesz; most tegyetek megszorításokat az életetekben, hagyjátok el a bűnt, mert **a mai nap még a tiétek! Holnap? Ki tudja, mit hoz a holnap?** Ki tudja éltek vagy haltok-e, ki tudja milyen súlyos betegség jön rátok, ki tudja az ellentét hol, milyen zsilipet nyit meg, mivel árasztja el a világot és abban a sárban, abban a szennyben sokan életüket veszítik és belefulladásnak majd?

A holnap bizonytalan, a ma a tiétek! Használjátok hát helyesen Isten akarata szerint azt, amit Isten néktek adott! Néktek és nem e világban élő ellentétnek! Néktek adatott a kegyelem az igazság megismerésére, hogy örök életetek legyen a mi Atyánkban Istenünkben, Krisztusban a Megváltóban, és a Szentlélekben, aki az utolsó órában a hitetlen világból felszedi azokat, akik még megmenthetők. **De ne feledjétek! Csakis a megtérő tékozló fiú lelkületével lehet a végítélet elől megmenekülni.**

Isten legyen mindannyiótokkal! Isten legyen veletek!

ISTENÉ AZ ORSZÁG, A HATALOM ÉS A DICSŐSÉG(*)

2001. október 28.

Köszöntelek benneteket testvéreim a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében! *„Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség most és mindörökké...”* - hangzik az Úr imájában. Mit nevezünk a mi Atyánk Istenünk országának? Azt, ami Általa teremtett, tehát az egész világmindenséget, és **így övé a hatalom és övé a dicsőség égen és Földön**. Mindezt az emberek és Isten bukott teremtményei elkívánják a mi Atyánktól, Istenünktől. Az Ő küldöttje, az Ő Szent fia mondja: *„az Isten országa tibennetek van.”* Tehát nem itt, nem ott és nem amott, hanem Isten teremtményeiben. Isten országát kell tehát kiépíteni és megvalósítani minden teremtménynek saját lelkében. Akiben ez az ország összeomlott, vagy akiben ez az ország a bűn világa lett, annak mindent el kell követnie, hogy azt újra felépítse a lelkében, mert ha nem, elvész; mert ha nem, nyomorúságok, szenvedések jönnek rá és mindent, ami neki örömet boldogságot és örök életet adhatna, mellőzni lesz kénytelen.

„Tiéd a hatalom és a dicsőség...” Testvéreim, már a kezdetek kezdetén emiatt történt a bukás, mert a teremtmény nagyobb és hatalmasabb akart lenni az ő Teremtőjénél. Hatalmat akart égen és Földön, hatalmat akart a teremtő Isten felett is. *„Olyanok lehettek, olyanok lesztek, mint az Isten, ha esztek a tiltott fának gyümölcséből...”* Kísértette Ádámot és Évát a sátán. Ennek a tév gondolatnak, ennek a tév hitnek estek áldozatul mindazok, akik elbuktak. Mert nemhogy övék lett volna a hatalom és a dicsőség, hanem kivetett páriák lettek, akiket lángpallossal távolított el az igazság angyala a mi Atyánk, Istenünk országából. Ennek a tév hitnek és az Isten országából való kiűzetésnek a következménye a földi élet és a halál. Ez a Föld a ti országotok; ez a világ a ti világotok; ez a világ a tévelygéseknek, a bűnnek és a bűn következményeként a halálnak a világa. Itt kevés az öröm, a megértés, a békesség, a boldogság, de annál több a

csalódás, a szenvedés, a nyomorúság, a betegség és a halál. Pillanatról-pillanatra ezeket és százezreket kaszabol le a halál. Hiába várja az ember az örökéletet és az örök boldogságot, újra és újra szembe kell néznie a halállal, mert Isten helyett a maga részére akart hatalmat és dicsőséget. Nézzetek körül a világban, a ti világotokban, és akkor megláthatjátok, hogy mennyire így van ez, mi mindent tesz meg az ember a hatalomért, hogy az ő szava legyen a mérvadó, hogy az ő akarata érvényesülhessen, hogy az ő elvével és eszméjével hintse tele e világot. Először az ember csak anyagi javakat akar: pénzt, csillogó aranyat, hogy ezen keresztül hatalmat, dicsőséget vásárolhasson magának az ellentétől. Aki Isten hatalma és Isten dicsősége helyett a maga hatalmát, a maga dicsőségét keresi, azt csak az ellentétől kaphatja meg, és aki a maga lelkében Isten országa helyett az ellentét országát építi, az nemhogy közelebb, de egyre távolabb kerül az öröm, harmónia és a boldogság világaitól.

Az ember azt hiszi, azt gondolja és úgy érzi, hogy a hatalom édes, a hatalom örömet és boldogságot nyújt, hogy milyen jó dolog az ellenséget megalázva, porba sújtva látni; milyen jó, ha az földig hajol előtte és kér és könyörög hozzá - Isten helyett - a mindennapi kenyérért, könyörög a puszta létért, könyörög az életéért. Ezért a hatalomért gyűjt az ember, ezért a hatalomért visel háborúkat, ezért tör nép nép ellen, nemzet nemzet ellen, hogy nem az Isten igazsága, hanem az ő igazsága, az ő akarata valósulhasson meg népek és nemzetek fölött. Az ellentét és az ellentét által megtévesztett ember álma ez. Úrrá akar lenni népeken és nemzeteken; úrrá akar lenni a világmindenségen, és ha az egész teremtett világon már nem lehet, akkor legalább azon a világon, amelyen ő élhet. Az ember legalább ezen a Földön akar magának minden áron világhatalmat szerezni, és más emberrel, más nemzettel, más népekkel fizettetni meg azt az árat, amibe a hatalom, a dicsőség és a csillogás kerül. Pedig a születéssel a mi Atyánk, Istenünk minden embert olyan körül-

mények közé helyez, ahol megvannak azok a feltételek és alkalmak, amelyek annak az embernek szükségeltetnek ahhoz, hogy megszerezze mindazt, ami a továbbfejlődéséhez kell, és amely úton, ha lassan, ha fokozatosan is, de megismerheti a mi Atyánknak, Istenünknek hatalmát, erejét, dicsőségét. És igen!... megismerheti az igazság törvénye mellett a szeretet törvényét is: hogy Isten az ő nagy hatalmában is kegyelmes és szeretetteljes, Aki nem kívánja a bűnös halálát, hanem azt kívánja, hogy a bűnös megtérjen és éljen.

Az ember ezzel szemben kívánja az ellensége halálát, annak megsemmisülését, porbasújtását. Az ember azt kívánja, hogy ne a másik nemzeté, hanem az övé legyen a hatalom, mert akkor a földi világban legyőzheti Istent, az Ő hatalmát és elveheti Tőle a dicsőséget. Az ember lelke legmélyén érzi, hogy égen és Földön nincs nagyobb hatalom a mi Atyánknál, Istenünknel. Ezt azonban igyekszik a háttérbe szorítani, hogy ő maga csilloghasson, hogy népek, nemzetek őt szolgálják, hogy a Föld minden búzája, olaja, minden terménye az ő magtáraiba folyjon bele; hogy tőle függjön, ki mennyit meríthet a bőség kosarából. Az ember mindent megvonna az ú.n. ellenségtől: életet, élelmet, lehetőséget, hogy az egész világot térdre kényszerítve, az neki ordítsa: „tiéd a hatalom és tiéd a dicsőség”.

Testvéreim, az ember világhatalma, világhatalmi törekvései, az ember dicsősége meddig tart? Hiszen a történelem felmutatott már olyanokat, akiknek a nevétől hangos volt e világ, akiknek a nevét félték, rettegték vagy tisztelték, esetleg olyanokat is, akiknek imádták a nevét. Imádták azért, mert az egy igaz Isten helyett a bálványok imádásához tértek. Meddig tartott ez a nagy hatalom és ez a nagy dicsőség? Ha emberről van szó, addig, amíg a halál el nem ragadta őt, ha népekről, nemzetekről van szó, néhány száz esztendeig. Azért áldozza oda az ember az örökéletét, mert tévesen azt hiszi, hogy amit ma magáénak mondhat, azt meg is tarthatja? A hatalomhoz kétféleképpen juthat valaki. Az egyik mód az, hogy ahova az isteni végzés állította az illetőt, ahhoz az életformához és szerephez a hatalom

is hozzátartozik, úgy az egyén, mint az adott nép megpróbáltatására. Ezért mondta a mi Urunk, a Jézus Krisztus Pilátusnak: *„semmi hatalmad felettem nem lenne, ha onnan fönről az én Atyámtól nem kaptad volna azt...”*

A hatalomhoz jutás másik módja, amikor az ember a hatalmat erőszakkal ragadja magához, mivel azt szinte betegesen kívánja. Tisztában van azzal, hogyha hatalma van, határozhat emberi életek felett, csak azzal nincs tisztában, hogyha határozatait nem Isten törvényei szerint, igazságosan hozza meg, akkor eleven parazsat gyűjt a fejére. Mert mindennek következménye van, és mindenkinek minden elpusztított életért el kell számolnia, még a húsevő állatnak is. Pedig az az ő ragadozó természetéhez tartozik, hogy az áldozat húsával táplálkozzék; megeszi a kisebbet, őt pedig megeszi a nagyobb, az erőszakosabb ragadozó. **Az igazság törvénye, az elszámolás Isten minden teremtményére, így az emberre is vonatkozik.** Akárhogy is gondolja az ember, hogy nem felelős mások életéért, akárcsak egy bogárka életéért is, a törvény minden élet elpusztításáért felelősségre vonja. Az ellentét világain az igazság törvényét a kegyelem törvényének szünet nélkül kell enyhítenie, mert az ellentét világain, így a Földön élők is, ezt az abszolút törvényt képtelenek betölteni. Isten gondoskodása a bukott embert korlátok közé helyezte. A korlátok az előrehaladást, a fejlődést szolgálták, valamint az ember segítségére voltak, hogy abból az életkeretből, amibe belehelyeztetett, se túlságosan jobbra, se túlságosan balra ne legyen képes kilengeni, hogy se túl nagy veszedelemnek, se túl nagy kísértésnek ne legyen kitéve. A hatalomra és a dicsőségre vágyó ember ezt nem bírta el; lerombolta az erkölcsi korlátokat, amik okkal és céllal egy-egy fajt, egy-egy nemzetet, egy-egy csoportot vettek körül. Lerombolta azokat a határokat is, amelyek népeket népektől elválasztottak azért, hogy azok a népek a maguk helyén elvégezhessék fejlődésüket. Mindent lerombolt az ember, igyekezett mindenhová rabló, pusztító szándékkal betörni, hogy elvegye

mindazt, ami azért adatott, hogy annak a népnek adjon létlehetőséget, szabjon fejlődési irányt, annak a népnek legyenek olyan vezetői, akik közülük valók, akik érzik és tudják, hogy annak a népnek mikor, mire van Isten rendeltetése szerint szüksége.

Az utolsó időkre, a huszonegyedik órára az ember erőszakos, törtető, hatalomvágyó és dicsőséget szomjúhozó lelkével, és a lelkéből kitörő indulatokkal lerombolta mindezt. Így ma már nincs, ami az ember vagy a népek segítségére lehetne a fejlődésben.

Egyes helyeken az ember lerombolta Isten templomát, és lerombolta az istenhitet is az emberi lelkekben, hiszen az atheizmus azt hirdette, hogy Isten nem létezik, Isten nincs. Ellehetetlenítette az egyházakat és lerombolta a templomaikat, hogy ezekben a templomokban ne adhasson az ember hálát, és dicsőséget a mi Atyánknak, Istenünknek, *„Akié az ország, a hatalom és dicsőség... most és mindenkor!...”*

Az ember szándékosan nem akar tudomást venni arról, hogy ez a hatalom a mi Atyánkat, Istenünket illeti meg; azt állítja, hogy nincs Isten, elárasztja a világot fontosnak, jelentősnek látszó, érdekes, idegeket borzongató hírekkel, hogy a tömeglelkek megfélemlenek a mi Atyánkról, Istenünkről. Kimutatja, hogy a tudomány által már mit ért el és ezért dicsőség illeti őt; kimutatja, hogy a pénz hatalma által, hogyan és miként uralja e világot és büszke erre. És mivel már ennyire biztonságban érzi magát az ember, elkövetkezik - **sőt már itt is van! - a bizonytalanságok ideje, amelyben mindaz, ami biztosnak látszott, bizonytalanná lesz;** mindaz, amire eddig az ember építkezett, romba dől; mindaz, amivel eddig manipulált, nyilvánosságra kerül; mindaz, amivel hatalmat teremtett magának, és amivel ezt a hatalmat megtarthatta, kicsúszik kezéből. Az az ország, amelyik eddig nagyhatalom volt, nem lesz többé az; hiába próbálkozik vele, nem lesz képes meghosszabbítani életét. A fegyver, amelyet mások felé fordított - tévedés miatt?., véletlen miatt?., vagy valami egész más miatt?., feléje sül el. Minden, amit az

ember e világra hozott, amit alkotott, amire büszke, amivel a hatalmát és a dicsőségét kereste és igyekezett a Földön azt megerősíteni, ellene fordul. A baj csak az, hogy milliók esnek majd áldozatul az emberi nagyotakarásnak, az emberi hatalomváagnak, az ember dicsőség keresésének, miként az történt az elmúlt évszázad alatt is. Mert mindazok, akik a **XX.** században egész világrészek fölött uralmat, terrort gyakoroltak: nyomorba, félelembe, szenvedésbe, kifosztottságba taszították azokat, akik felett uralkodtak, sőt elhitték, hogy ehhez joguk is van. A világ vezetői azt hiszik, hogy jogukban áll embereket háborúba hajszolni olyan célok érdekében, amelyek nem szentek. Mondhatja az ember, hogy ez szent háború, mondhatja az ember, hogy az elv és eszme, amiért harcba indul, szent. Mondták már a régiek is, amikor vallási háborúkat viseltek egymás ellen és megáldották a harcba indulók zászlóit, hogy az jogos és helyes, mert az Isten országának terjesztéséért és megvalósításáért történt. A mi világunk, az igazság világa azonban nem ezt mutatja, mert mindenek felett az én Atyám, az én Istenem az Úr. Minél többet tudunk, minél nagyobb világossághoz jutunk, annál inkább érezzük jelentéktelenségünket, picinységünket, tehetetlenségünket, annál inkább érezzük, hogy mennyire szükségünk van a mi Atyánkra, Istenünkre, az Ő szeretetére, az Ő szeretetéből fakadó tápláló erőkre, az igazság által nyújtott tisztánlátásra. A földi ember - tisztelet a kivételnek - nem nagyon érzi ezt. Azért én azt az életet tekintem lelki szempontból előnyösnek, amelyben az életkörülmények a lélekben a kicsinységet, a jelentéktelenséget, az alázatosságot erősítik meg. Mert csak az ilyen lelkek használhatók Isten kezében, mint eszközök, ezért az ilyen lelkekre van szüksége a ti világotoknak. Ez a világ ezeknek az egyszerű, alázatos lelkeknek az áldozatán épült fel és - Krisztus nagy áldozata mellett - ezeknek az áldozatából áll fent. Ezek az alázatos lelkek a „világ sói”. A hatalmon lévők, a dicsőséget keresők tönkreteszik úgy a maguk életét, mint másokét, amelyben Isten országának kellene megvalósulnia. A szerénység bemutatására a legegyszerűbb életkeretben jelent

meg a mi Urunk, a Jézus Krisztus. A názáreti ács fia - így ismerték az emberek -, akinek semmije nem volt, semmi felett nem rendelkezett, semmiféle iskolába nem járt, semmit nem adott neki a Föld és Ő mégis a legtöbbet adta az itt élőknek.

Az Úr világosan mondta: *„emberektől dicsőséget nem veszek...”*. Az mondta ezt, Akinek minden hatalom adatott Istentől égen és Földön. Tudjátok, milyen hatalmas, milyen végtelen az ég? Érzitek, mi az: *„minden hatalom égen és Földön?...”*. Az Úr az embereknek alázatosan csak ennyit mond: *„emberektől dicsőséget nem veszek”*. Annak pedig, aki mint élet és halál ura kimondja ítéletet az Úr felett, csak ennyit mond: *„semmi hatalmad felettem nem lenne, ha fentről nem kaptad volna azt...”*. És amikor az Urat arcul üti a főpap szolgája, és megdorgálja: *„nem felelsz a főpaprak?”* az Úr hallgat. Nem kell felelnie a főpaprak, nem kell felelnie a világ hatalmasainak, akik hírnévnek és dicsőségnek örvendenek az emberek világában, mert Ő nem ide tartozik. És testvéreim, ti sem tartoztok az ellentét emberei előtt meghajolni, mert titeket csakis a mi Atyánk, Istenünk törvénye, az igazság, az erkölcsi törvény vonhat felelősségre.

A farizeusok mindenképpen azt akarták bizonyítani, hogy Ő a világi hatalmat és a világi hatalmasságokat semmibe veszi. És az Úr anélkül, hogy a világi hatalom előtt meghajolna, egy adópénzt kér és azt kérdezi tőlük: *„kinek a képe van ezen a pénzen?...”* „a császáré...” felelik. És akkor azt mondja az Úr *„adjátok meg a császárnak, ami a császáré, az Istennek pedig, ami az Istené!...”*. A beszélgetés nem folytatódott tovább, mert a farizeusoknak erre már nem volt mit mondaniuk. De manapság előfordulhat, különösen most, amikor az erkölcsi korlátok leomlottak, mert az ellentét elszakította a láncait és elárasztotta a világot, hogy az ember ezt már így nem cselekedheti meg. Mert a császárok, a hatalmon lévők, a maguk dicsőségét keresők kényszerítik az emberi lelkeket, hogy ne adják meg az Istennek, ami az Istené. Figyelmeztetek benneteket testvéreim, hogy amikor eljönnek ezek az idők, gondoljatok a szavaimra: minden hatalom és minden dicsőség elsősorban Istent illeti, és

akkor nektek elsősorban majd Istennek kell megadni azt, ami az Istené! Relatívumom, voltak jó, kevésbé jó és gonosz indulatú uralkodók a Föld történelme során. Nos, az utolsó időkben eltűntek a jó uralkodók. Az utolsó időkre mindenki, aki hatalomhoz jut, akár törvényesen, akár erőszakkal, arra törekszik, hogy míg ő hatalmon van, addig neki jó legyen, és az utókor elismerő legyen vele szemben, hogy az emberi lelkekbe az ő neve, ne pedig Istené íródjék be. Ezért szedik szét a Szent iratokat, ezért gyalázzák és még inkább gyaláznunk fogják a mi Urunkat, a Jézus Krisztust. Hirdetni fogják, hogy nem Isten gyermeke volt, hogy egy katona és egy prostituált gyermeke volt, állítják majd, hogy mindaz, amit Ő mondott, értelmetlen beszéd volt. Mindazt, amit az Úr tanított kiforgatják, más értelmet, más színt adnak annak. Ezáltal az ellentét a gyengék és kicsinyek közül sokakat elhívték és megtéveszt; sokakat megvakít majd a világi hatalom és dicsőség. Sokan lesznek arra büszkéek, hogy ők ott születtek, ahol a hatalom van. Ne feledjétek, hogy akik a világi hatalmat támogatták azok mindenütt, minden korban többnyire az igazság ellenére cselekedtek.

Hiszen ha az egyházat tekintitek, ott is az történt, hogy az egyház vezetői beavatkozva a világi dolgokba és politikába a Szentlélek tanítása helyett a maguk világi hatalmát erősítették, elfeledkezve arról, hogy az ő feladatuk emberi lelkek mentése lett volna. És ha már egyszer azt mondják, hogy Péter apostol az első pápa volt - ami nem felel meg a valóságnak - akkor legalább arra gondolnának, hogy Péter emberlelkeket halászott, emberlelkeket mentett és semmi köze nem volt Rómához. Hiszen Róma, az akkori világi hatalom végeztette ki őt is. **Nektek se legyen semmi közötök a világi hatalomhoz és a világ dicsőségéhez! Nektek is, és minden hívő léleknek azt ajánlom, hogy ne törekedjenek elsőségre!** Mit mond a mi Urunk a Jézus Krisztus erre? *„Aki első akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok...”*. Mert a szellemvilágban ez a szolgálat teszi lehetővé, hogy valaki utolsóból első lehet. Krisztus maga mostan meg tanítványai lábát, szolgálta őket, segítségükre volt, minden

testi és lelki igényükről gondoskodott, mindent időben megmondott nekik, mindenre időben felhívta a figyelmüket. Mi is ezt tesszük. **Tehát ha elsők akartok lenni az én Atyám, Istenem birodalmában, akkor vegyétek magatokra a szolgálat lelkét!** Akkor szolgálni kívánjátok mindazokat, akik a ti környezeteteket alkotják, azzal amitek van: képesség, tudás, egészség, ismeret, idő, anyagi javak. A hatalomra vágyókból, a dicsőségre vágyókból pont a szolgálat lelke hiányzik. Krisztus király volt - de nem a zsidók királya - hiszen megmondotta, hogy az Ő országa nem e világból való. Krisztus az én Atyám, Istenem országából való király volt. Valaha a királyság ezért létesítettett, hogy a király minden alattvalójáról, azoknak lelki és testi szükségleteiről gondoskodjék, azokat egy erős nemzetté kovácsolja össze. Az erő nem arra kellett, hogy másokat megtámadjon, mások ellen háborút viseljen, másokat leigázzon, másokat kifosszon, hanem, hogy a külső támadást leszerelve békességet teremtsen, hogy a rábízott emberi lelkekben az Isten országa megépülhessen.

A mi Urunk, a Jézus Krisztus is ezt mondja, amikor megkérdezik, hogy király-e Ő, nem azt mondja, hogy Ő a zsidók királya, hanem: *„Igen, király vagyok, de az én országom nem e világból való.”* Így kell gondolkoznia a hívő embernek is. Jelenleg az ember a Föld polgára, jelenleg a Föld vándora, de az ember országa, a ti országotok nem ez a Föld, ez az ellentét világa. Itt csak vándorok vagytok mindaddig, amíg érzésben és gondolatban el nem szakadtok ettől a világtól, hogy azután örökségül bírhattok azt a világot, amely Isten országa; ahol minden lélek, minden teremtmény hálát és dicsőséget ad a hatalmas, teremtő Istennek.

Sok mindent felszínre fog még hozni a közeljövő; sok minden belefolyik még a világba, ami most még nem látható, mert az idő rövid. Sok mindennek meg kell még történnie a nagy napig, amikor eljő a mi Urunk, a Jézus Krisztus, hogy *„ítéljen elevenek és holtak fölött.”* Vigyázzatok, hogy a történések meg ne zavarjanak, el ne tántorítsanak benneteket! A földi hatalmasok nem adhatnak senkinek sem életet, sem biztonságot, sem védelmet,

sem semminemű garanciát, amikor majd olyan dolgok történnek, amiktől a tudomány vívmányai sem lesznek képesek megvédeni az embert. Ki tud tehát megvédeni benneteket? Ha Istenben hisztek, ha Néki adtok hálát és dicsőséget, ha az Ő hatalmát ismeritek el magatok felett, ha Benne reménykedtek, Ő védhet meg benneteket mindentől. És ha netán a test áldozatul is esik, a fontos az, hogy a lélek, a szellem ne szenvedjen kárt. Mert mit számít, ha az ember a hatalmi tébolyában az egész világot megnyeri is, de a lelkében kárt vall? A testi élet 50, 70 vagy 90 esztendőre korlátozódik, de a lélek világa örök, tehát mit számít a rövid emberi élet és dicsőség? Mit számított a heródeseknek, a császároknak, a hatalmakon lévőknek, ha az egész világot megnyerték is, ha mindaz, amiben olyan jól érezték magukat évezredekre szóló, nehéz következményeket eredményezett számukra. Egyszer mindenkinek fel kell ébrednie a valóságra egyszer mindenki szeme elől eloszlik a hatalom káprázata, egyszer mindenkinek hatalom, dicsőség, bíbor nélkül, mezítelenül kell megállnia az igazság törvénye előtt. Az igazság törvénye pedig nem ismer kegyelmet testvéreim. Tehát jól gondolja meg minden ember, mi után vágyakozik, mit tesz, milyen határozatokat hoz, és milyen szerződéseket ír alá, és jól gondolja meg az ember, mivel írja alá azon szerződéseket, mert azt a szerződést, amit emberi vérrel írt alá, azt az ördöggel, az ellentéttel köti. És amikor eljön a nagy nap, a halál napja, ott fog állni az ördög és követeli a maga jussát, mondva: „hatalmassá tettelek, erőssé tettelek népek, nemzetek felett... most jövök, hogy fizess!., semmit nem kértem, az egész világot neked adtam... semmit nem kértem, csak - és ez a csak igen nagy szó! - a te halhatatlan lelkedet”. Mit gondoltok testvéreim, miért örökíti meg a Szentírás a mi Urunk, a Jézus Krisztus megkísértését az ellentét részéről? Miért mondja Neki: *„az egész világot neked adom, ha leborulva imádsz engem”*?... Világot, csillogást, hírnevet, dicsőséget, rangot, pénzt, mindent ígér, azzal a feltétellel, hogy Istent helyett, leborulva őt imádd.

Vajon mindazok, akik a történelem folyamán, vagy akárcsak ebben vérvizataros **XX.** században azt követelték a maguk részére, hogy az embermilliók leborulva imádják őket, hova jutottak? És hova jut az az emberlélek is, aki nem utasítja el az ellentétet ahogy Krisztus tette: *„távozz tőlem sátán, mert meg van írva, hogy minden dicsőség és minden hatalom a mi Atyánkat, Istenünket illeti”*. Mi lesz azokkal az emberlelkekkel, akik nem utasítják el az ördögöt, az ellentétet és leborulva imádják a világ hatalmasait, gazdagait, a hírnévben, dicsőségben sütkérezőket? Mi lesz azokkal, akik így eltévesztették az irányt? Mivel az ember nem tökéletes, és nagyon is bűnnel van áthatva, így minden ember cselekedeteiben bűnök és tévedések találhatók. Éppen ezért az igazság törvénye előtt nem is annyira a cselekedet számít, hanem az, hogy valaki a helyes úton, helyes irányba ment-e, vagy eltévesztette az irányt és helytelen útra tért. A helytelen úton lehettek jó cselekedetei, de azok mit sem érnek, ha nem jut célba. Mivel tévutakon jár, nem a helyes irányt követi, ezért sohasem érkezik el az ígéret földjére, az én Atyám, Istenem országába. Ez alatt, hogy soha, azt értem, hogy ebben a fejlődési turnusban, a Föld átalakulásáig nem érkezik el oda. Mert minden kataklizma, minden világegés után egy egészen új élet kezdődik az átalakult bolygón. **Az új Földön, amiről olvasatok, örömben, boldogságban, harmóniában élnek ezek a tűzben megpróbált lelkek. Nagyon remélem, ti is mindannyian azok lesztek, és együtt adhatunk majd hálát és dicsőséget a mi Atyánknak, Istenünknek, amiért benneteket megmentett!**

Ő legyen veletek, Ő vigyázzon a lépéseitekre, Ő áldja meg az életeteket! Isten veletek!

ÖNISMERET, ÖNTISZTÍTÁS(*)

2002. március 10.

Köszöntelek benneteket testvéreim szeretettel a Megváltó, a Krisztus nevében! Azt mondjátok tévedni emberi dolog! És valóban így van. Mi több, a magas világok lakói sem tévedhetetlenek; ahhoz, hogy valaki soha ne tévedjen, tökéletesnek kell lennie. A tökéletesség kizárja a tévedést, de amíg a teremtmény nem tökéletes, addig mindig fennáll a tévedés lehetősége. A hozzá nem értő ember, aki nagyon messze esett a tiszta szellemek világától, nem egyszer fennhéjázva és gúnyosan kérdezi, hogyan lehetséges, hogy Isten, Aki maga a tökéletesség, olyan teremtményeket hozott létre, akik nem tökéletesek. De ha a teljes tökéletességükben hozta volna létre őket, akkor nem lenne fejlődés és cél; akkor már a teljes beérkezetttség állapotában lettek volna. Szükséges viszont, hogy a teremtmény szabadakarattal rendelkezék és ez a szabadakarattal való rendelkezés szükségessé teszi, hogy a teremtmény választhasson, hogy a tökéletesség állapota felé igyekszik-e és azt kívánja elérni, vagy valami más célt tűz ki maga elé. Azonkívül az is szükségeltetik, hogy a cél érdekében a teremtmények erőt fejtsenek ki, azaz dolgozzanak. Mindebből az következik, hogy Isten ugyan nem tökéletes teremtményeket teremtett, de a tökéletesség csirája bennük volt, és a tökéletesség elérésének a lehetősége fennállt részükre, hogyha azt ők maguk is akarják, ha ők maguk is töreksenek arra. Tehát, akik helyesen választottak, azok maguk is átlátták, hogy a tökéletesség állapotai milyen boldogságot tartogattak számukra, ezért mindent elkövettek, hogy ezt az állapotot elérjék. Ha bármilyen gondolat, vagy érzés ezt a célt akár csak egy pillanatra is elhomályosítja Isten teremtményei előtt, amitől nem látják ezt a csodálatosan magasztos, boldogító célt, akkor - mivel nem tökéletesek - tévedés történik. A tévedés még nem bűn, de a tévedés bűnné válik, hogyha a teremtmény macacsul ragaszkodik az ő tévedéséhez. A tévedésből így azután

bűn - mi több bűnök lesznek. A bűnnek káros következményei vannak a szellemre nézve, mivel a bűn nem más, mint Isten akaratától való eltérés. Tehát először történik a tévedés, a tévedésből - ha azt helyre nem igazítják - bűn lesz, a bűnnek fájdalmas következményei lesznek, amelyek egyben tapasztalatul is szolgálnak, hogy a helytelen gondolat, a helytelen érzés révén rossz útra tévedt teremtmény a rossz következmények megtapasztalása révén visszatérjen az elhagyott helyes útra. Ha ez nem történik meg, akkor újabb súlyos következményei lesznek a bűnnek: a betegség, a betegség következménye a halál és a halál következménye a kárhozat. Azonban minden egyes állomásonál új és új, mi több számtalan lehetőséget tart fenn a minden teremtményét kivétel nélkül szerető mennyei Atyánk, hogy ez így, ahogyan elsoroltam, végbe ne mehessen.

Tehát a tévedés csak egy kis homályt hoz a teremtmény érzés- és gondolatvilágába, ami még könnyen korigálható; a bűn már olyan következményeket, amelyeket elsoroltam: a betegséget, a halált és kárhozatot amelytől már igen nehezen szabadulhat meg a teremtmény. Minél makacsabb és minél tovább ragaszkodik az ő tévedéséhez, annál jobban megnehezíti állapotát, annál inkább megkötözi önmagát, mert a bűn gúzsba köt. Bár a teremtmény tévedésében úgy véli, hogy azáltal, hogy Isten akaratától eltért, szabadabbá válik, de ennek éppen ellenkezője igaz; a bűn következményei megkötik őt; szűkre szabják a lehetőségét, és végsősoron, ahogyan mondtam, halálhoz és kárhozathoz vezetnek. Ebben az állapotban a megkövesedett erők, mint abroncs, veszik körül a teremtményt, tehát teljesen elveszíti szabadságát. Ennek ellenkezőjeként, amilyen mértékben igyekszik a teremtmény megszabadulni bűneitől, olyan mértékben válik egyre szabadabbá. **Ahhoz viszont, hogy a bűneit megismerje és tőlük szabadulni tudjon, az igazság ismeretére van szüksége:** ezért mondja Krisztus, hogy az „*igazság szabaddá tesz titeket*”. Tehát azoknak a teremtményeknek, akik a tévedést hagyták bűnné fajulni, nincs fonto-

sabb, nincs lényegesebb feladatuk és munkájuk sem önmagukkal, sem a teremtett világgal, minthogy megszabaduljanak bűneiktől.

A bukás óta a mi Urunk, a Jézus Krisztus minden intézkedése kizárólagosan és csakis azt a célt szolgálja, hogy a bűnöst, a bukott teremtményt, vagy ha a Földről beszélünk - embert megmentse, megszabadítsa a bűntől, mert ha a bűntől megszabadítja, akkor megmenti a haláltól, megmenti a kárhazattól.

Persze ehhez az embernek meg kell ismernie a maga természetét. Ez az, amit az ember a legkevésbé akar, a legkevésbé szeret és amire az élete folyamán a legkisebb gondot, figyelmet és időt fordítja. Újra és újra áztatja magát azzal a tévedéssel, hogy nem rossz, nem bűnös ember ő, hogy ez is, az is csak tévedés, csak hiba, és ő igaz, becsületes, hitben élő jó ember. Hát igen, hitben él, abban a tévhitben, hogy ő jó; abban a tévhitben, hogy az idő, az alkalom és a lehetőség bűnös természetének megerősítésére szolgál, nem pedig, hogy mindazoktól szabaduljon. Mert elhiszi, hogy szabadulni kíván, de a valóságban körömszakadtáig ragaszkodik a maga akaratához, a maga igazához, tévedéseihez, és ezáltal a bűn állapotában még inkább megerősödik. A hazugság kitűnő eszköz arra, hogy azzal az ember elkendőzze az igazságot, a valóságot önmagáról és Isten törvényeiről. Az emberek önmagukban, azután társadalmi osztályokban - és igen, a vallásoknál is - megerősítenek tévtanokat és tévigazságokat, amivel tisztára akarnák mosni önmagukat. Nem a lényegre koncentrálnak, tudniillik arra, hogy felismerjék és megbánják bűneiket és mindenáron szabadulni akarnak tőlük, hanem a külsőben állítanak fel olyan formásokat, amelyeket követendőnek, lényegesnek és fontosnak tartanak. Tehát mindaz, ami az emberrel történik, belülről indul ki; mindaz, amit a külsőben megcselekszik, az a benső kifelé való vetülete; ezért, hogy a bűnt, mint vetületet ne lássa a maga életében, a hazugsággal elkendőzi azt. Egy idő után olyan zavar keletkezik benne, hogy már vakon hiszi, hogy a rossz jó neki,

ami pedig lelki szempontból jó lenne neki, az - szerinte - megnyirbálja az ő szabadságát, az élet élvezetében. A tévedése azután hitetlenséghez vezet, mert téves elgondolásainak betöltését tartja mindennél fontosabbnak. De hát egy idő után meg kell csömörülnie attól, amit kivetít a világba, mert bűneinek következményeit feltartóztatni nem képes, és azok utolérik őt. Amikor ezek a következmények újra és újra visszatérnek hozzá, ezért másokat kezd okolni. Tehát nem ismeri fel, és így nem is hajlandó elismerni és bevallani maga előtt, hogy mindennek ő az oka; minden boldogtalansága, minden szegénysége, minden nyomorúsága, minden félelme, minden szenvedése, minden betegsége és igen, a halál is belőle indul ki; mindennek ő volt az elindítója.

Ezzel szemben azzal áltatja magát, hogy a társadalom, a szülő, a barát, az ismerős, a fennálló társadalmi törvények, más emberek mulasztásai azok, amik miatt neki kevesebb jut, ami miatt szenvednie kell, vagy megaláztatás éri vagy betegség jön rá. **Én pedig csak azt mondhatom néktek, minden szenvedésnek, nyomorúságnak, halálnak, kárhozatnak oka az emberben lévő bűn.** Ha megszabadul a bűnöktől, akkor a megtérés által megszabadul mindezeketől a gyötrelmes következményektől. Ha valaki megtér, már nincs semmi dolga más emberek életével, nem érdekli, hogy a világban sikereket érjen el, hogy a világban jelentős tényezővé váljék, hogy az emberek felnézzenek rá, dicsérik és dicsőítsék őt. Tudja azt, ha másokkal nézeteltérése, haragos, indulatos, rossz összeütközése lesz, ez mind az ő bűnei révén jön létre. Mert amit kibocsát a világba, a hasonlóság törvényénél és a következmények törvényénél fogva az jön vissza hozzá. Tehát, ha boldog akar lenni, akkor nem mások, hanem önmaga iránt kell kérlelhetetlenül szigorúnak lennie; nem másokat, hanem önmagát kell elítélnie; bajainak okát nem másokban: a férjében, a feleségében, a gyermekeiben, embertársaiban, hanem önmagában kell keresnie. Ezzel szemben egy külön tudományágot fejlesztettek ki a Földön

arra nézve, hogy egy kívülálló valaki magyarázza meg az illetőnek, miért jutott abba a számára kényelmetlen helyzetbe.

A magyarázat nem úgy szól, hogy mindenki a saját tetteiért, tévedéseieiért, mulasztásaiért felelős, tehát a benne lévő bűnös hajlamokban keresendők jelenlegi helyzetének okai, hanem úgy szól, hogy apád, anyád, gyermekkorod, a társadalom, tehát mindenki más felelős azért, amilyen helyzetben ma vagy, csak te nem. Ha ez így van, ha a külvilág felelős ezért, akkor a külvilágtól kell várni azt, hogy ott a dolgok megváltozzanak és átalakuljanak, és akkor majd te is boldog leszel. **De várható-e másoktól bármi, akik legalább olyan tévedező, olyan bűnös természettel és tendenciákkal megrakottak, mint ő, aki a külvilágtól várja a nehézségeinek, betegségeinek, gyötrelmeinek orvoslását? Nem várható!** Egyáltalán mi várható? Újabb ellentétek, újabb meg nem értések, ellentétek ember és ember között, újabb osztályharcok fellángolása, amelyeket vagy elvisel az ember türelemmel, vagy nem.

Nem mintha a régi időkben türelmesebbek vagy békességre törekvőbbek lettek volna az emberek, de például a házasságban is azért viselték el a másik gyengeségeit, bűnösségét és fogyatékoságát, indulatos, erőszakos vagy hatalmaskodó természetét, mert a társadalom nem nyújtott rá más lehetőséget, tehát a társadalmi megkötöttségek miatt nem tudott vagy nem mert ebből kiszállni. Amikor ezeket a nagyon is emberies korlátokat, amelyek szintén nem egészen feleltek meg az isteni akaratnak, a szabadság, a demokrácia jegyében lerombolták, ezzel egy lépést sem jutottak előbbre az öntisztítás területén, mert az ember továbbra is megmaradt bűneiben, mi több, még szabadabban élte ki azokat. Mert míg eddig, ha másért nem, a mások előtt való szégyenkezésből, - ismételten mondom, helytelenül - hazugsággal takarta el vétkeit, ezzel szemben manapság szinte büszkélkednek azzal, hogy ők mi mindent meg mernek tenni. A korlátokat lerombolták, az indulatok elszabadultak, az ember többé nem tartja még annyira sem fontosnak, mint ré-

gebben, hogy önmagába nézzen, és hogy tegyen is valamit annak érdekében, hogy bűneitől megszabaduljon. Amíg régen azokat tartották hősöknek, akik egy magasabbrendű eszméért, a szabadságért, egy népért sokat áldoztak, szenvedtek, talán életüket is odaáldozták érte, addig ma, ebben a feje tetejére állított világban, már nem ezek a hősök. Tehát - mint azt olvastátok - az egyház fénykorában vértanúk szentekké, hőökké minősültek, de a mai világra már ez sem jellemző; a mai világban minél szabadabban kiéli valaki a bűnös hajlamait, minél inkább rossz példát nyújt, annál követendőbbnek tartja az ifjúság, annál többet fizetnek érte, hogy azt a képernyőn láthassák. Tehát a bűn felértékelődött, az erények értéke pedig alászállt.

A ma élő emberek többsége - tisztelet annak a kevés kivételnek, akik még a Szentlélek szavára hallgatnak - inkább a bennük élő bűnös tendenciát akarják a világban megerősíteni. Természetesen az ilyeneknek fogalmuk sincs arról, hogy mit jelent a bűnöktől megszabadulni, és az erényeket elsajátítani. A legtöbb ember ahelyett, hogy megpróbálna az önmaga természetén uralkodni, másokon akar uralkodni; anélkül, hogy az önmaga lelkében az igazságot jelentős tényezővé tenné, a maga igazságát akarja másokra ráerőszakolni. A világban látható nagy zavargásoknál, az erősebb népek ma hazugsággal akarják elhitetni azt, hogy mindaz a nehézség, gonoszság, szenvedés, fájdalom a világban azért van, mert a kevésbé életre valók nem tudják kikaparni a tűzből azt, amire nekik szükségük lenne. Mert azok nem értenek semmihez, mert tehetetlenek, és nem azért, mert ők, akik ezt mondják, önzők, erőszakosak, követelőzők, népeket népek ellen uszítók, elveket, eszméket összekeverők, hogy ebben a nagy bábeli zűrzavarban senki se ismerje ki magát, és ne ismerje meg sem önmagát, sem azt, hogy neki szellemileg, lelkileg mire lenne szüksége. Így ezek az országok - vagy merjem mondani ez az ország, amely a nagy Bábellá avanszálta magát? - ereje tudatában uralmat akar gyakorolni úgy a mások anyagi, mint szellemi javai felett. Bár demokráciára és szabadságra hivatkoznak, valójában ezt a szabadságot csak

az önmaguk részére teszik lehetővé azokkal az egyre erőteljesebb megszorításokkal, amelyekkel Krisztus igazságát akarják lerombolni az emberi lelkekben.

A régi időben az egyház és az állam érdekei erősen és alaposan összefonódtak, és ez a két intézmény erőteljesen, néha erőszakosan kordában tartotta az emberi lelkeket, ami által az ott élők szellemi fejlődését is alaposan gátolták. Akik ezt meg látták, úgy gondolták, hogy jobb lenne az államot a vallásoktól szétválasztani, mert ezáltal a lelkek szellemi fejlődése elősegíthető lenne, tehát szétválasztották. Nem azzal lett a baj, hogy szétválasztották, hanem azzal testvéreim, hogy amikor szétválasztották, akkor az állam intézkedéseivel alaposan megnyirbálták azoknak jogait és lehetőségeit, akik még imádkozni akartak, akik még lelki fejlődésük érdekében munkálkodni kívántak. Ezeket hagyták, hogy közneveltség tárgyává tegyék, és megtiltották nekik, hogy nyilvános helyen imádkozzanak, vagy kifejezésre juttassák Krisztushoz való tartozásukat. Tehát az ellentét esz közei kerekedtek azok fölé akik már eljutottak annak felismeréséhez, hogy a bennük lévő bűntől nem képesek az önmaguk erejével megszabadulni, ezért szükségük van a mi Urunk, a Jézus Krisztus segítségére. Előfordulhat, mivel amazok erőszakosak, a keresztény ember pedig - feltételezhetően - egyszerű és szerény, és nem a maga, hanem a krisztusi igazság érvényesítésére törekszik, legtöbbször a keresztény lelkületű ember húzza a rövidebbet, az erőszakoskodókkal, a hangoskodókkal szemben, akik nem félnek a megbotránkoztatástól, nem félnek a sárral, a szennyel való dobálózástól. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az alázatosak az igazán kárvallottak, - meglehet, hogy anyagilag igen, de az embernek a maga 70, 80 esztendeje alatt nem e Földre kell építkeznie, hanem az örökéletre. Mert ez a 70 vagy 80 esztendő múlandó, amaz pedig örök. Ez az ellentétből van, az pedig a mi Atyánk Istenünktől; ez csalódásokat, megbotránkoztatásokat, betegségeket, halált hoz, bármije van is; amaz pedig örök életet. Tehát ezen az alapon az embernek el kell döntenie, hogy mit is akar kezdeni az életével. Mert, ha a

bűneitől szabadulni akar, akkor nem szabad hagynia, hogy az úgynevezett világi igazságtalanságok őt túlságosan haragra indítsák. Akkor nem bízathat mást arra, hogy vegyél csak el mindent, amihez lehetőséged van, mert éreznie és tudnia kell azt, hogy ha törvénytelen úton jut valamihez, akkor lelkileg kárvallott lesz. Hiszen Krisztus arra tanítja, hogy ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel, és ha elveszik a felső ruhádat, add oda az alsódat is.

A világban az embernek sajnos ezt kell látnia: a világ ott harácsol, ahol a legkevesebb az ellenállás. Kiknél a legkevesebb az ellenállás? Ha világi szempontból nézzük, akkor a gyengéknél, az öregeknél, a betegeknekél, a gyerekeknekél, a nincsteleneknekél, a szegényeknekél, az értelmileg gyengébb képességűeknekél, akik képtelenek észrevenni a hátsó rabló szándékot, és így hazugságokkal leveszi őket lábukról, Ha pedig szellemi szempontból tekintjük ezt a kérdést, még az anyagiassá beállított ember is tudja, hogy akik számára a szellemi értékek a fontosak, azok nem fognak olyan eszközökhöz folyamodni, mint ők. Azonban el ne felejtsétek, hogy akik nem folyamodnak ezekhez a mai társadalmakban használatos eszközökhöz, azok majd belemehetnek az üdvösségre, emezek pedig mennek a kárhozatra. Az utolsó időkben természetes lesz az, hogy aki valamit el akar venni mástól, annak azt meg kell tévesztenie; ha nem megy, meg kell rágalmozni vagy zsarolni őt; ha az sem megy, meg kell félemlíteni; ha ez sem segít, akkor meg kell vesztegetni. Ezt egyaránt megteszik csoportokban, a bíróságokon, a politikai és a gazdasági életben, és mindez megtörténhet itt is, egy ú.n. keresztény államban, egy keresztény társadalomban is, ahol annyi templom és annyi vallás van, mint sehol máshol a világon. Viszont a módszer, az életmegnyilvánulásuk, az ígéretéseik, a hazugságaik, a rablási szándékuk, a háborúskodásuk, a gyűlölködésük egyáltalán nem azt bizonyítja, hogy ez egy keresztény állam.

Kereszténynek lenni nem egy ünneplő ruha, amit vasár- és ünnepnap magára ölt az ember; kereszténynek lenni

nem annyiból áll, hogy vásár- és ünnepnap elmegyünk a templomba; a kereszténység nem abból áll hogy keresztvizet csorgatnak a gyermek fejére vagy felnőtt korban alámerítik az embert. Nem! A hit igaz cselekedetek nélkül holt állat. Ha nem tud az ember igaz cselekedeteket felmutatni, akkor hinni sem tud azokban a tiszta világokban, amiről a mi Urunk, a Jézus Krisztus beszélt. Ha a Jézus egyetlen mondásában nem hisz, akkor a többiben sem hisz igazán, mert ha egyről feltételezi, hogy az nem úgy van, akkor már feltételezi azt is, hogy Krisztus Urunk beszédjének alapja nem a teljes igazság. Ezért az embernek tisztába kell jönnie azzal, hogy kit követ: a mi Urunkat, a Jézus Krisztust, vagy a világ fejedelmét; tisztába kell jönnie azzal, hogy keresztény életet akar élni, bűneitől akar szabadulni, vagy itt is, ott is bűnös énjének akar kedvezményeket tenni. Tisztába kell jönnie azzal, hogy önmagával, az önmaga bűnös természetével szemben veszi-e fel a küzdelmet, vagy azokkal szemben, akiket ő ellenségnek tart? Különben ahhoz, hogy ellenségem van, nekem is közöm van. Ha én valakinek csak jót adok és jót teszek és annak az érdekét is szem előtt tartom, nemcsak a magamét, az nem válhat az én ellenségemmé.

Nézzétek meg a világot, és a keresztény társadalmakat; keresztény társadalom-e az, ahol egy anya megöli a saját gyermekét? Keresztény társadalom-e az, ahol a férj a feleséget megöli vagy kifosztja, ahol az idős embereket bántják, verik? Keresztény társadalom-e az, ahol minden eszközt igénybe lehet venni ahhoz, hogy a testi embert kielégítsék, hogy annak mindene meglegyen? Nem testvéreim!

Igaz, minden társadalomban vannak lélek szerinti keresztények, de a legtöbb ember csak állítja magáról, hogy ő keresztény; gondolkodásmódja, cselekedetei, érzésvilága egyáltalán nem azt mutatja, nem azt tükrözi felénk. Akik viszont igaz keresztények, azok függetlenül minden vallástól felvételt nyertek a mi Urunk, a Jézus Krisztus szellemi egyházába. Én azt remélném, hogy ti is mind kivétel nélkül ennek a szellemi egyháznak

a tagjai vagytok. Én igazán remélni kívánom, hogy eljutottatok arra a pontra, amelyen átérzitek és felfogjátok, hogy ezt az igazságot a magatok szellemi átalakulása érdekében mindenk fölé helyeztétek. Az ember mindent próbál megmagyarázni magának úgy magáról, mint azokról is, akiket mondjuk szeret, mondván, ha ide nem jön el, vagy ha innen kimarad, annak nyomós oka van. Kérem én, milyen nyomós ok lehet az, amiért hetente egyetlen napon, Istennek napján, a pihenés napján két órára nem tud ide eljönni? Mi az a fontos dolog, amit pont akkor kell elvégeznie, amikor itt megeléghetné halhatatlan lelkét eledellel. De az ember kedvébe akar járni férjének, feleségének, gyermekének, munkaadójának és nekik ajándékozza idejét. A maga részére pedig nem hajlandó rövid két órát fenntartani, hogy megkaphassa azt a lelki táplálékot, aminek segítségével képes lenne megfékezni önmagában a fenevadat.

Senki ne mondja nekem, hogy egy olyan ember, aki nem tartozik szorosabban egy szellemi közösségbe, ahol Krisztus az Úr, az majd felveszi a küzdelmet a maga bűnös természetével szemben. Jó, hogy az egyházak feladata az, hogy Krisztus igazságára tanítsák, oktassák, és vezessék el az embereket, de hogy kinek mennyi a világossága, az nem mindegy. Világosság és világosság között különbség van, mint ahogy különbség van a napfény és a holdfény között. Az emberek szeretnek általánosítani és azt mondani, hogy az is olyan, mint ez. Nem olyan! **A múlt alkalommal azt is megmondottam néktek, hogy nem csak a rosszat a jóért, de a jót a jobbért is el kell tudni hagyni.** Azt is mondottam, hogy mindenkinek másra és másra van szüksége, de nem kívánám, hogy ide felvételt nyerjenek olyan emberlelkek, akik erre nem érettek. Értsétek meg, ti nem vagytok jobbak, különbek, tökéletesebbek, értékeesebbek felebarátaitoknál, pláne nem Isten előtt; ti azért vagytok itt, mert néktek erre van szükségetek! **Ne mondja senki, hogy mindegy, ki milyen táplálékkal táplálkozik;** csecsemő táplálékot kapjon az, akinek már erősebb táplálékra van szüksége; akinek pedig még gyengébb táplálékra van szüksége, azt rá

kelljen beszélni arra, hogy ide tartozzon, holott azt a táplálékot, amit itt kaphat, képtelen megemészteni.

Ezekben az időkben jelentős és nagyra hivatott munkát végez a Szentlélek emberi lelkekben, de sokkal eredményesebb munkát lenne képes végezni úgy közösségeken belül, mint közösségeken kívül, ha az emberek törődnének ezzel. Tehát ezzel csak azt akarom mondani, hogy azért, mert kis létszámúak és ritkák azok a helyek, ahol ilyen feltűnő módon tanít a Szentlélek, ez nem jelenti azt, hogy nem dolgozik máshol is a világban, az egyházaknál, vagy akár olyan egyének befolyásolásán, akik népek sorsát intézik. **A Szentlélek mindenütt jelen van, ahol hívják, ahol kívánják, ahol óhajtják, ahol erősítést és megvilágosítást várnak tőle,** ahol felismeri az ember a maga gyengeségét, a maga tudatlanságát. Aki keres kap, aki zörget annak megnyitják, - személyválogatás nélkül - de az embernek igényelnie kell azt, és akkor, amit kér, azt megkapja. Ha pedig az ember a magasabb rendűt kérte és azt meg is kapta, akkor semmiért ne fordítson hátat annak. *Mindenek szabadok az embernek;* cselekedheti a jót, vagy a rosszat, távol maradhat innen valaki három hónapra, öt hónapra, elalhat valaki egy-egy tanórán, megteheti, hogy nem olvassa az írásokat, nem figyel arra, amit mondandók vagyunk. Tehát mindenek szabadok énnékem, különösen most az utolsó időkben, ebben a szabados világban, de nem mindenek használnak. Ma pedig ez a lényeg, hogy amivel foglalkozom, amivel az időmet töltöm, amibe az erőmet teszem bele, hasznomra legyen. Nézzétek meg az anyagias embert, mennyire mérlegeli, hogy amibe erejét, idejét adja, abból származik-e valami haszna? Ha ez így van az anyagiasan gondolkozók világában, mennyivel inkább így kellene, hogy legyen a szellemiek terén. De a szellemi igazságokkal foglalkozók között vannak, akik könnyelműen veszik az üléseken való részvételüket, mondván, ha ott vagyok, ott vagyok, ha nem vagyok, nem vagyok! **Hát én azt mondom néktek, hogy nem mindegy, hogy az üdvösségre vagy a kárhozatra megyen-e valaki. En azt mondom, nem mindegy, hogy ezt az utolsó**

lehetőségeit mivel tölti el. Én azt mondom néktek, ha évszázadokon vagy évezredekben keresztül az ember csak ímmel-ámmal végezte az öntisztítás munkáját, most, amikor a 24. órában vagyunk, nem mindegy; hogy milyen tempóban, milyen gyorsasággal végzitek ezt a munkát, amely az üdvösségre vezethet benneteket.

Ezeket azért mondom, hogy ideát senki ne védekezhessen azzal, hogy mondták ugyan, de nem kellő hangsúllyal, hogy azt kellő komolysággal vehettem volna. Hát én azt mondom néktek, hogy **nem ok és cél nélkül adatott az utolsó időkben a szellemvilágnak ez a hihetetlen nagy mozgósítása az emberek érdekében! Tehát nem mindegy, hogy az ember hogyan áll hozzá és milyen követelményeket szab maga elé és a maga részére**, mennyire próbál minden érzésével a Krisztus eszméjéhez kapcsolódni azért, hogy bűneitől megszabaduljon, mert mint mondtam, a bűnnek végső és legsúlyosabb következménye a szellemi halál és a kárhozat. **Ha ezt el akarjátok kerülni, ahogy a múlt alkalommal is mondtam néktek: térjete meg!**

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten veletek!

MINDENSZENTEK ÉS HALOTTAK NAPJA(*)

2002. október 31.

Szeretettel köszöntelek benneteket az Úr nevében testvéreim! Ha a mai napot tesszük vizsgálat tárgyává, érdekes nap ez, testvéreim. A naptár csak egy napot mutat: október 31-ike van, Mindenszentek és az azt követő Halottak napjának előestéje. Mindenszentek napján azokra kell emlékezzen az ember, akik amíg a Földön éltek, valamivel hozzájárultak a jónak az emberi lelkekben való megerősítéséhez. Természetesen azt csak úgy érthették el, hogy azt az isteni jót először az önmaguk lelkében hagyták megerősödni, és aztán tettek valamit azért is, hogy az másokban megerősödjön. Halottak napja olyan ünnep,

amikor az ember érzésben és gondolatban összeköti magát azokkal, akik valaha voltak, de ma már nincsenek itt. Akiket valaha szeretett, akik az ő életének részesei voltak, akikhez közel állt, de már elmentek, már nincsenek itt abban a formában, ahogy együtt éltek, és egymástól sok mindent kaphattak. Véglegesen azonban nem szűntek meg, csak előre mentek abba a világba, amelybe minden embernek készülnie kell. Készülnie kell azzal az élettel, amelyet itt e Földön Isten kegyelméből kapott, azért hogy oda eredményekkel térjen vissza. **Az ember értékesebb része is a láthatatlanban van és a kincseket sem erre a Földre kell gyűjtenie, ahol a rozsdá megemésztheti és a moly megrághatja, hanem erre a láthatatlan világra.** Mindennek a benső világa, a benső lényege az, ami számít, ami fontos; a külső forma, a külső megjelenés, a külsőben lejátszódó események lényegtelenek. Az ember ugyan lényegesnek találja a külsőben lejátszódó eseményeket, de azok tulajdonképpen nem mások, mint a lélek kivetített vágyai, érzései és gondolatai. Tehát ami a lelkében él, ami ebben a láthatatlan világban van, az vetítődik ki az anyagi világba is. Bár az ember úgy gondolja, hogy az események tartogatják számára a jót vagy a rosszat, de valójában minden jónak és rossznak ő maga, az ő láthatatlan lelki világa az elindítója és ő, ez a láthatatlan ember felel mindazért, amit az anyagi világban, mint történéseket kivetít, amik által másokat megrághat vagy másoknak helyes utat mutat.

Október 31-ike a reformáció ünnepe is; 1517. október 31-én szögezte ki Luther Márton a Wittenberg-i vártemplom ajtajára 95 pontból álló tételét, amivel a búcsúlevelekkel történt visszaélés ellen tiltakozott. Rájött arra, hogy mindazzal, amit az egyház külső eljárásaiban látott, lélekben nem tud azonosulni, nem tud összeolvadni, mert az Ő elgondolásai és érzései a láthatatlan világról, a láthatatlan világ kormányzójáról és teremtőjéről, a mi Atyánk Istenünkről és az Ő egyszülött Fiáról és annak tanításairól, semmiképpen nem volt az egyházon belül tapasztalt eljárásokkal összeegyeztethetők. Luther Márton bátor volt, mert

színt vallott és mindent elkövetett annak érdekében, hogy a helytelen vágányról, a rossz irányból újra a helyes irányba, a helyes útra terelje az emberek figyelmét. Az akkori egyházi vezetők nem látták tisztán a megtérés szükségességét. A helyes, a Krisztus által megmutatott iránytól pedig eltértek, tehát szükség volt arra, hogy Luther Márton mindannak kifejezést adjon, mindazt megmutassa a világ előtt is, amivel nem értett egyet. Természetesen, a régi vezetők, akik eltévedtek, ezt nem nézték jó szemmel. Így történt, hogy bár beszéltek arról, hogy Krisztus a szeretet Messiása és Krisztus áldására van e világnak, mégis kiátkozták Luthert és mindazokat, akik másként hittek.

1520-tól Luther megírta mindazon műveit, amiben kifejtette, hogy mivel, miért nem ért egyet. Ezzel azonban kihívta mindazoknak haragját maga ellen, akik mereven ragaszkodtak ahhoz, ami már elferdült és eltért a krisztusi parancsolatoktól. Sajnos azóta a megreformált protestáns egyházak is merően elkanyarodtak mindattól, amit Luther és Kálvin akart, t.i., hogy újra megtisztítsák, újra átlátszóvá, újra fénylővé és világossá tegyék Krisztus tanát. A régi római egyháznak voltak tantételei, amelyek megállták az idők próbáját és amelyeket helyesen cövekeltek le. A baj a későbbiek folyamán az lett, hogy a megreformált egyházak ezeket a fontos és lecövekelte tantételeket is felhígtották, amiket pedig nem lett volna szabad megtenni, nem lett volna szabad megváltoztatni, mert azok az isteni parancsolatokon, isteni törvényeken és magán az isteni igazságon alapultak.

Így hát mindazok az újjáalakított, megreformált egyházak is egyre inkább beengedték a világias gondolkodást, amely ellen Luther és Kálvin harcot hirdetett. Ők ugyanis vissza kívánták terelni a vallást a krisztusi egyszerűséghez, a krisztusi parancsolatokhoz, a természeteshez, a krisztusi alázatossághoz és szegénységhez. Nem érezték jól magukat abban a dicsőségben, pompában, és hatalomban, amellyel az egyház vezetői évszázadokon keresztül körülvették magukat, hasonlóan a régi írástudókhoz és farizeusokhoz. Ha jól megnézik ma az egyházak életét, kezdve az ortodox zsidósággal, folytatva a keresztény

egyházakkal vagy az iszlámmal, mindenütt azt kell látnotok, hogy sok azokban a tévhit. A világ felé fordulnak és a világot akarják megreformálni tantételeikkel, nem pedig az ember lelki világát, a láthatatlan embert. Holott, ha a láthatatlan embert reformálnák meg, akkor megreformálódna, átalakulna, átválna a külső világ is. Így azután a protestáns vallások is egyre inkább teret adnak azoknak a nézeteknek, amivel a politikai életbe, vagy titkos társaságok tevékenységébe avatják be magukat. Hogy minek, mikor kell megtörténnie, azt nem az dönti el, hogy október vagy szeptember van, vagy azt mondjátok, hogy 2002 van; tulajdonképpen testvéreim ez teljesen lényegtelen. Az ember és sok esetben ti sem fogjátok fel helyesen és érzékelitek, hogy minek, mikor kell megtörténnie; hanem a láthatatlan világban, az érzések, a gondolatok, a vágyak, az elképzelések, a megerősödött elvek és eszmék azok, amiknek beérési ideje van, és amikor azok beérnek, azoknak az anyagi világban is a felszínre kell kerülniük.

Vannak, akik haláluk után hosszú ideig alvó állapotban vannak, tehát számukra még nem jött el az idő, hogy felébredjenek. Nem azért virágoznak a fák, a bokrok és nem azért nyílnak a virágok, mert a hónap neve május, mert az ember azzal a névvel jelölte azt a hónapot, hanem azért, mert akkor van itt az ideje. Ha decembernek hívnátok ezt a hónapot, akkor is abban az időszakban virágozna minden, mert akkor alkalmas az időjárás a virág kibontakozására; akkor járnak meleg légfurakatok, akkor éri a nap sugara megfelelő szögben ezt a földrészt, ahol május a kibontakozás ideje. Így van ez testvéreim az elvekkkel és eszmékkkel is. A mi Urunk, a Jézus Krisztus eljövetele már hosszú-hosszú idővel azelőtt megígértetett, de mondjuk még 500 évvel előtte sem voltak az emberi lelkek kellőképpen felszántva, így tehát semmiképpen nem volt alkalmas az idő arra, hogy a nagy Magvető a magvetés csodálatos munkáját elvégezhesse. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy amikor Ő eljött, akkor minden ember lelke már felszántott, fellazított, felpuhított talajként kész lett volna a mennyei mag befogadására,

mert ha ez így lett volna, akkor ma ti nem lennétek itt. Mondja az Úr: *„némely magok az út szélére estek, más magok a bozótba és megint más magok köves talajba hullottak vagy az ég madarai csipegették fel azokat”*. Tehát mindennek ideje van, amikor az a jóra, vagy a rosszra megéri. Egy ilyen bolygón, mint a tiétek, amely ellentétes anyagokból, a magasabb, tisztább rendű világok kidobott salakjából épült fel, beérési ideje van a rossznak is. A rossznak ilyenkor minden sikerül. Nem azért, mert Isten így akarná, hanem mert a bűnös emberlelkében, akik Isten törvényével ellentétesen élnek és gondolkodnak, megerősödött a bűn, ami lehetőséget ad ebben az anyag, idő és tér világában, a rossznak kiteljesedésére. Tehát itt lehetőség van úgy a jó, mint a rossz megvalósítására, mert itt úgy a jó, mint a rossz érezteti hatását.

Vannak, akik lelkükben a mennyei hangot hallják és az igazítja el őket a földi élet összevisszaságában, de éppen így létezik a gonosz erőszakos hangja is, amelyet azok az emberek hallanak meg, akik egész beállítottságukkal abba az irányba figyelnek. Mivel az ember kedveli a sötétséget, kedveli a sötét világ groteszk, rémítő alakjait, és borzongást, izgalmat, félelmet érez azok láttán - például a horrorfilmek - ezt erősítik fel az emberben ezáltal a sötétség fejedelméhez köti magát. Általában az ember úgy gondolja, hogy a rosszal gyorsabban, könnyebben, és kevesebb munkával ér célba, mint a jónak követésével. Tehát mivel inkább észreveszi az alkalmat és lehetőséget a rosszra, azért a benne levő rosszat szabadon beleadja a világba, a kedvezőt, ami Isten rendeltetése szerint az igazaknak járna, azt pedig magához ragadja. Az ember mindenképpen azt szeretné, hogy amit kapzsiságával, önzésével, hatalomvágyával, erőszakosságával, türelmetlenségével, mint rosszat belead az életébe, ezért cserébe olyan források nyíljanak meg számára, amelyek a jónak áldásait és eredményét hozzák közelebb hozzá. Azokat a csatornákat pedig, amelyeken keresztül feléje folya a rossz és szenvedtető: mások felé irányítja. Az ember

nagyon könnyen megtéved, amikor a rossznak nem érzi azonnal a következményét; el sem hiszi, hogy rossz tetteiért valami kellemetlen érheti, ezért felbátorodik és nyugodtan elköveti a rosszat. Mivel pedig a földi világban a jó eredményét manipulálják és a rossz képviselői felé irányítják, az embernek elmegy a kedve a jó cselekvésétől, mert nem azt látja, hogy a jónak jó, és áldásthozó lesz a következménye.

De testvéreim, miként a ti bolygótok, a Föld, ennek a nagy világmindenségnek csak a sötét oldalát mutatja, azonképpen amit itt, ebben a fizikai létben tapasztal az ember, ez a teljes életnek csak az egyik oldala; a másik oldal ott vár rá a láthatatlan világban. Mivel ezt nem látja, azért azt hiszi, hogy az nincs is. Tudja, hogy az élet elmúlik, tudja, hogy aki megszületett, annak meg is kell halnia, de mégsem akarja beismerni és tudatosítani önmaga előtt, hogy a láthatatlan világ is létezik. Azt gondolja, hogy a halál teljes megsemmisülést jelent. Ha pedig hiszi, hogy az élet folytatódik a halál után, akkor azt gondolja, hogyha elég ügyesen lavírozott a földi életben, és a rossznak hatásai nem érték utol, akkor majd odaát is ki tudja menteni magát az igazság törvénye előtt. Ez azonban nem így van, mert a láthatatlan világban az igazság törvénye pontosan működik és ki nem kerülhető. **A földi világban, az Isten szeretetéből folyó kegyelem az, ami az igazság számonkérését elhalasztja,** hogy az embernek ideje és alkalma legyen a megtérésre. Az ostoba ember viszont ahelyett, hogy ezt az időt és alkalmat a megtérésére felhasználná, úgy okoskodik, hogy most van itt az alkalom és lehetőség arra, hogy kiélje a lelkében élő ferde vágyakat és törekvéseket, mert szerinte ez az élet célja. Az élet célja pedig, mint tudjátok, sokkal magasabb rendű, sokkal fontosabb annál, minthogy az ember itt jól éljen, és a testi embernek mindene meglegyen. Azért tehát az embernek mindig figyelembe kell vennie azt, hogy **a jó a jóval, a rossz a rosszal van összekötve,** hogy hasonló hasonlót vonz, hogy a jó csak jót tud adni magából, ezáltal csak jóval tud fizetni az embernek is; a rossz pedig csakis rosszal fizethet. Némely esetben az ember

azt gondolja, hogyha csak kevesen hisznek valamiben, akkor bizonyára azok állnak a rossz oldalon, és amiben sokan hisznek, ami után sokan nyújtják ki a kezüket, annak kell jónak lennie.

Nem úgy van! Nézzétek, a mi Urunk a Jézus Krisztus a jónak képviselője volt, és egészen egyedül állt az isteni jó oldalán, mégis Nála volt az igazság. Ezekben az utolsó időkben pedig az emberek könnyelműsége, nemtörődömsége és bűnössége révén a gonosz hihetetlen nagy hatalomra tett szert az emberek nagy része felett. Ez azonban mégsem jelenti azt, hogy mivel az emberek többsége a gonosz befolyása alatt áll, akkor nekik van igazuk. **Azért van a Szentlélek ma a világban, hogy az igazságról tanúságot tegyen**, és az ember ne mondhassa azt, hogy nem tudta, hogy bűnös életének fájdalmas következménye lesz majd a túlvilágon; nem tudta, hogy az általa picinynek, jelentéktelennek tartott dolgok nagygyá és hatalmassá nőnek a láthatatlan világban; nem gondolta, hogy tévedéseiből, bűneiből nagy tűz lesz, és abból sokakat ér veszteség. Az ember nincs tisztában az isteni jó fogalmával, nincs tisztában azzal, hogy a jót hogyan kéne az életében megvalósítani és azt a saját és az utána következő generációnak továbbadni; nincs tisztában azzal, hogy a kicsiny, a jelentéktelennek látszó dolgok a láthatatlan világban növekednek, ahol már teljesen kifejlett állapotukban találkozunk azokkal.

Egy-egy elv, vagy elgondolás - például az istentagadás elve - az egyének lelkében gyökeresedett meg, egyes emberek lelkét fertőzte meg, de hosszú időnek kellett eltelnie ahhoz, mire ez a nagy nyilvánosság előtt kibontakozott és milliók lelkében tért hódított. Ugyan miért testvéreim? A háborúk sem egyik napról a másikra törnek ki, hanem hosszú kifejlődési, lappangási idejük van éppen úgy, mint a betegségeknek. Tehát **nem végkifejlődési állapotában kapja az ember a dolgokat**, hanem elindul egy téves elgondolás alapján, ami azután ezrek, tízezrek, százezrek, milliók életébe és nyomorúságába kerül, mert

ők is elfogadták, magukévá tették azt. A következmények beérésekor az ember odaállít néhány személyt, mint bűnbakot, de mindezt nem az a néhány személy hívta életbe testvéreim. Ha a rosszat minden ember visszautasítaná, visszaverné, az kivitelezhetetlen lenne; de ha ezrek, tízezrek, százezrek, milliók lelkében ugyanaz a vágy, ugyanaz a gyűlölet vagy ugyanaz a szeretet él, akkor a többség lelkében élő kívánság fog megvalósulni.

Az ember ezért találta ki azt is, hogy Istennek van egy ellenlábasa: az ördög, akire minden rosszat rá lehet fogni. Az ördög kísértette meg, az ördög súgta, az ördög vitte rá, tehát az ördög felelős mindenért, amit ő megengedett magának. **Az igazság viszont az, hogy az ember hagyta a maga lelkében elburjánosni az ördögi vágyakat, bűnöket, elgondolásokat,** amiket egy idő után nem tud tovább magában tartani, és azok robbanásszerűen kitörnek belőle. Az ördög nem egy személy, hanem a sok-sok bűnös, Isten akaratától eltért, bukott lény hozta létre ezeket az ellentétes erőket: érzéseivel, gondolataival, törekvéseivel. Ez az ellentétes erőtömeg az, amivel szemben a gyenge, bűnös hajlamú ember képtelen felvenni a küzdelmet. Ezért vált szükségessé a mi Urunk, a Jézus Krisztus eljövetele a Földre, hogy ezt a gonosz erőhalmazt az Ő tiszta erejével feldolgozza, apró részekre bontsa, és eszméjét beültesse és megerősítse az emberi lelkekbe. Tanítványokat szerezzen, akik először önmaguk alakulnak át, azután az elvet, az eszmét a maga tisztaságában továbbadják azoknak, akit hajlandóak befogadni azt.

Az olyan emberek, mint Luther Márton is volt, a maguk korában, mint reformátorok vagy a jónak előőrsei az általuk felismert jót akarták továbbadni azoknak akiknek füle volt a jónak meghallására, és szeme a jónak meglátására. Hogy kortársaik, vagy a későbbi korok mivel feketítik be, mit tulajdonítanak vagy mit nem tulajdonítanak nekik, az az igazság törvénye előtt teljesen közömbös. Ehhez hasonlatosan azokat, akik a gonosz elveket a felszínre hozták, és megerősítették a Földön, bárhogy akarják is fehérre mosni, csak az igazságot nem ismerő emberek előtt

lehet, de az igazság törvénye semmiképpen sem fogja felmenteni őket. **Az igazság törvénye nem annak alapján mér, hogy valaki egy vagy több ember részére valami jót cselekedett, hanem a teljes képet veszi számításba mindenben,** hogy azzal az elvvel, amit vallott, az igazság kibontakozását vagy annak elkendőzését mozdította-e elő. Tehát mindig a teljes képet nézi az igazság, és annak alapján mérlegeli, hogy ki milyen állapotba kerül majd odaát. Az ember úgy gondolja, ha olyan bűnököt nem követett el, amiért a földi törvény is felelősségre vonná, akkor majd rendben lesz a szénája az igazság törvénye előtt is. Ez azonban egyáltalán nem biztos, mint ahogy ti sem lehettek biztosak testvéreim abban, hogy ennek a jelenlegi életeteknek eredménye a megmentettek közé sorol-e benneteket. **Amikor majd a Föld átalakul, az összes elmúlt földi életetek eredménye alapján ítél meg benneteket a törvény.** Nézzétek meg jól, hogy a helyes úton jártok-e, mert az ember elhiszi magáról, hogy ő látja a dolgokat helyesen, ő alkalmazza helyesen az igazságot, ő a megtért ember, aki Krisztus útján jár, de hogy ez a valóságban is így van-e, majd csak a láthatatlan világ mutatja meg, ahol láthatóvá válik, hogy milyenné vált az ember a test halála után.

Isten legyen mindnyájótokkal! Isten veletek!

ADJÁTOK MEG A CSÁSZÁRNAK... ÉS ISTENNEK... (*)

2003. március 2.

Az Úr nevében sok szeretettel köszöntelek benneteket kedves testvéreim! A zsidók világi, de főként egyházi vezetői, mindenkor azon voltak, hogy Krisztusnak olyan kérdéseket tegyenek fel, amivel csapdába kerítik. De az Úr, mivel Maga volt az igazság, mindig az igazságnak megfelelően válaszolt, és így a vezetők mindenkor megszégyenültek. A zsidók közül egy alkalommal azt kérdezték: Szabad-e adót fizetni a császárnak? Erre az Úr pénzt kért tőlük és felhívta figyelmüket arra, akinek a képe

a pénzermén volt, és ezt fűzte hozzá: *„Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, az Istennek pedig azt, ami az Istené.”* Nem tudom ti elgondolkoztatok-e már az Úrnak ezen szavain? Ki is a császár? A császár mindenkor e világ hatalmasságait jelképezi. Ki is az Isten? Mindannyiunk Teremtője, Aki nemcsak a földi világ felett Úr, hanem az egész világmindenség felett. Adjátok meg a császárnak, ami a császáré! Mit kíván, mit akar, mit követel a világi hatalom az embertől? Adót, katonaságot, hatalmának elismerését, az általa hozott törvények betartását, ezáltal hatalmának megerősítését. Megadja-e az ember a császárnak azt, ami a császáré? Nyugodt lelkiismerettel válaszolhat erre a kérdésre mindenki, hogy igenis megfizeti a ráeső adót, és nem próbál mindent elkövetni, hogy lehetőleg a legkevesebbet kelljen a közösbe adni, de lehetőleg a legtöbbet markolja ki onnan - függetlenül attól, hogy alacsonyabb vagy magasabb társadalmi szinten él. Megadja-e a katonaságot? Egyáltalán mire használják ma a katonaságot? Arra testvéreim, hogy a földi hatalmak a maguk erejét és hatalmát növeljék és megtarthassák. Sajnos már csak ritkán használják arra a katonaságot, ami a földi viszonyokhoz képest, Isten által is megengedett; tudniillik, ha erőszakos, külső támadás ér egy országot, akkor annak védelmére siessenek. Tehát ma nem annyira honvédelemre, hanem a legtöbb esetben más országok, népek megtámadására használják. Egy idő után az embereknek ebből elégük lett és már nem szívesen vállalják a katonai szolgálatot.

Ezért van ma a legtöbb országnak zsoldos hadserege. A zsoldos katonára az jellemző, hogy oda szegődik és ott addig szolgál, amíg megtalálja anyagi számítását. A toborozás azonban egyre nehezebben megy, mert egyre több azok száma, akik ugyan míg békés időket élnek, örömmel sűtkéreznek az egyenruha minden előnyében, de mihelyt háborúra kerül sor, már kevésbé akarnak hiánytalanul eleget tenni az egyenruhával járó kötelezettségeknek. Azután, amit a császár, tehát a világi hatalmasság megkövetel, tudniillik, hogy a törvényeket mindenki betöltse, már ez is egyre nehezebben valósul meg. Dehát a világi

hatalom sem az, aminek lennie kellene, mert a hatalmat - Krisztus szavai szerint - Istentől kellene kapnia az embernek; ezért mondta Pilátusnak: „*Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha onnan felülről nem kaptad volna.*” Többnyire azonban a világ hatalmasságai erőszakkal ragadják el a hatalmat azoktól, akik alkalmasak lennének annak gyakorlására. Kormányokat, államfőket buktatnak meg a katonaság segítségével, mert a hatalom kívánatos az ember számára.

Így tehát a Föld lakói nemigen tartják meg az Úrnak eme kérelmét, hogy adják meg a császárnak, ami a császáré, és a császárok sem azok, akiknek lenniük kellene. Tudniillik népek, nemzetek, embercsoportok vezetőinek azon a szellemi magaslaton kéne állniuk, ahonnan elsősorban azt látják meg, hogy szellemi szempontból mire van szükségük országuk polgárainak. **Szellemi fejlődéshez elsősorban békességre, nyugalomra és rendre van szükség.** A világi hatalmasságok viszont mindezt nem biztosítják népeiknek, pláne nem az egész Földön élőknek, mert a hátsó szándékok megvalósításához károszt, zavart, összevisszaságot kell teremteni, hogy azok közepette a hátsó szándékok ne legyenek felismerhetőek és lehessen a zavarosban halászni. Ilyen körülmények között a szellemi fejlődés a tömeglelkek számára teljességgel lehetetlenné válik. Pilátus a hatalmát a Teremtőtől kapta és mégsem tudott azzal helyesen élni. Amikor az igazsággal szembesült, akkor az igazat hagyta elítéltetni a hatalmukat féltők által, mert ő maga is féltette hatalmát; ő maga is félt attól, hogy Rómában, a császárnál kegyvesztetté válik. Ebből kiindulva, mire számíthatnak az igazság képviselői azok részéről, akik különféle ígéretekkal, hazugságokkal, diplomáciai fogásokkal, katonaságra támaszkodva erőszakkal jutottak a hatalmukhoz? Ezeket nem érdekli az igazság, nem érdekli őket mások lelki fejlődése, nem érdekli őket a jövő, továbbá az, hogy békesség van-e a Földön, mivel azt megvalósítani képtelenek.

Egyedül az érdekli őket, hogy uralmukat mindenáron és minden körülmények között megtarthassák. Így aztán állandó a

küzdelem a különböző népek és nemzetek hatalmasságai között. Mivel azonban az Úr mondja: „*Adjatok meg a császárnak, ami a császáré,*” azért én is csak azt mondhatom néktek, hogy az ember adja meg a világ hatalmasságainak azt, ami azoknak kijár. Tehát az ember nem gondolkodhat úgy, hogy ugyan miért fizessek adót, hisz azt úgylis olyan célokra használják, amikkel nem értek egyet; nem a szegényeket, vagy valamilyen értékes ügyet támogatnak vele, hanem elpazarolják a világi hatalom kiszélesítésére, illetve annak megtartása érdekében. Az sem helyes, ha azt mondja, hogy életét nem adja a hazájáért. Azt viszont már mondhatja, - de akkor ne menjen el katonának - hogy idegen érdekekért, idegen célért, rossz szándékból más népet nem hajlandó megtámadni, azért nem hajlandó életét áldozni. Ha ez így van, akkor legyen erkölcsi bátorsága szóban is kifejezésre juttatni, hogy ő nem gyávaságból nem teszi ezt, hanem azért, mert azzal az üggyel nem ért egyet. Csak a kötelességüket teljesíteni nem akarók húzódoznak attól, amit a császár tőlük követel, azért mindent elkövetnek, hogy ne az ő életük kerüljön veszélybe, hanem a másoké.

Azután itt vannak a földi törvények. Mit tesz az ember? Azon van, hogy valami úton-módon azok teljesítése alól felmentse magát. Ehhez ma már az igazságszolgáltatást is igénybe veszik, sőt akiknek a törvények ismerete birtokában az lenne a feladatuk, hogy az igazságot felderítsék és mindenki a maga érdeme vagy bűne szerint elvegye jutalmát vagy büntetését, azok azon vannak, hogy a bűnöst felmentsék, az áldozatot pedig elítélik vagy legalábbis meghurcolják. Megkeresik a kiskapukat, amiken keresztül a bűnöst kimenthetik, mintha semmiféle törvényszegés nem történt volna. Ezáltal a kis halak a hálába akadnak, némely esetben igazságtalanul komoly büntetéseket szenvednek, a nagy halak pedig szabadon lubickolnak tovább. Ma már bizony kevés azon világi vezetők száma, akiknek hatalma valóban Istentől adatott. Régen el lehetett mondani, hogy minden nép, nemzet, faj olyan vezetőt, olyan császárt,

olyan királyt, vagy mondjuk elnököt kapott, amelyet megérdemelt. A mai világban sokszor éppen az ellenkezője áll fenn. Azokra a népekre, akiknél az igazság elnyomva, gúzsba kötve, de még megvan, szándékosan gonosz vezetőket kényszerítenek, hogy azok elnyomják, elhallgattassák, megalázzák az ilyen népeket, ha ugyan életüket el nem veszik. És ha nem is az első sorokban, de a háttérből mindenképp az ellentét emberei az irányítók, akiknek a hatalom megtartása érdekében mindenek szabadok. Így lassan-lassan egyének, népek, nemzetek életéből kiszorul az igazság. Cselekedeteiket, beszédeiket, elgondolásaikat nem a régieknek adatott igazság és nem is az Újszövetségben adatott megbocsátási szándék és szeretet vezérli, hanem az, hogy számukra az adott pillanatban mi a kedvező, mi a kellemes, és az milyen előnyökhöz juttatthatja őket. Így az emberek minden értelmességük, műveltségük, tanultságuk, a tudományban elért eredményeik ellenére sem tudnak lélekben erősödni és fejlődni. Minél inkább az e világban történetek kötik le a figyelmüket, minél több információval rendelkeznek, minél több az e világi tudásuk, annál kevesebb táplálékot kap a lélek.

Sok esetben kicsiny, jelentéktelen népek soraiban élnek olyan emberlelkek, akik látják és érzékelik a helytelenségeket és ha kesernyés mosollyal is az ajkukon, de azért tenni akarnak valamit, hogy változtassanak mindazon. Ne felejtsetek el a csütörtöki megnyilatkozót, aki cinikussá vált, mert mindaz amivel szembe találta magát azt mutatta néki, mintha a küzdelem, a harc a jobbért, az igazabbért, a helyesebbért teljesen értelmetlen, és kudarcra ítélt lenne. Mindez azért, mert az emberek többsége és a világ vezetői hallani sem akarnak a jóindulatú emberek meglátásairól. Mindenki a maga érdekét nézi, hogy mi van abban, ami számára hasznos, mit vehet onnan el, mivel javíthat a maga állapotán, a maga helyzetén. De kérdem én, meddig? Addig, amíg az a test, amelyben él össze nem omlik? Nem látjátok hány rokonotok, ismerősötök, családtagotok halt már meg? Mert nyilvánvaló, hogy mindazt, amit e világ kínál és ad,

csak addig élvezheti az ember, amíg a fizikai test a rendelkezésére áll. Mihelyt a fizikai test megbetegszik, elöregszik, vagy meghal, oda minden élvezet, amire annyira vágytak és aminek érdekében mellőzték, megalázták az igazságot, és elhallgattatták azokat, akik nem mondták, hogy ne adjátok meg a császárnak, ami a császáré, hanem **csak azt mondták, amit Krisztus is nyomatékosan hozzá tett: Istennek pedig ami az Istené.** És most nézzük meg, hogy mi az, amit az embernek meg kéne adnia Istennek. Először is az elismerést: tudniillik azt, hogy Ő van, Ő létezik. Azután, ha van és létezik, elismerje, hogy Ő sokkal magasabb rendű, hatalmasabb, tökéletesebb, mint az ember, aki hiányos tudása, ismeretei mellett, csak nagyon hiányos munkát képes végezni; minden alkotása tökéletlen, múlandóságra, halálra van ítélve, de Isten alkotásai örökkévalók. Az ember a legkisebb dolgot sem tudja tökéletesen megalkotni, Isten pedig ezt a nagy világmindenséget tökéletesen megalkotta. Ami benne tökéletlen, az nem az Isten műve, hanem a teremtményeké, akik tökéletlenségükben azt hitték, hogy mindazzal, amit ők teremtenek, boldogságot, békességet, nyugalmat, rendet hoznak létre a világmindenségben.

Tehát elismerni Isten létezését; elismerni Őt annak aki, legalábbis azon a szinten, amelyen az ember erre képes, mert az Isten csodálatos, tökéletes lényét teljes egészében úgysem képes az ember sem átlátni, sem felfogni. Adjon hálát Istennek mindenért, hisz mindaz, amivel a bukott teremtmény ma rendelkezik; kezdve az élettől, folytatva a földi élet nyújtotta adottságokkal és lehetőségekkel, mindent az ő Istenétől, Teremtőjétől kapott. Ezért minden nap gondoljon Rá és imádkozzon Hozzá; elmélkedjen és folytasson beszélgetést Vele, és ne az Istent okolja mindazért, amit az ember tökéletlen értelmével, bűnös természetével létrehozott a Földön. Hiszen ebben a tökéletlen földi világban is Isten teremtett rendet a káoszból, Isten választotta el a tengereket, a vizeket a szárazföldről, Isten alkotta ily csodálatossá az egész természeti világot, Isten alkotta és hozta

létre az ember csodálatosan működő fizikai szervezetét: e testet, amellyel lemerülhet az anyagba a szellem. Azonban ha ez a szervezet meghibásodik, azért ne Istent okolja, mert az az ő bűneinek következményeként lesz beteg, elaggik és lesz porrá, amiből vétetett.

Ha pedig a császároknak törvényeik vannak, amelyeket állampolgáraiknak be kell tölteniük, mennyivel inkább be kell töltenie az embernek Isten törvényeit. Igen, Istennek tökéletes, a fejlődést előmozdító és boldogító törvényei vannak. Igen, a törvény azért áll fenn, hogy a teremtmény boldog lehessen és eljuthasson a tökéletesség állapotába. Tehát ezeket a törvényeket jó lenne ha az ember megismerné és betöltené, mert ebben a rövidke mondatban, hogy: *„Adjátok meg Istennek, ami az Istené”*, ez is benne foglaltatik. Ha ez így van, akkor az ember ne múlandókra pazarolja életének napjait és ne akkor kezdjen gondolkodni azon, hogy miért is élt, mi célja volt földi életének, illetve mindannak, amin keresztül ment és ne akkor kezdje keresni Isten akaratát és a hazavezető utat, amikor beteg, agg, amikor a halál szélén áll. Egyszer rá kell jönnie, hogy a Földön akármennyire is kereste a boldogságot, csak röpké pillanatokra volt boldog és a boldogsága mindig attól függött, hogy az anyagi világtól mit kap, onnan mit vehet el, és mivel biztosíthatna magának egy kellemesebb létlehetőséget. Az emberiség vezetői ahelyett, hogy az embert figyelmeztették volna arra, hogy rossz helyen keresi a boldogságot, egyre inkább az anyag felé terelték a figyelmét, így nemhogy felszabadult volna az anyag hatása alól, hanem egyre inkább az anyag rabságába került, mivel minden gondolatát, minden vágyát, minden törekvését az kötötte le, hogy holnap több legyen, mint ma. Ez készíti őt arra, hogy ne akarjon adót fizetni a császárnak, hogy ne kockáztassa életét magasabb, szentebb célok érdekében. De kockára teszi mások életét mindenféle értéktelen, múlandó célok érdekében, esetleg azért, hogy valaki tovább sütkérezhessen a hatalomban. Igen, lehetőleg senkinek semmit nem adni; sem a császárnak, sem az Istennek, és hát természetesen a felebarátnak

sem, hanem mindent önző módon megtartani a maga részére. Ez a mentalitás juttatta oda az emberiséget, ahol ma van.

Igaz, prédikáltak osztálynélküli társadalomról; igaz állították, hogy a legfőbb érték az ember, csak éppen cselekedeteikkel nem igazolták azt, mert pont, amikor ezt prédikálták, akkor véteknek tartották az emberi élet ellen. De nagy felelősséggel tartoznak ezért az igazság törvénye előtt azok, akik ezt cselekedték!

Voltak idők, amikor a világi hatalom mellett az egyház is nagy hatalommal rendelkezett, és voltak idők, amikor ez a két hatalom oly erősen összefonódott, hogy mindegyiknek szüksége volt a másik támogatására, hogy az emberi lelkek felett uralmat gyakorolhassanak, azaz ki tudják használni őket a maguk világi céljaira. Amikor egyes országokban ebből elégük lett az embereknek, akkor úgy gondolták: el kell választani az egyházat az államtól és máris megvan a nagyszerű megoldás. Én azonban nem gondolnám, hogy ez lenne a megoldás, mert az ember soha, semmiben sem képes megmaradni az arany középúton, ezért hol jobbra, hol balra leng ki.

Nézzük csak meg hova is jutottak az állam és a vallás elválasztásával? *Oda, hogy az állami intézményekben az Isten nevét sem szabad említeni; állami iskolákban a tanulók felejtsek el azt is, hogy van Isten és a tanítás kezdete előtt imában Hozzá kellene fordulni és kérni Őt, hogy tartsa védő kezét népük, nemzetük felett. Ezzel tulajdonképpen azt a sírt ássák meg a hatalmon lévők, amibe majd azt a népet temetik el, amelyiknek új generációját ilyen szellemben nevelik.* Ennek nem kéne így lennie, lehetne ez másként is, de ennek a veszélynek lehetőségére nem gondol senki.

Amikor arról beszél az Úr, hogy adjátok meg Istennek, ami az Istené, akkor arra is gondoljatok, hogy Isten úgy szeretete e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte azért, hogy az az ember, aki beleesett a szakadékba és onnan kiált segítségért, Krisztus segítségével kimenekülhessen. És mit ad mindezért az ember az Istennek? Ha még kereszténynek

mondja is magát a nyugati világ, vajon igazából hány ember hisz az Úr Jézus Krisztusban? Hány ember ad dicsőséget és hálát a mi Atyánk Istenünknek Krisztusért és hány ember szegődik el Krisztus követőjévé? Tehát így sem adja meg az ember Istennek azt, ami Istent illetné. Nem fogadja el Isten legnagyobb ajándékát a földi életében: Krisztust, mert meg sem nézi alaposan Krisztus elvét és eszméjét, hanem beleköt annak szavaiba és félremagyarázza azokat. Ő jobb, ő szebb eszmét tud kidolgozni, amivel majd ő boldogítja a világot! Nos testvéreim 2000 esztendeje próbálkozik az ember ezzel, és nem látom, hogy az emberiség 2000 év elmúltával boldogabb lenne, mint Krisztusunk Földön járta idején. Pedig annyi elvvel, annyi eszmével, annyi elgondolással próbálkozott; pedig annyi császárnak ingott meg a trónja, annyi császár taszított le a trónjáról és annyi embertorok ordította, hogy „*éljen az új király*”, akitől békességet, a háborúság megszüntetését, anyagi könnyebbséget, ismertet, tudomány fejlődését várták. De minden ismerete, tudománya, földből kibányászott értékei ellenére, boldogabb-e az emberiség? Nem!

Kik hát akkor a boldogok? Amikor hazamentek, olvassátok el a boldogság nyolc kritériumát. Kikre mondja a mi Urunk, a Jézus Krisztus, hogy boldogok? *A tiszta szívűekre, a lelki szegényekre és így tovább...* De ha a boldogságnak nyolc kritériuma van, akkor ezt a nyolc kritériumot keresse meg az életében, ehhez igazítsa életét és akkor boldog lesz. Boldogabb, mint volt Babilon idejében, boldogabb mint volt a hatalmas Róma idejében boldogabb, mint amikor Európa nagy és hatalmas volt boldogabb, mint amikor orosz területen árulták a boldogságot és boldogabb, mint ma, amikor **ez az ország** kínálja az egész globalizált világ számára a boldogságot. A boldogság az emberi lélekben, az emberi szívben van; a boldogsághoz meg kell találunk az igazságot és a szeretetet, és ha megtaláltuk, gyakorolnunk kell. **Mert a boldogságot az adja, amikor az ember minden érzésszálával az ő Atyjának, Istenének akaratára szerint éli életét.**

Mindezt azért mondom el nektek, mert nemcsak meghívtok, hanem választottak is vagytok; mindezt csak azért mondom el nektek, hogy ne keressétek a boldogságotokat e világban. *Ettől függetlenül adjátok meg a császárnak, ami a császáré, azaz az egy kivétellel, hogyha ez a császár valami olyat kíván tőletek, ami az isteni törvénnyel, az isteni igazsággal ellenkező. Ha hazugságra, mások gyűlöletére, vagy azok elpusztítására uszít, akkor nem kell teljesíteni a császár parancsát.* Tudniillik a császár követelményei e világra, az anyagi világra vonatkoznak. A szellemi értékekhez nem ért, mint ahogy nem értett Pilátus sem, aki Róma hatalmát képviselte akkor, amikor a kis izraeli provincia felett uralkodott. Ellenben értett a manipulációkhoz, értett mindahhoz, amihez e világ hatalmasságai értettek, de nem értett ahhoz a világhoz, azokhoz az érzésekhez, amelyeket Krisztus képviselt.

Krisztus nem e világ fejedelmétől vette hatalmát, hanem a mi Atyánktól, Istenünktől; nem csak egy rövid földi életre és nem csak erre a földi világra, hanem hatalmat kapott égen és Földön. Hatalmat kapott azon emberlelkek megkeresésére, akik alásüllyedtek a kárhozat világaiba, hogy onnan kimentse és fel-támassza őket és új életet kapjanak, új hittel és reménységgel azokon a világokon, ahol békesség, boldogság, nyugalom és rend honol.

Krisztusra hallgassatok, Krisztustól tanuljatok, Krisztus szavait, elbeszéléseit, példabeszédeit vegyétek magatok elé nap mint nap! Aszerint alakítsátok át gondolkodásmódotokat, érzéseiteket, és akkor elérhetők, igen elérhetők lesznek számotokra is ezek a világok! És ha még ezekbe a tisztább világokba nem is juthattok be, azon legyetek, hogy legalább *abba a világba érkezzetek be, ahol az ítélet után békesség, boldogság léssen ezer esztendeig.*

Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

MEGSZENTELŐDÉS ÉS ÁLDOZAT(*)

2003. október 12,

Az Úr nevében köszöntelek benneteket, testvéreim. *„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.”* - hangzott és hangzik a parancsolat. Hat napon át munkálkodjál, a hetedik napot pedig megszenteljed. Semminemű munkát ne végezzél. Aki a te kapudon belül van, azok is mind megnyugodjanak. **A lényeg tehát, hogy a hetedik napot megszenteljed!**

A mai napon nem is annyira a hetedik nap megszenteléséről akarok beszélni mint inkább arról, hogy általában véve mit is jelent valamit megszentelni, valami által megszentelődni, vagy valamire áldást adni. Az ember tárgyakat is megszentel, legtöbb esetben azonban csak külsőleg. Búzáat szentel, gyertyát szentel, vizet szentel, de hogy hogyan is kell valamit megszentelni, vagy valami által megszentelődni, ennek benső szellemi lényegét viszont nem ismeri, vagy csak kevésbé ismeri. A külsőségek nem jelentenek és még inkább nem használnak az embernek semmit. Ha valami a bensőben, lényeg szerint nem történik meg, akkor az, amit a külsőben véghezvitt, nem jelent semmit. Így a szombatnap megszentelése sem történik meg, ha az csak a külsőségben nyilvánul meg, mert az ünnepnapot - a hetedik napot - az érzéseivel, és a gondolataival kell megszentelnie, illetve önmagát a megszentelődés állapotába hozni. Hat nap adatott az embernek, amikor az anyagban kell munkálkodnia, ami úgy is többet vesz el a gondolataiból és érzéseiből, mint amennyit kéne. Ez azért van így, mert álmait, vágyait, érzéseit, gondolatait többnyire az anyag foglalkoztatja, és minden tudását, ismeretét ennek szolgálatába állítja. Ezért szükséges a szombatnak napján mindezeketől eloldozkodni, léleekben, érzésben, hangulatban felemelkedni, kapcsolatot teremteni a magasabb szellemi világgal, hogy az onnan nyert világosságnál az ember jobban megértse Isten akaratát, és magasabb rendű szellemi célok elérése érdekében tevékenykedjen. Ha valaki

embertársának valamit felajánl vagy odaad, azt a szív tiszta, és igaz érzéséből, a szeretet indíttatásából tegye. **Ettől még fontosabb testvéreim, hogy amit az ember Istennek ajánl fel, azt meg is cselekedje.** A régi időkben az emberi természet keménysége és önzése miatt erre az emberek nem voltak képesek. A törvény ezért írta elő a számukra, hogy leghibátlanabb elsőszülött állataikat, terményeiknek legjavát, mindenből az elsőt, a legszebbet, a legtökéletesebbet, vagy amit a hosszú nélkülözések után a legjobban kívántak, azt helyezték az áldozati oltárra. Hogyan? Megszentelt érzésekkel. Ha ez a cselekedet, az Isten iránti hálával és engedelmességgel, az Isten nagysága előtt lélekben való lebomlással történt, akkor illatos füstként szállt fel, és megtalálta a Teremtő trónusát. Ha ebbe a cselekedetbe emberi önzés, kapzsiság, mindennemű emberies törekvés vegyült, ha ezt nem szívből tette, akkor az áldozati füst sűrű, gomolygó volt és lefele szállt, és szinte befogta, elnyelte azt, aki az áldozatot kívánta bemutatni. A későbbiekben ezek az Isten felé való áldozatbemutatók teljesen elfajultak, külsőségekké váltak. Az Istennek házáat rablók barlangjává tették; adtak-vettek, kereskedtek a templom előcsarnokában és azt gondolták, ha pénzen drágán vásárolt áldozatot mutatnak be nagy templomban, akkor ez az áldozat kedvesebb lesz az Isten előtt.

A keresztény világban is voltak nagyon téves elgondolások, amikor az emberek azt hitték, hogy ha pénzen vásárolnak búcsúcédulákat, akkor az a lelkük megmentésére és menekvésükre szolgál. Azt hitték, hogy a mennyeknek országába be lehet jutni pénzen vásárolt belépőjeggyel is. Nem látták tisztán az igazságot, és fogalmuk sem volt arról, hogy Istent semmivel nem lehet megvesztegetni, hisz az embernek semmije sincs, amit ne Isten ingyen kegyelméből kapott volna. **Tehát meg kell értenie az embernek, hogy a mennyeknek országába csakis megtérés árán juthat be!** Azok a kegytárgyak sem érnek valami sokat, amelyeket ezek a szent érzések nem hatnak át. Amikor emberek templomot építenek, amikor a templomban oltárt állítanak és azon az Isten dicsőségére bármit elhelyeznek, az

csakis az Istené, azt az ember soha többé nem tekintheti a magáénak, azt soha többé nem veheti el magának. Azt az Istennek ajánlotta fel és adta elismerése, hálája jeléül, amiért őt Isten valamiben megsegítette, vagy kéri az ő pártfogását arra az időre, amíg az élet poros országútját járja. Ezekhez a tárgyakhoz szennyes érzésekkel, vágyakkal, kíváncsisággal nyúlni óriási bűn! **Ezeket a tárgyakat a templomokból ellopni és pénzzé tenni óriási bűn!** Mert művészi szempontból akármilyen értéket képviselnek is ezek a kegytárgyak, értéküket nem az arany, vagy drágakő adja, amiből azok készültek, hanem azok az érzések, amelyek hozzájuk kötődnek, akár azok részéről, akik azokat felajánlották Istennek, akár az alkotó művész részéről. **Amikor az emberek templomi oltár, vagy egyáltalán a templom, vagy az Úr asztalának felékesítésére virágot helyeznek el, senkinek eszébe ne jusson, hogy azt a virágot onnan elvigye, és azzal a saját otthonát díszítse!** A tárgyak átítatódnak azoknak az érzéseivel és gondolataival, akik azokat a tárgyakat készítették, továbbá átítatódnak azokkal az érzésekkel, amelyek megelőzték a felajánlás, az odaajándékozás pillanatát. Ez érvényes akár Istennek, akár embernek történő ajándékozás esetében.

Sok esetben tárgyak felett viszályok keletkeznek. Ezek az érzések szintén rárakódnak arra a tárgyra, és az átítatódik velük. Más esetben, akik ismerik annak törvényét és módját, tudatosan mágikus erőket rögzítenek tárgyakhoz. Ez történhet azzal a szándékkal, hogyha valaki azt a tárgyat eltulajdonítja, arra átkos, szenvedtető hatással legyen. Ezek a hatások nem minden esetben érnek célba, mert az attól is függ, hogy valaki miként jut azoknak a tárgyaknak birtokába. Van úgy, hogy az illető tudatlansága, vagy valakinek a magasabbrendűsége megakadályozhatja, hogy azok az erők az egyénre hatással legyenek. Az egyiptomi királyi sírokban található tárgyakhoz, amelyeket a fáraók köré helyeztek, ugyancsak mágikus erők voltak rögzítve. Sok esetben nem is a múlt feltárása és megismerése érdeké-

ben végeztek ásatásokat, hanem rablási szándékból. Az így feltárt tárgyakkal érintkezésbe került emberek nem egyszer súlyosan megbetegedtek, vagy meghaltak. Azokon a helyeken - amelyek igazából beavatási kamrácskák voltak - különben is olyan erők voltak sűrítve, amelyek a sírok feltárásával, - csak így tudom mondani - mint sok apró és nagyobb betegségeket hordozó zöld cecelegyek - ezt képletesen mondom - indultak útjukra.

Ezek az erők a mai formájukban is bizonyos helyeken bizonyos alkalmakkor újra élednek, és újból veszélyt jelenthetnek és jelentenek a mai világra, a mai emberekre: új betegségek formájában. Az ember nemegyszer fel sem ismeri bajának okát, hogy miért letört, idegileg miért kimerült. Persze ezzel nem akarom azt mondani, hogy minden depressziós állapotnak, vagy idegbetegségnek ez lenne az oka. Mindenesetre, ezek a szétfröccsent erők nagyban hozzájárulnak új és ismeretlen betegségek keletkezéséhez, mert az idegnedvekre erősen hatnak és bizonyos esetekben régi betegségeket, amiket a tudomány - úgymond - már legyőzött, újra visszahozhatnak. Ezek az erők hozzátapadva a sivatag apró szemcséjű homokjához, természetesen egy sivatagi vihar alkalmával az ember minden kis pórusába beleveszik magukat, szeme, szája telemegy velük, és nem a homok az, ami megbetegíti, hanem azok a szétfröccsent erők, amik a homokszemcsékhez tapadnak.

Tehát testvéreim, az erők világa sokkal komplikáltabb, mint hogy az ember azt megérthetné, vagy azokkal helyesen bánni tudna. A mi Urunk, a Jézus Krisztus kitűnő ismerője volt a világmindenség törvényeinek, a világmindenség titkainak, és mindazoknak a mágikus erőknek, amikkel csodáit véghezvitte. Csodák pedig - abban az értelemben, ahogy az ember elgondolja - nincsenek. Az ember nem ismeri a magasabb rendű törvényeket, amelyek nem a Föld, hanem egy magasabb dimenzió törvényei. *Mivel nem tudja, hogy egy magasabb világ törvényei szerint miként megy valami véghez és a Földön ma ismert ter-*

mészeti törvényekkel sem tud annak nyitjára jutni, ezért csodának tartja azt. Ilyen csodák egész sorozata a mi Urunk, a Jézus Krisztus élete. A csodák mindig rendkívüli idők kísérő jelei. Azok az idők, amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztus a Földön járt, rendkívüliek voltak, komoly változások mentek végbe a Föld természettörvényében. A keleti misztikusok, a keleti bölcsek, akik ismerték a csillagok, a Hold, a Nap járását, felismerték a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk csillagát. Ezért, amikor észrevették, követték azt, és a hely ahol megállta, az Úrnak a születési helye vala. Tehát rendkívüli dolgok mentek végbe égen és Földön, sőt a Földtől magasabb rendű harmad, negyed, ötöd napokban is, amikor az ég megnyílt és a Föld befogadta a mi Urunkat, a Jézus Krisztust. Az írás szerint szűztől született, ami a tudomány mai állása szerint elképzelhetetlen a földi ember számára. De, ha elfogadja, ha nem, ez mégis így történt. A Szentírás csak keveset ír a fiatalkorú Jézusról, Aki növekedett bölcsességben és kedvességben Isten és az emberek előtt, mi alatt hihetetlen változások mentek végbe a Föld légkörében és a Föld törvényvilágában is. Az Úrnak harminc esztendőre volt szüksége, hogy a magára vett tisztátalan erők felett, az élet és halál, a kárhozat felett, a pokol tornáca felett is teljes uralmat nyerjen. A Szent Világ az övé volt, de azt elhagyta és alámerült azokba a sűrű erőkbe és fluidokba, amelyek a bukás által keletkeztek. Ezeket az erőket magára vette, hogy megtisztítsa azokat és újra uralmat nyerjen felettük. Ezekkel a tiszta erőkkel volt képes megindítani a bukott világok átalakítását, a bukott világok lassú megszentelődési folyamatát, ezekkel volt képes a nagy áldozatot, a megváltás művét véghezvinni, a bukott lelkeket megváltani a kárhozatból, a halálból az életre.

Igenis, vannak Szent Világok, igenis vannak szent tárgyak, vannak szent gondolatok, s belőlük származó szent elvek és eszmék és vannak megszentelt és megszentelődött érzések. A baj az, hogy a mai ember előtt semmi sem szent. Az idők végére itt maradt ember az, aki mindent amit előző generációk küldetésben lévő szent emberei megszenteltek a maguk munkája, a

maguk törekvései a maguk elvei, eszméi, szent imái, szent erői által, - lehúzza a sárba, a maga színvonalára. Nem akar elismerő lenni nem akar hálás lenni, nem akar tiszteletet adni senkinek, akiről érzi, hogy az ő szellemi színvonalán csak egy kicsivel is felette áll. Mindenhez hozzányúlt, mindent feltárt, de ezzel feltárta azokat a gennyes kelevényeket is, amelyek az ő hihetetlenül nagy próbájára lettek és lesznek. Igen, az idők végére a szent iratokat, a Szentírást is ki fogják forgatni. Oh, nem arra fognak törekedni, hogy az idők során, a rossz fordítás révén rárakódott emberies elképzeléseket, merev, dogmatikus felfogásokat hámozzák le róla azért, hogy a Szentírás tisztábban és fényesebben ragyoghasson. Óh nem! Az isteni Igén, a lényegen akarnak változtatni. Avatatlan, szennyes kezeikkel ebbe a lényegbe akarnak betörni, azt próbálják magyarázgatni, szétzedni, beszennyezni, aminek az lesz a következménye, hogy a szerencsétlen emberiség amúgy is gyenge hite még inkább meggyöngyül, és teljesen elveszíti azt. Igaz hit nélkül pedig az ember élete széthullik, mert nincs kapaszkodója sem a könnyű, sem a nehéz időkben. Mivel neki semmi sem szent, ezért a szent dolgokból, a szent példákból nem tud erőt meríteni a maga részére. Így tehát, akár könnyű az élete, akár nehéz: nem tud helytállni. Ha körülményeit erőszakosan, mindenféle manipulációk révén megkönnyíti, akkor ezekbe a körülményekbe bukik el, mert minden olyat megenged magának, ami a kárára, végső soron vesztére lesz. Ha nehezek a körülményei, hit hiányában nem tudja azokat úgy átélni, azokon úgy átevezni, hogy elérhesse a másik partot. Mert a folyó egyre szélesedik, az egyik part a másiktól egyre inkább távolodik, és a keskenyre szabott régi kis híddal, a régi elgondolásokkal nem tudja a két part közötti szakaszt áthidalni. Ha a hídra lép, a híddal együtt beleesik a zúgó, az örvénylő, a gyorsan rohanó folyóba.

Ha másként - például úszva - próbálkozik átjutni az egyik parttól a másikra, az sem fog sikerülni neki, mert idő előtt kifutad és a rohanó árba vész. Akárhogy nézitek, testvéreim, az igazi kapaszkodó az elkövetkezendő időkben is, éppúgy, mint

az előzőkben, a mi Urunk, a Jézus Krisztus ereje, a Jézus Krisztus igazsága, a szentnek megszentelése lesz. Amit szentté tett az egy igaz Isten, azt az embernek is szentnek kell tartania; így meg kell szentelnie a szombatnak napját is. Mindent, amit valaha az Úrnak felajánlott, amire ígéretet, vagy esküt tett, amit rögzített lelkében, azt ott jól el kell zárnia, nehogy kilopják onnan, és ezáltal kételyek támadjanak benne. Mert ha elveszíti ezeket a megrögzített, biztos pontokat, azok többé nem léteznek számára. Lehet, hogy azt hiszi, hogy van hite, van kapaszkodója, de amikor eljönnek a kemény idők, mégsem lesz mit elővegyen, még sincs amihez fordulhatna, ami erkölcsi tartást, erkölcsi erőt, biztonságot nyújtana számára. Félelem lesz úrrá rajta, és ha a megismert magasabb rendű igazság ellenére cselekszik, akkor árulójjá válik annak.

Sok példa van erre az életben, de Júdás árulása örökvaló példa kell, hogy legyen az árulásra. Találkozott a tisztával, a szenttel, a szeplőtelenel, az Istennek Bárányával, Aki elhívta és bevette őt tanítványai közé és vele volt éppúgy, mint a másik tizenegy tanítvány; vele evett, vele időzött, mindent hallott, mindent látott. Látta a csodáknak egész sorozatát; látta a víz borrá változtatását, látta a halott Lázár feltámasztását, a születésétől vak és a bélpoklosok meggyógyítását, ahogy kiűzte a megszállottakból az ördögök egész légióját. Mindent látott, mindenről bizonyosságot szerezhetett, minden kérdésére, anélkül, hogy hangosan feltette volna, az Úr hangos szóval válaszolt és magyarázattal szolgált és mégis-mégis volt neki „ördöge”, mint ahogy minden embernek van. Régi, föníciai kereskedő családból származott, akinek számára a pénz fontosabb és lényegesebb volt mindennél. A pénz az ő lelkében is, mint minden anyagias ember lelkében istenné vált, és minden csoda, minden szeretet, minden ismeret ellenére, amiben három éven át része volt, a jobb helyett, a megmenekülése helyett a rosszat, a kárhozatba vivőt: a pénz ördögét választotta. Pénzért, csókkal árulta el az Emberfiát; csókkal, amely a szeretetnek kifejezője. Az árulás azóta is folyamatosan tart; elárultak embert, Istent, hazát, elvet,

eszmét; odadozták népek, nemzetek szabadságát, emberi életeket azért, hogy valaki pillanatnyilag valami előnyhöz jusson. Az ember nem tudja, hogy ilyen árulás alkalmával, az erők minőségében és az erők átcsoportosulása révén milyen változások mennek végbe, úgy az áruló, mint az elárult érzés- és gondolatvilágában. Az árulás mindig hazugságot vesz igénybe ahhoz, hogy tettét, cselekedetét önmaga előtt és természetesen az emberek és a törvény előtt is igazolja. Csakhogy nem lehet a hazugságot igazsággá tenni, nem lehet valamit hazugsággal igazolni, mert a hazugság szerkezeténél, összhatásánál fogva az igazság ellentéte.

Tehát az ember, még ha nem tud is róla, erők között éli a mindennapi életét. Erőkből él, és az erők szünet nélkül hatással vannak rá. Erőket vesz fel és erőket bocsát ki önmagából. A kibocsátott erők megkeresik a hasonló erőket és azokkal összetapadva nagy fergetegeket alkotnak, mint mikor a kicsiny bárányfelhők a szél hatására különböző irányból tömörülnek, összetapadnak és vészujtószerű nagy viharfelhőkké válnak. Aztán ott vannak azok az erők, amiket az ember érzéseivel, gondolataival az erők világából magához vonz. Ezek az erők az ember lelki világába jutva, az illető szellemi fokozatától függően szintén változáson esnek át; az ő gondolkodásának, érzéseinek, ismereteinek magas- vagy alacsonyrendűsége szerint átalakítják, beszennyezik, vagy megtisztítják azokat. Hát igen, így van ez a női és férfi erők világával is, amelyek tapadnak, amikor ezek az erők egymással kicserélődnek. Ezek nem homogén erők. A homoszexuálisok a homogén erőkben mindenképpen az összeilleszthetetlen próbálják összeilleszteni. Az adó és elfogadó erőknél pedig a különböző minőségű erők kiegyenlítéséről van szó. Tehát nyilvánvaló, amikor a szennyes a szennnyessel, a szennyes a tisztával, vagy a még tisztábbal érintkezik, akkor ezeket az erőket ráviszi a tisztábbra, az érzékenyebbre, és ezek fájdalmakat, esetleg betegségeket is okozhatnak.

Mindennek alapja az életerő: az egészségnek, az erőnlétnek, a gyors felfogásnak, dolgok gyors átlátásának, tehát az egész

életnek ez az alapja. Az életerővel bölcsen kell bánni. Az ember azt hiszi, hogy ha mindent belead az anyagért, az önös célért való küzdelembe, és még a szombat napját is feláldozva hajtja magát, törtet, örökösen dolgozik, és a testnek sem adja meg a szükséges pihenést, akkor az számára eredményt hoz. Tulajdonképpen nem történik más, mint hogy idő előtt felégeti életerőit. Persze sokféle úton-módon lehet az erőket felégetni. A szomorúság, a bánat, a csalódás, a fizikai betegség, a lelki, vagy testi fájdalmak, ezek mind-mind sok lelki és testi erőt égetnek fel az ember lelkében és szervezetében. Amit pedig egyszer felégetett, az elfogyott, az nincs. Akkor már csak arra támaszkodhat, hogy az isteni kegyelem ad-e még neki erőt. Az ember születése alkalmával megkapja azt az erőmennyiséget, ami abban a testi életben munkája, feladata, netán küldetése elvégzéséhez szükséges. Az idő több okból kifolyólag lejárodhat valaki részére. Az ember túl merész és az életét szünet nélkül valamiért - hírnévért, dicsőségért, pénzért, nagyzási hóbortból - kockára teszi, vagy túlhajtja magát. Sok oka lehet ennek, de ha valamilyen okból kifolyólag új erőt kap, akkor még örülhet.

Élethosszabbítás nem csak egy, hanem két okból is történhet. Az egyik ok az lehet, hogy az illető megfelelt küldetésének, elvégezte a rábízott munkát, ezért most a léleknek egy másik oldalát is kinyitja az isteni Gondviselés, hogy egy másik élet munkáját és feladatát is elvégezhesse. **A másik ok** az, hogy valakinek lejárt az élete, nincs tovább, de az isteni Gondviselés megkönyörül rajta és hosszabbítást ad neki. Ez azonban nem azonos egy másik élet munkájának elvégzési lehetőségével. Ez a hosszabbítás arra van, hogy amit el kellett volna végeznie, de nem végzett el, ebben a hosszabbított periódusban elvégezhesse.

Bizonyára ti is ismertek embereket, akik az Isten kegyelméből hosszabbítást kaptak. Ennek ellenére bűnben, szennyben töltötték el életük hetven-nyolcvan-nyolcvanöt esztendejét és az illető még mindig él, és még mindig ebben a rosszban tölti élet-

ének napjait. Itt igen nagy felelősséggel jár, hogy ez a hosszabítás kihozza-e, vagy nem az ember életéből azt, amit Isten kegyelme vele, a bűnössel el akart érni. Maga az is Isten kegyelme, hogy amikor besötétedik, akkor a természet rendje szerint ember, állat nyugovóra térhet, elalhat. Tulajdonképpen nem lenne képes az ember élni anélkül, hogy a nap 24 órájából legalább öt-hat órát, - másoknak esetleg nyolc-tíz órára is szüksége van - alvással ne töltsse, mert az alvás ideje alatt regenerálódik a szervezet, amikor erőket vonhat le a maga számára a láthatatlan világból. Ezek az erők aztán elvégzik a szervezet méregtelenítését; a légzés szabályozása, a kiválasztás szervei által, a kémiai folyamatokig mindent helyreállít a szervezetben. Persze ez attól is függ, hogy a nap folyamán az ember az erőinek világában milyen károkat visz véghez: haraggal, indulattal, erkölcstelen, feslett étellel, rossz kívánságokkal, gyűlölködéssel, és a bűnnek minden válfajával. Amilyen rongálásokat az ilyen életmóddal a szervezetben végez, nem biztos, hogy az éjszakai alvás alatt semlegesíteni, méregteleníteni tudja, és helyre lehet állítani a szervezet működését. **A kegyelmes Isten mindent megad az embernek!** Megadja a mindennapi kenyeret, a hat napi munkálkodása eredményeként, mert úgy a szellemi, mint a testi táplálékra szüksége van. **Ha az ember azoknak a tiszta erőknek, amivel Krisztus Urunk bírt, csak egy kis töredékével bírna, akkor képes lenne az övéhez hasonló csodák véghezvitelére;** akkor képes lenne kézrátétellel gyógyítani, akkor gyógyítani tudná önmagát a hit erejével, akkor megcselekedhetné mindazokat, amiket az Úr bemutatott.

Még azt is, testvéreim, hogy negyven napig böjtöljön mint tette azt az Úr a pusztában. Negyven napig böjtölt, a negyvenedik napon, ebben a legyöngült fizikai állapotban, a láthatatlanból megtámadták és megkísértették Őt az ellentétes erők, amiből Ő örök időkre példaként győztesen került ki. Az embertől ilyet nem kíván a törvény. Böjtöt ugyan kíván, aminek alapja a lemondás, mert a böjt nemcsak a testi eledel megvonását jelenti, hanem

lemondást is. Lemondást a magunk előnyéről, a magunk akaratáról, a magunk kívánságáról egy tisztább, egy szentebb cél, elv, vagy eszme érdekében. A mártíroknak, vagy azoknak a lelkében, akik meghurcoltatást, börtönt szenvedtek keresztény hitükért, egy szent eszméért, vagy mondjuk a szabadság eszméjéért, azoknak óriási elváltozások mentek végbe lelkük világában. Így voltak képesek magukat feláldozni, és azt a sok szenvedést elviselni, amit a gonosz mért rájuk.

Így hát vigyázzatok a szent dolgokra, a már tisztává tett érzéseitekre, gondolataitokra és vágyaitokra! Vigyázzatok testvéreim azokra a krisztusi eszmékre, elvekre, elgondolásokra, amelyeket ti itt ezen a helyen megtanulhattatok. Nem azért mondom ezt, mert többek, különbek értékesebbek vagytok, mint mások. Óh nem! Némely esetben ti is hajlamosak vagytok bizonyos dolgok lerögzítésére. A tiszta eszmét, mint egy csodálatosan szép madarat kalitkába akarjátok zárni, és elhiszitek, hogy azáltal az a tiétek lesz. Ezt ne tegyétek, mert az Isten is szabadnak teremtette minden teremtményét! **Krisztus útján nagy szabadságot találtok, mert az igazság szabaddá tesz benneteket.** Ezért ti ne akarjátok sem egymást, sem magatokat megkötni! Legyetek őszinték, legyetek igazak önmagatokkal és másokkal szemben! **Tisztítsátok erőiteket, higgyetek és tartsatok ki mindvégig az igaz, a tiszta, a szent, az isteni akarat mellett, mert aki mindvégig kitart, csak az üdvözü.**

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten veletek!

SZABADSÁG ÉS IGAZSÁG(*)

2003. október 26.

Köszöntelek benneteket testvéreim, az Úr, a Krisztus nevében. *„Szabadság! Itten hordozák véres zászlóidat, s elhulltanak legjobbjaink a hosszú harc alatt...”* Írja, mondja és a figyelmet felhívja egyik nagy költőtök (Vörösmarty Mihály: Szózat) a sza-

badtság értékére, és hogy a szabadság megvalósítása és megvalósulása az emberi világban harccal, küzdelemmel és áldozattal, emberi életek áldozatával jár. **Szabadnak lenni fenséges érzés!** Szabadság nélkül az ember olyan, mint az igavonó állat. Szabadság nélkül az ember képtelen még a legnemesebb, a legszebb dolgok megvalósítására is. Krisztus szavaival: „*az igazság az, ami szabaddá tesz benneteket...*”

Tehát az igazságot, mint ismeretet, mint tudást, meg kell szereznie azon lelkeknek, akik bűneik révén önmagukat rabságra ítélték és megkötözték. A teremtmények a paradicsomi világokban minden fa gyümölcséből ehettek, csak egy fa gyümölcséből nem. Ők azonban nem engedelmeskedtek a tilalomnak, és ettek az ellentét által felkínált tudás fájának gyümölcséből. Így Istentől elfordulva, letértek a tökéletesedés útjáról, kizárták magukat azokból a világokból, ahol minden ismeret és tudás az övéké lehetett volna. A lépésről-lépésre való fejlődés helyett gyorsan, ugrásokat téve, olyanokká akartak lenni, mint az Isten. **Isten megadta teremtményeinek a választás szabadságát,** hogy maguk döntsenek életükről, mit kívánnak és mit akarnak követni. A tudás pedig azért adatott nekik, hogy világosságuk és fegyverük legyen a még nagyobb ismeretek megszerzéséhez. Mert a tudás fegyver! Mert az ismerettel és tudással legyőzhetetlenné teheti magát a teremtmény! De ha a rossznak a tudására, az Istentől elvetettnek a tudására kíváncsi, akkor olyan helyzeteket teremt magának, amelyekben a szabadság józanító levegője helyett, bódulatba ejtő levegőt szív be, és ezáltal képtelen beérkezni a célba. Szabadság szükséges a teremtmény érzés- és gondolatvilágának kiteljesítéséhez, gondolatainak és érzéseinek cselekedetekben való megvalósításához. És ha a teremtő Isten szabadságot és szabadakaratot adott az Ő teremtményeinek, ugyan milyen jogon veszi el Isten egyik bukott teremtménye a másiktól a szabad választást, a szabadság lehetőségeit? Mivel Isten akarati szabadságot ad a teremtménynek, azért az embernek akarnia, szeretnie és ismerkednie kell Isten akaratával. Kívánni, óhajtani és szeretni kell a

szabadságot, amiben fejlődhet a lélek; gondolatait megvalósíthatja, és a jónak és az igazság törvényeinek ismereteiben és betöltésében előbbre juthat. De nem szabad szeretnie a szabadságot, amellyel mindazokat a védő korlátokat dönti le az ember, amelyek őt az egyenes, a hazavezető úton tarthatnák. A mai világban mindenütt ezt a nagyfokú szabadságot látjátok. Tehát szabadulni akar az ember az igazság, az erkölcsi törvény korlátaitól, és ugyanakkor másokra a saját emberi, téves, rossz irányt követő akarátát akarja ráerőszakolni. Mindenképpen azt szeretné, ha a többi ember az ő akarata szerint járna el, ha őt szolgálná, az ő elvét az ő elgondolását, az ő rosszban megszerzett tudását tenné a magáévá.

Ezáltal a hatalmon lévő emberek a szabadság lehetőségeit erősen megnyirbálják. Különböző korszakokban ezek a megnyirbálások gúzsba kötötték az emberek egész csoportjait. Ezáltal ezek megbénultak a jó követésére és a fejlődésre. Tehát szabadságot kell adni mindenkinek, és mindenki a maga megismert igazsága és tudása révén kell, hogy elgondolásait megvalósíthassa a saját életében. Ezzel a szabadsággal viszont nagy felelősség jár! Mert ahogy az ember berendezi az életét, amit megenged magának, amihez szabadságot igényel, arról el is kell számolnia és meg kell mutatnia, hogy mit kezdett a számára fentálló szabadsággal. Ha azt a rossz kiélésére használta fel, akkor veszett ügye van.

Mikor a hatalmon lévő emberek elveszik másoktól a jogokat, amelyek a jó megvalósítására vagy kifejezésére adtak, akkor akiktől ezeket elvették, különböző mozgalmakat és harcokat hirdetnek és indítanak a szólás, a cselekedet vagy a hit életének a szabadságáért, vagy különböző elvek és eszmék megvalósulása érdekében. Ez azért történhet meg, mert a hatalommal visszaélő ember nem tud élni az Istentől kapott szabadságával és szabad akaratával, és másokat, akik helyesebben tudnának azzal élni, szándékosan meggátol a szabadságukban. Pedig testvéreim, az embernek mindenért felelnie kell! Azért is, amit önmaga megvalósít és azért is, ami ennek a megvalósításnak

következményeként másoknak akadályul szolgált. Mert nem minden korlátot Isten állít az ember elé. A korlátok nagy része emberek által rakatott le, hogy a másikat korlátok közé szorítsák, ne szólhassanak, ne beszélhessenek, ne cselekedhessenek olyat, amik a hatalmon lévők hátrányára lennének. Ezeket a korlátokat le kellene rombolnia az embernek, de ez legtöbbször nem történik meg, mert a hatalmon lévők a börtöntől, meggyötrettetésektől a kivégzésekig mindent igénybevesznek, hogy ezek az erőszakkal állított korlátok fennmaradjanak. A hatalmon lévők viszont annál inkább lerombolják az erkölcsi törvényeket, az erkölcsi korlátokat, hogy szabad teret biztosítsanak a maguk rossz szándékának megvalósításához. Ehhez természetesen szükséges, hogy a jó látszatát keltsék. Tehát, hogy látszat szerint jónak, célravezetőnek, a tömeg érdekeit szolgálónak, egy békésebb, boldogabb, szabadabb jövő megvalósulásáért történőnek tűnjék. De mindez csak porhinta a hatalmon lévők részéről. Ha az embernek nincs kellő világossága, nincs kellő ismerete a jóban, az igazban, a jogainak és kötelességeinek gyakorlásában, akkor a hatalmon lévők, széles tömegeket képesek meggyőzni és megnyerni az általuk hirdetett tévígazságok támogatására.

Tehát az igaz és a hamis megkülönböztetéséhez is szükséges a tudás! Persze sokféle tudás létezik. Lehet valakinek tudása a természettörvény ismereteiben, vagy lehet egy-egy területre szakosított tudása, vagy lehet tudása a múlt vagy a letűnt idők feltárásában, vagy a földben eltemetett dolgok megismerésében. De ezek mind-mind a Föld ismeretei és itt maradnak akkor is, amikor az embernek a Földről távozni kell. Tehát a Földön lehet hasznot hajtó, jó állást biztosító a számára, kitűnhet ezzel az ismerettel és tudással az átlagemberek közül, de ez még nem ad neki ismeretet arra nézve, hogyan kell megtalálnia az utat, hol kell keresnie azokat a lehetőségeket, amik őt személy szerint a szellemi fejlődésben előbbre vihetik. Azaz, amik által nemes, értékes lelki és szellemi tulajdonságokat, azaz erényeket szerezhet magának. A magasabb szellemi világokban

ugyan nem hívjuk ezeket erényeknek, mert természetes, hogy az ott élők azokkal rendelkeznek, hiszen az az ő természetük. Ezért nem is tudnak másként gondolkodni, érezni, viselkedni, munkát végezni, csak a maguk természete szerint. De a földi világban az erények, mint értékes kincsek szerepelnek, amiknek a megszerzése nehéz, sok lemondással, önmegtagadással jár. Éppen ezért, nem kapkodnak és lelkesednek érte az emberek, hanem inkább csak a külsőben mutatják, mintha rendelkeznének fezekkel az erényekkel. Ez azonban csak üres csillogás, ami mögött nincs semmi. A próbák mutatják meg, hogy azok az erények a lélek tulajdonai-e? Megállja-e a helyét az élet körülményei között akkor is, hogyha egy nemes cél megvalósítása nehézségekkel és áldozattal jár is? A szabadságért nem volt és ma sem hajlandó a legtöbb ember és a legtöbb nép áldozatot, főleg véráldozatot hozni. A legtöbben úgy gondolják, az a fontos, hogy bűnös természetük kiélésére teremtsenek minél tágabb teret, nem pedig a jónak, az igaznak, az isteni akaratnak a megismerésére és megvalósítására. Sőt, a legtöbb ember fél attól, hogy az isteni igazság, vagy az Isten akarata megvalósuljon. Tudniillik, az Isten igazsága olyan, mint egy erős reflektor, ami nem csak az egyén lelkébe világít be és világítja meg annak a legsötétebb és legeldugottabb zugát is, hanem megvilágítja egy nép, egy társadalom helytelen, téves, vagy esetleg bűnös szándékait is.

A mai világban szünet nélkül halljátok, hogy minden embernek, népnek, nemzetnek joga van a maga erkölcsi felfogásához, hitéletéhez, vallási felfogásához, a családi életéhez, a társadalma felépítéséhez, az utódok neveléséről alkotott felfogásához és ezt a jogot más vallásoknak, népeknek és nemzeteknek is meg kell adni. Ezzel szemben, ha egy ember, egy nép, egy nemzet mást akar, mint az, aki magát mások jótevőjének tartja, akkor ez a jótevő nem habozik erőszakot alkalmazni akaratára elfogadtatására. A régebbi időkben vallási felfogásokkal és nézetekkel is így volt ez, és ma is így van, amikor különböző

vallások a maguk felfogását akarják másokra erőszakolni. A terror az erőszak legerősebb megnyilvánulása, mert erőszakkal akarnak emberekre mást erőltetni, mint amihez hozzászoktak, amibe belenőttek, aminek a megvalósítására, élésére vagy meglátására képesek. Tehát nem az a terror, amikor ez ellen védekeznek, hanem az, amikor erőszakos módon egy másik vallási felfogást, vagy bármilyen társadalmi formát másokra akarnak erőltetni. Minden nép, nemzet és vallás a különböző szellemi fejlettségi szinten lévő emberek tömörülése. Tehát egy-egy csoportban hasonló lelkületű emberek vannak összegyűjtve, mivel törvény az, hogy a hasonló hasonlót vonz. Törvény az, hogy a hasonló a hasonlóval, az egyszerűvel, tehát ami nem teljesen más, kerül össze. De a fizika törvénye szerint sem vegyülnek a nem hasonlóak. Például a tűz és víz egymástól annyira ellentétes, hogy ezeket sohasem lehet összevegyíteni, hanem az egyik valamilyen módon a másikat megsemmisíti. Ilyen értelemben a különböző természetű, felfogású, és lelki fejlődési szinten levő embereket össze lehet hozni erőszakkal, de annak nem lesz meg a várva várt jó eredménye. Amikor monarchiákat, császárságokat, nagy kiterjedésű királyságokat, uniókat hoztak létre egymással azonosulni nem tudó népcsoportok között, ez állandó ellentétet és villongást idézett elő, amivel nem egymás fejlődését mozdították elő, hanem az örökös súrlódás következtében hátráltatták azt.

Súrlódásokra, ütközésekre a természet rendje szerint szükség van. De megvan, hogy mi mivel, mikor és mennyi ideig súrlódhat úgy, hogy az eredményt hozzon, és mi az, ami a lelki fejlődés hátrányára van. Az isteni Gondviselés házasságban, családban, csoportok, nemzetek életében azokat hozza össze, akiknél ez a súrlódás célravezető, és az emberben vagy a csoportban lévő szögletes, bűnös természetet csiszolja le. Amit viszont mesterségesen, emberek hoznak össze - mindenkor mások szabadságának megnyirbálása és háttérbe szorítása révén - az viszont kimondottan káros. A fejlődésben nagyon hosszú időre visszavethet olyan csoportot, amit emberek erőszakos és

mesterséges módon parancsolatokkal, különböző elgondolásokkal, békeszerződésekkel hoznak létre. Illetve azt hiszik, hogy össze tudják őket hozni, de ez a valóságban soha nem jön létre, sőt az ellentétek egyre inkább kiélesednek és a csoportok egyre inkább eltávolodnak egymástól. Amikor egy területen különböző kultúrájú, különböző felfogású emberek élnek együtt, akkor szükséges, hogy mindegyik csoport azonos jogokkal rendelkezzen. De amikor az egyik csoport a másik felett uralmat akar gyakorolni, akkor ott a lélekszerinti előbbre jutás kárt szenved. Voltak népek, amelyek felismerték a szabadság fontosságát, és szükségességét a maguk lelki fejlődése szempontjából, és hajlandók is voltak érte áldozatot hozni. És voltak olyan népek, amelyek ezt nem ismerték fel, akiknél a cél az volt, hogy mindenképpen ők uralkodjanak mások felett.

A harcok és háborúk, még a legnemesebb eszmékért vívott harcok, vagy forradalmak is, mindenképpen emberéletet igényelnek. Ha egy magasabb rendű eszme érdekében folyik a vér, akkor annak értéke lesz ideát is. Ha alacsonyrendű, főleg anyagi célokért: más népek anyagi javaiért vagy területéért folyik a küzdelem, az ideát nagyon leszállítja azon népeknek vagy egyének cselekedeteinek értékét, akik azt irányították és szellemi sötétséget hoz rájuk. Minél becstelenebb, igazságtalanebb, minél nagyobb hazugságok révén jut egy nép hazához, országhoz, területhez, természeti kincsekhez, annál nagyobb szüksége van a hazudozásra, hogy amit így szerzett, az az övé maradjon. Szünet nélkül úgy érzik, hogy bizonyítaniuk kell a maguk igazát, és állandóan arra koncentrálnak, hogy a legkisebb olyan irányú törekvést, amely ezt a területet, vagy anyagi javakat visszaigényelné, megghiúsítsanak. Ennek érdekében ismételt támadást intéznek azok ellen, és ez újabb, kisebb-nagyobb háborúk kirobbanásához vezethet.

Sokszor évek, évtizedek, esetleg néhány évszázad is elmúlik úgy, hogy nagy háborúk és forradalmak után minden csendes. Elcsendesednek a forradalmak, elmúlik, kiég az a generáció,

amelyik a jó megvalósításával próbálkozott. Azért, mert a Földön az ellentét ereje erősebb, erőszakosabb és céljai elérése érdekében megenged magának olyan eszközöket, amiket egy magasabb rendű eszme hívei semmiképpen nem engedhetnek meg maguknak. Ma már a nemzetközi, a különböző országok bíróságai nem azon fáradoznak, hogy az igazságot kiderítsék, hanem elkendőzik az emberi életek, vagy szabadságjogok elleni vétkeket, és ezzel a hazugság mellé állnak, így természetes, hogy el kell takarniuk, le kell fedniük a kiinduló pontot, hogy miből és hol keletkezett az a kicsiny tűz, amiből a nagy tűz lett. Minden bűnös mossa a kezeit. Ha másképpen nem tud védekezni, akkor az isteni, vagy a földi törvényekre, vagy annak az országnak az alkotmányos törvényeire hivatkozva, ahol törvénykeznek felette. Így aztán a törvény képtelen a valóságot, az igazat megdönthetetlenül bizonyítani, ezért a bűnösök úgy nemzetközi fórumokon, mint egy országon belül felmentést nyernek, vagy nagyon is csökkentett büntetésben részesülnek. Tehát szabadságjogokat biztosítanak annak, aki mindazt eljártszotta, mert hiszen annak az országnak vagy annak a népnek a törvényeit megszegte és lábbal taposta.

De ugyanakkor ezeket a szabadságjogokat megvonják mindazoktól, akik tisztábban látják a dolgokat. Tehát azt is mondhatnám, hogy a szabadságjogokkal az ember ma minden ismerete és tudása ellenére is éppúgy visszaél, mint a régi időkben. Egyáltalán, az ember szeret másokat elítélni anélkül, hogy a maga házatáján körülnézne, hogy ott mi van az ő romlására. Mert, ahogy az egyén önmagáért, úgy népek és nemzetek is önmagukért felelnek. Tehát ahogy az egyénnél az lenne a cél, hogy az igazság ismerete révén megtérjen, megjavuljon, átalakuljon, úgy népek és nemzetek életében is az lenne a cél, hogy fejlődjenek és javuljanak. Márpedig a hazugságok, a harácsoló szándék, az Isteni törvények megkerülése, vagy azok lábbal taposása vagy azon emberek megvesztegetése, akik az igazságot kideríthetnék, annak a népnek, csoportnak a romlására lesznek.

A szabadság elvesztette az emberek előtt azt a nagy értéket, amit az előző századok még láttak benne, és értelmetlennek tartja a harcot, a küzdelmet, az áldozathozatalt annak érdekében. Így azután egész rövid időn belül azt lehet észrevenni, hogy nem ott nyílik meg a lehetőségek szabadságjog gyakorlására, ahol azzal élni tudnának, hanem ott, ahol azt a rossz terjesztésére használják fel. Mert a rossz szándékú embereknek a szabadság arra kell, hogy a rosszat minél szélesebb körben terjesszék, mert ők a rossznak, az Istentől elvetettnek a szolgálói. Vannak, akik önként vállalkoznak a rossz szolgáltára, mert az tetszetős, különleges, érdekes, hasznot hajtó, és vannak, akiket erre kényszerítenek. Tehát a rossz képviselői mindenképpen azt igyekeznek elérni, hogy ahol világosság van, ezt a világosságot letakarják, „véka alá rejtsék”. Azt akarják, hogy erről a világosságról ne értekezzenek, ne írjanak, sajtóban ne szerepeljen.

Bár a technika minden vívmánya megvan, hogy a krisztusi, az isteni igazság az emberek lelkéhez az egész világon mindenüvé eljusson. A rossz képviselőinek azonban az a célja, hogy ezt az igazságot letakarják, elhallgattassák, és megfélemlítsék azokat, akik felismerik szándékaikat, belélnak a kártyáikba, és ha csak szűkebb körben is, de azt szóvá merik tenni. Az emberiség Isten akarata szerint szabadságot kapott. Még az az ember, aki ilyen lefokozott szinten éli az életét, az is bizonyos fokú szabadságot, illetve szabadakaratot kapott. Krisztus által megkapta a nagy betűs igazságot, és ő bemutatta, hogyan kell az igazsággal Isten akarata szerint élni. Az embernek a szabadakaratával az Isteni akaratot kellene megvalósítania, hogy szabadabbá válhassék. Az igazsághoz az utolsó időkben, eddig soha nem látott módon juthat az ember, hogy az igaz tudásra és ismeretre tegyen szert. Az igazság a természettörvényekben is benne van. A természettörvény a jóra jóval, a rosszra rosszal válaszol, tehát ebben az értelemben, amit vet, azt aratja az ember.

De annak ellenére, hogy ez az ismeret a világban van, az ember tudatosan teszi a rosszat. Az ember nem tudatlan többé, mint a régiek voltak, akikért Krisztus úgy imádkozott, hogy „*Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek...*” Nem! A mai ember tudatosan veszi fel a küzdelmet a jó és az igaz ellen, tudatosan tapossa azt lábbal és hallgattatja el a jó képviselőit. A gonosz pedig anyagi javakkal fizet azoknak, akik a rossz terjesztésén, és megvalósításán munkálkodnak. Ezért nem menekülhet a következmények elől. Tudniillik, amikor az ember tudatosan és szándékosan harcol az isteni jó megvilágosító erejével szemben, amit a Szentlélek hoz az utolsó időkben, vagy megakadályozza annak megvalósulását, akkor Szentlélek elleni bűnt követ el. Erről pedig az van írva, hogy akik ezt teszik, azok nem nyernek bocsánatot, nem kaphatnak kegyelmet, azaz ki nem jönnek a következmények börtönéből, amíg meg nem fizetnek az utolsó fillérig. Ez a meg nem fizetés az utolsó fillérig, egy örökkévalóságig is eltarthat.

Az igazság törvényének működésében nincsenek tévedések! Az igazság tévedhetetlen, csalhatatlan! Tehát mivel tévedhetetlen és csalhatatlan, ezért nem írja az egyik ember, vagy nép, vagy nemzet számlájára azt, ami a másikéra írandó. A Földön az ma már természetes dolog, hogy az egyik ember vagy csoport a másik rovására élvezi az előnyöket. Az egyik meggazdagodik, miközben ugyanazon az országon belül, egy másik társadalmi osztály fiai és gyermekei elvéreznek. Tehát az igazság törvénye nem érvényesül a Földön, mert a Földön nem Isten akarata érvényesül, hanem az ellentété. Erről mindazok tehetnek, akik nem élik az igazságot, mert akik nem hajlandóak az igazságért áldozatot hozni, azokon keresztül a rossz, az ellentét akarata érvényesül. De amint mondtam, ki milyen mértékben járul hozzá a rossz megerősödéséhez, akár önmagában, akár a társadalomban, akár a családban, olyan mértékkel fizet neki az igazság törvénye. **A minősítési törvény működése hajszerű.** Éppen ezért nagy veszélyt hoz magára az ember, amikor az igazság ismeretével, a krisztusi igazsággal visszaél,

és azt nem javulására, hanem mások, vagy önmaga felmentésére használja.

Az ember soha nem néz őszintén önmagába, a lelke eldugott, sötét zugaiba; nem önmagával, hanem inkább másokkal foglalkozik. Nem arra törekszik, hogy a jót önmagában megvalósítsa, hanem mindig talál valami mentséget és kifogást: *„ezt ezért nem csinálhatom meg... azt azért... ha az igazság szerint cselekszem, akkor az emberek örülnének néznek, becsapnak, kifosztanak, tönkretesznek, mindenemet elveszik, nem hagynak élni, nem hagynak érvényesülni... a mai világban ez utópia... az megvalósíthatatlan, hogy én az igazsággal lélek szerint azonosuljak... hogy én a sok ellentétes elgondolás ellenében is a jót valósítsam meg...”*

Az ember azt gondolja, ha itt egy kicsit, ott egy kicsit csal, itt egy picit elvesz, ott egy kicsit hozzátold, amott egy kicsit megszépít, akkor az az igazság törvénye előtt is úgy lesz. Testvéreim, a mai földi világból hozzánk átszállított emberlelkek legnagyobb részének ez a legnagyobb csalódása. Mind így kezdi: *„azt hittem, hogy helyesen látom... jó szándékból tettem... azt gondoltam, hogy a legjobbat teszem, amit azon körülmények között tehettem... nem az én hibám... nem az én felelősségem... én abba már csak belekerültem...”*

A sors belesodorhatja az embert egy rossz társaságba, ahol nem érzi jól magát. De csak akkor marad meg abban, ha ott jól érzi magát, ha egyetért azzal, amit azok vallanak, ahogy azok élnek, ahogy azok cselekszenek. Mert a józan ember nem érzi magát jól a részeges társaságában, ostoba beszédek közepe és a becsületes ember nem érzi jól magát tolvajok között. **Mint mondtam, a hasonló a hasonlóhoz vonzódik. Az ember azonban nem lehet a körülmények áldozata.** Isten senkit nem próbál meg erején és képességén felül. Tehát a körülmények úgy alakulnak az ember körül, hogy ő azok között meg tudjon állni. Az, hogy beadja-e a derekát valaki, vagy nem, hogy megtér-e vagy megtéretlen marad: az emberen múlik. Ha egy megtéretlen csoport vesz uralmat a többség felett, ez azért van,

mert az embereknek nem volt elég erkölcsi bátorságuk azzal szembeállni. Viszont kis és szegény népek manapság sokszor esnek gonosz csoportok áldozatául. Ha ellenállnának is - tehát ha lenne is kellő erkölcsi tartásuk - a világból annyi rossz indul meg ellenük, hogy ezek a maguk kicsinységében és szegénységében képtelenek ellenállni. De erkölcsi tartásuk, erkölcsi bátorságuk azért lehet, sőt, kell is, hogy legyen. Amikor Isten kis népeket bizonyos időre, hogy így mondjam, a szabadságuk elvesztésére, tehát rabságra ítélte, akkor ha rendelkeztek erkölcsi bátorsággal, ez a rabság el tudta végezni rajtuk azt a fejlesztő munkát, amire szükségük volt a szellemi haladásuk érdekében.

A szegény emberen az ő szegénysége, a megalázottsága, a nehézségei jobban elvégzik a lélekformáló munkát, mint a gazdag, a döllyős, a mindennemű tudással rendelkező emberen, aki magát Isten fölé helyezi. Tudniillik a szegény ember nehézségei közepette hamarabb Isten felé fordul és belátja a maga gyengeségét, kicsinységét, tehetetlenségét, hogy önerejéből képtelen változtatni sorsán. Igaz, hogy néha nagy, erős népek évszázadokig elnyomtak, rabságban tartottak kis népeket, de az igazság törvénye kimutatta, hogy melyiknek lett ebből több és nagyobb erkölcsi haszna.

Tehát egyénekre is vonatkoztatva ezeket, azt mondhatnám néktek, hogy bár a testi ember fél a megpróbáltatásoktól, a nehéz körülményektől, a betegségtől, az öregségtől, a megalázottságtól, a szegénységtől, de ezek mégis nagyobb hasznot hozók szellemi szempontból, mint amikor mindenk felett rendelkezhetik valaki.

Az ember tévesen azt hiszi, ha mindenk szabadok neki, akkor annak nem lesz káros következménye. Nem! Világosan mondja az apostol: *„mindenk szabadok énnekem, de nem mindenk használnak...”*. Mi az a nem minden? Amikor az ember a törvényeket túlságosan meg akarja lazítani. Az erkölcsi törvény egy láthatatlan, de létező hatalom. Bár ezt a láthatatlan és létező hatalmat az ember lerombolja, tehát azt mondja: *„nem*

kell tartani, nem kell félni ettől... nincs is ez... nem is létezik... szabadon éld ki mindennap mindennemű gonosz hajlamodat...". Ezt az ember végül is elhiszi, de amikor meghal, találkoznia kell az igazság erejével. Akkor már nem mondhatja hogy nincs, mert saját magán érzi érvényesülni az igazság erejét. **A törvény fent áll és működik!**

A természeti törvényekben a mai ember bizonyos tudásra és ismeretre tett szert, ezért elhiszi, hogy a természet erői felett uralkodni lesz képes. Az elkövetkezendő nagy megrázkódtatások az óceánokból, a légkörből, a Föld mélyéből indulnak ki. A szél és az orkán ereje majd megmutatják az embernek, hogy bármennyire hitte, hogy uralja a természet erőit, ő mégis csak egy piciny, jelentéktelen levél, porszem, amelyet ezek a hatalmas erők pillanatok alatt - ezres, tízezres tömegeket - sodorhatnak veszedelembé, halálba. **Az ember nem tiszteli a természettörvényt sem.** Mert a tudása, és ismerete nem alázatosságra tanította, hogy a természettel harmóniában éljen, és így a természeti erők megszelídülve, segítségére legyenek, hanem a természet erői ellen cselekszik, rongálja, szennyezi azokat, *ezért a természeti erők felláznak ellene.* **És nem lesz senki, aki a természeti erők lázadását vele szemben lecsillapíthatná. Egy valaki képes volt erre: az Isten fia, a mi Urunk, a Jézus Krisztus, de rá nem hallgattak.** Ma már itt is, ott is, amott is megjelentek az antikrisztusok, akik arra esküsznek, hogy náluk az igazság, és az emberek rájuk figyelnek. Az egyházak is mind megpróbálják, hogy új híveket szerezzenek maguknak, holott a régieket sem tudják megtartani. A régiekben is kételyek ébrednek, mert az egyházak nem a valóságot hirdetik, hanem az emberi okoskodással, az emberi igazsággal megkevert igazságot.

Ami fontos lenne, hogy mint korlát ott álljon a bűnös emberiség előtt: azt lerombolják, megszegik, befeketítik. Amin pedig feltétlenül lazítani kellene, mert lényegtelen az igazság és az ember megtérése szempontjából, ahhoz erősen ragaszkodnak. Erős várnak tartják az emberek által lecövekelt dogmákat, de

nem érzik át azt, hogy „erős várunk az Isten”: az Isten törvényei, az Isten igazsága, az Isten szeretete, az Isten megbocsátó kegyelme, az Isten hosszútűrése, és az Isten által kapott alkalmak, ingyen lehetőségek, hogy az ember megtérhessen és élhessen. **Isten nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen.**

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten veletek!

A TISZTASZÍVŰEK(*)

2003. november 9.

Az Úr nevében köszöntelek benneteket, testvéreim. Igen, az emberi szívnek tisztává kell válnia, mert csak a tisztaszívűek láthatják meg az Istent. Ha körültekintetek a földi világban azt kell tapasztalnotok, hogy az emberek többsége - közvetve vagy közvetlenül - minden bajáért, minden nehézségéért Istent okolja. Mintha Isten tehetne minderről, vagy ha nem Ő, akkor miért engedi meg azt a sok-sok szenvedést, fájdalmat és nyomorúságot a Földön? **Milliók és milliók ajkáról hangzik ez a kérdés minden nap: Uram, miért?** Hogy lehetséges ez, miért tűröd, miért hagyod, hisz hatalmadban van, hogy megváltoztasd, hogy meggátold mindazt a rosszat, ami napról-napra a Földön, az emberek életében megtörténik?

Testvéreim, a földi világ a bűn világa. Az emberi szívek piszkosak és szennyesek a bűnös érzésektől, kívánságoktól és vágyaktól, így ami a szívben felébred, az vetül ki a világba, mert **a szív teljéből szól a száj.** Tehát minden fájdalmasnak és rossznak az oka a bűn, amely az emberi lélekben, az emberi szívben, az ember érzésvilágában él, úgy hogy Istent felelőssé tenni, pláne felelősségre vonni mindazért a rosszért, amit az embernek bűnei következményeként el kell szenvednie, nagy-nagy tévedés, amiért az embernek az igazság törvénye előtt számolnia kell. Ráadásul az emberek többsége káromolja az Istent, egy másik része pedig nem is hisz Isten létezésében, a Teremtő

örökkévalóságában, tagadja az Ő létezését, de ennek ellenére mégis Istent okolja minden nyomorúságáért, minden bajáért. **Az Isten akaratát kéne megvalósítani a Földön.** Ahhoz viszont az szükségeltetne, hogy az ember megismerje és megszeresse az Isten törvényeit, azokat élete lényegtörvényévé tegye és megtisztítsa a belső érzésvilágát mindazoktól a szennyes vágyaktól, amelyek őt Istentől elválasztják és amelyek sok-sok gonoszságot zúdítanak a világba. Ugyanis, ami az ember érzésvilágában felébred, az nem hagyja őt békességben, az nem hagyja őt nyugton, az arra ösztönzi, hogy mindent elkövessen annak érdekében, hogy az a vágy kielégülhessen és megelégedülhessen. Ezek a gonosz vágyak, érzések és indulatok viszont úgy a közvetlen környezetének, mint tágabb értelemben mások életében óriási gyötrelmeket idéznek elő, ami alatt nyög aztán az egész emberiség. Valójában az érzelem tisztasága sokkal fontosabb az értelem világosságánál, mert minden először az érzésben keletkezik; a vágy, a törekvés, az elvek és az eszmék is. Amikor a lélekben ezek felébrednek, és mint érzések megerősödnek, akkor az értelem, a gondolatvilág is késztetést érez arra, hogy foglalkozzon ezekkel az indíttatásokkal és kivitelezze azokat. Tehát az értelem az, amely kigondolja, és kiépíti azt, hogy hogyan és miképpen is juthatna el a vágy a beteljesedés állapotáig.

Sokan elveszítik az érzéseik felett az uralmat, ezért csak értelmükkel keresik, kutatják, hogy miként lehetne tisztátalan, szennyes vágyaikat megvalósítani. Számtalan esetben ehhez különböző teóriákat, hazugságokat vesznek igénybe. Úgy gondolják, ha kifele mást mutatnak, ha mást mondanak, mint a valóság, akkor vágyaik szabad teret kaphatnak. Az ember hihetetlenül nagy hiányérzettel küzd, de minden hiánya abból fakad, hogy hiányzik életéből a teremtő Isten. Ahelyett, hogy keresné, hogyan találhatná meg azt a láthatatlan szálát, amellyel összeköttetést létesíthetne a teremtő Istennel, bűnös érzéseinek hatása alatt egyre inkább önmaga fele fordul. Így Isten hiába nyújtja segítő kezét, úgy az egyén, mint az egész emberiség

felé, nem akarnak tudomást venni Róla. Csak arról akarnak tudomást venni, amit pillanatnyilag kedvezőnek és jólesőnek tartanak a maguk számára.

A tisztátalan érzések, az indulatok még tisztátalanabb érzéseket és vágyakat hoznak létre és ezeknek az érzéseknek nagy részét az önzés motiválja. Az ember önző módon mindig abból indul ki, hogy mi az, ami neki kellemes, mi az, ami neki előnyös, mi az, ami neki jóleső és annak a megszerzésén fáradozik. Akár egyetlen ember is, aki nem ura az ő érzés- és vágyvilágának, hihetetlen nagy károkat képes okozni másoknak azzal, ahogy azokhoz viszonyul, ahogy azokat a maga céljaira fel- és kihasználja, ahogy másokat becsap, szándékosan félrevezet, ahogy mások értékeit megkívánja és azt mindenképpen eltulajdonítani óhajtja. Mások igényei, értékei, akarata, mások elgondolásai csak akadályt jelentenek a számára, ezért ellenséget lát a másokban. Úgy gondolja, az állja útját az ő boldogságának, az állja útját annak, hogy ő maradéktalanul megszerezhesse azt, ami után olyan nagyon vágyik, azért azt el kell tüntetnie az útból. Ezáltal az ember érzései még szennyezettebbé válnak. Az ilyen ember pedig nem látja a többi emberben lévő szépet, jót, nemeset sem, és természetesen nem látja az öröktől fogva legtisztábbat, a mi Atyánkat, Istenünket sem. Nem képes távlatokban gondolkozni, mert nem lát tovább az orránál. Minden ködbe vész előtte, csak tapogatózik az életben; a gondolatait, amik az érzései nyomán fakadnak, nem tudja végig gombolyítani. Nem látja meg, hogyha valamit elindít, annak végső soron mi lesz a következménye, vagy hogy abba a célba ér-e, ahova mindenképpen szeretne beérni. Elgondolja, hogyha ezt az embert innen elmozdítom, ha ezt vagy azt hamisan állítom be, vagy letagadom, akkor sikert fogok elérni. A valóságban azonban nem ez történik. Ugyanis erőszakra erőszak, vagy finomabb esetben ellenállás a válasz. Nagy tévedése az embernek, amikor azt gondolja, hogy túlerővel legyőzheti az ellenállást. Nagyobb erőszakra, nagyobb erejű visszahatás következik be. Ezért nem

tudja kiszámítani, hogy eljárásai hova is viszik, és néha egészen messze eltávolodik attól a céltól, ahová el akart érkezni. Sőt némely esetben már ő maga is elfelejti, hogy miért is indult harcba, miért is indította el a küzdelmet, mi is volt az eredeti érzés, amely őt erre sarkallta.

Háborúknál is így van ez testvéreim. Az emberek önző szándéktól indítatva háborúkat kezdenek, nem számolva az ellenállással, nem számolva azzal, hogy akit megtámadtak, az legyőzött állapotában még inkább ellenség marad. Az ellenséget nem lehet barátta tenni különböző szólammokkal, különböző hazug ígéretekkkel, különböző állításokkal, mert a legyőzött fél a maga életterének megnyirbálásából, a maga bőrén érzi azt, hogy mit tett vele az, aki erőszakkal leigázta őt, aki az ő értékeinek eltulajdonítására, és kifosztására tört. Igen, kezdetben az ember minden kis érzését, minden kis elgondolását az önzés irányítja, hogy aztán a későbbiekben, amikor már mindene megvan, amit szeme-szája kívánt, akkor dicsőséget és hatalmat szerezzen magának. Az ilyen ember hiába nevezi magát kereszténynek, hiszen már igazából Istenben sem hisz, mert ha hinne, akkor tudnia és főképpen éreznie kellene, hogy minden hatalom, és minden dicsőség égen és Földön az Istené. Amikor magának akarja a hatalmat, az erőt, a dicsőséget, a hírnevet, akkor nyilvánvaló, hogy Istent és Isten akaratát teljesen a háttérbe szorítja. Ha viszont háttérbe szorítja, akkor nem kaphatja meg a titkos szálon keresztül azokat a mennyei erőket és azt a megvilágosodást, amire feltétlenül szüksége lenne. A tisztátalanság a bűn következménye, amiből kifolyólag egyre inkább nő a sötétség az ember érzés- és gondolatvilágában. Az elsötétedés előbb az érzésvilágban következik be, amittől az értelem még gyorsan működhetik, még gyorsan válthat. Azonban ha az ember szíve és érzésvilága már szennyezett, akkor amit az értelmével kigondol, amire az értelmével rájön, azzal úgy magának, mint embertársainak sokat árt. Ebből adódik az, **hogy a legtöbb kárt, az értelmileg fejlett emberek hozták a világra,**

mert eltompult érzéseiken keresztül nem kaphatták meg az irányítást a magasabb világokból, aminek birtokában tájékozódni tudtak. Mivel ez hiányzik életükből, azért kimondottan csak az értelmükre támaszkodva döntenek arról, hogy például a tudomány felfedezéseit mire használják fel. Az ilyen beállítottságú emberek közömbösek embertársaikkal szemben, ezért nem tudják belehelyezni magukat a másik ember helyzetébe sem. **Pedig Krisztus útmutatása alapján ez nagyon egyszerű lenne, csak arra kell gondolnia, hogyan esne neki, ha azt vele cselekednék az emberek, amit ő szándékszik megcselekedni velük.** Ha erre képes lenne, és ezt tudatosan gyakorolná, akkor az emberi lélekbe beleültetett szeretetcsíra étellel duzzadna fel és növekedésnek indulna.

De nem ez történik, mert a legtöbb ember azt gondolja: mi dolgom azzal, ami a világ másik oldalán, vagy mondjuk a város szegény negyedében élőkkel történik? Az a fontos, hogy nekem jól megy, az a fontos, hogy én nyeregben érzem magam, hogy hozzám futnak össze a szálak, amivel én másokat fogva tudok tartani, vagy rájuk tudom erőltetni a magam akaratát.

Mindebből láthatjátok, mennyire balga dolog az emberek részéről azt kérdezni, hogy miért engedi meg Isten ennek a sok rossznak megtörténését? Testvéreim, Isten teremtményei nem gépek, hanem tudatos, szabad akarattal rendelkező lények. **Te hát ha az ember még ezen a lefokozott szinten, ebben a lefokozott állapotában, ennyi megszorítások közepette is szabad akaratának birtokában van, akkor a Földön tapasztalható gyötrelmek, félelmetes árnyak, nehéz és fájdalmas helyzetek, az ő szabad akarata és nem Isten akarata révén jönnek létre.** Azonban az embernek ellene kellene állni a rossznak, elsősorban a saját rossz természete felett kell uralkodnia; nem másokat kell megzaboláznia, nem másokat kell szabadságjogaitól megfosztani, *nem másokat, főképp nem nálánál értékesebb és magasabb rendű emberlelkeket kellene a börtönök hideg celláiba zárni, hanem az önmaga gonosz, rossz termé-*

szetét! Ha ez megtörténne, akkor az ő szabad akaratával azokat a tehetőségeket keresné, amelyekkel a jó megerősödését és megerősítését szolgálhatná szabad akaratával.

Sajnos nem ez történik, azért a rossz - mivel az ember nem áll ellene - futótűzként terjed a világban, lélekről lélekre, egyik emberről a másikra. Akik kevésbé tudnak uralkodni érzéseiken, azoknak az érzésvilágára igyekszik hatni és ott haragot, indulatot, erőszakot korbácsol fel. Az ilyen ember mindenre kapható és mindenre felhasználható. **Ezért az is szükséges, hogy az ember képes legyen a maga lelki nyugalmát és békéjét megőrizni.** Nem látjátok testvéreim, amikor valaki indulatosan és haragosan kifejezésre juttatja a maga nemtetszését, hogy az milyen gyorsan képes ráhangolni az ő környezetét az ő haragjára és indulatára, és milyen gyorsan képes azok ellen az emberek, vagy embercsoportok ellen hangolni, akikkel neki, személy szerint baja van? Még meg is neheztel a másikra, ha az nem hajlandó haragudni arra, aki nem hajlandó ellenséget látni abban, akit ő ellenségnek lát, tart, vagy kiáltott ki.

Tehát így képes az ellentét, a rossz, az érzésben felfűtött emberekre hatást gyakorolni és általuk másokat is befolyásolni a rosszra. Általában nem túl hatásos, ha kollektív ellenséget állít a tömegek elé. Sokkal hatásosabb, ha egy személyt emel ki a kollektív ellenség közül és minden rosszat és gonoszt arra helyez rá, hogy azzal az emberekben úgy felkorbácsolja az érzéseket, hogy azok vakon rohannak a kikiáltott ellenségre. Az így befolyásolt emberek végül is a legtöbbet önmaguknak ártanak, mert ellenszenves érzéseikkel, gyűlöletükkel olyan helyzetbe kerítik magukat, amelyből nem kerülhetnek ki győztesen. A nyugodtabb, a higgadtabb érzésű embernél nem tud a rossz kelően hatni az érzésvilágukra, ezért ezeknek az embereknek a gondolkodásmódját fertőzi meg. Szándékosan agymossák a tömegeket, szándékosan festik az ördögöt a falra és bizonyítják, hogy ha most és így nem lépünk, akkor később: három, öt, nyolc, tizenkét év múlva - tehát a jövő generáció számára - nagy-nagy bajt idézünk elő, holott a jövőben a bajt az ember a

mának rossz és téves cselekedeteivel, érzéseivel, gondolataival idézi elő. *Ugyanis, amit egyszer mint érzést, gondolatot a létbe hív, azok léttel telített erők, amik élnek, vannak, léteznek, és számolni kell velük.*

Az ember azt gondolja, hogy ami gonoszságot egy helyben ültében kigondol, azt akkor vonhatja vissza és akkor szüntetheti meg, amikor csak akarja. Nem! Ezek az érzések, vágyak túlnőnek az elindítójukon. Felerősödve hatnak a világban, mert a hasonlóság törvényénél fogva összetapadnak a hasonló erőkkel és mint félelmetes, vihart hordozó sötét felhők szállnak az egész emberiség felett. Néha ezek elindítói nagy önteltségükben, tervezgetéseik közben észre sem veszik, hogy fölöttük is sötéten és egész alacsonyan gomolyognak ezek a vész-tjós-ló felhők. Tévesen azt gondolják, felettük még mindig süt a nap, számukra még mindig rózsás a jövő. Azt hiszik, hogy annak a sok gonoszságnak a következményeit, amit véghezvittek, hamissággal, hazudozással elkerülhetik. Azonban mindennek törvénye van. *Isten hosszútűrése révén, különösen az utolsó 2000 évben, a kegyelmi időszakban, a rossznak beérési folyamata lelassított. Miért? Nem azért, hogy ebben a lelassított folyamatban az ember még több gonoszságot művelhessen és követhessen el, hanem azért, hogy a kegyelem időt, és alkalmat adjon arra, hogy bűneiből megtérjen és éljen.*

Akik viszont ellene vannak az Isten törvényeinek, az Isten akaratának, akik az isteni jó megvalósítási lehetőségeinek útját állják, azok balgán azt hiszik, hogyha most a következmények nem zúdulnak rájuk, akkor azt a maguk okosságának és ügyességének köszönhetik. Azt hiszik, ha most jól megy sorsuk, ez mindig így lesz és továbbra is kényelmes lakásaikból szemlélik azt, hogy a világ más részén miként nyomorognak és éheznek az emberek. De ne feledjétek, minden jónak és minden rossznak vége szokott lenni. **Isten malmal lassan, de biztosan őrölnék és mivel ez a világ a változások világa, itt semmi sem állandó.** Tehát az ember hiába kívánja megtartani a kényelmes életet, a már megszerzett javait, a hatalmat, a dicsőséget, - ez

teljes képtelenség. Minél inkább ellenszegült a törvénynek, minél többet szerzett magának törvénytelenül, minél több emberi életet tett tönkre, vagy netán pusztított el, annál nagyobb az Igazság Törvénye előtt a felelőssége.

Sokszor megkérdezitek, mi is az Igazság Törvénye? Hol van az, hol lehet megtalálni az Igazság Törvényét? A Földön biztos nem, mert a Földön nincs igazság, - így gondoljátok - hiszen itt még a földi igazságszolgáltatás sem szolgáltat igazságot. Hol van hát az a sokat emlegetett Igazság Törvénye? Én azt mondom néktek, hogy az Igazság Törvénye benne él a természetben, az emberi szervezet minden atomjában, benne él a levegő legapróbb molekuláiban, amit az ember a légzéssel magába szív, benne él minden csepp vérében, minden sejtjében és a szervezete az Igazság Törvényének megfelelően reagál mindenre. Azért betegszik meg, mert helytelen, gonosz, tisztátalan érzéseket hordoz lelkében és ezekkel fertőzi egész szervezetét. Tehát az Igazság Törvénye mindenben benne él. Ezért nem esnek le az égről a csillagok; ezért kel fel mindennap a Nap; ezért van az testvéreim, hogy minden télre tavasz következik; ezért van az, hogy a fák puszta ágai tavasszal újra hajtanak; ezért van az, hogy az Isten által teremtett életet senki, senki e világon, meg nem semmisítheti; ezért van az, hogy aki fegyvert fog, fegyver által vész el; ezért van az, hogy a következmények törvénye, mint áradó nagy folyók és folyamok mindig visszahozzák úgy az egyénre, mint az egész emberiségre mindazt, amit a múltban művelt; amit pedig a jelenben művel, azzal majd a jövőben kell találkoznia. Az, hogy most a kegyelem lelassítja a törvény működését és az nem érezteti hatását azonnal, mint a régmúltban, amikor a szemet szemért, fogat fogért törvény uralkodott, nem jelenti azt, hogy bűneivel és bűneinek következményeivel ne kellene számolnia és találkoznia. **Tehát az Igazság Törvénye létezik és uralmat tart fenn!** Ha nem így lenne, már összeroppant volna a Föld, hiszen az erők egyensúlya az, ami megtartja ebben a gömbalakban. **Igen, a természeti törvény**

az Igazság Törvénye! Igen, az Isten akarata: az igazság érvényesítése szabad akaratból! **A bölcs és a tiszta szívű teremtmény pedig engedelmeskedik az Igazság Törvényének,** mert érzi, hogy nem tehet másképpen. *Ha valaki ezt nem érzi, az azért van, mert szennyes szívű. Aki szennyes szívű, az időtlen időig vesztegel az idegenben.* Mi az, hogy idegenben? Idegen az, amit a törvény nem ismer el, ami nem a törvényből jön létre és amit nem a törvény tart fenn. Idegen az, ami ellentétben áll Isten akaratával; legyen az egy elgondolás, elv, eszme, érzés, vagy vágy, amit az emberek dobtak bele a világmindenségbe.

Tudjátok ti embertestvéreim, mekkora a világmindenség? Nem tudjátok, mert az embernek fogalma sem lehet a világmindenség nagyságáról és csodálatos erőiről. Akkor mi az, amit tud? Minden állítása ellenére vajmi keveset. Ebben a porszemnyi életben mégis oly nagyoknak, erősnek, hatalmasnak képzelet magát, és tagadja Isten létezését, Aki teremtette és fenntartja ezt az egész világmindenséget. De ha tagadja, azzal változik-e valami? Semmi sem változik! Éppen úgy megvannak az első-, a másod-, a harmad-, a negyed-, az ötöd- és a hatodrendű napok, naprendszerek. Éppúgy megvan az igazság törvényrendszere, éppúgy minden kénytelen Isten hatalmának, erejének, akaratának engedelmeskedni. Hát akkor mi van testvéreim? Az van, hogy az ember ebben a lefokozott, szennyes állapotában, itt ebben a mélységben azt hiszi, hogyha valamiről nincs tudomása, akkor az nem is létezik. **Magát képzelet nagyoknak, erősnek, de eljő az idő, amikor bizonyosságot kell szerezzen arról, hogy milyen óriásit tévedett, amikor földi életében tévesen így gondolkodott.** Mert gondolhatja, mert érezheti, és cselekvési határain belül cselekedheti is a rosszat, de ugyan meddig? Nagy despoták, nagy zsarnokok azt hitték, hogy az övék az egész világ, mert hadseregükkel legyőzték ezt vagy azt a népet. De vajon legyőzték-e a halált? Halhatatlanná váltak-e? Nem! Tíz évig, húsz évig, harminc évig hatalmon voltak, s aztán nincs tovább. **Meg lehet nézni ideát azokat a szörnyű helyeket,**

amelyek már nem is a fizikai sík fölött vannak, hanem a Föld belseje felé. Azt a hihetetlen szenvedést és nyomorúságot, amit az ott élők éreznek, a fizikai testben élő ember a pillanatok töredékéig sem bírná el. Ahhoz hasonlítható, tartós állapot ez, mint amikor valakin egy igen magasfeszültségű áramot engednek át, ami a test halálát okozza. Ezekben az állapotokban megkötözve sínylődnek mindazok, akik a maguk akaratát, a maguk hatalmát növelték és azt hitték, hogy istenek.

Tehát testvéreim, sokkal jobb a nagy gazdagság helyett a szerény állapottal való megelégedettség. Sokkal jobb szolgálni, mint önmagunkat szolgáltatni. Sokkal jobb az igazságot szólni, mint a hazugságot. Sokkal jobb, ha az ember minden erejével azon van, hogy tiszta szívűvé váljék, mint ha hagyja a bűnöket a lelkében és szívében elburjánozni.

Igen testvéreim, az írás szavaival: a tiszta szívűek meglátják az Istent. Az Isten szellem, tehát az ember, a testi ember nem láthatja meg. A testi embernek nincs olyan éles és jó látása, hogy lássa a szellemet. Testi szemével csak a testet, az anyagi világ tárgyi jelenségeit láthatja. De a lélek a lelket, és a szellem a szellemet látja. Aki szellemben felszabadul, aki szabaddá válik az igazság megismerése és élése által, az szellemmé válva megláthatja a szellemiséget. Annak a szív, és a gondolatvilág tisztasága, a helyesen kért, nem követelőző ima révén, minden napon összeköttetése van a teremtő Istennel. Azokban tudatosul, hogy van és létezik Isten és mindig, még a legnehezebb körülmények között is gondja van rájuk, és nem feledkezik meg róluk. Akik pedig istentagadók, azoknak lehetnek életek során megszerzett jó tulajdonságaik, erényeik, ettől a tudattól mégis távol esnek. Hiszen ha nem akarják elismerni, elfogadni Isten létezését és azt, hogy Ő hatalmasabb, erősebb mindenkinél, akkor ugyanazokkal a kis jó tulajdonságaikkal meddig juthatnak el? Többnyire addig, míg a saját önző érdekükbe nem ütközik az ő úgynevezett önzetlenségük. **Ahhoz, hogy az ember az Isten dolgaiban járatos legyen, ahhoz, hogy az ember az Istennel összekapcsolódjon, komoly**

munkát kell kifejtenie: szünet nélkül tisztítania kell érzéseit és vágyait. A mai ember szíve szőrös és gonosz, a mai embernek nem fáj az, ami a másik embernek fáj. Emlékeztek, mikor voltak ilyen időszakok a Földön testvéreim? A mi Urunk, a Jézus Krisztus Földre jövelele előtt. Azokban az időkben bizony az egyik ember nem érezte a másik fájdalmát, és minden további nélkül megölte a másikat, mert az csak rabszolga volt, akit nem is vettek emberszámba. Vajon nem ebbe az irányba halad a mai emberiség is? Ha az ember szereti az életet, akkor szeretnie kell a fű, a fa, a növény, az állatvilág életét is. Ha pedig az életet nem szereti, nem becsüli, ha állatokat kínoz, meggyötör, akkor nyilvánvaló, hogy csak idő és alkalom kérdése, mikor cselekszi meg ugyanezt emberrel.

Mindez azért van, mert a Földön az ember nem az Isten akaratát cselekszi. Mert aki az Isten akaratát cselekszi, azt a szeretet indítja cselekvésre, ezért képtelen a másikkal rosszat kívánni, vagy rosszat tenni. **Miként az Úr mondja: nemcsak az elkövetett cselekedet a bűn, hanem már a bűnös kívánság és vágy is,** ami a szívben él, ami cselekedetekre indítja az embert. Milyen cselekedetekre? Hazugságra, irigységre, lopásra, mindennek eltulajdonítására, gyilkosságra, hamis tanúságra és természetesen arra, hogy Istent ne ismerje el teremtőjének. Ismeritek a Tízparancsolatot. Annak első négy parancsolatát, amely a mi Atyánkra, Istenünkre vonatkozik, és ismeritek az ötödik parancsolatot is, ami a szülők tiszteletére vonatkozik. Mit ér az embernek, ha értelmével minderről tudomást vesz, de bűnös érzése miatt képtelen megvalósítani, képtelen megcselekedni, képtelen betartani azt? **Nem sokat.** Ezért azt mondom, hogy az értelemnél sokkal fontosabb az érzélem. Az ember érzéseivel tapogat az ismeretlenben. A hit is érzés, amivel a láthatatlan világba képes behatolni, amivel a láthatatlan Istenhez képes kapcsolódni. Ha hite van, akkor meg tudja fogni azt a szálát, amely őt Istennel összeköti és ezen a szálon keresztül az isteni erő hatékonyan beáramlik az ő életébe és irányítja

azt. Ezért tehát mindenek felett ne a ti akaratotok, hanem Istennek akarata érvényesüljön az életetekben, és akkor szebb és jobb lesz a földi élet. A mi Urunk, a Jézus Krisztus is így imádkozott: Uram, ha lehetséges, múljék el felőlem e pohár, de mindazonáltal legyen meg a Te akaratod. Ezt imádkoztátok ti is nap mint nap, amikor elmondjátok az Úr imáját, mint azt tettétek most az ülés előtt is. **Legyen meg a Te akaratod, miként a mennyben, úgy a Földön is.** Isten legyen mindnyájatokkal!
Isten veletek!

AZ ÖRDÖG MINT FOGALOM(*)

2004. november 14.

A Jézus Krisztusnak nevében szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim. Én vagyok itt az a szellem, aki az elmúlt vasárnap egy megbízatásnak tettem eleget. Utaltam arra, hogy szeretnék szólni néktek az ördögről is, de mivel utam és feladatom továbbvisz, így mára kaptam erre engedélyt. Ha olvassátok a Szentírást, valamint a különböző egyházak tanításait, akkor minden korban és a Szentírásban több helyen találkoztok az ördöggel, mint személlyel. Ma én az ördögről, mint fogalomról szeretnék beszélni néktek. Az írások, mint óriáskígyót, sárkányt, sátánt, mint Lucifert, mint Belzebubot, mint a világ fejlődelmét említik. A vallások többnyire egyetlen személyre gondolnak, aki harcot, és háborúságot visel Isten, a Teremtő ellen és azok ellen is, akik a jónak oldalán állnak és az isteni jót és akaratot igyekeznek megvalósítani. Ez teljesen helytelen elgondolás. **János szerint kezdetben vala az Ige, és az Ige Istennél vala és Isten maga vala az Ige. Tehát a kezdetek kezdetén semmi sem létezett, semmi sem volt, csak a teremtő Isten, Aki öröktől fogva van és örökkön örökké léssen. Semmi nem volt rajta kívül és minden, ami van, általa lett.** Isten maga a szeretet, és mint ilyen, semmiképpen nem teremthetett egy ellenlábast, az ördögöt, amely ugyanolyan hatalommal és

teremtőképességgel rendelkezne, mint maga a teremtő Isten. Ez teljesen lehetetlen. Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtette szeretetből az Ő teremtményeit tisztáknak, világosan kijelölve részükre a haladás útját, hogy a tökéletességre csak az Ő törvényeinek és akaratának betöltése által juthatnak el. Isten ismereténél, mindentudásánál és mindenhatóságánál fogva látta, hogy azáltal érheti el a teremtmény a legnagyobb boldogságot, ha tökélyre, tökéletességre viszi azt a gondolatot, amely a teremtés pillanatában belehelyeztetett. De Isten az Ő szeretetéből és tökéletességéből kifolyólag teremtményeinek szabadakaratot adott. A próba abban állt, hogy a teremtmény belátja-e, hogy Isten szeretetéből kifolyólag mennyire csak a teremtmény javát akarja és törvényeivel mennyire azt segíti elő, hogy a teremtmény eljusson a tökéletességre, tehát minél boldogabb lehessen. Voltak, akik tévesen azt hitték, úgy gondolták, hogy más út és más mód is van a tökéletesség, a boldogság elérésére és Istenen kívül is van élet. Elhitték, hogy a teremtmény valaha is egyenlő értékű lehet az ő Teremtőjével, más szóval olyanokká válhatnak, mint az Isten. Nem Istentől kipatant szikrák, nem Isten teremtményei, hanem olyanok, mint maga az Isten.

Ez az elgondolás vitte a teremtmények egy részét arra a tévútra, amelyen sok ismeretlen és félelmetes dologgal találkoztak és minél inkább ezeket a tévelgondolásukat akarták megvalósítani, annál nagyobb lett a sötétség, a homály, a káosz körülöttük és annál kevésbé találták meg ebből a kivezető utat, annál kevésbé találtak vissza teremtő Atyjukhoz. Ráadásul makacsság ébredt bennük, makacsul ragaszkodtak téves elgondolásaikhoz, még akkor is, amikor már nyilvánvaló volt előttük a rossz eredményekből, hogy helytelen úton járnak és mindaz, amit hittek és elképzelték, semmi jóra, semmi boldogítóra nem vezet el őket. Ez alatt a különböző próbálkozásaik alatt, a tévelygők, a helytelen utón járók hatalmas erőtömegeket mozgattak és fertőztek meg és vetettek be Isten ellen. Ennek következtében a világmindenségben előálltak ezek a megfertőzött erőtömegek,

amelyek ellentétben álltak az isteni akarattal, az isteni szeretettel, az Isten törvényeivel, az Isten szándékaival. Tehát ezek Isten akaratával ellentétes tendenciákat hordozó erők voltak. Így tehát a sátán, az ördög és mindaz, amit ily sok névvel jelöl az ember, nem egyetlen személy, hanem mindazok az erők, erőtömegek, amelyeket a lázadók, a tévelygők termeltek ki önmagukból és amivel a világmindenséget megfertőzték. A bukottak kézenfekvőnek találták, hogy mindazt, amit mint rosszat létrehozta, egyetlen személynek: az ördögnek tulajdonítsák, aki ugyanolyan hatalommal, ugyanolyan erővel, ugyanolyan teremtőképességgel rendelkezik, és ugyanúgy öröktől fogva való és örökkön léssen, mint az Isten. Hitték, hogy mindazért, amit ők, a tévelygők létrehozta, elháríthatják maguktól a felelősséget, hisz nem is ők tehetnek mindarról, ami velük és körülöttük és bennük történik, hanem a sátán, az ördög, aki harcot hirdet az Isten ellen, és megteveszti őket is.

Így történt aztán, hogy mindazokat a szimbólumokat, amelyekkel a Szent Íratok ezeket a megrontott erőtömegeket jelölik, szószerint értelmezi az ember, mint ahogy az első emberpár megkísértését is a kígyónak tulajdonítja. Ezt a gondolatot a valóságok is a magukévá tették és forgatva az írások lapjait, helytelenül és tévesen olvasták ki azokból, hogy mindaz, ami az emberi lélekben, mint Isten törvényeivel össze nem egyeztethető rossz és gonosz található, egyetlen személy, az ördög műve. Nem akartak tudomást venni az írások ismerői arról sem, hogy az emberben lévő rosszért nem háríthatják át a felelősséget az ördögre. Nem odázhatják el a maguk megtérését, mondván, hogy az ördög sugallatára cselekedtek, tehát az ördög, a sátán, Belzebub a felelős mindazért, ami tulajdonképpen a bukottak, és így az emberek lelkéből is, mint megfertőzött erők kerültek a világba.

A vallások létrehozták ezt a nem létező valakit, és képzeletükben nagy hatalommal és erővel ruházták fel. De az emberek a megtérésükre szánt tiszta erőikből újra és újra átszolgáltattak, nem ennek a személynek, hanem az ellentétes erőknek,

aminek következtében az ellentétes erők még inkább felerősödnek, még inkább elhatalmasodnak felettük. Így újabb és újabb mozgási teret és lehetőséget kaptak ezek az élő, akarati tendenciával bíró erők ahhoz, hogy az emberek fantáziáját felkorbácsolva háborúságot hozzanak a világba.

A mai vallások is így vannak ezzel; kell nekik valaki, akivel ijesztgethetik az embert; kell nekik valaki, akivel szemben önmagukat felmagasztalhatják, hogy ők fehérebbnek, tisztábbnak, jobbnak nézzenek ki azoktól, akiket ők befeketítenek, és ördögi lelkeknek minősítenek. Nem egy esetben egész vallási közösségeket, vagy népcsoportokat, mert szerintük ördögi elveket hoznak e világba: mi a jók, ők pedig - általánosítva - a gonoszak, a rosszak. A mi Istentől kapott feladatunk mint vallás, mint államhatalom, mint egy ország - mondják azok vezetői - hogy háttástanítsuk őket, ha kell harcot és háborút folytassunk ellenük. És pont ezzel a szemléletükkel ők maguk cselekszenek az Isten törvényei, a Tízparancsolat és a krisztusi parancsolatok ellen, miközben magukat az Isten akaratának kivitelezőinek tartják, mintha nekik kellene az ördöggel leszámolni. **Őh nem a maguk lelkében, hanem a mások életében!** Úgy gondolják, nekik kellene eldönteni, hogy melyik vallás az egyetlen üdvözítő vallás és ki az eretnek. Aki nem úgy hisz és nem úgy gondolkodik, mint ők, az az ördöggel cimborál, és az - állítják - méltó a halálra. Ezeknek minden halálnem és minden gyötrelem kijár, hisz ezekre az egyénekre úgyszólván örök kárhozat vár. Országok és államok, bár kereszténynek tartják magukat, mégis háborút indítanak olyan népek és nemzetek ellen, amelyekre rásütik az ördög bélyegét, mondván, hogy azok helytelen, gonosz elgondolásaikkal, annyi rosszat engednek a világba, ezért részükről, akik Isten akarata szerint a jót hintik el a világban, minden harc és minden fegyver bevethető és igazságosnak nyilvánítható ellenük. De hogy lehet a jót gonosz eszközökkel elhinteni a világban? Hogy lehet a jót megvalósítani azokkal a gyilkos eszkö-

zökkel, amelyet az úgynevezett szent cél érdekében megengednek maguknak? Az ítélet Istennél van, mert Ő mindenkinél jobban ismeri teremtményeit.

Az ember nem eléggé, nem kellőképpen, nem helyesen, vagy egyáltalán nem ismeri önmagát, ezért nem képes felfedezni magában a sátáni természetet sem. Akik pedig mindig másokat figyelnek, másokat hibáztatnak és másoknál vélik az ördög munkáját felfedezni, azok a legkevésbé néznek a maguk lelkébe. Nem vizsgálják a maguk cselekedeteit és az azokat megelőző szándékot, hanem el vannak telve önmagukkal, és ezért, ahogy az írás mondja, *a mások szeméből akarják a szálkát kivenni, holott az önmagukéban a gerendát sem látják meg.* Amikor a legnagyobb, a legtisztább, az Istennek küldöttje, az Istennek Fia, a mi Urunk, a Jézus Krisztus test szerint az ellentétes világban járt, sem az írástudók, sem a farizeusok, sem a köznép nem tudták és nem akarták felfedezni a bennük lévő bűnök sokaságát, a bennük lévő sátáni természetet, de felfedezni vélték a mi Urunkban, a Jézus Krisztusban, aki szerintük Belzebubnak, az ördögök fejedelmének erejével művelte csodáit. Azóta is mindazok, akiknek jobb rálátásuk volt az igazságra és meglátták a sátáni tevékenységet akár a világban, akár az egyházak életében, ezek az Istennek emberei, a tisztánlátók sosem voltak kedveltek, sem az egyházakban, sem a társadalmakban, hanem mindig üldözésnek és elpusztításnak voltak kitéve.

Az emberek sohasem ott keresték és nem ott vélték felfedezni és nem ott találták meg az ördögi természetet és az ördögi erők gonosz hatását, ahol az volt, hanem mindig azokban, akik nem értettek velük egyet, akik nem mondtak igent az ő dicsőség-hajhászásukra, és hatalmi törekvéseikre; nem adtak igazat azoknak, akik az egyházak vezetésében nem az igazság, nem az Istennek útját járták, hanem béresek voltak. A világ hatalmasai között is mindig ez történt, mert nekik is mindenkor e világ fejedelme adta a hatalmat és a lehetőségeket, amivel a

hatalmat, ha kellett erőszakos úton-módon, még emberi életek árán is meg akarták tartani.

Mindig az Isten nevében indítottak harcot és küzdelmet az igazak ellen, közben teljesen megfeledkeztek arról, hogy bennük is sátáni természet él és a sátáni természet az, ami az igazabb, a helyesebb úton lévők ellen felsorakoztatja és harcra, háborúságra indítja őket. Szeretik az egyházak ijesztgetni az embereket a sátánnal, amivel csak azt érték el, hogy akik nem tudtak és nem is akartak semmiképp megtérni, tehát a bűn útjáról letérni, azok olyan méretekig magukévá tették az egyszemélyes sátán teóriát, hogy sátánimádókká, és fekete miséket celebrálókká lettek. Mások pedig elővették János Jelenéseit és olyan értelmezést adnak annak, hogy ők azok, akiknek a nagy büntetések végre kell hajtani a gonoszokon, mert ők Isten kezében a büntetés eszközei, holott a sátáni erők teljes kiszolgálóivá lettek. Mialatt gonoszságokat művelnek más embercsoportokkal szemben, nem állnak Istenre is hivatkozni, mintha ők kapták volna meg azt a nagy kiváltságot, hogy az emberek világát, a Földet benépesítő népeket két táborra osszák fel. Aki velük van, azt felmentik, mert az az igazság és az Isten útján jár, aki ellenük, az pedig egészében az ellentét útján. Mivel szerintük ők járnak az igazság útján, azért nekik kell a rosszat e világból kiirtani és megsemmisíteni, a szerintük rossz úton járók közé elvinni az Istennek ígéit, az Istennek szavát, hogy azok is megtért emberek legyenek. De ártó és bántó cselekedeteik pont azt bizonyítják, hogy ők azok, akik megtéretlenek maradtak, és ők azok, akik alkalmas eszközeivé váltak e világ fejedelmének kezében, ők cselekszenek a Krisztusi elv és eszme ellenében, akik az igazakat meggyötrik, és az igazaktól mindig új és új áldozatokat követelnek.

Amikor János jelenéseit olvassátok, ott is előfordul szimbolikusan az ördög, vagy a sárkány, vagy a sátán megjelölés, de előfordul pl. Krisztus pusztában való megkísértésénél is: az ördög a pusztába vitte, vagy felvitte a hegyre, vagy felvitte a temp-

lom tetejére. Ezek alatt a kifejezések alatt a földi világban megkövesedett, megerősödött, hatalmas ellentétes erőket kell érteni, amit úgy próbáljatok elképzelni, mint mikor nagy-nagy romboló légtömegek vannak a világban, amelyek orkánok formájában szörnyű pusztításokat hoznak egyes földrészekre és az ott élő emberekre. Tehát ezek mögött a fogalmak mögött olyan erők vannak összepréselve, összetömörítve, amelyek nagy-nagy rombolásokra képesek, és ezt a rombolást véghez is tudják vinni, mihelyt az emberi lelkeken is átszáguldanak, amikor az ember a rossz részére teszi nyitottá az ő szívét, lelkét. Ekkor az egész lelki erővilágába beszívja és asszimilálja ezeket a világban jelenlévő, ordító orozslánként széjjel járó erőket, és így ő maga is alkalmas eszközzé válik a rossz számára.

Egyáltalán, testvéreim, amikor láthatatlan fogalmak megjelölésére szükséges valami nevet adni, amikor olyan szellemi erők tömörüléséről van szó, amelyek felemelően, vagy pusztítóan hathatnak, akkor sohasem lehet azalatt egyetlen személyt érteni. Tehát ilyen értelemben, amikor János Jelenéseit nézzük, akár Babilonról van szó, akár a nagy paráznáról, akár az antikrisztusról, akár a sárkányról, akkor nem egy személyt, vagy egy várost kell azalatt érteni, hanem a mögötte meghúzódó gonosz, az Isten ellen felsorakoztatott elveket és erőket. A nagy Babilonhoz, mint városhoz hozzátartoznak mindazok, akik az Isten ellen való dolgokat igyekeznek a Földön megvalósítani. Ezért az Isten ellen irányuló nagy összetömörüléseknek Krisztus második eljövetele előtt darabjaikra kell szétesniük, le kell omolniuk. Vagy amikor az antikrisztusról van szó, nem azt kell érteni, hogy a sátán egy személyben testesül, hanem mindazokat az elveket, elgondolásokat, még ha azok látszat szerint valóságosnak mondott államok államférfiai által valósulnak is meg, de igazából Krisztus szeretettörvénye ellen vannak. Az antikrisztus fogalma alatt azt a szándékot kell érteni, amely a Krisztus szeretettörvénye ellen cselekszik, amely mindazzal, amit a világban véghezvisz, a krisztusi elv és eszme ellen veszi fel a harcot és a küzdelmet.

A nagy parázna - tehát maga a paráznaság - mindig az erők összeolvadását, a tiszta erők tisztátalanná válását, megfertőzöttségét jelenti. Amikor az ember érzéseivel olyan mértékig hozzátapad egy gonosz elvhez, eszméhez, vagy elgondoláshoz, hogy annak győzelmi felfutásában részt vesz, annak győzelméért mindenre képes, akkor részese kell legyen annak az elvnek, elgondolásnak vagy tévelygésnek hanyatlásában, illetve a bukásában is. Néha emberek rosszban való megrögzöttsége lassítani tudja ezeknek a gonosz elveknek hanyatlását, és akkor esetleg többszáz éven keresztül gyötörhetik mindazokat, akik a krisztusi elvet felismerve befogadták azt. Némely esetben nagyon gyors az esése és nagyon gyors a hanyatlása, tehát előbb vagy utóbb, de mindegyik eléri azt a pontot, hogy abban a formában soha többé nem lesz feltámasztható. De az is jellemző azokra, akik mint irányítók szegődtek egy-egy ilyen gonosz elvhez, hogy hihetetlen gyorsasággal tudnak átalakulni és a régi sátáni elveket új ruhába, új formába öltöztetni, és azt mint valami új, valami üdvösséget hozót a köztudatba beledobni. Ez azonban nem új, hanem a régi sátáni elv új csomagolásban.

Mint tudjátok, elvek és eszmék kormányozzák a világot.

Mint tudjátok, Isten minden egyes teremtménye és minden egyes bukott lélek is - legyen az testben vagy test nélkül - egy külön világ. Egy külön világ az ő gondolataival, érzéseivel, vágyaival, törekvéseivel, hitével, elgondolásaival, és ezeknek a különböző elveknek, elgondolásoknak - mihelyt a felszínre kerülnek - egymással meg kell ütközniük. Itt a bukottak világában mindenki azon van, hogy ami benne van, azt a felszínre hozza, mert az ember tévesen azt hiszi, hogy az ő elgondolása valami világot megváltó nagyszerű dolog, tehát azt nemcsak a felszínre kell hozni, hanem mindenáron - és itt az erőszak természetesen nagy szerepet játszik - másokkal el kell fogadtatni, híveket kell toboroznia elgondolásainak.

Így tömörül össze a hasonló a hasonlóval, ami azonban nagy szakadásokat hozhat létre ember és ember között, vallás és val-

lás között, társadalmi forma és társadalmi forma között. Természetesen ezen elvek, eszmék és elgondolások földi irányítói az anyagi javakat eszközként használják fel azok kivitelezéséhez. Sokszor csörgő aranyat dobnak az éhes tömeg közé, és ezzel vásárolják meg az emberi lelkeket a sátáni elvek és eszmék részére. Itt a Földön sajnos eladó az egész világ és majd mindenki korrupttá tehető, azaz majd mindenki megvásárolható. Azokat a keveseket, akik hűségesek és megállnak az igazban, meg kell gyötörni, gerincüket kell törni és ha az nem megy, akkor egyszerűen akár az egyéneket, akik így a nehézségeket állják az isteni jó érdekében, akár a hozzájuk tartozókat - esetleg egy egész népet vagy nemzetet, vagy egy egész vallást - kell mindenképpen meghurcolni és lehetetlenné tenni. Mindez azokból az ellentétes erőkből kerül a felszínre, amelyek a bukás kezdete óta a világban vannak.

Ezeket az ellentétes erőket az Isten a maga jójával korlátozza és a maga jójával képes legyőzni. Tehát a jónak az ereje sokkal hatékonyabb, de csak bizonyos szinten látszik a rossz hatékonyabbnak. Mert ha megnézitek például a Földeteken, ahogy a jó munkálkodik, ahogy azok munkálkodnak, akik az isteni jóban dolgoznak, azok nagyon is vigyáznak arra, hogy semmiféle erőszakot ne alkalmazzanak, és semmiféle olyan eszközt ne vegyenek igénybe, amelyet az isteni törvény nem enged meg, ami az isteni akarattal meg nem egyezik, és bárkinek is fájdalmat, vagy szenvedést okozhat. Tehát a passzívabb erővel dolgoznak és nem az elfajult aktív erővel, ami nem más, mint erőszak, terror. Akik viszont az ellentétnek munkálkodnak, ezeket a gyilkoló és gonosz eszközöket alkalmazzák, és ezzel akarnak diadalt aratni Isten tábora felett. Ha a pozitív és a negatív erőket hatásaikban vizsgáljátok, akkor azt kell látnotok, hogy pl. a türelmes, a békességes erőknél nincs olyan látványos győzelme az emberi lelkek felett, mint a gyűlöletnek. A gyűlölet, a harag, az indulat, a bosszúállás, az irigység olyan mértékben aktivizálja az embert a gonosz dolgok megcselekvé-

sére, olyan mennyiségű erőt tud összpontosítani emberi lelkekben, hogy láthatjátok, még a másik elpusztítására is képes az ilyen erők hatása alatt álló ember. Tehát úgy néz ki, mintha a rossznak nagyobb lenne az ereje, a hatalma, és az emberi lelkek feletti győzelme is. A valóságban azonban a jó az, amivel a rossznak hatékonyságát először le lehet fokozni, később pedig semlegesíteni lehet. **Ezért mondja az Úr, hogy a gonosznak ne állj ellene gonosszal!**

A jó képviselői pedig elsősorban önmagukban erősítik meg a jót, és azt nem erőszakos módon akarják másokra ráerősíteni, hanem példamutatással, a jóhoz való hűségükkel, vagy a jó érdekében hozott áldozatukkal. Ezeknek az áldozatoknak az eredményei mindig csak később mutatkoznak, de ez nem azt jelenti, hogy az ne lenne. Az ellentét a haraggal, az indulattal, a bosszúállással, a gyűlölködéssel, az öldökléssel gyors eredményt ér el, a gyűlölködés gyorsan terjed lélekről lélekre, de ne felejtsetek el, ez hasonló a háborúknak, a villongásokban véghez vitt romboláshoz. Ne feledjétek, egy épületet sokkal könnyebb lerombolni, mint felépíteni; ne feledjétek, amit az ember lerombol, annak felépítéséhez hosszú idő kell. Azonban mégis csak abban lehet lakni, a viharok ellen csak az ad védelmet, ami felépült, ami van, nem pedig az, amit leromboltak. Háborúknak is így van: hiába kiáltja egy ország vezetője világgá, hogy hadserege győzött. Nézze meg a pusztítást és a pusztulást, amit emberi életekben, városokban, a természetben és mindenben véghezvittek. Vajon ezzel boldoggá, boldogabbá tett-e valakit? Ne felejtsetek el, ha azt, amit az ellentét világában az Istenhez hűségesek könnyel, vérrel, fáradtsággal, áldozattal megépítettek, lerombolják: az nincs. Új Kőműves Kelemenek kellene, hogy vérrel és áldozattal, téglát téglára rakva felépítsék a bizalomnak, a szeretetnek, a türelemnek, az áldozatnak házáat, felépítsék azokat a gyülekezeteket, ahol a Krisztusi szeretet az uralkodó.

Tehát ha már az ember, mint bukott lény, Istentől lehetőséget kapott arra, hogy különböző félszervi és anyagi világokon az Ő törvényeit megismerje, hogy megtérjen és éljen, akkor építse fel a lelkében a Szentlélek templomát, építsen áldozati oltárt, és azon mindennapon égessen el valamit abból, ami benne még a rosszból van. Építsen kint a világban olyan közösségeket, olyan krisztusi értelemben vett öskeresztényekéhez hasonló gyülekezeteket, ahol a szeretet, az elnézés, a megbocsátás, a türelem, az irgalmaság a mérvadó, és az embereket az indítja cselekedetekre. *Ne pedig olyan közösségeket, amelyek lélekszám szerint ugyan nagyok, de ahol a bűnnek adnak előnyt. Kívülről a jónak látszatát öltik magukra, de bent a lélek világában nem a krisztusi erények, hanem az ellentétes elvek uralkodnak.*

Ebben az időszakban már az antikrisztus is, a nagy parázna is, és az ördögi természetek is a világban vannak, és a világban lesznek mindaddig, amíg ezek az erők majd az újjáalakult Föld életében ezer esztendőre meg nem kötöztetnek. Ha ezeket az erőket a bukottak az önmaguk lelkében megkötöznék, és az önmaguk lelkében ezeknek nem biztosítanának hatóterületet, akkor nem ilyen lenne a világ képe, mint amilyen. **A rosszat jóra csakis úgy lehet átváltoztatni, ha a rosszra nem rossz a válasz, ha a rosszért az ember jót ad cserébe, ha az ellene vétőnek meg tud bocsátani, ha az igazság mérlege az ő lelkében is helyesen működik, ha számára nem létezik száz meg ezerféle emberi igazság, ha nem önmagából indul ki, hanem az Isten törvényeiből; ha számára nem az a kiinduló pont, hogy testi énjének mi a jó és mi a kedvező, és hogyan tud előnyhöz jutni még mások nehézsége, szenvedése, nyomorúsága, szegénysége, kiraboltatása árán is; ha az igazságot igazságnak és az igazságtalanságot igazságtalanságnak látja.** Nemcsak akkor, amikor úgy érzi, hogy vele szemben történik valami nagy-nagy égbekiáltó igazságtalanság, hanem mérlegelni tudja és meg tudja ítélni helyesen mindazt, ami vele, és

körülötte e világban történik. Akkor nem tolja azoknak a szeke-
rét, akiket az ellentét emelt fel és tett egy időre naggyá, erőssé,
hatalmassá olyanok felett, akik a nap hevét állják, akik az Isten
akarata szerint azon munkálkodnak, hogy a Földön minél több
emberlélek tudatára ébredjen annak, hogy mi a jó és mi a rossz,
hogy mi az, ami Istentől származik és Istentől való és mi az,
amiket ezek az élő, eleven, ellentétes erők adnak bele a vi-
lágba. **Mint mondtam, az ember ne érveljen azzal, hogy az
ördög cselekedtette vele ezt vagy azt, és ne higgye, hogy a
világ egyik felén ördögi elgondolások szerint, a másik felén
pedig keresztényi elgondolások szerint élnek emberek,
mert ez önámítás!**

Tehát a legnagyobb, az öröktől fogva lévő hatalom, a mi
Atyánké, Istenünké, és ha az ellentétes világokon nehéz is a
sorsuk azoknak, akik Isten mellett állnak, akik Isten törvényeit
ismerik, tisztelik, betartják, - ez csak ideiglenes, mert minden
anyagi világ, mi több - Krisztus szavai szerint - **ég és Föld el-
múlik, azonban Isten igéi soha el nem múlnak.** Egykoron
minden ellentétes erőnek fel kell tisztulnia, és a megtérteknek
növelni kell és hatalmasabbá kell tenni azoknak táborát, akik
időben felismerik, hogy hol a helyük, hol az igazság, és azzal
hol lehet építkezni.

Úgy tudom, hogy ebben az iskolában benneteket is azért
gyűjtött össze a krisztusi szeretet, hogy egyre jobb és egyre iga-
zabb és egyre tökéletesebb kiképzést kapjatok ennek az isko-
lának padjaiban arra nézve, hogy mi is hát az igazság, és ki is
hát a Földnek igazi vezetője és megváltója. **Mert az, hogy so-
kakat hitet el az úgynevezett sátán, még nem jelenti azt,
hogy e Földnek végső győzője, végső uralkodója ő, nem
pedig a mi Urunk, a Jézus Krisztus.** Ez most már egész rövid
időn belül meg is mutatkozik majd, és be is fog következni. Az
ellentét, a nagy Babilon erejét veszve leomlik, és eljő és ural-
mat tart majd fent az emberek világa felett **a mi Urunk, a Jézus**

Krisztus. Benne higgyetek, az Ő kezét fogjátok, az Ő parancsolatának tegyetek eleget és akkor Krisztussal együtt tiétek a győzelem!

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten legyen veletek!

SZELLEMILEG ÉLŐK ÉS HOLTAK(*)

2005. október 9.

Köszöntelek benneteket testvéreim, a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében. Elindultam jelenlegi hazámból, a Napból. Mégegyszer visszánéztem, és amennyi fényt, erőt, ismeretet és tudást képes voltam, felszívtam magamba ebből a csodálatos világból, hogy Isten kegyelméből a mai napon szétsugározzam közöttetek. Mert minden egyes alkalommal, amikor a Földre pillantok, szomorú szívvel azt kell észrevennem, hogy a Földön nagyon erősen sötétedik és egyre kevesebb a szív melegsége, egyre kevesebb a szeretet. Nekem és társaimnak, kik évek vagy évtizedek óta közétek jövünk, sok minden más mellett az is a feladatunk, hogy nektek békességet és olyan kellékeket hozzunk, amikben eddig is szűkölködött e világ, de ezután még inkább fog. Az isteni Gondviselés mindenkor gondoskodott a Föld lakói számára arról, amire nekik abban a korban, abban az időszakban a leginkább szükségük volt vagy szükségük van. Ezért küldetett a Földre és nem más bolygóra a mi Urunk, a Jézus Krisztus. Mert ami megromlott, annak a gyökeréig kell hatolni. Tehát nem lehetett volna Krisztusnak a megváltás nagy művét valahol a középső világokon, tehát valahol a negyed, vagy esetleg ötödnapokban kezdeni, mert akkor a hazatérésből, az üdvösség lehetőségeiből kirekedtek volna mindazok, akik bűneik miatt ezen világok alatti szinten kényszerültek életük napjait morzsolni.

Az, hogy mindazok kirekesztettek a magasabb, fényesebb, tisztább világokból, akik ott bűnt bűnre halmoztak, akik ott a sötétséget növelték, az erőket sűrítették: nem megkülönböztető

bánásmód az Isten részéről. Nem testvéreim! Hanem a szenny, a bűn nem hagy lehetőséget a fejlődésre mindazok részére, akik javulni, tisztulni kívánnak. Mert megvan az idő egy-egy ilyen világon, hogy a tiszta és a tisztátalan meddig maradhat együtt, hogy a gyengébb, a bűnösebb tanulhasson attól, akinek több világossága és több erénye van. De azután el kell jönnie annak az időnek a bűn tarthatatlansága miatt, amikor már nem lehet ezt a két végletet, a bűnök súlyos terhével terhelteket és a megigazulni vágyókat együtt tartani, hanem az írás szavaival: *„el kell választani a kosokat a juhoktól...”*. Ez az elválasztási folyamat a bűnbeesés óta szünet nélkül tart. Tehát alkalom és lehetőség van adva, hogy a gyengébb, a bűnösebb tanuljon a jótól, a nemesebbtől, de csak egy bizonyos pontig. Mióta én a Napnak lakója vagyok, **a Nap mint bolygó, egyre nemesedett és egyre tisztult**. Fizikai értelemben is a homályokat és a ködöket feldolgozta, hogy a fény nagyobb távolságra és erősebb hatóerővel hassa át azokat a világokat, amelyek ennek a napnak a rendszeréhez tartoznak. És ugyanakkor a Naptól szellemi értelemben távolesőbb anyagi világokon - mint a Föld is - egyre nagyobbá és nagyobbá vált a sűrűség és a szellemi sötétség. Mert akik a maguk tisztulásán dolgoztak, azok lassan-lassan elmentek innen, de mindig visszamaradt a salak. És mivel a tisztább értékek kivonattak, a salak egyre tömörebbé, egyre keményebbé, egyre ellenállóbbá vált minden isteni jóval szemben.

Így azután elérkezett a Föld ahhoz a ponthoz, amikor hihetetlenül nagy szükség volt, hogy valaki Isten birodalmából, Isten országából elküldessék, hogy ezt a nagy-nagy sötétséget, ezt a nagy-nagy ellenállást megtörje a maga tisztaságával, a maga hajlékonyságával, azaz a maga alázatosságával. Mert az alázatosság nem más, mint az Isten akaratával szemben való meghajlás. **Tehát szükséges volt, hogy eljöjjön a mi Urunk, a Jézus Krisztus, hogy a sötétségbe világosságot hozzon.** És szükséges volt, hogy mindazok, akik hallgatnak a szavára, még kétezer évig világítsanak a bűn sötét éjszakájában, mint

csodálatos fénylő és sziporkázó csillagok, hogy mutassák továbbra is az utat, amelyet Krisztus az elmenetelével nem zárt le, hanem nyitva hagyott. Tehát lehetővé vált, hogy Krisztus igazsága, az eszme világosítson az idők végezetéig. Tehát a világosság, a fény, az ismeret, a tudás megadatott a jó munkája által, a jónak és a jóknak az áldozata által. De ahogy jövök és ahogy közeledem a Föld szférái felé, egyre jobban sűrűsödik az emberekből előgomolygó sötétség, egyre bizonytalanabbul lehet kivenni a körvonalakat és egyre bizonytalanabb és ingoványosabb a talaj, amelyet az emberek tettek ilyené és ezáltal saját maguk alatt rendült meg a föld és vált ilyen ingoványossá.

Egyre inkább látom, hogy mindaz, ami az arany középpútra, vagy a régi aranykorra jellemző volt, annak minden csodálatos tulajdonsága eltűnőben van. És ez a középpút egyre inkább balra és jobbra eltolódik, tehát ma már igen nagyok a kilengések, igen szélsőségesek a különbségek. Az embereknek az isteni jótól, az igaztól, a Krisztus tanításaitól és a Krisztus által bemutatott példáktól való szélsőséges elhajlása igen nagyméretű, és mindenben és mindenütt meglátszik ma már a Földeteken. Az anyagi dolgokban éppen úgy, mint az élet és halál kérdésében, vagy az időjárás szélsőséges változásaiban. Tehát ahogy az Úr mondja: *„nem, tudjátok, hogy a szél hol, melyik helyen, melyik pillanatban keletkezik...”* Azt sem tudjátok, mi marad szellő és miből lesz pusztító orkán. Az ember nem tudja pontosan kiszámítani - még a tudomány műszereivel sem -, hogy pontosan hol, melyik helyen csap le az orkán az emberre, mert nem tudhatja, hisz mindig vannak eltérések, és mint mondom, egyre inkább a szélsőségek felé csap át. Tehát nem marad meg a tavasz tavasznak, a nyár nyárnak, az ősz ősznek és a tél télnek. Nem átlagos, nem természetes a csapadék mennyisége, a tisztító viharok, hanem egyre sűrűbben válnak pusztítókká. Mert az emberekben ez a nagyfokú szélsőségeség minden mást is szélsőségesé tett és tesz.

Mint mondom: látnotok kell nemcsak az időjárás viszontagságaiban és a pusztító viharokban, hanem az emberi életekben

is. És látnotok kell, hogy amit a névleges demokráciák létrehoz-
tak, ott is egyre nagyobbak az eltolódások a szélsőségek felé,
a nagy gazdagság felé és az igen nagy szegénység felé. Visz-
szatér az emberiség azokhoz az időkhöz, amikor az embernek
semmije sem volt, a saját élete felett sem rendelkezhetett, mert
hihetetlen nagy szélsőségek láthatók a jelenben. **De ugyanez
a szélsőség látható az élet és a halál kérdésében is.** A mai
embernek nagyon tévesek, helytelenek, ködösek a fogalmai az
életről és a halálról is, és arról is, hogy mire való az élet, hogy
azt mire kapta Istentől, sőt arról is, hogy azt tényleg a Teremtő-
től kapta. De testvéreim, tévesek a mai ember fogalmai arról is,
hogy kik az igazán élők és kik az igazán holtak. **Mert sokan
vannak, akik látszanak ugyan élni, de belülről romlottak és
holtak.** A tudomány szerint az tesz valakit élővé, hogy agya és
szíve működik, hogy lélegzik. A lélegzés, az agy, és a szív elekt-
romágneses hullámainak változása műszer segítségével re-
gisztrálható. Tehát ha ezt a műszer nem mutatja ki, akkor a tu-
domány jelenlegi álláspontja szerint az illető halott. Tehát így
különbözteti meg, hogy valaki biológiailag él vagy halott-e.

**De meg kell különböztetni - és ez lényegesebb és fonto-
sabb! - hogy az ember szellemileg él-e, vagy halott-e.** Ami-
kor az ifjú azt mondja az Úrnak, hogy el kell temetnie az ő anyját
vagy atyját, az Úr azt mondja: „*Kövess engem, és hagyd, hogy
a halottak temessék el az ő halottaikat.*” Az a fontos, hogy most,
amikor találkozott az élettal, vagyis Krisztussal, hagyjon min-
dent és kövesse Őt. Mert vannak a földi életben olyan pillana-
tok, amelyek ritkán, vagy talán csak egyszer adódnak az ember
életében, amikor életét egy olyan erőforráshoz kötheti, amely
által feltámadhat az életre. Ha ezt a lehetőséget elmulasztja,
akkor holttá válik, még ha élni látszik is. Amikor a Biblia holtakról
beszél, nem azokról szól, akik ma, holnap, vagy holnapután fi-
zikailag meghalnak, hanem azokról, akik mindannak ellenére,
amit az Úrtól ingyen kegyelemből, az Ő megváltása révén, mint
lehetőséget kaptak a feltámadásra, ezt a lehetőséget nem is-
merték fel, és a testetöltéseik ellenére is holtak maradtak. Mert

minden anyagi vagy fé lanyagi bolygón, minden világtesten és az Isten országában is az a lényeg, hogy az ember, illetve a teremtett szellem örökké éljen. Tehát az isteni erő, életerő, az isteni igazság és az isteni szeretet által örök élete és örök boldogsága legyen. Ez az, amiért a Teremtő minden teremtményét létbe szólította. Tehát akik bűnt követnek el - és az írás szerint a bűn következménye a halál -, halált kóstolnak, és néha kibeszélhetetlenül hosszú idő kig a halál állapotában maradnak. Mert a kárhozat - ha nem is örök - de igen hosszan tartó állapot a halál birodalmában.

Tehát azért jött Krisztus, hogy az embereket és minden anyagi világon lévő t megmentsen a kárhozattól. Ahogyan az Úr alászállt a világmindenségen keresztül, magára vette a tisztátalan erőket, és miután visszatért hazájába, megtisztítva adta vissza oda, ahonnan azokat magára vette. Ezek a megtisztított erők segítik azokat, akik Krisztust követve feltámadnak a halálból az életre.

A „holtak városában”, vagyis a temető kben, a Krisztusban hívők és reménykedők kiírják a temető kapujára és a sírokra, hogy „*Feltámadunk!*” **Igen, a feltámadás a cél!** Feltámadás a kárhozatból, a bűn rabságából, a betegségekből, szenvedésekből, a gyötrelmekből, a bűn megkötöttségéből, a sötétségből, az érzéketlenségből, a szeretetlenségből.

Tehát amint mondom, a Bibliában, amikor halottakról beszél az írás, akkor mindig a lelkileg, a szellemileg halottakat kell érteni. Minél kevesebb egy emberi lélekben a jó, a jónak való kívánása, az igyekvés a jónak megvalósítására, vagy minél kevesebb a jónak ismerete, annál nagyobb az eltompultsága, annál közelebb van ahhoz az állapothoz, amit kárhozatnak nevezünk. Számtalan esetben **a keresztény vallások azt, ami az Ótestamentumban a halottaktól való tudakozódás tilalmáról van megírva: ráillesztik a mai kor legnagyobb világosságára, az Evangéliumi Spiritizmusra.** Ez a legtisztább erőrengés és világosság, amit ez a szerencsétlen Föld általunk Krisztustól kaphat. És az egyházak halottaktól való tudakozódóknak bélyegzik

azokat, akik az Evangéliumi Spiritizmusban hisznek. Pedig a régiek, akikre az írás és a tilalom ezt mondotta, a fekete mágia bűbájosai voltak, akik elfordulva a világosságtól, pontosan ismerve a visszaforgó erők működését: a visszaforgó erőkbe kapcsolódtak bele. Ezek jelentettek veszélyt, az egy igaz Istenben való hitre nézve. Maga az az egész korszak, az Ótestamentum ideje és ennek a korszaknak mindenféle gyilkosságai, gyötrelmei csak azt bizonyítják, hogy nagyon kevesen tartoztak a központi maghoz, tehát azokhoz, akik Istenben hittek. A többség, a tömeg mindenkor elfordult ettől a fénytől, ettől az igazságtól, mert lélek szerint pogányok voltak, a központi mag körüli keretbe tartoztak, újra és újra visszaestek a bálványimádásba, halottaktól tudakozók voltak. Olyanok, akikben nem élt az egy igaz Isten ismerete, szeretete, törvényeinek megtartása, hanem bennük a testi én dominált. Akinél a testi én dominál, az mindig közelebb van lélek és szellem szerint a halálhoz, mint az élethez.

A jelenlegi vallásoknak és mindazoknak, akik a vallásoknál ezt a nem csak tévhitet, hanem mondhatnám mint Isten-elleneséget hirdetik, hihetetlen nagy tévedése, hogy cáfolják annak lehetőségét, hogy van magas szellemvilág, hogy vannak Istennek és voltak Istennek mindenkor küldöttjei, akik az Ő akaratát közölték az emberiséggel. Mert voltak ilyenek azoknál a régi népeknél és régi kultúráknál is. Még jóval Krisztus születése előtt voltak nagy kultúrák, és az emberek azt gondolják, hogy a nagy kultúrák pusztulásánál és a nagy kataklizmáknál minden ember elpusztult, vagy akik elpusztultak, azok mind-mind a kárhozatra mentek. És mindenütt és mindenkor voltak a világosságnak befogadói és ezáltal a világosságnak hordozói. De egy sem volt olyan csodálatos, mint a későbbiekben a mi Urunk, a Jézus Krisztus, Akiről az írás azt mondja, hogy Ő a világ világossága. Tehát ezekben a régi kultúrákban, némely esetben nagyobb számban, mint az ógörögöknél, némely esetben kisebb számban, mint Atlantisznál, Múnál vagy Egyiptomnál, de mindenképpen voltak - nem csak elmék, mert ez a kevesebb, hanem -

megvilágosult lelkületűek, akik szellemi értelemben vett irányítói, papjai, királypapjai vagy vezetői voltak ezeknek a kultúráknak. **Akkor pusztul el egy-egy földrész, egy-egy terület, amikor ott a világosság rovására túlsúlyba kerül a sötétség.** Egyetlen ember szellemi világossága felér ezrek és ezrek sötétségével, mert a világosság erősebb és felbontja a sötétséget. Tehát ha kevesebb is a világosság hordozóinak a száma a sötétséget hordozó, sötétséget termelő emberlélekkel szemben, a jobb meg tudja tartani az egyensúlyt szellemiekben is és a fizikai törvények megtartásában is. Tehát egy bizonyos ideig lehetséges, hogy a rossz a nehézségben jóval túlszárnyalja a jót és mégis az a földrész, az a világ, az a kultúra, vagy az égitest még abban a formában fennáll.

De eljön az idő - és ez kizárólagosan azon a bolygón élőktől függ -, hogy a szellemi életért és fejlődésért szünet nélkül folyó harc és küzdelem kinek a javára dől el.

Mert mióta bukás volt, mióta bűn van, mióta a bűn világi létejtettek, szünet nélküli a harc és a küzdelem a jó és a rossz között. A jónak olyan eszközei vannak, amelyekkel sem bánatot, sem fájdalmat nem okoz senkinek, még a gonosznak, még a rossznak, még az ellenségnek sem.

A rossznak a fegyvere hatásosabb ezeken a világokon, mert mindenképpen nyerni akar. Ezen a világon is látok erre példát. Egy olyan ország, egy olyan állam, egy olyan birodalom, amelyik mindenáron nyerni, felülkerekedni és a másikat kifosztani vagy kiirtani akar, olyan fegyvereket gyárt, amik halálosak, amik súlyos sérülést okoznak, tehát egy fegyver sok-sok ember halálát okozza. Ez az ellentét fegyvere. Erőszakkal, hódítási szándékkal, önzéssel, felfújt önérzettel mindent bevetni, mindent megengedni, hogy a harcból, a küzdelemből ő kerüljön ki győztesen. Az ellentét, tehát a rossz mindenképpen mindent el akar venni szellemi vonatkozásban is, mert neki semminemű szellemi értékei nincsenek. Ez az örökös „el akarom venni, meg akarom szerezni, nagygyá akarok lenni, le akarom igazni a másik

embert, elvben, eszmében föléje akarok kerekedni” adja a Földön ezt a nagy-nagy harcot és ezt a nagy-nagy küzdelmet. Az ellentétnek, vagyis a rossznak az elve rossz, hiszen belőle származik, de ezt az elvet a lelkek területére is át akarja terjeszteni, azaz meg akarja nyerni ennek a rossznak az emberi lelkeket. Tehát az ellentétnek ez a nagy-nagy akarása az emberben sohasem Isten akarata és sohasem Istentől van.

Az ellentétnek ez a nagy-nagy akarása az, ami időnként azt mutatja, hogy a jó legyőzött, és a rossznak van az ideje. És bár nagy ez a harc és nagy ez a küzdelem, és minden látszaterő, minden látszategészség, minden látszaturalkodás ellenére is - testvéreim, hiszitek, vagy nem - de holtak ők. Maradnak tehát kevesen, akik az élők. Egy bolygónál - tehát most nem csak egy-egy terület pusztulásáról beszélek, hanem egy teljes bolygóról, mint a Földeték - ugyanez történik: amikor a rossz hatása olyan erős, és a rossz következményei olyan erősek lesznek, hogy a meggyötört és már innen visszahivatott jó nem tudja a bolygó életében megtartani az egyensúlyt, akkor bekövetkezik a katasztrófa. A nagy katasztrófákat mindig katasztrófák sorozata előzi meg. Ezek néha nem feltűnően, más esetekben nagyon feltűnően láthatók. De akik a jelekből olvasni tudnak, akik éberek, azok érzik és érzékelik, hogy már mozdul a föld. Ha állatokat felvisznek egy hajóra, jóval az ember előtt érzékelik a veszélyt, hogy a hajót valami súlyos katasztrófa fogja érni, el fog süllyedni, és mindenképpen menekülni igyekeznek. De még száraz területeken is, ahol mondjuk néhány nap múlva földrengés vagy szökőár fog bekövetkezni, az állatvilág előre érzi és más területekre, vagy ha a víz jön, magasabb területekre húzódik. A szellemi ember is érzi, hogy a bűn csak katasztrófába és halálba torkollhat bele és kimenekül a városokból. Érzi, hogy a város égni fog, tudja, hogy a város a katasztrófa által fog elpusztulni. Mi több, azokból a városokból, amelyek a bűneik és megtéretlenségük miatt - tehát az időt és alkalmat a megtérésre bűneikből elmulasztották - az Úr a szellemi embereket kihívta azzal a paranccsal: - „indulj innen... készíts bárkát... de vissza ne

nézz!...” És az a kor, az a kultúra lezáródott, elpusztította az, amit a lakói a bűneik által létrehoztak. A halál elpusztította egy örökkévalóságra. Egy-egy örökkévalóság időtartama emberekre vagy az abba az állapotba jutottakra, vagy egy katasztrófa által elpusztultakra vonatkozóan más és más. Mert ezeknek ebből a hosszú, gyötrelmes állapotokból a felébresztését Istennek, a kegyelmes Istennek a kegyelme határozza meg. De most én nem is arról akarok beszélni, hogy mi történik a halál után, hanem azt, hogy **az embernek milyen nagy szüksége van arra, hogy feltámadjon a halálból az életre!** Azért adattak a nagy bukás után a bukottaknak ezek a lehetőségek, hogy szellemi fokozat szerint különböző anyagi, vagy félanyagi világokba helyeztessenek el, harmad, negyed, ötöd, vagy hatod napokba. És a naprendszerekben is azokra a bolygókra, amik egyszerűek a bukott szellemek erőhalmazával, tehát amikből azok öszszegyűrattak.

Az első Isteni Kijelentés az emberek részére Mózes által történt. Isten utasította a népet, hogy senki, se ember, se állat meg ne közelítse a hegyet, ahol az isteni kijelentések elhangzottak, és képletesen és valóságban is kőtáblákba vésettek. Az volt a cél, hogy a kőtáblákról olvasva - mert az isteni hangot csak Mózes hallotta - a kőtáblákat látva és Mózes hangja által tudják meg azok az emberek, hogy mit kell cselekedniük. Megtudták? Nem! Hiszen azt a néhány napot sem voltak képesek kivárni, amíg Mózes a hegyen időzött, hanem már aranyborjút imádtak és mindenféle fajtalanóságokba kezdtek. Ha megnézik a mai kor emberét: betartja a Tízparancsolatot? Egyáltalán, tudja, hogy mi a Tízparancsolat szellemi értéke és szellemi értelmezése? Hány ezer esztendő telt el azóta és nem tudja. Kik azok, akik abban az időben tudták? Akik szellemileg élők voltak. Kik ismerték fel Krisztusban a Megváltót? Akik szellemileg élők voltak és élt az ő szellemi Istenük a szívükben és lelkükben. És kik ismerték fel a megtérés szükségességét, Krisztusban a Megváltót? Azok, akik a holtakból élőkké váltak, vagy élökként erre az időszakra, erre a Földre helyeztettek. Mint Mária Magdaléna is,

aki minden súlyos és utálatos bűne mellett is szellemileg élő volt, mert megcsömörlött attól az élettől, attól a bűntől, amibe belekerült. Mert nem igazán szerette a bűnt, hanem azt hitte, hogy ha a rómaiakhoz köti az életét, akkor kiszabadulhat abból az állapotból, amibe belekényszerült. Krisztus eljövetele előtt új központi magot kellett a Földre küldeni, tehát hogy olyanok szülessenek meg, akik Krisztus munkáját már előre egyengetik az emberlelkében. Ezért mondta Keresztelő János, hogy „*térjetelek meg...*”. És miért kellett Keresztelő Jánosnak a megtérés szükségességére felhívnia a figyelmet? Azért, mert a tömeg megtéretlen volt. Azért, mert az írástudók és farizeusok megtéretlenek voltak, mert hiúk és büszkék voltak, hogy ők vér szerint Ábrahám leszármazottai. De Ábrahám élő hitéhez semmi közük sem volt, mert nem élők, hanem holtak voltak. A holtak pedig hadd temessék az ő halottaikat.

Testvéreim, akartok ti is élőkké válni? Él bennetek Krisztus szelleme? Érzitek az idők sürgető mivoltát? Érzitek, hogy tarthatatlan a Föld és minden olyan ember állapota, aki még mindig az ő bűnös természetét dédelgeti önmagában? Akinek még mindig a külső emberi én követelményei, kívánsága, érvényesülése a fontos? Érzitek, hogy milyen boldogság élni? És érzitek, hogy milyen gyötrelmes és milyen sötét és milyen elhagyatottság a halál?

Amikor az ember fiatal, egészséges, szép, tehetséges, előtte az élet, szemléli a gyönyörű természetet, felsóhajt vagy felkiált: „milyen jó élni... milyen boldogság... milyen gyönyörű!” És amikor megterhelten, betegen, elhagyottan, öregén, tehetetlenül, éhesen, szomjasan várja a halált, mennyire szeretne abból a helyzetből, állapotból kiszabadulni. Pedig nem is kell, hogy odáig eljusson. Csak menjenek rosszul a dolgai, és a kiutat abban látja, hogy öngyilkos lesz. Azért, mert nem szereti azt az életet, amibe belejutott, és abból úgy akar kijutni, hogy elveti a saját életét. Ezzel csak a különbséget akarom megmutatni nektek, hogy a Földön is ilyen nagy variációi vannak az ember állapotánál aszerint, hogy szereti-e az életet vagy nem szereti. Az

élet meghatározói pedig az állapotok, amik miatt valaki nem szereti az életet. Az állapotot pedig csak úgy lehet megváltoztatni, csak úgy lehet örömmre, boldogságra cserélni, ha felduzzad az életerőtől. Akkor lehet, ha az életereje nem beteg, ha az életereje nincs megterhelve a bűnnel és ezáltal betegséggel, öregséggel és a halállal. Akiben pedig Krisztus élő, feltámadott ereje él, az nyugodtan és békés lelkülettel várja a halált is. És könnyebben keresztülmegy az élet küzdelmein, nehézségein is, mert tudja biztosan, hogy ez csak egy átmeneti állapot, és ebből az átmeneti állapotból fel lehet támadni az örök életre. De ehhez meg kell néznie, hogy mit választ. Meg kell néznie, melyik útra lép, meg kell néznie, hogy mi az életben a fontos és az értékes és mi az értéktelenség. Meg kell néznie, hogy az út felfelé vagy lefelé megy-e. Igaz, hogy felfelé menni a hegyre, a csúcsra mindig nehezebb: az embert kifárasztja, nehezen tud lélegzeni, elfárad a lába, de nagy boldogság eljutni a csúcsra és belátni a teremtett világot. És boldogság a teremtett világ lüktetésében, életében, fényében megfürödni. És könnyűszerrel lehet lefelé menni az úton, mert lefelé menni könnyű, de a lefelé vezető utak szakadékba mélységekbe vezetnek.

Érdemes hát küzdeni a jóért? Azt mondom, érdemes! A földi élet egy átmeneti idő, egy átmeneti állapot, ami az egyiket a magasba repíti, a másikat a mélységekbe taszítja. Az egyik részére ott az örök élet, a másikon ott a kárhozat. És sajnos-sajnos, ma sok ember készíti el magát a kárhozatra. Mert egyszerűen nem hisz Istenben, másrészt nem tartja Krisztust az ő Megváltójának, harmadsorban nem hajlandó önmagán a kemény munkát elvégezni, negyedsorban leköti minden figyelmét és minden erejét az anyag és az anyag megszerzéséért vívott harc és küzdelem. Tehát nem a lelki értékek megszerzéséért való küzdelem, hanem az anyagiakért.

Ezért nincs ma semmi szép, vagy csak kevés szép, vagy ami szép van, az a múlt korszakoknak az eredménye, ami még itt maradt a Földön. A ma embere nem alkot szépet sem zenében, sem művészetben, sem építészetben, semmiben. A mai ember

a csúnyát dicsőíti, a csúnya szavakat, a csúnya megnyilvánulásokat, a durvaságokat, az erőszakosságokat szereti, fitogtatja az erejét és azt, hogy a testi erejével és erőszakosságával és lemondani nem tudásával mit érhet el. A mai ember szemében ez a nagy ember, ez a hős, nem a mindent eltűrő, mindent elviselni tudó, tövisszorosú Krisztus. A mai embereknek nem az alázatosság tetszik, hanem az erőszakosság, az erők fitogtatása, mert azt hiszik, hogy ezek által élnek, és ezek bizonyítják, hogy ők élnek. Azt gondolják, hogy ők az életrevalók, hogy értük van a világ, és azért vannak az alázatos lelkek, az egyszerű lelkek, a tisztaszívű lelkek, hogy őket szolgálják. De visszaüt testvéreim, amikor nem szeretettel szolgál az egyik a másiknak, hanem erőszakkal kényszeríti az erőszakosabb az alázatos szívűt arra, hogy neki szolgáljon! A szolgálat lelkével áthatott elvégzi a szolgálatot annak is, aki kényszeríti. De jaj azoknak, akik a jobbat az alacsonyrendű célok és a maguk dicsőségének és erejének felemelésére használták.

Tehát azt tudom mondani nektek, hogy ha megéreztétek a mai beszédemben, hogy kik az élők és kik a holtak, kívánjatok élőkké válni! Tisztítsátok át és tegyétek élővé erőiteket Krisztus csodálatos tulajdonságain keresztül! Ezeket ti is a magatokénak mondhatjátok, ha dolgoztok értük. Ne higgyetek azoknak, akik azt mondják, hogy ti halottaktól tudakozótok vagytok, mert **ti vagytok az élők, ti vagytok, akik Krisztusban hisztek, Krisztus iskolájába jártok és Krisztus igéjén keresztül próbáljátok az alázatosság szürke köpönyegét megszerezni.** Azok a holtak és azok a holtaktól való tudakozók, akik kiforgatják az írásokat, akik könnyebbségeket tesznek a testi ember számára, akik azt hiszik, hogy ha szám szerint sokan vannak, akkor minden biztonnal övék lehet a világ. A kárhózat világa lesz az övék! De tiétek lehetnek a boldogság világai és mi ezért jövünk el, és mi ezért fáradozunk és mi ezért hagyjuk ott fénylő, tiszta otthonainkat, hogy tinektek is ilyen otthonotk legyen, és ti is a holtak világából - mert a Föld világa már holt világ - az élők csodálatos szellemi világába mehessetek. Abba

a világba, amiről Krisztus azt mondotta - és ez nem csak az akkori tanítványainak szólt, hanem mindenkinek aki az időben majd őt követi - „*elmegyek, hogy helyet készítek néktek... abban az országban, amely az Isten országa, de amely országban sok hajlékok vannak...*”

Isten legyen mindannyiótokkal! **Örülök, hogy láthatalak benneteket. Örülök, hogy minden kincsemet, amit magammal hoztam, szétszórhatom közöttetek!** Az én Atyám, az én Istenem, az én Uram, a Jézus Krisztus legyen veletek most és mindörökké.

Isten veletek! Áldás, áldás, békesség!

MÁS DIMENZIÓ, MÁS VILÁG(*)

2005. november 6.

Köszöntelek benneteket testvéreim az Úr a Jézus Krisztus nevében. Az Úr mondja: „**Az én Atyámnak házában sok lakóhely van**”. A sok hajlék, amiről az Úr említést tesz nemcsak anyagi és félanyagi világok, hanem különböző dimenziók is. **Egy és ugyanazon égitest vagy bolygó körül az életnek egy másik dimenziója is megtalálható.** Minél sűrűbb maga az anyagi világ, és minél sűrűbb testben élnek rajta Istennek bukott teremtményei, annál erősebben érződik és válik valósággá a tér, anyag és idő - nemcsak mint fogalom, hanem mint valós tényező. Szellemi szempontból minél magasabb egy világ, annál kevésbé érezhető ott a tér és idő jelenvalósága és a rajta élők - ettől a tértől, időtől - annál inkább el tudják vonatkoztatni magukat, és örök, állandó jelenben élnek. A távolságot könnyen legyőzik, mert tér valójában számukra nem létezik. Tehát amíg egy embernek esetleg napokat, netán heteket kell utaznia ahhoz, hogy egyik helyről a másikra eljusson, addig egy másik dimenzióban mindez nem szükségeltetik. Az ember igazából nem tudja helyesen elképzelni a Föld körüli légköri gyűrűket és a különböző szférákat sem. Pedig, amikor repülőivel a légtömeget

hasítja, tulajdonképpen belehatol egy másik dimenzióba, belehatol a szférák világába, de a tér és idő világában mindez nem érzékelhető számára. Akik pedig már testüket levetették és úgy közelítik meg az anyagi világot, az anyag világban nemcsak hogy az idő nem jelent nekik semminemű problémát, hanem a legkeményebb és a legsűrűbb anyagon, tehát vason, falon, és mindenben képesek áthatolni. Mi több, megfelelő energia, vagy erő jelenlétében ezeken a falakon anyagi tárgyakat is képesek átvinni. Felfüggesztik a nehézkedés törvényét, amely az embert a Földhöz köti. Sőt, bizonyos emberek, a nehézkedési törvényt leküzdve, képesek levitációt is véghez vinni.

Tehát az anyag világa a valóságban nem olyan konkrét valami, mint ahogy azt a sűrű testben élők, a más dimenzióról tapasztalattal nem rendelkezők elképzelik. Hiszen ha jól át tudnátok hozni, amit az álom ideje alatt tapasztaltatok, akkor egészen bizonyossá válhatna előttem mindaz, amiről most említést tettem. Hiszen az álom alatt pillanatok, vagy percek leforgása alatt nagy távolságokat képes az emberi lélek megtenni, sőt a múltat, a jelent és a jövőt pillanatok alatt bejárhatja. Mi több vannak, akik képesek megálmodni a jövőt, és a jövőről képeket áthozni, mivel egy más dimenzióba is képesek behelyezkedni. Ugyanígy, a múltból is képesek dolgokat feleleveníteni és azok összefüggéseit megérteni, a tanulságokat leszűrni, és azokat ebben az életében, éber állapotban is hasznosítani. Tulajdonképpen, nemcsak az álom ideje alatt, hanem amikor az ember szellemi dolgokkal foglalkozik, amikor az ő érzés- vagy gondolatvilágában alkot, vagy elképzeli valamit, akkor ezalatt az idő alatt is eltávolodik az anyagi világ tér és idő fogalmaitól. Igazából a gondolatok, a törekvések, az akarati tendenciák, az alkotások mind ebben a másik világban, ebben a másik dimenzióban jönnek létre. Viszont mihelyt az ember felébred ebből az állapotból, azonnal becsukódik ez az ajtó, és megint az anyagi világ sűrű és kemény törvényei között találja magát. Egy ember minél inkább függetleníteni tudja magát a test erőszakos követeléseitől, annál inkább képes e másik dimenzió világába belehatolni, és

ezáltal ennek a világnak a törvényeit megismerni, és a lehetőségeit felhasználni. Esetleg e másik dimenzió világának a törvényeivel a földi világ fizikai törvényeit is időlegesen felfüggeszteni, és ezáltal az anyagi világba beleágyazott emberek részére csodákat művelni.

Igazából a csoda nem más, mint pontos ismerete más, magasabbrendű dimenziók törvényeinek és azon törvények alkalmazásával egy alacsonyabbrendű törvénykört, mint a Földé is, egy időre felfüggeszteni, vagy hatástalanítani, hogy ezáltal olyan dolgok történhessenek az emberrel, amelyek nem ehhez a sűrű anyagi világhoz tartozók. Persze ezek a törvények a más dimenziókon egészen másként működnek, másként mutatkoznak meg. Ha valaki ezeket meg akarná magyarázni a földi világ lakói, tehát az erősen anyagba ágyazottak részére, akkor szimbólumokhoz kell folyamodnia, mert csak így találja meg az ember azokat a titkos kulcsokat, amelyekkel ki tudja nyitni azokat a záratokat, amik lehetővé teszik ezekben a más dimenziókba való bepillantást, a tér, idő és anyag törvényei között élők részére. Akik erre nem képesek, azok rá vannak utalva arra, hogy azokra figyeljenek, akik a szimbólumokat képesek átvenni, földi nyelvre fordítani, és a földi törvények szerint magyarázni. Csakis így szerezhetnek némi fogalmat maguknak erről a dimenzióról azok, akik sajnos - és ilyen a Föld lakóinak nagy része - születésüktől egészen a haláluk pillanatáig a test rabságában élnek.

A Föld vándorai részére a születéssel bezáródik egy ajtó, lezárul a lehetőség az élet végtelen óceánjával való közösséggel és kinyílik egy másik ajtó, de csak egy pillanatra - ez a születéskor történik -, hogy bepréselje az emberi lelket a test törvénykörébe. Felsír a csecsemő, mert ezzel elveszti azokat a lehetőségeket, amelyek eddig a számára a láthatatlan világban fennálltak. Kinyílik viszont egy másik ajtó a földi világra, hogy lehetősége legyen a gyermeknek, az ifjúnak, majd az érett embernek, hogy új tapasztalatokat szerezzen arra nézve, ki és mi is ő tulajdonképpen? Miért is záratott a testbe? Miért is van fogság-

ban? Miért is kell ezen világ kemény törvényeinek alávetnie magát? Ha nem szereti, hiába lázad ellene a testi ember, hiába is feszegeti a testi élet korlátait, nem fog sikerülni neki. **De ha a szellemi ember szeretne újra kapcsolatba kerülni a láthatatlan világgal, akkor a kegyelmes Isten erre lehetőséget ad most is, miként ezt tette mindenkoron az emberiséggel. Sajnos az emberiség soha nem használta fel ezt a lehetőséget,** és soha nem fordította orcáját a fény felé, ami szintén más dimenziókból, más világokból áramlik a világra; nemcsak a fizikai világra, hanem az ember értelmi és érzelmi világára is. Az ember nem fordítja a magasságok felé tekintetét, hanem erősen a Földre szegezi; ott keres és ott kutat. Márpedig, akik ezt cselekszik, azok sem a Föld mélyében, sem a Föld felszínén, semmi olyat nem találhatnak, ami a szellemi embernek értéket jelentene, vagy kulcsot a szabaduláshoz. Itt a Földön megszületetteket komoly és kemény munka várja. Minden ember okkal és céllal küldetik e világba. Ha ennek a célnak, ennek a feladatnak, ennek a munkának az ember megfelel itt a Földön, ha képes minden lépéséhez az álom ideje alatt felkeresni a láthatatlan világban, ebben a másik dimenzióban azokat a helyeket, ahol tudásra, ismeretre, a régmúlt összegyűjtött tapasztalataira akadhat, és képes azokat áthozni ebbe a világba, akkor azokat az önmaga, sőt mi több, embertársai részére is kamatoztathatja.

Az ihlet ideje alatt pedig képes lehozni az öröm perceit és pillanatait; képes lehozni a csodálatos mennyei világok szívvel-lelket melengettető muzsikáját; lehozni ezt a világot képekben, alkotásokban, az egész természeti világ nemesbítésében, csodálatos színében, az illatokban, az ég kékjében, a szellők sutogásában. Ha az ember mindent elkövet az évek folyamán, hogy ne veszítse el a magasabbrendű világokkal a kapcsolatot, akkor itt, ebben a tér, az idő és anyag világában is sok-sok örömet, boldogságot, békességet szerezhet majd magának arra az időre, amikor a kegyelmes Isten e munka elvégzése után visszahívja. **Amíg az ember a Földön él, gyakran összetéveszti**

a színes fantáziát a valóság világával. Mind a kettő láthatatlan világ, de amíg az egyik van, a másik képzelet. A szellemvilág létező világ; mindennek eredete ott van, és mindennek oda kell visszatérnie. A fantázia világa nem létező világ, amit a bukkantak építettek ki maguknak a nincsből - úgy téve, mintha lenne. Mert ábrázolhat csodálatosan terített asztalról, ínycsalatokról, a legfinomabb ételekről és italokról, de ha a valóságban még egy darab száraz kenyere sincs, akkor is éhes marad, akkor is korogni fog a gyomra. Mindennel így van az ember, amit nem a valóságra épít. A valóság erejével dolgozza ki és a valótlanságot valóságként fogadja el. Abban azonban nem hisz, hogy az én Atyámnak házában sok hajlékok vannak. Abban hisz hogy az a ház létezik, amiben ma lakik. Abban hisz hogy csak az a valóság, amit gyenge szemeivel megláthat, vagy látni vél. Pedig mennyivel élesebb a látása a sasnak. Mennyivel érzékenyebben reagálnak bizonyos állatok a veszélyre. Mennyivel jobban látnak a sötétben az éjszaka állatkái. De mondhatja az ember, hogy amit azok látnak és amit az ember nem lát, az nincs? Vagy amiről a röntgengép, vagy a górcső felfedezése előtt tudomása sem volt, az talán nem létezett addig, amíg ő nem láthatta? Vagy azok a hullámok, azok a rezgések, amelyeket nem tudott még adó- és vevőkészülékeivel megtapasztalni, vagy felfogni, az talán addig nem létezett? Az égbolt talán az ember szemeinek gyönyörködtetésére van kidíszítve csillagokkal? Ezek a csillagok talán nem rejtenek csodálatos, egészen másfajta életet, mint amilyent a testi ember itt koldusságában, testbe zártóságában, hitetlenségében tapasztal? Dehogynem! Az egész világmindenség tele van szebbnél szebb, csodálatosabbnál csodálatosabb étellel.

Az ember elhiszi, hogy úrhajói segítségével megismerheti az úrt. **Micsoda ostoba szó: úr. Az úr valami olyanra utal, ami üres, amiben nincs semmi; márpedig a világmindenség - mint mondom - tele van Isten csodálatos alkotásaival.** Tehát elkezdni kutatni az úrt. Számításokat és méréseket végez, és úgy gondolja, a Hold közel van a Földhöz. Próbáljunk meg landolni

azon, és megnézni milyen is lehet ott az élet? És landol a Holdnak azon a részén, amely még élettelen, és kimondja, hogy ott élet nincs. Pedig egy bolygón az élet először az ahhoz tartozó lelkekből indul meg, akik bizonyos okok miatt még nem ölthettek testet. De az ember számításai a földi viszonyok szerint történnek; eszerint megvan, hogy milyen anyagra, a levegőnek milyen oxigéntartalmára van szükség, hogy a víz két hidrogén- és egy oxigénatomból tevődve össze, az élet alapelemét képezze. Ha ott, azon a piciny kis területen, ahol ő landol, mindezzel nem találkozik, akkor kimondja, hogy ezek a bolygók, ezek a világok élettelen semmik. Mert nem tud ezekbe a különböző dimenziókba behatolni, és képessége sincs, hogy oda behatolhasson és ott hosszabban időzhessen, és az ottani életet megismerhesse. **Mivel emberről beszélünk, nézzük meg a Föld jelenlegi állapotát.** A Föld lakóinak kétharmada, amikor meghal és újra test nélküli lélekke válik, mit ismerhet meg abból a világból? Az első vagy a második szférát, tehát a pokoli szférák gyötrelmes világait? Mert fokozatánál fogva csak erről vehet tudomást. Ez azonban nem jelenti azt, hogy nincs harmadik, negyedik, ötödik, hatodik, és hetedik szféra, csak oda ő be nem mehet. Nem tud szárnyalni, mert túl nehézkes. Nincs világossága, nincsenek ismeretei, képességei, mert még azt sem tudja, hogy az út innen oda hogyan vezet. Sokszor a közbülső világokba is megreked vagy itt bolyong, és keresi azokat a lehetőségeket, amit mint ember kedvelt, mert az az ő világa. **De az az én világom nem a ti világotok. Ami az Úrnak, a Krisztusnak világa, az nem az ember világa.** Krisztus emberré lehetett, de akkor is Istennek tiszta elsődje, Istennek egyszülött fia volt. **A magasrendű le tud hatolni egészen a mélységekig is;** „szálla alá poklokra”, mondja az írás.

Az alacsonyrendű, az önmagát bekerített, az önmagát rabbá tett lélek nem tud szárnyalni, nem tudja kiismerni magát, nem tudja megtalálni azokat a világokat, amikről az Úr azt mondta: „*az én Atyámnak országában sok hajlékok vannak.*” Aztán az ember elgondolja, ha tudtam egy ilyen „égi szekeret” készíteni,

bizonyára más bolygók lakói is tudnak hasonlót készíteni és a Földre jönni. Mielőtt a tudomány, a technika ilyen fejlett lett, már Illést tüzes szekér ragadta el innen. És amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztus az ég felhőiben eltűnt, hogy a tanítványok kereső szeme többé már nem láthatta őt, megszűnt volna létezni? De-hogy! Hisz szünet nélkül bizonyosságot szolgáltatott a halál utáni életről. Csupán egy olyan dimenzióba ment át, ami a földi ember előtt láthatatlan.

Vannak dolgok, amelyek léteznek, de az ember tagadja, és vannak képzelt dolgok, amelyek a fantázia szüleményei, amiből az ember filmet készít, és azt valóságnak tekinti. És milyen sokan kedvelik ezeket a nem valóságra épülő, elképzeléseken alapuló filmeket. Ostobaságokban, babonákban hisznek, de azt, hogy él és létezik öröktől fogva az egy igaz Isten, abban nem hisznek. Sőt abban sem, hogy elküldte szeretett fiát, a mi Urunkat, a Jézus Krisztust a Föld és minden bukott megváltóját, aki szüztől született. Szerintük ez sem lehetséges a fizika törvényei szerint. Az, hogy Ő itt élt, itt tanított és halála után harmadnapon halottaiból feltámadt, számukra lehetetlen. Szerintük a Bibliában foglaltak és írottak elképzelhetetlenek; tudományos felfedezéseik és tudományos ismereteik mellett mesék azok. Állítják, hogy nem hitből él és nem hitből gyógyul meg az ember, hanem a tudomány által laboratóriumokban előállított csodatablettáktól. **Pedig a gyógyulás igazi kritériuma: a hit. Ha az ember nem hisz a csodákban, nem hisz a jóra változás lehetőségeiben, nem hisz az Istennek beszédében, és segítő erejében, akkor semmiféle csodatabletta nem segíthet rajta.**

Aztán elgondolja: a Marson bizonyára zöld emberkék élnek és bizonyára megvan a lehetőségük arra, hogy ide eljőjenek és az embereket okos, bölcs dolgokra tanítsák. Ilyen vagy olyan épületeket kreáltak, létrehoztak, amik évszázadok, netán évezredek romboló hatását is kibírták. De amikor eljött ide a mi Urunk, a Jézus Krisztus minden ismerettel, minden hatalommal égen-földön, és megígérte, hogy elküldi az Ő Szentlelkét, amely

minden igazságra elvezetheti az embert, nem hittek az Ő beszédének.

Tehát a földi embernek nem arra van szüksége, hogy innen testben egy másik égitestre eljusson, vagy hogy más égitestekről ide eljöjjenek az ott lakók! **Arra van szükségetek, hogy a mi Urukra, a Jézus Krisztusra és a Szentlélek küldötteire hallgassatok! Tőlük tanuljátok az isteni igazságot, és a bölcsességet. Krisztus Urukától tanuljátok a nehézségek elhordozását úgy, ahogy Ő tette, és ahogy Ő mondta: „az én igám könnyű és az én terhem gyönyörűség.”** Tőle tanuljátok meg a szeretet parancsolatának betöltését, és akkor a világ minden rejtett zugát feltárhatjátok, mert a szeretet bont szárnyakat bennetek. A szereteten keresztül tudtok szárnyalni, mert a test halála után, a szeretetben nagyok előtt minden kapu és minden csodálatos világ kitárul. Az emberi lélek akkor már szellemi mivoltában bebocsátást kaphat oda; részese és lehet a világosság, az igazság, a szeretet világainak. Megismerheti ezt a sok-sok hajlékot, amiről az Úr beszél. Megismerheti azt a mindent összehangoló, tökéletes szeretetet, amely Istent a teremtménnyel, a teremtményt az Istennel, teremtményt a teremtménnyel, és teremtményt a világmindenséggel összekapcsolja. Nem azt mondom, hogy nem lehetséges, vagy nem lesz lehetséges, hogy úgynevezett „égi szekerek” más bolygókról a Földre látogassanak, mert a lehetőség sok mindenre fennáll a fizika törvényeinek ismerete birtokában. **De az ember nem fogja a Marsot meghódítani!** Hisz még a maga lelkén sem tud uralkodni, a háborút sem tudja távol tartani az életétől, az egészséget sem tudja állandósítani, az igaz boldogságot még pillanatokra sem képes érzékelni. Akkor hogyan gondolja azt, hogy egy magasabbrendű bolygót majd meg tud hódítani?

Előbb a léleknek sötét, még ismeretlen területeit kell meghódítani, tehát fel kell ismernie az embernek önmagában, hogy ki és mi is ő. És ez nem is olyan egyszerű, mint ahogy az ember azt elgondolná. Az ember ugyanis nem ismeri önmagát, nem

ismeri el isteni származását, nem ismeri múltját; az elmúlt évszázadokat, évezredek, évmilliókat. Nem ismeri el, mert nem ismeri sok-sok énjét, amely az isteni szikra: az ő igazi, szellemi énje körül képződött, különböző testetöltések során. Nem ismeri képességeit és képességeinek határát. Sok-sok megszerzett képessége le van takarva és semminemű tudomása sincs róla. Más esetben hiú és beképzelt - úgy gondolja -, hogy ismeri képességeinek határát, mégis nem egyszer fejjel megy a falnak. Máskor irányítaná az egész világot, az egész világnak jót akar, az egész világot meg akarja menteni, meg akarja váltani, de a legközelebbi szenvedővel sem képes együtt érezni, azon segíteni. Bár azt se tudja, hogy ehhez a „megváltáshoz” milyen lelki eszközökre lenne szüksége, de ha akarná, megtanulhatná. Azért járt itt Krisztus, hogy Tőle tanulja meg: nem fegyverek szükségeltetnek a világ meghódítására, miként azt az ember gondolja, hanem alázatosság, felebaráti szeretet, a terhek viselése, az Isten törvényeinek megtartása, áldozathozatal, lemondani tudás az önmaga akarataról, szándékáról.

A Krisztus által bemutatott eszközök itt vannak a világban, de az ember ezeket nem akarja igénybe venni, mert szerinte nem az teszi az embert naggyá, hogy alázatos, kis igényű, jószándékú, halk szavú, türelmes, békés természetű, vagy ha a falat kenyerét megosztja a másikkal, hanem szerinte a hadvezérek, a nagy akarnokok azok, akik a világ képét mássá formálhatják. Hát meg lehet nézni mivé formálták! Meg lehet nézni, hogy mennyire boldog a mai ember és milyen boldog lesz még majd ezután. De abban benne rejlik a boldogság, a békesség, a nyugalom, a szeretet, amit ezek a más dimenziójú világok adhatnának az embernek. Ezekben a világokban található meg mindaz, ami az embert egyéneként és csoportosan is boldoggá tehetné. Meddig boldog egy csoport, egy közösség? Meddig boldog egy család? Meddig van béke, harmónia egy-egy gyülekezetben? Addig testvéreim, amíg az ellentét be nem teszi oda a lábát.

Márpedig minden embernek, még a legjobbra törekvő embereknek is vannak pillanatai, amikor sarkig tárja lelkének ajtaját az ellentét előtt. És az ellentét rajta keresztül szól, intézkedik, magyaráz, bizonygat, törvényeket alkot, büntet, elítél, követel és szünet nélkül a maga igazát hajtogatja. Azt viszont nagyon is kritikus szemmel nézi, aki elfogadja Krisztus tanítását, vagy amit a Szentlélek hirdet. Megbízhatók-e az eszközök? Pedig amikor a Szentlélek szól, akkor nem az ember szól, hanem a Lélek, hogy az emberre megértesse, hogy ezekre a szebb világokra, itt a nyomorúságok, a fájdalmak, a szenvedések, a betegségek, a halál világában kell felkészülni. Hogy az ember el tudja választani az ocsút a tiszta búzától, hogy magvetővé válhasson, és szórja az égi magot, hogy az hozzon ötszörös, tízszeres, vagy harmincszoros termést, és ezzel a terméssel gazdagodhassanak ezek a nyomorúságos világok is, amelyeket én olyan szomorú és síró szemekkel néztem. **Én a Visszhang vagyok. Abból a világból jövök, amit ti a hegyen épült városnak ismertek.** Ennek a városnak csodálatos állapotairól én már szóltam néktek, ahol messze, nagy távolságokat belát az ott lakó, mert magasról messzire lát a lélek. Igen, a lelkileg magasabb szinten lévők messzire látnak. Látják életben lévő értékeket, az összefüggéseket, az életnek értelmét, nagy ajándékát, gyönyörűségét, boldogságát, amit ezekben a tönkretett életekben nem érzékel a bűnökkel megrakott lélek.

Az én világomról: a kristály patakokról, a kristály hegyekről, a kristálynak millió sziporkázó csillogásáról, amely ezerféle formában veri vissza a ránk sugárzó csodálatos, isteni világosságot, isteni fényt, beszéltem már nektek. És én úgy szeretném, de úgy szeretném, ha ide beérkeznétek! Azért hívom magamat Visszhangnak, mert visszhangozom az én Atyámnak, Istenemnek akaratát, törvényeit, és azért beszélek a nyomorúságok és szépségek világáról, hogy kedvet keltsek bennetek e csodálatos világokba, ezekbe a csodálatos dimenziókba való beérkezéshez. **Mert testvéreim, amikor levetitek majd az elnyűtt ru-**

hát, a testet, nem lesz mindegy, hogy milyen hajlékokba kerültök. Nem lesz mindegy, hogy ott hogyan megy majd sorotok. Nem lesz mindegy, hogy továbbra is a „nincs”-el küszködtök, vagy mindenfelé a „van” létezése csilingel felétek az aranydióban, a mosolygó almában, a szellőnek finom érintésében, a szeretet különböző megnyilvánulásában, egy-egy szeretett lényvel való találkozásban.

Várlak benneteket az én hazámban! Mindnyájatokat várlak, kivétel nélkül. És én nagyon boldog lennék, ha ti akárcsak a hegy lábánál is építkezhetnétek az én hazámban, a hegyen épült városban.

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten veletek!

A CSODÁK(*)

2006. április 2.

A mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim. Joggal mondható-e ma, hogy a csodák kora lejárt? Igen, mert egyre kevesebb azon emberek száma, akik járatosak a természetfölötti törvények működésében, amellyel a csodák létrehozhatók. Ugyanis a csodák létrehozásához ezen törvények ismerete feltétlenül szükséges. Sok kultúra létezett és lehanyatlott már az emberiség történelme folyamán, de annyi csodát, mint az Úr Jézus Krisztus, senki nem tudott véghezvinni. A mai tudomány már sok mindent felfedezett a természettörvény titkaiból, azonban mégsem képes minden esetben átlátni a törvények összefüggéseinek láncolatát. Krisztus csodái, mint például halottak feltámasztása, egészen más törvényeken alapszik. Az ember el sem tudja képzelni, hogy milyen óriási jelentőséggel bír az emberi szervezetre nézve a levegő, és azok a kozmikus erők, amelyek a levegőt áthatják és élettel telítik. Ezt a tudomány ma még sem elfogadni, sem meglátni, sem bizonyítani nem képes. Tudja, hogy a légzéshez nélkülözhetetlenül szüksége van oxigénre, de hogy az mit hordoz

ahhoz, hogy a fizikai test élete fent maradhasson, azt nem tudja. Azt sem volt még képes kikutatni és megmagyarázni, hogy a csecsemő életének első esztendejében tapasztalható gyors növekedés, minek alapján és hogyan jön létre, mert ha ki tudná kutatni, akkor ezt az ismeretét a betegek, sőt a halálos betegek gyógyításánál is képes lenne alkalmazni. Tehát képes lenne bizonyos fokig feltartóztatni, megakadályozni, netán visszaforgatni az öregedéssel járó, a szervezet működésében tapasztalható lassulási folyamatot, amely végül is a halálba torkoll. Különben a kutató és gondolkozó emberi elméket mindig érdekelte és foglalkoztatta az örök fiatalság titka, hogy milyen erők lennének szükségesek az öregedés folyamatának lelassításához, netán visszaforgatásához.

Krisztusnak minden csodájával nem az történt és nem úgy történt, ahogy az emberi tudomány cselekszik. Tudniillik az emberi tudománynak szüksége van valamilyen gyógyszerre, vagy valamilyen eszközre aminek segítségével a gyógyulás folyamatát elindíthatja, de végleges gyógyulást nem képes előidézni. Csupán a tüneteket képes mérsékelni, egy bizonyos időre lenyomva tartani, vagy a betegségbe jobbulást hozni. Mivel a betegségek valódi okát, azok lelki hátterét nem ismeri, azért a halál felé való menetelést képtelen feltartóztatni, a halálból való feltámasztást pedig semmiképpen sem képes elérni.

Tulajdonképpen, ahogy mondtam, mindazok az erőparányok, amelyek a csodákhoz szükségeltetnek, a láthatatlan, íztelen és szagtalan levegőben találhatók. Ha az ember tudná a módját, mint ahogy a mi Urunk a Jézus Krisztus tudta, hogy hogyan kell ezeket a különböző erőparányokat a levegőből kivonni és a szervezet részére hatékonyá tenni, akkor az ember is csodálatos eredményeket lenne képes elérni a gyógyítás terén. De nem ismeri, ezért csak álom marad részére, hogy ez valaha az emberiség számára elérhető legyen. Krisztus első csodájánál Kánaánban, amikor a menyegzőn a vizet borrá változtatta, ami egy igen komplikált vegyi folyamat volt, semmit nem adott hozzá, hanem egyszerűen azt a parancsot adta ki a szolgáltnak,

hogy a kőkorsót töltsék meg közönséges vízzel és íme, mikor a násznagy megízlelte, csodálkozott azon, hogy az első pillanattól nem ezt a kitűnő minőségű bort szolgálták fel a vendégeknek. Tehát a legkitűnőbb ízű, és aromájú bort hozta létre **a mi Urunk a Jézus Krisztus** az Ő csodája által, amikor **mindazokat az erőket**, amelyek az ízhez, az aromához, az illathoz, a bornak színéhez szükségeltettek, **a levegőből kivonta**. Ugyanígy cselekedett, amikor a többi csodáit véghezvitte. Ha pedig valamelyik csodához bizonyos erőttöbbletre volt szükség, mivel a kívánt erőparányok nem mindig ugyanazon mennyiségben vannak jelen egy-egy helyen, akkor saját erőivel pótolta ki azokat. Az ember erre képtelen, hisz egész erőállománya fertőzött a bűntől; ezért ha saját erővel próbálna ilyen hiányt pótolni, akkor - például gyógyítás esetében - a hatás minősége szenvedne kárt.

Gondoljatok csak arra, **hogyan adta vissza a születésétől vak látását**: közönséges porból, saját nyálával sarat készített és azzal megkenete a születésétől vaknak szemét, és azt mondta: „**Menj, mosakodjál meg Siloe tavában...** Az elment és ép szemmel tért vissza.

Lázár feltámasztásánál fontos, hogy az ember figyeljen arra a tényre, hogy negyednapja halott volt és már szaga volt. Trópusi, vagy melegebb éghajlatú vidékeken a természet gyorsabban bontja fel elemeire a testet, amelyből a szellem eltávozott. Ez a bomlási folyamat különböző gázok felszabadulásával jár, ezért érződik a holttest szaga. Nagy csoda volt ez azoknak az embereknek részére, akiket Isten abban a kegyelemben részesített, hogy szemtanúi lehettek Lázár feltámasztásának. Krisztus Urunk számára azonban ez aránylag könnyű feladat volt, mivel Ő a tiszta életprincípiumok egész tárházát hordozta magában. Tehát a levegőből is kivont erőket, de ugyanakkor, ha kellett, önmagából is adhatott. Először is szükséges volt, hogy Lázár sírjából az ott megszorult levegőt, és ezeket a szét hulló, halált hordozó erőket, amelyek a bomlás folyamata alatt keletkeztek, eltávolítsa és mintegy légüres teret hozzon létre.

Ezután a sír vastag falain keresztül be kellett hoznia mindazokat az életet hordozó és étellel feldúsított erőparányokat, amelyek biztosították a megfelelő környezetet ahhoz, hogy a feltámadás lassan és folyamatosan bekövetkezessen. Ennél a csodájánál a saját erőit is munkába kellett szólítania. Nem tudom felfigyeltetek-e, akár a feltámasztás tényénél, akár a gyógyításoknál, vagy a ti esetetekben a szenvedő szellemekért való könyörgéseknél: lényeges és fontos a kívánságnak, vagy a parancsoló akaratnak hangos szóval való kifejezése és ezzel a természet-törvény működésének beindítása. Ezért mondta az Úr hangosan, „*Lázár jöjj ki*”, vagy ezért mondta hangosan, parancsolóan és teljes határozottsággal, amikor az ifjúból a megszálló lelkek egész légióját űzte ki, hogy „*parancsolom, menj ki!*” Itt, ez a határozott hang, az akarat, a szándék kifejezője, ami elváltozást hoz létre a beteg vagy a feltámasztásra váró egyén környezetében. Ennek hatására ezek az életparányok szinte utat fűnek az illetőhöz, hogy a szellemet a halál állapotából visszahozzák, és a fizikai test működését visszazökkentsék eredeti állapotába. Ha viszont azt nézitek, amikor az Úr húsvétvasárnapján önmagát támasztotta fel a halálból az életre, ez egy sokkal nehezebb folyamat volt, hiszen az Ő tiszta erőparányai a megkínzás, a keresztrefeszítés, a keresztben való kimúlás következtében a halál állapotába kerültek, tehát testének holt életerőit kellett életre keltenie. A benső életerőt nem tudta úgy alkalmazni, mint csodáinál, például Lázár feltámasztásánál, ezért Krisztusnak, mint szellemnek, kívülről kellett összpontosítania az erőket egyetlen pontba. Az erőknek ez az egyetlen pontban - a holt testre - való hatványozott összpontosítása, oly nagy intenzitású fényt - élet-erőt - hozott létre, aminek hatására bekövetkezhetett a mi Urunk, a Jézus Krisztus feltámadása. A fizika törvénye szerint is, ha valamit egy pontba sűrítünk, ott annak ereje meghatványozódik, és annak megfelelő hatás keletkezik.

Így, mivel a hit is koncentrált erők összessége, minél nagyobb és minél erősebb valakinek a hite, annál nagyobb csodákra képes. Az Úr mondja: „*Ha akkora hitetek lenne, mint a*

mustármag, hegyeket mozdíthatnátok el vele.” Tehát ha az emberi lélek hitével a gyógyulása vagy a szellemi fejlődése érdekében képes a feltámadott Krisztus erőibe erősen belefogódzni, akkor mindenenk lehetségesek lesznek számára. Krisztusnak a fizikai halál előtti élete és a feltámadását követő élete, az a negyven nap, amíg nem csak itt a Földön, hanem annak atmoszférájában is tartózkodott, más és más erőket képvisel. Az Úrnak élete első időszakában szükségszerű volt, hogy Názáretben, a világtól elvonultan éljen, hogy az emberek ne tudjanak róla, ne ismerjék Őt, és lehetővé váljon számára, hogy a magára vett megrontott, tisztátalan erőket átvilágítsa, áttisztítsa, fénylővé tegye, és ezáltal mesterüknek engedelmes erőkké váljanak.

Miért éppen Názáretben kellett nevelkednie? Azért testvéreim, mert Názáretnek, Galileának lakói egészen mások voltak, mint Júdea lakói, akik belemerevedtek a külsők szerint végbevitt ceremóniákba, aminek következtében a hasznos belső értékek teljesen elkallódtak és elvesztek. A zsidók hiába nézték le Galilea népét, hiába mondták, hogy Názáret a bűnös város, mégis ez a hely volt az, ahol a keménység, a merevség sem a természeti világban, sem az emberi szívekben nem érződött. Ezért ott az erőket is könnyebben lehetett szellemesíteni, tisztítani, és alkalomként ha szükséges volt, helyesen és jól felhasználni. Amikor a hegyen az Úr elhangoztatta a boldogság nyolc kritériumáról szóló tanítását, több mint ötezer férfiember és a hozzájuk tartozó asszonysereg és gyermekek hallgatták figyelemmel. Ekkor az öt árpakenyérből és a két kis halacszkából mindannyian megelégteltek és jóllaktak. Mindezek csak mint eszközök álltak az Úr rendelkezésére, hogy azokat életerővel felduzzasztva megsokasítsa. Hiszen az élethez - ezt most nem földi értelemben mondom - nem csak fizikai táplálékra, hanem életerőre és szellemi táplálékra is szükség van. Ha az ember képes lenne a levegőből az életerőt vagy pránát, Krisztus igéjéből pedig a szellemi táplálékot kivonni és azzal táplálkozni, akkor jóformán fizikai táplálékra nem is lenne szüksége.

Ez magyarázza azt a tényt, hogy mielőtt az Úr a nyilvánosság elé lépett és készült a nagy és hatalmas megváltói feladata elvégzésére, negyven napon át a pusztában semmit nem evett. Ezt tetőzte az a tény, hogy a pusztában a tikkasztó sivatagi hőségben, a böjt mellett, vizet nem fogyasztott. Az ember jogosan kérdezheti, akkor mégis hogyan maradt életben? Úgy, hogy tudta szervezete fenntartásához hogyan és miként vonja ki az életerőt abból az erőkonglomerátumból, amely nemcsak a Föld atmoszféráját, hanem az egész világmindenséget betölti, és ami tulajdonképpen az élet titka, mert ezek az erők Istenből áradnak alá. Ezek adják a teremtményeknek a lehetőséget az örökéletre és örök boldogság elérésére. Tehát ezek az erők éltették fizikailag, és erősítették Őt szellemileg is. Később is megtehetette volna, hogy fizikai étellel egyáltalán nem táplálkozik, de szükséges volt, hogy a test törvénye szerint következzen be az Ő halála, tehát a fizikai testnek emiatt bizonyos mennyiségű földi táplálékra is szüksége volt. De még a feltámadása előtt is képes volt a saját erőparányait sűríteni, illetve lazítani. Mit gondoltok testvéreim, hogy tudta megtenni azt, hogy amikor, az írás szavaival, „*a tömeg szorongatta őt*”, vagy amikor az emberek el akarták fogni, mivel még nem jött el az ideje, egyszerűen átment közöttük és eltűnt? Ezekben az esetekben a test sejtjeit, annyira fel tudta lazítani, hogy nemcsak a tömegen tudott átmenni észrevétlenül úgy, hogy az egyik pillanatban még látták, hogy közöttük van, a másik pillanatban pedig már nem volt ott, hanem vastag kemény falakon is képes volt áthatolni, akárcsak a szellem. Mert bár emberfia volt és Márián keresztül fizikai testhez jutott, **de mégis Istennek fia volt Ő; emberi testben is hatalmas, erős, tiszta szellem.** Ebből következik az, hogy minél nagyobb, minél tisztább, minél ragyogóbb és erősebb egy szellem, annál nagyobb csodák létrehozására képes. Nemcsak látja a jövőt, a jelent vagy a múltat, amiből minden ered, hanem mindent hasznosítani tud, ami e világban a szellemi fejlődésre vagy a földi világban az ember megmenekítésére adatott.

Ezért ebben a földi világban nem is annyira a tudományon és annak fejlődésén kellene legyen a hangsúly, hanem az ember megtérésén, mert aki megtér, az a feltámadott Krisztushoz tér, tehát ő maga is feltámadhat Krisztusban, és ezáltal számára is, ha nem is minden, de sok minden megnyílhatna. Akkor imájával, különösen hangosan elmondott imájával, ahogy erről az imént beszéltem, valamint ahogy érez az imádság ideje alatt, képes rezgésbe hozni a levegőben jelenlevő erőket, és ezt a rezgést olyan irányba terelni az ő akaratával, aminek a fizikai világ is kénytelen engedelmessé válni és engedni. **Mert a magasabb rendű, mindenkor uralja az alacsonyabb rendűt.** Gondolatok csak arra, hogy egy viharban, egy tornádóban micsoda hihetetlen mennyiségű romboló erő van. Amikor az Úr tanítványaival bárkába szállt, hogy áttevessenek a tó túlsó partjára és elaludt, nagy vihar kerekedett és a tanítványok hitben megkicsinyülve attól féltek, hogy a viharban elvesznek. Felkeltették Őt és kérték mentse meg őket. Az Úr felkelt, parancsolt a szélvésznek, mire az lecsendesedett. Különbözik a romboló erőket mindenkor csakis nagy-nagy alázatossággal és csakis a jónak, az isteni jónak erejével lehet lecsillapítani. **Ezért mondja az Úr, hogy a rossznak ne állj ellene rosszal, mert akkor csak a rosszat erősítéd meg, ember! A jónak cselekvésével azonban elveszed a rossznak romboló, szenvedtető és fájdalmas erejét.** Ezzel a magatartással gátat állít az ember, hogy a gonosz, a rossz ne növekedhessen lavinává és söpörjön el minden jót, hanem ezzel a gáttal védeni tudja azokat a területeket, ahol a jó az úr.

Az ember hiába hiszi, hogy építményeivel képes megakadályozni a természeti erők romboló hatását! Csalódnia kell, mert minden alkalommal meg kell tapasztalnia hogy a természet az úr. Hiába állít bármit tudományáról: a víz az úr, a szél az úr, a napnak ereje úr, a tavaszi megújulás az úr! A természetben csak úgy lehet úrrá az ember, ahogyan azt a mi Urunk a Jézus Krisztus csodáival tette. Csodákat pedig csak az

hozhat létre, akinek tiszta, megszentelt erői vannak, akinek állandó kapcsolata van a tiszta, az éltető erők forrásával, a világ-mindenség és mindnyájunk Teremtőjével és rajta keresztül mindazokkal a szellemi nagyságokkal, akik szintén tárházai ezeknek az isteni erőknek.

Innen veszi eredetét a katolikus vallásnál az a helytelen gyakorlat, hogy a szenteket imádják, vagy a szentekhez imádkoznak, mintha azok imádatra méltó személyek lennének. Közbenjáróként kérheti őket az ember úgy, mint mikor egy koldus, vagy egy beszélni nem tudó, vagy magát nehezen kifejezni tudó ember megkér valakit, hogy egy hivatalban terjessze elő kérését. **Imádni azonban magát csak Istent szabad, mert Ő az, Aki imádatra méltó, mindenki más az Ő teremtménye, akármilyen magas fokozatot ért is el fejlődése során.** Tehát közbenjáróként, segítőként, sőt mesterként is, mint közbenjárót kérni lehet, de imádni nem. Az ember sok mindent nem tud, amit pedig tud, azt sem tudja helyére illeszteni, hanem össze-vissza keveri. Ezért nem tud nagyobb lépésekkel, gyorsabban a kijelölt cél felé haladni és célba érkezni. A mai embernek van már némi ismerete, de nem helyesen ismeri a dolgok összefüggéseit. Márpedig, ha az ember valaminek a mestere akar lenni, akkor annak minden részletét ismernie kell; az ok és okozat összefüggéseit, az előnyét és a hátrányát is mindannak, amit az ember megcselekedni kíván. **Az önzés a haladás legnagyobb akadály,** mert ezzel az ember elzárja magát másoktól, elzárja magát azoktól a lehetőségektől, amelyet a mi Atyánk, Istenünk, az Úr Jézuson keresztül az ember számára fenntart, hogy megtérhessen és élhessen. Az ember sok mindennel próbálkozik; tévesen hiszi, hogy neki ezen vagy azon az úton, vagy módon sikerül eredményeket elérnie, de szellemi igazságok ismerete nélkül ez nem lehetséges. **Először is hinni kell a láthatatlan világ létezésében, amely a teremtő Istent fogja körül.** Azzal, hogy a XX. század embere az ateizmust tette központi gondolatá, minden fejlődési lehetőséget elzárt önmaga számára,

mert az ateisták nem tudnak a központhoz, a központi erőforráshoz, a központi igazsághoz semmiképpen hozzáférni. Ha vannak is szép, jó, és nemes tulajdonságaik, azokat többnyire nem a jó, nem olyan eszmék, elvek érdekében használják, ami - a lelki fejlődés szempontjából - rájuk vagy a környezetükre nézve előnyt és segítséget jelenthetne. Tehát átkos dolog volt, amikor a XIX. századtól kezdve, gondolkodó emberek azt hangoztatták, hogy az Isten halott, s a későbbiek folyamán pedig, hogy nincs Isten. Ezért látni ilyen hihetetlenül nagy mennyiségű tömeglelket ma a világban, akiknek nincs hitük.

A hit az az erő, amivel az ember a megtérés csodáját véghezviheti életében. Az ember minden pénzt hajlandó megfizetni, ha arról van szó, hogy meggyógyuljon, és még élhessen, azonban nem ezen van a hangsúly, hanem a megtérésen! Ha szívvel-lélekkel megtér, akkor még fizikai teste is egészségessé válhat, és ezáltal feltisztult erőit a maga és mások érdekében használhatná fel. Ha én valamit önzetlenül, jószándéktól, szeretettől indítatva cselekszem, akkor ezzel a legnagyobbat cselekedtem, mert irgalmassággal a bajba jutott embertársamat segítem ismét talpra állítani. Ha viszont az önzés érvényesül bennem, akkor tulajdonképpen mindent el akarok venni a másiktól, sokszor még az életlehetőséget is. **Ezért jutott oda az emberiség, hogy az ember nem értékeli mások életét.** Ma már nem érzékeli a gyilkosság borzalmaival és annak súlyos következményeit, ha a másik életét elveszi. Sőt nem egy gyilkos azon gondolkodik, hogy a halált megelőzőleg milyen agyafúrt kínzásokkal, és hogyan hosszabbíthatná meg áldozata agóniáját. **Ezzel elzárja magát az élettől.** *Az ilyen kegyetlen embert holt molekulák veszik körül; látszik ugyan élni, de valójában halott.*

Itt jegyzem meg, hogy bár erre szükség van a ti világotokban, de akik a halállal foglalkoznak, azokon rajtuk tapadnak a halál molekulái. Szellemi szempontból tiszta és egészséges jellemű embernek kell annak lennie, aki folyamatosan halállal - például halottak boncolásával, vagy preparálásával - foglalkozik, és

mégis az életet tudja erősíteni magában. De a hóhérok, a közönséges gyilkosok, vagy akik a vágóhidakon állatokat ölnek, azok a halál molekuláit méginkább sűrítik maguk körül. **Ugyanez történik azokkal, akik haraggal, indulattal, átkozódással, bosszúval, megtorlással és gyűlölettel vannak** mások iránt; ezekkel az érzésekkel, és gondolatokkal az élet tiszta molekuláit pusztítják. Mivel az emberben alacsony az életszint, és az életmolekulákat nehezen gyűjti fel, azért már eleve a halált hordozza magában. Ez az oka annak is, hogy gyakran hoszszadalmas a betegségből való felgyógyulás, vagy, hogy az egyáltalán be sem következik, és a betegség erős gravitációval húzza az embert a halál karjaiba. **Ezért én azt mondom, az életet szeretni kell! Nemcsak a magunkét, hanem a nagybetűs Életet; legyen az a madárkéé, a fűé, a virágé, a bokoré, akármelyik állaté, vagy méginkább az emberé.** Az életet szeretni és tisztelni kell és az életnek, mint tavasszal a természetnek, meg kell újhodnia. S ha ti testvéreim eddig elmulasztottátok volna ezeket az életmolekulákat felgyűjteni önmagatokban - amit remélek, nem! -, most mindent tegyetek meg ennek érdekében. *Bánjátok meg bűneiteket, vétkeiteket, alázkodjatok meg a másik előtt, ha azt bármikor, bármivel megbántottátok. Kérjétek a kegyelmes Istent, bocsássa meg és törölje el bűneiteket és azok következményeit.* Ezekben a kegyelmi időkben olyan változás menjen végbe a lelketekben, hogy a súlyos és halált hordozó következmények elmaradjanak, és így húsvét táján létrejöhessen a nagy csoda: **léleekben és igazságban ti is feltámadhassatok a mi Urunkkal a Jézus Krisztussal.** Ehhez leginkább bűneitek megbánása, illetve az a szent elhatározás szükségeltetik, hogy a bűnt újra és újra el nem követitek, és az alázat, ahogy ezt mások előtt kinyilvánítjátok. Csak ezután vegyétek magatokhoz a Krisztus Urunk erőparányait, és akkor azok csodát művelhetnek bennetek, hisz az úrvacsorában jelenlévő krisztusparányok szintén az élet hordozói.

Ez az, amit a mi Urunk a Jézus Krisztus az egész emberiségnek, az idők végezetéig itt hagyott, felhíva a tanítványok, s az

utánuk következők figyelmét: *„Vegyétek, egyétek, ez az én testem.”* Majd: *„Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem az új szövetségé, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.”* A krisztusparányok a lélekben és igazságban való feltámadás nagy csodáját segítik elő az ember életében. Tehát erre készüljétek, és akkor merőben megváltozhat a ti életetek. Akkor nem lesz olyan nehéz apró, kicsiny, jelentéktelen dolgokról lemondanotok, mert a bennetek élő krisztusparányok erősen ellenállnak mindannak, amely akár a ti lelketek üdvösségét, akár pedig a ti testi egészségéteket veszélyeztethetné, és akkor még a rossz is javatokra válhat. Ez olyan ellenálló erő, olyan szérum a bűnnel szemben, amelynek hatását én leírni nem vagyok képes. Ez olyan, mint a testetek immunrendszere, amely, ha egészséges és erős, akkor megfordulhattok akár ragályos betegek között is, a hajatok szála sem görbül.

Így tudja az ember a Krisztus parányain, az igazságon, a szeretet gyakorlásán keresztül önmagát megerősíteni, hogy ne legyen játéklabdája a különböző emberi elgondolások, elvek, eszmék, tömegideák süvöltő szelének, hanem keményen és határozottan áll majd a lábán. Éljen úgy, hogy belőle olyan erők áradjanak, amelyből mások is meríthetnek! Nyújtson olyan példát, amelyből mások is tanulhatnak, épülhetnek! Az ilyen élet nemcsak a boldogság ígéretét tartogatja a megtért lélek számára, hanem abban is részesíti. Az Istennek kegyelme, hathatós ereje legyen és maradjon veletek az elkövetkező ünnepekre.

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten veletek!

BETLEHEM JELENTŐSÉGE(*)

2006. december 24.

Nem Jeruzsálem adta a világnak a mi Urunkat, a Jézus Krisztust, hanem Betlehem. Jeruzsálem elvette azt, Aki a világ megváltására adatott. Betlehem a békesség és a nyugalom világa. Nyugalmassá, békességessé és csendessé vált abban a pillanatban, ahogy a mi Urunk, a Jézus Krisztus ott megszületett. Csodálatos erők, nagy fény és világosság voltak akkor ott jelen. Ez a világosság az ott időző lelkekből tört elő: az angyalokból, a pásztorokból, Máriából és Józsefből, *de az egész világot, a megszületett kisedből áradó fény tette és teheti világossá. Ez a fény megszünteti a sötétséget, ez a fény ki nem oltható, ez a fény világít egészen az idők végezetéig.* Ez a fény nem vonatott vissza azóta sem a Földről, hanem a Földdel maradt. Ezt a fényt és világosságot azonban a lelkileg vak ember nem tapasztalhatja, nem láthatja meg, és a szeretetnek azt a melegségét sem érezheti meg, amely a jászolban fekvő kisedből árad.

Fázik, retteg és fél a világi ember élete minden napján. Sötétség veszi körül és ebben a sötétségben csak tapogatózva jár, ezért nem találja, nem találhatja meg a hazavezető utat. Pedig a hazavezető útra különösen nagy fénycsóva vetül, amelynél nagy-nagy messzeségeket be lehet látni. Az utat, amely a múltból indult, a jelenben teljesedik ki és a jövőbe vezet, világossá teszi. De csak azon emberek előtt, akik felfedezték a jászolban nyugvó kisedet, és akik felfedezték a belőle kiáradó fényt és melegséget, amelyet a szeretet ad. Akik felfedezték, azok már nem akarnak többé sötétségben járni, azok már nem akarnak többé a bűn, és dogmák rabjai lenni. Az ilyenek szabad mezőre vágynak, mint amilyenek a pásztorok tanyáztak akkor, amikor az angyalok az örömhírt hirdették nekik. Szellemi szabad mezőn testvéreim, messze a világ hívságától, a világ pazarlásától, amelyben a pompa világít, amely nem megnyitja a szemet, és

nem távolságokra engedi látni az embert, hanem elkápráztatja, megvakítja. Ezért kell a pompától, a világi hívságoktól az embernek szabadulnia, ha a krisztusi fényt akarja megpillantani, és annál akar tájékozódni. Egyszerűvé kell válnia, mint amilyenek a pásztorok voltak. Alázatos és engedelmes szívűvé, mint amilyen Mária volt, álmokat látóvá, mint amilyen József volt, aki álmában megintetett, hogy hova kell menekíteni az Igazat addig, amíg a kicsiny mag meg nem erősödik, hogy aztán az másoknak szabadítására lehessen. Igen, ilyené kell válnotok, ilyenekké kell válnia minden embernek, aki Krisztusban felismeri a Szabadítót, a Messiást.

A keresztény embernek nem Jeruzsálem felé kell fordítania orcáját és onnan várnia a nagy átalakulást, és azt gondolnia, hogy ott fog megtörténni Krisztus második eljövetele, hanem Krisztus születéséhez, Krisztus jászol bölcsőjéhez; Betlehembe kell lélekben elzarándokolnia.

Betlehem a békesség, a megnyugvás, a szív nyugalmának a helye. Jeruzsálem a teljes zavaroké, a vallási összevisszaságoké, a háborúságé, a hatalomra törésé, a harcé. Nem a küzdelemé, amely a jóért, a krisztusi igazságért folyik, hanem emberi igazságokért folyó harc, hogy ki a város igazi örököse, ki lehet naggyá, hatalmassá ott, és a világban. **Ez a Jeruzsálem: a világ hatalmasainak városa. A világ hatalmasai innen várják a nagy változásokat, azonban az igazi változás a Betlehemben született kised Jézusban van; a változás a felnőtt Krisztusban van; a változás a keresztre feszített és a feltámadott Krisztusban van.** A változásnak, az átalakulásnak az ember lelkületében kell bekövetkeznie. Ha ez minden ember lelkében bekövetkezik, akkor nem lesznek hatalmi villongások, nem akar az egyik nemzet a másik fölé kerekedni, akkor az emberi szívekben békesség lesz és tiszteletadás. Tisztelet- és dicsőségadás a mi Atyánknak, Istenünknek, és békesség az embernek, mert akkor az ember jóindulatú és szeretetteljes lesz. Azoknak, akik már most azok: ma is békességük van. Én is azt

kívánom karácsony napján minden embernek és ha az emberek is kívánják, az Úr meg is adja ezt számukra.

Isten veletek!

AZ EGYHÁZ FOGALMA(*)

Zita médium által

2007. április 22.

A mi Urunk, a Jézus Krisztusnak nevében szeretettel köszönetek benneteket testvéreim. Az elmúlt iskolaóráton, az elmúlt csütörtökön beszéltem nektek arról, hogy mennyire másképp vannak a dolgok a láthatatlan világban, mint az emberek világában, és ehhez most hozzáteszem, még inkább másképp vannak a dolgok a magasabb szellemi világokban. Mert ha csak a láthatatlan világról beszélek, abba bele kell vonnom azt a világot is, amely a test levetkezésével, olyan egyének halálával következik be, akik megtéretlenül maradtak. Tehát ezek átkerülnek ugyan a láthatatlan világba, de semmit nem változtak. Némely esetben a földi életben nemhogy értékeket és előnyt szereztek volna maguknak, hanem visszább estek attól is, ahol voltak, amikor a földi létben Isten kegyelméből megjelenhettek. **„Isten országa tibennetek van”** - mondja az Úr. Igen, az emberi lényben is benne van az isteni szikra, azaz a szellem csodálatos isteni tulajdonságokkal rendelkezik, csak a bűn, a tévedés és a tévelygés mindezt eltakarja. A bűn vastag páncéljával veszi körül a szellemet és így ezek az isteni tulajdonságok többé már bennük nem érvényesülhetnek. Nem érvényesülhetnek mindaddig, míg hosszú, kemény és nehéz munka árán ismét meg nem tisztítják magukat mindattól, ami rájuk bűnként homályt, el-távolodást hozott.

A csodálatos isteni világokban, vagyis a mennyeknek országában harmónia és rend uralkodik. A mennyeknek országában, amelyet úgyis mondhatnánk, hogy egy házon belül élnek mindazok, akik soha nem buktak vagy a bukás valamelyik

stádiumában rádöbbenek arra, hogy mit is cselekedtek, így megbánva bűneiket, azon voltak, hogy visszajussanak oda, ahonnan lassan a bűn következményeképpen hullani kezdtek. Hulló csillagokká váltak. A csillag fényes, sziporkázó, feltűnő, különösképpen a sötétségben, de a hulló csillag elveszíti fényét és egyre mélyebbre zuhan. A földi világban is szükség lenne erre az egy házra; egy akolra, egy pásztorra, egyházra. De ha megnézik a földi világot, akkor azt láthatják, hogy ma már nincs Krisztus egyháza a fizikai világban, hanem sokféle egyház létezik. Mindezek az egyházak arra hivatkoznak, hogy ők képviselik Krisztusnak elvét, Krisztusnak igéjét, Krisztusnak eszméjét igazán, ők látják helyesen és valósítják meg a krisztusi igazságokat. **A cél mindig az volt, még az Úrnak, Krisztusnak eljövetele előtt is, hogy az emberek lélekben és isteni igazságban összekovácsolódjanak.** De a bűn következtében teljesen szétestek, Bábelhez hasonlatosan mind más nyelven beszéltek, más volt az érdekük, más volt a céljuk, más volt a reménységük és önmagukban és egymás között is meghasonlottak. A teremtő Atyának viszont gondja volt rájuk, tehát lassan-lassan terelgetni kezdte őket egymás felé. Hosszú-hosszú ideig mindez a sok fáradozás eredménytelennek bizonyult, míg egyszer csak feltűntek a sokféle elgondolások, tévígazságok és tévtanok között olyanok, akikben némileg derengeni kezdett az egy igazság, az egy isteni igazság emléke, az egy cél: a tökéletesedés, az egy ház, amelynek valaha ők is lakói voltak.

Ábrahám volt ez a szellem, ez a lélek, aki hitével egyre magasabb világokat érintett meg, abba bele tudta helyezni magát és onnan értékes bizonyosságokat, a valóságot volt képes áthozni az ő lelkébe, érezni, erősen hinni és reménykedni tudott abban, hogy Istennek országa valaha mindenütt, minden lélekben meg fog valósulni. Pedig akkor még nem is hallhatta az Úrnak kijelentését, hogy: **„Istennek országa tibennetek van.”** Mármint az Istennek teremtményeiben. Így ő volt az az erősség, a hitnek erőssége, aki köré lassan össze lehetett gyűjteni azokat az emberi lelkeket, akik ha nem is olyan mértékben, mint Ábrahám,

de hozzá hasonlóan kezdtek érezni, bizakodni, hinni és reménykedni. **Ez volt az a központi mag, amivel lehetett itt a bukottak világában, a földi világon is a teremtő Istennek valamit kezdeni.** Ez volt az a nagy-nagy reménység, hogy a tékozló fiúk is visszatérhetnek majd valaha az atyai hajlékba, ha bűneiket megbánták és a disznóknak moslékától megundorodtak. Visszatérhetnek az Isten országába, az Ő világába, az Ő házába. Ez nagy reménységgel töltötte el a szellemi világot, ahová ez a reménység nagy sürgést, pezsdült életet hozott. Mert hiszen a reménység az az éltető erő, amely az embert a jövőre nézve bizakodással töltheti el, hogy nem kell ennek így maradni. Nem kell ennek mindig így lenni; van a nehéz, súlyos helyzetekből, a bűn következményének helyzetéből is kijutási lehetőség.

Egy maroknyi csoportnak szólt az isteni ígéret, hogy fiút támaszt, elküldi a megváltót, a szabadítót, aki a természettörvénynek a váltságdíjat megfizeti, és a reménységet táplálja, hogy újra egy egyházzá, újra egy országgá a mennyeknek országává, újra egy birodalomná leszünk, lehetünk mindnyájan. Azok is, akik vétkeztek és azok is, akik megtagadják az Istent, azok is, akik mindenről, ami szép, ami jó, ami üdvöthozó már réges-régen - eonokkal ezelőtt elfeledkeztek. Így aztán a mi Urunk, a Jézus Krisztus későbbi megjelenésével új világ, új korszak kezdődött, új nagy lehetőségekkel. Újat hozott, olyat, amit a világ fennállása óta még soha senki; hogy akik különböző időpontokban, különböző teremtési időszakokból hulló csillagokká váltak, kihulltak Istennek egy házából, és mélységeket láttak, halált kóstoltak, azok, ha megtérnek, megmenthetők lesznek Krisztus által. Ezután már nemcsak reménységük lesz, hogy Ábrahám hite megvalósulhat, hanem a menny kinyitja, szélesre tárja kapuját az elhullottak, a halált látottak előtt, és új lehetősége lesz a tékozló fiiaknak, hogy mindenek eltékozlása után is visszajuthatnak az atyai hajlékba. Krisztus nem vallást hozott, de ha mégis emberiesen akarjátok kifejezni magatokat és mindenképpen ragaszkodnátok ehhez a kifejezéshez, akkor azt mondhatom, hogy Krisztus a szeretet vallását hozta, mert a

megtért embert a szeretet indítja cselekvésre, áldozathozatalra, áldozattételre. Elhozta azt a lehetőséget, hogy egy egyház legyen ismét.

A kezdetek kezdetén a vezetést az ő tanítványaira, az ő apostolaira bízta, azon belül is Péternek szánta, akihez így szólt: *„Péter, azaz; kőszikla vagy és én erre a kősziklára építem az én egyházamat és a pokolnak ereje nem vesz erőt rajta.”* Tehát a szeretet vallását hozta és egy házba hívja az övéit, amely egyház az ő igazságán, az ő elvén, az ő ígésén, a szereteten alapul és egy egyházzá kell összekovácsolódnia.

Az őskeresztények, az első keresztények lélekben és igazságban követték az Urat. Lelki szemeik előtt szünet nélkül ott lebegtek az Úr kérései, útmutatásai és ígéretei; ők valóban a Krisztus egyházába tömörültek. Ezek az őskeresztény összejövetelek a föld mélyén a katakombákban igazi istentiszteletek voltak. Tiszteletet és hálát adtak az egy igaz Istennek, aki úgy szerette e világot, hogy az ő egyszülött fiát adta megváltásul érte és érettetek is, mindannyiótokért, drága testvéreim. Ezeken az összejöveteleken a Szentlélek jelenvalósága érezhető volt, majdnem kézzel tapintható, és mindazokban a csodás ajándékokban, a Szentlélek ajándékaiban részültek mindazok, akik ilyen alkalmakkor az Úrnak nevében, az Úr követéséért összejöttek. Ez volt az ősegyház, amelynek élete még aszerint zajlott, ahogy a mi Urunk, a Jézus Krisztus azt meghagyta, ahogy azt elrendelte, ahogy azt Péterre bízta, aki soha nem volt római püspök, aki soha nem volt pápa, csak egyszerű halász, aki lélekben megtért, aki rájött arra, hogy egyetlen mentsvára minden emberi léleknek, minden hulló csillagnak, minden bukott léleknek a mi Urunk, a Jézus Krisztus. Ezek az őskeresztények nemcsak a külsőben viselték magukon Krisztusnak jegyeit, Krisztusnak tulajdonságait, hanem a valóságban is: lélekben, érzésben, gondolatban. Krisztusban átalakult emberekké lettek. Megtértek a szó legszorosabb értelmében, tékozló fiúkból olyanokká, akik mindent, amivel rendelkez-

tek, mindent amijük volt egymással megosztották, életüket tették az áldozati oltárra Krisztusért. Akiknek az élet, a saját életük sem volt kedves, amikor a római császárok és a zsidók hitükért az életüket vették. A zsidók megkövezték őket, Róma a cirkuszos, az arénák porondján szórakozott velük és követelte életüket.

Később ugyanez a pogány Róma, a hatalom, a dicsőség fellegvára hatalmi érdekből, - tehát nem a szív indíttatásából - elfogadta Krisztus vallását, és államvallássá tette. Ezzel megkezdődik a bomlás folyamata az egyházon belül. Megkezdődik a dicsőség hajhászása, a hatalom biztosítása és bár lassan, de a pogány Rómából ú.n. „keresztény Róma” lesz, de a keresztény elvektől és elgondolásoktól egyre messzebb kerül. Béresek jönnek, és ezek a béresek vérrel szántják fel azoknak lelkét és lelkiületét, akik hűek, hűségesek a krisztusi eszméhez. Hatalomra vágyakoznak, a pogány Róma hatalmára, amely erős és dicsőséges volt, és amit maguk a zsidók is kívántak és áhítoztak. Az úgynevezett keresztény Róma ugyanezt kívánja, ugyanezt óhajtja, sőt uralmat akar az emberi lelkeken is. Hasonlatosak a farizeusokhoz és az írástudókhöz; vizet prédikálnak, de bort isznak. Másoktól mindent megkövetelnek, önmaguk részére mindennemű kedvezményeket és elhajlásokat tesznek. Ha pedig a vezetésben, a vezetőikben elhajlás következik be, ez az elhajlás előbb-utóbb az egész egyházban is érezteti, hatását. Akik hűségesek maradtak, akik lélekben átalakultak Krisztus által, azok látták a bajt. Látták, hogy milyen eltérések, milyen ferde irányba való kisiklások vannak és szavukat emelték ellene. Az ütközés - először is az ütközés, aztán a harc - megkezdődik. Ez a harc és küzdelem azóta is folyik az egyházon belül.

Az egyház részekre szakadt, ezért Krisztus egyháza lassan-lassan a lélek világába, a láthatatlan világba húzódott. **Tehát Krisztus láthatatlan egyháza él és uralkodik;** uralmat tart fenn mindazokban az emberi lelkekben, akik - bármilyen változáson ment is át a földi világban az egyház - megtartották töretlen hűségüket, kitartásukat a mi Urunk, a Jézus Krisztus és az

ő igéi mellett. A tömeglélek azonban ellenük fordult. A tömeglélek elbizonytalanodott, hogy hol is az igazság? Ugyanaz a pogány nézet, ugyanaz a pogány ismerethiány az igazságról, mint Pilátusnál. Az egyik ide, a másik odaállt és az eredeti cél, a lényeg elveszett. A Krisztusnak egyháza több részre szakadt aszerint, hogy az emberek hogy és mint gondolkodtak azokban az időkben, mivel olvasni és írni csak kevesen tudtak. Sőt még a könyvnyomtatás feltalálása után is az egyház vezetői határozták meg, hogyan kell az írásokat értelmezni. A vezetés Rómáé volt, de a különböző egyházakon belül már különböző nézetek uralkodtak. Éppen ezért, a különböző városokban lévő, de még mindig a nagy egyházhoz tartozó közösségek, az igazság egymástól eltérő értelmezése miatt, egymástól lassan - ekkor még láthatatlanul, de már a láthatatlan világban láthatóan - kezdtek eltávolodni. Az emberek bizonytalanná váltak, később a különböző városok, különböző egyházaiban uralkodó nézetek, a külsőségben is eltérő gondolkodást mutattak. Ezért váltak szükségessé a zsinatok, hogy ott egyeztessék, mit és hogyan kell hinniük és mi az, ami elmozdítható vagy törlendő az írásokból.

A reformáció nagy robbanással szétvetette ezt a már millió apró nézetet valló, de még a kívülről egy egyháznak tűnő, de már bizonyos fokig politikai, hatalmi, világi szervezetet. Politikai és hatalmi szervezet, amelynek világhatalmi törekvései voltak és a világi hatalommal nagy összefonódásokat mutatott. Tehát ebben az időben szükségszerű volt, hogy ez az egyház megreformáltasson, hogy újra visszatérjenek a krisztusi elvhez, az egyszerűséghez, emberi lelkeket menteni.

*A sok szakadás, tévedés, változtatás, bizonytalanság következtében sokan hitüket veszítették, így a hitetlenség mezejére, tarlójára kerültek. Kihullott, elhullott kalászkok lettek. **Ilyen elhullott kalászkok vagytok ti is drága testvéreim. Ti is kintrekedtetek a hitetlenség tarlóján.*** Mindenesetre fontos, hogy az étellel és az élet lehetőségeivel rendelkeztek. Fontos, hogy a lelketekben a pislákoló mécses, a hit mécsese ki ne aludjék, mert csak ennél tud tájékozódni az ember és ez vezetheti el újra

a helyes útra. **Akik a mai világban teljesen hitetlenek, azokkal már nem igen lehet mit kezdeni.** Mert, mint mindennek, a hitetlenségnek is fokozatai vannak. Egy bizonyos zuhanás után a hitetlenség annyira eluralkodik az emberi lélekben, hogy már semmivel nem lehet azt felébreszteni, feléleszteni. Ezekben az utolsó időkben ezt a hitetlenséget növelte az emberi lelkekben az ateizmus és a materializmus. Akik hittek ennek a maszlagnak, akik ezt elfogadták, magukévá tették, és Istent száműzték az életükből, úgy gondolták, hogy meztelenségüket, nincstelenségüket, szegénységüket a nagy pazarlások után majd anyaggal lehet megtölteni, majd az anyag felhalmozása által lesznek ismét gazdagok, királyfiak, az anyag által lesznek újra erősek és hatalmasok. **Tévedtek, és ezek az emberlelkek a korszakzárásra elvesznek. Ezek már nem elszórt kalászkok, ezek már elhalt kalászkok. Elhaltak, meghaltak lélekben és igazságban.** Az örökélet lehetőségét egy korszakra, egy örökkévalóságra elveszítik, vagy ha még élnek is testben, elvesztették. Az elhullt kalászkok közül viszont azok, akik évszázados álmodörzsölnek ki a szemeikből, akiket valami csoda, valami bizonyosság még felrázhat, és most a búcsúzó, lemenő nap utolsó idevetült sugarainál tájékozódni lesznek képesek, munkálkodni a saját szellemi jövőjükön, azok még megmenthetők. Látnotok kell, hogy mit is hozott az emberiségre az anyagelvűség és az istentagadása. Az anyagelvűség és az istentagadás hozta létre az első világháborút, a második világháborút, a közbeeső kisebb, nagyobb háborúságokat és majd az elkövetkezendő háborúságokat is az okozza. Mindent az anyagért, mindent a testért, mindent a testi emberért, azért, aki a hatalmat egy bizonyos ideig birtokolhatja.

A szétesett egyházak képtelenek ma már a lélek mentésére. Nincs bennük lélek és élet. Vannak, stagnálnak, léteznek. Történésekre, dolgokra Isten igazságaként referálnak. Még bizonyos fokig büszkék is, hogy ennyi vagy annyi emberlelket számolhatnak, mondhatnak magukénak, különösképpen

örülnek, hogy megatemplomok épülhetnek és ezrek netán tízezrek hallgatják az Isten napján az ígét, nem egyszer a kiforgatott ígét. **Bizonyosságokra, bizonyosságokra van szükség! A Szentlélek bizonyosságaira, hogy Isten nem halott, Isten él és ha teljes is a káosz az elvek, az eszmék, az elgondolások földi síkján, a világmindenségben Ő az úr, és a világmindenségben rendet tart fenn törvényei által.** Az, hogy az ember rendre hivatkozva rendetlenséget teremt, békére hivatkozva háborúkat indít, ez csak azt mutatja, mennyire nincs tisztában az ember az isteni jó és a sátáni rossz, tehát az isteni elv és a sátáni elv különbsége között. Ez csak azt bizonyítja, hogy sötétségben van. Azt bizonyítja, hogy minden emlékezését elvesztette a szebről, a jobbról, mert az anyag megvakította. Nem idealista többé. Dehogyan! Materialista a legjavából. De még, mint mondom, míg a nap utolsó sugarai a Földre vetülnek, az elhullott kalászokat, azokat, akik még megmenthetők, összegebreblyézzük. Akik pedig felébrednek, azok a bizonyosságok hatására megtérnek és visszaigyekeznek a mi Urunk, a Jézus Krisztus láthatatlan szellemi egyházába. Az útra, amely Ő maga. Az útra, amelyen el lehet jutni mindnyájunk teremtőjéhez, az Atyához. **Ma is fennáll még a lehetőség, hogy a tékozló fiak, akiknek semmijük nem maradt, mert kicsapongó életet éltek, visszatérhessenek az atyai hajlékba. Mitöbb, csak fél utat kell megtenniük, mert mindnyájunk Atyja félútra eléjük megy.** Felöltözteti őket újra bíborba és bársonyba, királyfiakká teszi újra őket, gyűrűt húz az ujjukra, leöletti a hizott tulkot és nagy vigadalmat rendez az Ő egyházában, a Krisztus szellemi egyházában, hogy megkerültek; hogy az eltévedt, a tékozló fiú hazatért; hogy az elveszett, a századik megkerült, hogy a bokorban, a tüskék között fennakadt bárány az Úr segedelmével kikerült onnan - az Úr kimentette őt.

Ezért a célért jövünk mi is, ezért jöhettek én is vendégként ma közétek, hogy mondjuk, hogy mondjam, hogy hangzódjék a szó, hogy aki akar visszatérhet, aki akar hátat fordíthat a bűnnek, ott hagyhatja a disznók moslékát, amely eleségül

szolgált neki, ott hagyhatja a téveszméket, a tévelveket, és kusszon és keressen, hogy megelégtülhessen.

Keressetek és kaptok. Zörgessetek és megnyittatik. Ezt nemcsak néktek mondom, hanem mondom mindazoknak, akiknek füle van a hallásra, akik még értik az őskeresztényekhez hasonlatosan a Lélek szavát, hogy mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Mert addig volt egy az egyház, amíg értették a gyülekezetek, hogy a Lélek mit mond nékik. És akkor lesz újra egy az egyház, mikor mindenki érti, hogy mit mond a Lélek személy szerint néki. Hogy mit vár tőle, mit kaphat tőle, és mi az, amit neki kell adnia, hogy Krisztusnak egyháza ne csak a szellemi síkon, hanem minden emberi lélekben, minden bukott teremtményben égen és Földön felépülhessen, megépülhessen. És akkor újra boldogan, Krisztussal együtt elmondhassuk, „**az Istennek országa tibennetek van.**” Így legyen. Ámen.

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten veletek!